

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Samimi, esprili ve dokunaklı." *Daily Mail*

FIONA GIBSON

ASK

HEP Mİ

baskalarına

GÜZEL?

BRO
SIS

Roman

Ücretsiz PDF Kitap <https://rantey.org>

PEGASUS

1 iş + 1 eş + 2 çocuk Mutluluğun formülü bu mu?

Charlotte Bristow bir süredir işsiz olan ve bu nedenle de gittikçe asabileşen kocası Will için endişe duymaktadır. On beş yıldır mutlu bir evlilikleri olsa da son zamanlarda araları pek iyi değildir. İkisi birlikte mahallelerine yeni taşınan eğlence düşkünü aileyle takılmaya başladıktan sonra hayatlarındaki heyecan eksikliği Charlotte'ın daha da gözüne batar.

On altı yaşındaki kızlarının modellik teklifi almasıyla ailedeki dinamikler iyice değişir ve komik, sıradışı olaylar birbirini takip eder. Bu da yetmezmiş gibi Charlotte'ın eski sevgilisi ve kızının gerçek babası Fraser aniden ortaya çıkar. Kocasının gitgide ondan uzaklaştığını hisseden Charlotte, birbirlerini hâlâ seviyorlar mı yoksa sadece çocuklar için mi beraberler sorusuna cevap bulmak zorundadır.

"Modern kadının sesi."

Marie Claire

"Sadece komediden ibaret değil, aynı zamanda gerçekçi de."

Elle

"Ciddiyetsiz ve müthiş eğlenceli."

Grazia

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ASK
HEP Mİ
başkalarına
GÜZEL?

A black silhouette of a person wearing a dress, standing and looking upwards towards the word 'GÜZEL?' in the text above.

Pegasus Yayınları: 1590

Bestseller Roman: 689

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

FIONA GIBSON

Özgün Adı: As Good As It Gets?

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Fatma Balta

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2017

ISBN: 978-605-299-117-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Fiona Gibson, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Buckman Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,

optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,

basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

FIONA GIBSON

REFİKA ALTAN

03.04.2017

Aşk Hep mi Başkalarına Güzel?

İngilizceden Çeviren:

ASLIHAN TUNA

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fancy.org>

Jane Parbury'ye sevgilerle

14 Şubat 1997

Sevgili Fraser,

Sevgililer Günün kutlu olsun! Geç kaldığım için üzgünüm ama anlarsın ya, ofiste birkaç kıza çiçek gönderilince aklıma gelmiş bulundun.

Ayrıca numaranın neden artık geçersiz olduğunu da merak ettim. Telefonun bozulmuş olabilir ya da ne bileyim elini incitmiş de ondan yazamamış olabilirsin. Eğer öyleyse lütfen iyi dileklemi kabul et. Acıyla aran iyi olmadığı biliyorum. Amsterdam treninde o koca şekerleme paketini tamamen mideye indirdikten sonra kabız olup sancılar içinde kıvrandığın anlar hâlâ aklımda.

Telefon sorunları bir yana, yine de bir şekilde iletişime geçmeni beklerdim. En azından iyi olduğunu ve ölmediğini (gerçi belki de ölmüşsündür ama o zaman biri mutlaka arayıp öldüğünü bildirirdi) söyleyebilirdin, değil mi? Neyse, artık bunların hiçbiri umurumda değil. Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Korkaksın, Fraser. Sen –verdiği tüm sözlere rağmen– korkup kaçan küçük bir oğlan çocuğusun.

LANET OLASI KORKAK!!!

Benim hatam, senden böyle bir şey beklemiyordum. Brighton'a gittiğimiz gün, "Her şey çok güzel olacak," demiştin. "Harika olacak. O kadar mutluyum ki. Artık hiçbir şeyi kafana takma." Bunları söylediğini hatırlıyor musun? Sonrasında gelen bu sessizlik o inci dişlerinin arasından yalanlar söylediğinin kanıtı âdeta.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Bir karar verdim. Bir noktada gelip bana destek çıkacağın umudundan vazgeçtim. Senin atacağın ekmek kırıntılarını bekleyerek yaşayan şişko bir güvercin olmayacağım. Haklısın, bebeğimiz ve benim için her şey çok güzel olacak. Sana ihtiyacımız yok.

*Elveda Fraser,
Charlotte*

Not: Aslında sırf senin o güzel kafana pisleyebilmek için en azından bir süreliğine güvercin olmak isterdim.

*

19 Şubat 1997

Sevgili Charlotte,

Umarım mektubum yerine ulaşır. Benim adım Arlene Johnson, Fraser'ın annesiyim. İyi dileklerle dolu mektubunu aldıktan sonra oğlum seninle herhangi bir şekilde iletişim kurmak istemedi. Ekteki çek ve küçük hediyenin işine yarayacağını umar, gelecekte bir daha oğlumla yazışmamamı dilerim. Hatırlamamı isterim ki oğlum henüz yalnızca 19 yaşında ve önünde parlak bir gelecek uzanıyor.

*Sevgiler,
Arlene*

Ek:

10.000 sterlin değerinde hamiline çek

1 paket kuş yemi

FIONA GIBSON

*

23 Şubat 1997

Sevgili Arlene,

Beni satın almaya çalışmanız ne hoş. Fraser'ın yaşını hatırlattığınız için de ayrıca teşekkür ederim. Ben de yalnızca 21 yaşımdayım ve benim önümde uzanan geleceğin de oldukça parlak olduğu söylenebilir.

Fraser'la en son görüştüğümüzde gecenin bir yarısı arabayla Brighton'a gitmiş, deniz kenarında oturup güneşin doğuşunu izlemiştik. Bir bebeğimiz olacağı için fazlasıyla mutluydu. Mutluyduk. Planlanmış bir şey değildi ama başaracağımıza inanıyorduk ve beraber olmak istiyorduk.

Anlaşılan, oğlunuz fikrini değiştirdi. Kendisinden benimle iletişime geçmesini rica ederseniz sevinirim. Çok becerikli biri olduğunu biliyorum, eminim anneciğine yazdırmak yerine kendisi de mektup yazmayı başarabilir.

Charlotte

Ek: Yırtılmış bir adet çek. Belki Fraser daha uygun (ve tercihen hamile olmayan) bir kızla evlendiğinde düğününde konfeti olarak kullanırsınız.

*

28 Şubat 1997

Mektup, gönderene iade edildi. Başka yazışma bulunmuyor.

Birinci Bölüm

Günümüz

“Hey, güzellik!” diye seslendi sarışın oğlan bir yandan da arkadaşını dürtükleyerek. Alışveriş yapan kalabalık etrafımızdan akıp giderken onlar bizi izliyordu. İlerledikçe hayran bakışlar giderek arttı, bazıları gizlice bakarken bazıları da gözlerini dikiyordu. Tüm bu ilgi ne yazık ki bana değildi; en son böyle bakışlar aldığım da Madonna ortalıkta altın rengi sivri uçlu sütyeniyle fink atıyordu. O zamanlarda bile olsa inşaatin birinden sarkmış adamın teki, “Vay anasını, sanırsın götünün yerinde iki tane futbol topu var be!” diye laf atardı. O vakte kadar büyük aşkla giydiğim dar kotumun en kısa sürede çöpü boyladığını söylememe gerek yoktur herhalde. Bir inşaat işçisinin sözlerine değer verecek bir kadın olduğumdan değil tabii. Yani alt tarafı *yirmi üç senedir* aklımdan çıkmadı...

Her neyse, bu aşırı sıcak alışveriş merkezindeki tüm genç erkeklerin başını en az bir kere kendine çevirten güzellik elbette bana ait değil. Otuz sekiz yaşındayım ve aslında omuz hizasında kesilmiş modelinin üzerinden birkaç ay geçince şekli şemali bozulmuş ama tam da uzayamamış –uzunumsu– çamur kahvesi, dalgalı saçlarım var. Galiba saçlarımın tam tanımını da bu: *-umsu*. Ayrıca bir katır gibi sağımdan solumdan dev alışveriş

poşetleri sarkıyor. Alışveriş merkezinin acımasız ışığı altında, aynalı yüzeylerde yüzümün ölümcül solgunluğunu görebiliyorum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi burnum ve yanaklarım da kadın dergilerinin “müthiş bir parlaklık” terimini karşılar durumda.

Alışveriş merkezinin aydınlatması tabii ki kızım Rosie’nin güzelliğine gölge düşürmüyordu. Uzun bacakları, ince hatları ve yeni cilalanmış ahşap gibi parlayan kestane rengi saçlarıyla benimle beraber olduğunu saklamak istercesine birkaç adım önümden yürüyordu. Adımları giderek hızlandı, neredeyse koşacaktı; koca torbalarla arkasından seğirttim. Rosie tüm bu yakışıklı genç adamlar tarafından kendisine yöneltilmiş olan bakışların farkında değil gibiydi. Böyle durumlarla sık karşılaşanlar bir tür bağışıklık kazanıyordur belki, kim bilir.

Durdum ve o önden koşturmaya devam ederken torbaları yere bırakıp elimdeki naylon kesiklerine baktım. “Rosie!” diye seslendim arkasından. “Rosie, bekle!” Henüz ellerimde açık bir yara yoktu ancak Will’in hediyesini bütün alışveriş merkezi boyunca taşımaktan sol avucum nasır tutmaya başlamıştı. Bu modern çağda elbette internetten alışveriş yapabilirdim ama kapanış indirimine rastladığımızda kaliteli bir pikap, kulaklık ve hoparlör setini (evet, taşıdıklarımın arasında *mobilya* sınıfına giren hoparlörler de var) çok uygun fiyata almadan edememiştim.

İlk başta kocamın tavan arasındaki plak koleksiyonunu tekrar gün yüzüne çıkaracağını ve müzikle dolu gecelere geri döneceğimizi düşünerek kendimi rahatlatmışım. Şimdiyse altı aydır herhangi bir geliri olmayan Will’in bu seti “boş zamanlarını doldurursun” saikiyle alınmış bir hediye olarak göreceğinden çekiniyordum. Çevre korunmasına yönelik bir hayır kurumunda kıdemli bir pozisyonu işgal ettiği zamanlarda almayı düşünmediğim bu hediyeyle hafif yollu patronluk tasladığımı düşünmesi işten bile değildi. Doğum günü yarındı ve kırk bir yaşına basacaktı.

Mavi kaşmir bir kazak ve sevdiği incir esanslı parfümü çoktan almıştım, belki de sırf onları vermem yeterli olurdu. Onun için üzülmediğimi, bu yüzden hediyelere boğduğumu düşünmesini istemiyordum. Ah, Tanrım. Her gün işe gittiği zamanlar her şey daha kolaydı. Metroya binip Hammersmith'teki ofisine ya da arabayı alıp bagaja tıktığı balıkçı çizimleri ve mumsu ceketleriyle Londra'nın türlü bataklıklarına giderdi. Artık arabası da yoktu. "İhtiyacım yok, öyle değil mi? O zaman elde tutmanın anlamı da yok," diyerek satmıştı.

Oğlumuz Ollie de babasını neşelendirmek için, "Hem çevre için daha yararlı," diyerek onu desteklemişti.

Aalışveriş yapan kalabalıklar arasından bol kırmızı üstü ve siyah dar kotuyla Rosie'yi seçebiliyordum. Bu pantolon bacaklarını öyle uzun gösteriyor ki insan değil de tay ya da ceylana ait olduklarını sanmak mümkündü. Saçlarını savurarak Gap ve Fat Face mağazalarını geçti ve keskin bir sola dönüşle Forever 21'a girdi.

Tanrım, ne olur Forever 21 olmasın! Mağaza neredeyse bir şehir genişliğindeydi, kendi ulaşım sistemi –elli civarında yürüyen merdiven– ve benim zamanımda var olmayan bedenlerde (Otuz dört! *Otuz iki!!*) mini etekler deneyen kırmızı yanaklı milyonlarca ergenden oluşan bir nüfusu vardı. Ben onların yaşındayken otuz sekiz beden zayıf sayılıyordu. O yıllarda "kıvrımlı" diye tabir edilen on dört yaşında bir genç kızdım: Geniş kalçalarımın üzerinde fena olmayan bir bel ve büyükçe göğüslere sahiptim, o yaşta biri için pek de sevilesi olmayan bir vücut tipi. Yanlış kıyafetle Almanların o dev sosislerine –*kochwurst* mü deniyordu?– benzerdim, tepeden sıkıştırılmış bir görünüm... Ya da belki bir silindir yastığa, hani şu süslü otel odalarında olanlardan. Ne yapacağınızı asla bilemediğinizden gecenin sonunda kendini yerde bulan zavallı yastıklar gibiydim. Göğüs dekoltesi

konusunda hâlâ dikkatli olmam gerekiyor, haşin bir başhemşire gibi görünmemek için yakamın doğru yerde bittiğinden emin olmalıyım. Evet, büyük göğüsler doğru sergilendiğinde çok çekici olabiliyor ancak sıklıkla “hasta sürgüleri beni yıldırılmaz” görünümü yakalamak da olası.

Forever 21’in dev vitrininden içeri baktım. Müthiş kalabalık, mahşer yeri gibi. Tüm bu heyecan dolu kız çocukları payetli bluzlar ve yanardöner taytlar karneyle veriliyormuşçasına dükkânı doldurmuştu. Elimdeki ses ekipmanı ile değil prova odalarına gitmek, mağaza kapısından içeri bir adım atarsam karşılaşacağım acıyan bakışları tahmin edebiliyordum. Muhtemelen güvenliği çağırıp beni binadan dışarı atarlardı.

Kapının etrafında ayağıma dolanan koca torbalarla gezinip duruyordum, bir anda evsiz kalmış biri gibi... Rosie’yi içeride *asla* bulamazdım. Çin’e gitse haberim olmazdı. Yakınlarda başka bir kadın, muhtemelen başka bir ergenin annesi, dudaklarını büzmüş bir halde telefonuna delici bakışlar atıyordu. Diğer tarafta kümelenmiş başka çocuklar ve adamlar da vardı, muhtemelen kızlarının ya da kız arkadaşlarının on sekiz saattir içeride ne yaptığını merak ediyorlardı.

Kabul edilebilir bir bekleme süresinden sonra Rosie’nin cebini aradım. Cevap yok. Neden bir telefonu olduğunu ya da neden faturalarını ödediğimi merak etmiyor değildim; neticede iletişim kurmamıza yardım etmesi gereken bu aygıt şu sıralar hiç işe yaramıyordu. Rosie eskiden dışarı çıktığında beni sık sık arar ya da mesaj atardı. Bugünlerde ayda bir mesaj alırsam kendimi şanslı sayıyordum. Mesajların içeriği de değişmişti tabii, genelde “eet” ya da “tmm” yazıyordu, yine de hâlâ sonuna bir öpücük eklemeyi unutmadığına seviniyordum.

Bir kadın geçiyordu ve yanında yedi sekiz yaşlarında bir kız vardı. “Dondurma alalım mı tatlım?” diye sordu kadın.

“Evet!” diye sevindi küçük kız. “Üzerine bonibon serptikleri yerden alabilir miyiz?”

“Elbette,” diyen kadının cevabı bende bir nostalji fırtınası estirdi. Küçük kız, annesiyle alışverişe çıktığı için ne kadar da heyecanlıydı, tıpkı bir zamanlar benim Rosie’nin olduğu gibi. Buraya gelmeyi ben önermişim, anne kız baş başa biraz zaman geçiririz diye düşünmüştüm. Son zamanlarda yapay atmosferleri ve dıptıs müzikleriyle bu garip alışveriş merkezlerini, temiz havanın ve güvercinlerin doldurduğu sokaklara tercih ediyordu. Sesimi çıkarmadım ama en azından vitrinlere beraber bakarız, yorulunca sıcak çikolata içer ve pasta falan yeriz diye düşünmüştüm.

Telefonum çaldı, kotumun cebinden çıkardım. “Anne, neredesin?!”

“Forever 21’in dışında.”

“İçeri gelsene,” diye emretti.

“Burası iyi canım, ben dışarıda bekleyeyim.” *O Göbeği Açık Bluzlar İmparatorluğu’na gireceğime kendimi keserim.*

“Anne, lütfen...”

“İçeri girmem için en az bir haftalık hazırlık gerek,” diye söze başladım. “Antrenman yapmalıyım, sonra nefes alabilmek için özel ekipman lazım. Çünkü eminim beşinci kata doğru, iç çamaşırlarının olduğu yerde havadaki oksijen miktarı azalıyor ama...”

“Anne, bir şey oldu!”

“Ne oldu? Sen iyi misin?” Poşetlerimi topladım ve telefonla konuşurken bunları taşımak için ayrı bir yetenek gerektiğini fark ettim.

“İyiyim,” dedi Rosie.

“Neredesin peki? Ne oldu?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Anne, buna inanmayacaksın! Keşfedildim!”

İlk aklıma gelen, mağazanın Amazonvari ortamında gezen bir keşif ekibi oldu. Rosie küçükken izcilere bayılırdı çünkü kamp yapmak, ateş yakmak gibi türlü eğlenceleri vardı. Dışarıda vakit geçirmeyi seven, erkek Fatma bir kız çocuğuydu, pembeden hiç hazzetmezdi. Büyüdüğünde önüm sıra dörtlüyle koşacak ya da ne bileyim bütün bir sabahını oje rengi seçmekle geçireceği benzemiyordu. “Keşfedilmek derken? İyi olduğuna emin misin?”

“Evet, iyiyim ama acele et. Burada model ajansından biri var ve fotoğraflarımı çekmek istiyor...”

Ha, öyle keşif. *İyi deneme* diye düşündüm, el âlemin adamı gelip kızımı şu klişe “manken olabilirsin” lafıyla kandırarak, öyle mi? Bunun nereye varacağını herkes bilir. Adam kızı “stüdyo”suna davet eder; yani rezil bir mahallede kızarmış tavuk kokusuyla dolu bir apartmandaki bekâr odasına...

Mağazaya girerken güvenlik görevlisi beni göçmen bürosu memuru gibi şüpheli gözlerle süzdü. Elimdeki poşetlerin ağırlığına kulak asmadan yürüyen merdivenlere doğru seğirttim.

Nefes nefese bir şekilde Forever 21’in zirvesine ulaştım. Gözlerim etrafta pedofil suratlı, kızıma “önünde ışıltılı bir geleceğin olacak” diye vaatlerde bulunan sırtık bir adam arıyordu. Kendi yaşıtı erkeklerin Rosie’yi süzmeleriyle herhangi bir problemim yok, yani yok gibi, elbette ilgi duyacaklar, o güzel bir kız. Gençlerin kendi yaşıtlarım çekici bulmalarını makul karşılıyorum, şu ana kadar ciddi bir şey olmasa da Rosie de yaşıtlarının ilgisinden payına düşeni alıyor. Bu anlaşılır bir şey, cidden. Gerçekten. Yani anne gözünden oldukça anlaşılır diyelim. Kabul edemeyeceğim konu ise elli yaşlarında, parmakları sigaradan sararmış, altın künyeli bir şaşıpın lırmından faydalanabileceğini sanması...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitapy.org>

Rosie etrafta görünmüyordu. Saçımı yüzümden çekerken çitirtılar duydum, çevremdeki milyonlarca naylon iç çamaşırının yarattığı statik elektrikten olmalı.

“Anne! Hey, anne, buradayız!”

Arkamı döndüm ve kızımı gördüm. Heyecanla el sallıyordu. Yanında uzun, ince ve hoş görünümlü bir kadın vardı; kırkılarının sonunda olsa gerekti. Üzerinde krem rengi keten bir ceket ve solmuş dar paça bir pantolon vardı, küllü sarı saçları da neredeyse sanatsal bir dağınık topuzla başının üzerinde toplanmıştı. Açıkçası aklımdaki sapık imgesi bu değildi ama göreceğiz...

“Merhaba.” Yanlarına gittim ve beklentiyle yabancıya baktım.

“Merhaba,” diyerek geniş bir gülümsemeyle yanıtladı beni. “Ben Laurie, Face isimli model ajansında çalışıyorum.”

“Ben de Charlotte.” Torbaları ayağımın dibine indirip elini sıktım.

“Umarım sorun olmamıştır,” diye devam etti. “Kızınızı birkaç dakika evvel fark ettim. Biraz sohbet ettik.” Rosie’ye göz alıcı bir teyze edasıyla samimi bir bakış attı, sonra tekrar bana dönerek, “Bence Rosie mankenlik potansiyeline sahip,” dedi.

“Gerçekten mi?” Üst dudağımda birikmiş teri sildim. “Ama kızım hâlâ okuyor...”

“Evet, kendisi de bahsetti. Hiç sorun değil, birçok modelimiz okullarına devam ediyor. Rosie’nin duruşuna bayıldım, etkileyici mavi gözleri ve koyu saçlarına... Çok dramatik!” Kızıma döndü. “Nefis bir kemik yapın var hayatım. Daha önce keşfedilmemiş olmana şaşıyorum.”

“Ben pek emin değilim,” diye direttim. “Bunu düşünmemiz lazım.”

“Ah, elbette.” Laurie kızımınla konuşmaya devam etti. “Boyun kaç tatlım?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rosie duraksadı. “Hımm, ne dersin anne? Bir yetmiş iki var mıyım?”

“Galiba o civarda.” Laurie kızımı tepeden tırnağa süzmeye devam etti. Alışveriş merkezine girdiğimizden beri oğlanların attığı hayran bakışlar gibi değil, rahatsız edici bir şekilde. İlk göz ağrımı, biricik yavrumu bir malmışçasına ölçüp biçiyordu; sanki kızım bir insan değil de kanepenin arkasındaki köşeye sığıp sığmayacağını hesaplamaya çalıştığı bir raftı!

“Bir yetmiş beş olsa gerek,” dedi Laurie. “En az. On altı yaşındaydın, değil mi Rosie?”

“Daha yeni on altısına bastı,” diye araya girdim.

“Anne,” diye sinirle atıldı Rosie. “Ağustosta on yedi oluyorum. Bir ay sonra!” Laurie’yle aramıza girdi. “Neredeyse on yedi diyebiliriz.”

“Yine de bence fazla genç,” dedim. “Hem önümüzdeki aylarda okulu çok yoğun olacak.”

Rosie sinirle güldü. “Tabii, yaz tatili olacak mesela. Önümüzdeki aylarda okul tatil ve herhangi bir planım yok. Seyahate bile gitmiyoruz, değil mi anne?”

“Gidebiliriz,” diyerek savunmaya geçtim.

“Aslında bu tam da istediğimiz başlangıç yaşı.” Laurie taba rengi deri çantasından bir kartvizit çıkarıp elime tutuşturdu. “Daha erken yaşta aramıza katılan kızlarımız da var ama elbette işlere giderken onlara eşlik ediyoruz... Bir fotoğrafını çekebilir miyim Rosie?”

“Hımm, tabii,” diye utangaç bir gülümsemeyle yanıtladı. Bana hiç sorma. Ben kimim ki zaten, yalnızca annesi!

Onlar fotoğrafla uğraşırken ben elimdeki kartvizite baktım. Orijinal görünüyordu; *Laurie Piper, Model İlişkileri Yöneticisi, Face Model Ajansı* yazıyordu. *Gençlerin Gezdiği Dükkânları Ar-*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

şınlayan Sapık değil. Ajansın adresi Covent Garden bölgesindeki Long Acre Caddesi'ni işaret ediyordu; Tanrı'nın unuttuğu bir kenar mahalle olmaması iyi. Tekrar düşünüldüğünde gri gözleri ve belirgin elmacık kemikleriyle Laurie'de de bir emekli manken havası yok değildi. "Çok güzel," diye mırıldandı telefonundaki fotoğrafa bakarak. "Yeni ve taze bir yüz."

"Teşekkür ederim," dedi Rosie kızarak. İşin tuhaf yanı, ben ona ne zaman çok güzel göründüğünü söylesem *sana öyle geliyor* bakışı atarak lafı ağzıma tıkkardı.

"Peki o zaman, siz ikiniz bir düşünün," dedi Laurie. "Sonra da beni arayıp bir ara ajansa uğrayın, sizi ekiple tanıştıtırırım ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlatırız."

Rosie'nin gözleri parlıyordu. "Tamam."

"Ben *hâlâ* pek emin değilim," dedim sinir olarak; bu kadın beni dinlemiyor galiba. "Önümüzdeki sene Rosie için çok önemli. Notlarını hep yüksek tutması gerekiyor çünkü veterinerlik fakültesini kazanmak istiyor..."

Laurie anlamamış gibi, "Ha?" dedi.

"Rosie veteriner olmak istiyor," diye açıkladım.

"Anne, sorun değil!" Kızım bakışlarıyla beni öldürecekti.

"Bunu dert etmeyin, her zaman için okul dışı saatlerde çalışabilir." Ne demek istiyor acaba? "Ve kızlarımıza iyi bakarız. Koruyucu bir aile gibiyiz gerçekten..."

Kızımın koruyucu aileye ihtiyacı yok!

"Her neyse," dedi Laurie ve sanki eriyerek bembeyaz zemine karışmışım gibi kızıma dönerek konuştu. "Tanıştığımıza çok sevindim. Tekrar düşüneneğine eminim."

Rosie sırtıttı. "Kesinlikle."

"Görüşürüz o halde." Yürüyen merdivene doğru süzülmesini izledik.

“Tanrım, anne!” Rosie sinirle yüzüme tısladı. “Bunu yaptığına inanamıyorum!”

“Neyi?”

“Veteriner olmak istediğimi anlattın durdun.”

Kaşlarımı çattım, sözleri canımı yakıyordu. “Anlatıp durmadım. Yalnızca söyledim. Yıllardır veteriner olmak istediğini söylemez misin sen? Bütün planlarını bırakıp model olacağını sanıyorsa...”

“Sanmıyor. Dinlemiyorsun galiba, okul dışı saatlerde çalışabiliriz dedi.” Yürüyen merdivene binerken bir tıslama daha geldi. “Neden benim adıma mutlu olamıyorsun ki!”

Ah, inanamıyorum. “Mutluyum. Elbette senin adına mutluyum. Öyle güzelsin ve öyle harika bir manken olabilirsin ki. Ama ne bileyim...” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. “Bunun senin tarzın bir iş olacağını hiç düşünmezdim.”

Bakakaldı. “Neden ki?” Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Parlak, zeki kızımı akılsız, yalnızca görünümüne önem veren bu dünyaya yakıştıramadığımı nasıl söylemeliydim? Belki de haksızlık ediyordum; yalnızca onun modellik yapmasını *istemiyordum*, bu korkutucu ve bilinmeyen dünyaya girmek yerine her şeyin eskisi gibi kalmasını istiyordum. “Hayatım boyunca bir kitap yığınının altında yaşamayı istediğimi mi sanıyorsun?” diye homurdandı Rosie.

“Tabii ki hayır. Yalnızca şu sıralar yükün çok ağır. Mankenliğin bu yoğun tempoya nasıl uyacağını bilemiyorum.”

Mağazadan çıkarken ikimiz de konuşmuyorduk. Heyecanını söndürdüğüm için suçluluk duyarak kızıma baktım. “Eğlenceli olur diye düşündüm,” diye mırıldandı.

“Eminim öyle olurdu.”

Küçük bir gülümseme. “Hemen atladığım için üzgünüm.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

“Sorun değil. Ben de hevesini kursağında bırakmak istemezdim. Sadece, ne bileyim, ajansların bu şekilde çalıştığını bilmiyordum.”

“Keşifle mi?”

“Evet.”

“Kate Moss da keşfedilmişti,” derken elimden birkaç torbayı aldı. “Yeni modelleri böyle buluyorlar.”

“Alışveriş merkezlerinde sinsice dolanarak mı?”

Güldü. “Laurie sinsice dolanmıyordu anne. Ne şüphecin! Gayet kibardı hem.”

“Evet, kibardı ama... Ne bileyim... Bakarız.” Alışveriş merkezinden çıkarken Rosie için bu heyecan verici fırsatı bozmadan onu mankenlikten nasıl uzaklaştıracığımı düşünüyordum. Kızımın görüntüsü dışında o kadar farklı ve güzel özellikleri var ki... Okulda gayet başarılı, zorlandığı derslerde bile çok çalışması sayesinde ilerleyebiliyor. Bazen huysuzluğu tutuyor tabii ama neticede on altı yaşında bir genç kız o.

Arabayı eve doğru sürerken kafamda babasının bu konuya nasıl tepki vereceğini kuruyordum. Will’in keskin hatlı, yakışıklı yüzü gözümün önüne geldi, memnuniyetsiz ifadesini şimdiden görebiliyordum. Kocam koruyucu bir adamdır, moda endüstrisinin de anlamsız, içi boş bir dünya olduğunu düşünür. Rosie banyo tezgâhını kalabalık bir cilt ve saç bakım ürünü yığınıyla doldurmaya başladığı zaman oldukça şaşırmıştı. “O yalnızca sıradan bir genç kız,” diye açıklamak zorunda kalmıştım.

Will çoğu zaman ikna edilebilir bir insan olmuştur ancak son zamanlarda iyice huysuzlaştı. Neden olduğunu tahmin edebiliyorum, istikrarsız bütçemiz onu geriyor olmalı. Ocak ayına kadar M25 otoyolu civarındaki vahşi yaşamı ve doğal hayatı koruyan bir dernek olan Greenspace Heritage’da çalışıyordu.

Ne yazık ki yeni yöneticiyle fikirleri pek uyuşmadı. Will halka Londra'nın gizli vahşi hayatını tanıtmak isterken –yani ellelerini kirletip doğayı keşfetmelerini sağlamak– yeni yönetici para akışını kurumsal anlaşmalar ve pazarlıklarla yürütmeyi tercih ediyordu. Sonuç olarak kocam son on senesini adadığı ve çok sevdiği işinden “azat edilmiş” oldu.

“Bir şeyler çıkar,” deyip duruyor ancak bu beni daha çok geriyor. Will'in yanında sürekli diken üstündeyim, en ufak bir soru için bile doğru anı beklemem gerekiyor. Örneğin iş ilanlarına özgeçmiş gönderdiğini biliyorum ama –en azından bu sene içinde– görüşmeye gidip gitmeyeceğini bilmiyorum. İşsizlik ödemesinden pek bir şey kalmamış olmalı ama en son bu konuyu açtığımda, “Ortak hesabımızda yeterince para yok mu?” diye terslendim. Vardı, tam zamanlı çalışmam sayesinde. Yine de bir tek benim maaşımın uzun vadede yeterli olmayacağını ikimiz de biliyoruz.

Öte yandan Will'in işsizlik maaşı aramızdaki uçurumu derinleştiren tek şey değil mi acaba diye ara sıra düşünmeden edemiyorum. Kocam artık beni arzulamıyor. Geçen gece yatmak üzere soyunuyordum; bana baktığını fark ettim ama gözlerindeki ifade hiç de arzudan çıldırıyor gibi değildi. İki fok balığını bir yağ okyanusundan ayıracak kuvvetteki siyah sütyenimi çıkaracağım sırada uykuya dalmıştı bile.

Sabahlara kadar kocamın ensesini izleyerek düşünüyorum. Birçok kere kendi kendime sorduğum soruyu yineliyorum: *Hâlâ birbirimizi seviyor muyuz? Yoksa çocuklar için mi beraberiz ya da ayrılıp her şeye yeniden başlayamayacak kadar korkak ya da yaşlı mıyız artık?* On beş senelik evlilikten sonra sürekli bir tutku beklemediğim aşıkâr, yine de bugünlerde iyice ayyuka çıkan bir soru var kafamda: *Olabilir mi ki en iyisi bu mu?*

Doğu Londra'nın eteklerinden geçerek eve uzanan yavaş yolculuğumuzda Rosie'ye bir bakış attım. "Yarın babanın doğum günü, unutmadın değil mi?"

"Tanrım, evet!" Yüzünde korkulu bir ifade belirdi.

"Hediye almadın mı?"

"Üzgünüm anne. Bugün alacaktım ama sonra Laurie'yle tanıştık ve aklımdan uçup gitti..." *Modelliğe dair ufacak bir ışıık ve hop, babasının doğum günü aklımdan uçtu gitti! Hoş değil.*

"En azından ona bir kart hazırla."

"Tabii ki," dedi, sonra bir an durup ekledi. "Beni alırlar mı dersin?"

Kızım gerçekten de model olmak istiyordu. "Bakalım, belki de şimdiden heyecanlanmasan iyi olur."

"Niye ki?" diye sesini yükseltti. "Çok heyecan verici bir şey bu anne! Bu kadar olumsuz olma!"

"Olumsuz değilim, Rosie. Tam olarak ne yöne gideceğini tasarlamalıyız." Çok büyük bir sorun gibi göstermemeye çalışarak devam ettim: "Ve elbette babanla da bu konuyu konuşmalıyız."

İkinci Bölüm

Eve geldiğimizde on bir yaşındaki oğlum Ollie'yi mutfak masasında bilgisayarının üzerine eğilmiş bulduk. "Anne bu çok acayip!" dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Güzelmış. Her neyse, *merhaba* tatlım, öğleden sonran nasıldı?"

"Bakmadın bile!" Omzunun üzerinden bir göz attım; oldukça profesyonel görünen, düğmeler ve kollarla donanmış bir mikroskobu inceliyordu. Will'in hediyelerini merdivenin altındaki dolaba tıktım.

Ollie bilim ve doğa konusundaki tutkusunu babasından almış ya da çocukluğu boyunca yaptıkları "saha gezileri" işe yaramış mı demeliyim? Will eskiden çocukları geziye çıkarır, dönüşte çamur ve heyecan içinde bana buldukları larva ve böcekleri gösterirlerdi. Zaman zaman birkaç günlük kamplar yaptıkları bile olurdu. Ollie hâlâ ara sıra babasıyla çıkıyor ancak Rosie bu işlerden elini eteğini çekeli çok oldu. Belki de Will'in kendini gereksiz hissetmesinin birden fazla sebebi vardır.

Mutfak penceresinden Will'e el salladım. Arka bahçeden koca bir gülümsemeyle yanıt verdi. Eli kolu çalılarla doluydu ve birazdan işi bitecek gibi görünüyordu. "Doğum günümde bunu istiyorum," dedi gözleri hâlâ ekranda olan Ollie.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Bakarız hayatım. Doğum günün aralıkta, farkındasın değil mi? Babaninkiyse yarın. Dolayısıyla *birazcık* daha yakın. Unutmadın umarım.”

“Ha, evet! Tabii tabii,” dedi neşeyle. O sırada Will içeri girdi ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Temizlenip geliyorum. İyi geçti mi alışverişiniz?” Cevabını beklemeden yukarı seğırtti.

Ardiyeye tavşanını görmeye giden Rosie, kollarında Guinness’le geri geldi. Artık bir saç düzleştirici sahibi on altı yaşında koca bir kız olabilir ama hâlâ tavşanına bayılıyor. Guinness artık iyice yaşlandı; Rosie geçenlerde ALS hastalığından şüphelenip onu veterinere götürmemizde ısrarcı oldu (Fikrimce ameliyat izleme ihtimali onu heyecanlandırıyor). Hayvanda ters giden hiçbir şey bulamayan veteriner 45 sterlinlik fatura karşılığında, “Belki de dışarıda çok zaman geçiriyordur,” sonucuna vardı. Dolayısıyla Guinness artık vaktini ardiyedeki lüks yuvası ile bahçedeki yürüyüş alanı arasında bölmek zorunda.

“Babam nerede?” diye sordu Rosie tavşanın kulaklarını okşarken.

“Duşta. Bütün gün bahçeyle uğraştı.”

“Ona söylemek için sabırsızlanıyorum.” Heyecandan yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu.

“Neyi söylemek için?” Ollie hâlâ ekrandaki mikroskobu inceliyordu.

“Bugün keşfedildim.”

“Ne?” Sonunda oğlum yüzünü bizden tarafa çevirdi. “Bir model ajansı tarafından mı?” Tanrım, o bile bu jargona hâkim.

“Evet.” Rosie’nin gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Dergi kapağına falan mı çıkacaksın yani?”

“Evet, Ollie.”

“Sen mi? O komik, küçük, kalkık burnunla mı?” Sandalyesinden kalkıp mutfakta ufak bir manken yürüyüşü yaptı. Rosie

tavşanı kucağından bırakmadan burnundan soluyarak yukarı çıktı.

“Ne derdi var bunun?” diye sordu Ollie.

“Çok istekli olduğu bir konuyu senin ciddiye almamana kızdı.”

Gri mavi gözlerinin üstünden dağınık siyah saçlarını çekti. “Ama Rosie modellikle hiç ilgilenmez ki. Bayağı boktan bir iş anne, bir sürü huysuz anoreksik kadınla...”

“Böyle konuşma.” Modellik hakkında bu derece bilgi sahibi olması karşısında hâlâ şaşkındım. “Bu konuda hiçbirimizin pek fazla bilgisi yok.”

“Kimmiş o huysuz anoreksik kadın?” Will duştan yeni çıkmıştı ve nefis kokular saçarak mutfığa girdi.

“Hiç kimse,” dedim aceleyle.

“Baba, şuna bak.” Ollie yine bilgisayar başındaydı. Will mikroskoba bir göz attı.

“Evet, bayağı güzel. Oldukça kapsamlı bir set.”

“Hem gelen ışın hem de yansıyan ışın sistemleri var. Oküleri de çok gelişmiş, baksana...”

Arka arkaya fotoğraflara bakmalarını izledim, bir yandan da Ollie’ye babasına şu keşfedilme işini çaktırmaması için kaş göz yapmaya çalışıyordum. *Şu modellik meselesinden, dedim, baban iyi bir ruh halinde olana kadar bahsetmesek mi?* Aslında Will’in, sevgili kızı için mankenliğin ne kadar yanlış ve saçma olduğunu göreceğinden emindim. Onun biyolojik babası olmadığı –Rosie on sekiz aylıkken tanışmıştık– birine açıklamak durumunda kaldığımda, bir evladın ihtiyaç duyacağı tüm babalık görevlerini fazlasıyla yerine getirdiğini belirtmeden edemezdim.

Bazı kadınlar karizmayı tercih eder, bazıları parayı, bazılarıysa yatak performansına bakar. Benimse Will Bristow’a cılgıncasına

âşık olduğumu anladığım an, Rosie'nin oyuncak arabaları için yaptığı, çalışan bir asansörü bile olan ahşap garajla kapımda belirttiği andı.

"Henüz yaşının gelmediğini biliyorum," demişti özür dilercesine. "Ama evde fazladan birkaç tahta parçası vardı ve kendimi tutamadım." Elbette kocaman, parlak gülümsemesi, koyu mavi gözleri ve atletik vücuduyla çoktan kalbimi çalmıştı. Ancak o asansör, ah o asansör... Küçük bir kolla yukarı aşağı hareket ettirilebilen o ahşap garaj asansörü, kibar hatta neredeyse utangaç, bitkiler ve nesli tükenen kızıl sincaplar hakkında sürekli endişe duyan bu adamın hayatımın aşkı olabileceğini bana kanıtlamıştı.

Will gözlerini bilgisayardan kaldırdı. "Huysuz anoreksik kadınlarla ilgili ne diyordunuz?"

"Ah, hiçbir şey hayatım. Daha sonra konuşuruz." Ollie'ye *sakin bir şey söyleme* bakışı attım, sonra da dışarıda bıraktığım alışveriş torbalarının birinden uzun zamandır istediği gümüş rengi Maglite el fenerini çıkardım.

"Harika! Teşekkürler anne!"

Fenerin kuvvetli ışığıyla oynayan oğluma gülümseyerek baktım. Diğer hediyesi için pek de heyecanlanmadı, şöyle bir göz atıp sandalyenin üzerine bıraktı. "Ollie, yeni kazağına da bayılır mısın lütfen?" dedim. "Okul için aldım. İhtiyacın olduğunu söylemiştin, üstelik bu kazak için Hollister mağazasına girmek zorunda kaldım. Maria, erkek çocukları için en iyi kazakları onların ürettiğini söyledi. Geçen defa aldıklarımın ucuz görümlü ve ince olduğunu söylemiştin, değil mi?" Şükranlarını sunması için beklentiyle oğluma baktım. "BHS'ten de alabilirdim bak."

"Hı hı..."

"Hollister'ın ne kadar karanlık olduğunun farkında mısın? Oradan alışveriş yapmak dünyanın merkezine seyahat etmek gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gece görüşü olmayan biz sıradan insanlar için ışıklı madenci baretleri dağıtılabilir belki de...”

Ollie omuz silkti. “Anne, oranın özelliği karanlık olması.”

“Evet, fark ettim. Keşke senin şu feneri oraya girmeden evvel alsaydım, o zaman oraya buraya takılıp milletin ayağına dolanmazdım. Hele o çalışanlar... İnanılmaz, hepsi model gibi duruyor...” Kahretsin, o kelimeyi kullanmamalıydım!

Ollie, Will’e döndü. “Baba, tahmin et ne oldu?”

Ah, lütfen söyleme...

“Ne oldu?” diye sordu Will.

“Rosie manken olacak.”

Lanet olsun!

Will bana dönüp kaşlarını çatı. “Ne? Nasıl yani?”

Elini tuttum ve yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim. “Hiç canım. Yok bir şey. Yani pek bir şey yok. Gel dışarı çıkalım, bana bahçede neler yaptığını anlat, ben de sana tüm olanlardan bahsedeyim.”

Temmuz ayının bu sıcak öğleden sonrasında dışarı çıkarken Will’e sanki sekiz yaşındaymış gibi davrandığım için biraz üzül-düm. Bu tavrım işsiz kalmasını takiben ortaya çıkmıştı; aslında yalnızca destekleyici ve iyi niyetli davranmaya çalışıyordum. Yine de kendimi tutamadığım zamanlarda sevgili kocamın bit ya da tırnak kontrolündeymiş gibi hissetmesinden çekinmiyorum değildim.

Öğleden sonranın tatlı güneşinde, arka bahçemizdeki eski ahşap bankta yan yana oturduk. Will şimdi daha rahat görünü-yordu. Bu teraslı tuğla evi aldığımızda Ollie daha bebektir. Binanın fena halde tamirata ihtiyacı vardı ama iki çocuğun sınırsız enerjisini de ancak bu arka bahçe paklardı. O sıralarda fark etmediğimiz tek şey, bir bahçe sahibi olmanın ona bakma sorumluluğunu da beraberinde getirdiğiydi. Çocuklarla ve iş

güçle elimiz kolumuz öyle doluydu ki evin bizden önceki sahiplerinin özenle yarattığı peyzaj dağılıvermişti. Çiçeklerin ve çitlerin diğer tarafında ise komşularımız Gerald ve Tricia giderek artan şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı.

Ne zaman çitin ardından meraklı gözlerle bakıp bu durumu düzeltmek için bir planımız olup olmadığını sorsalar, “Her şey yolunda,” diyordum. “Etrafta koşturup çiçekleri ezen çocuklar varken bahçe bakımı yapmak pek akıl kârı değil zaten. Böylesi daha iyi...” gibi laflar ediyordum, sanki bahçenin bakımsız hali bizim özensizliğimiz değil de seçimimizmiş gibi. Bu bir süre daha böyle devam etti, bir noktadan sonra artık bahçeden ziyade balta girmemiş bir ormanımız vardı ve Tricia mütemadiyen “yardıma çağırabileceğimiz bahçıvanlar” olduğundan bahsediyordu. Ta ki Will işten ayrılıp kendini bahçeye adayana kadar. Kocam bir yerleri kazmadığı zamanlarda bisikletine atlayıp Doğu Londra’nın ormanlarında kayboluyor, kısa bir süre sonra da cepleri mürver, kuzukulağı ya da ne bileyim su teresi dolu olarak geri dönüyor. Bir tür avcı toplayıcıya dönüşmesini keyifle izliyorum, âdeta kendini buldu. Will öyle bir adamdır, dağın tepesinde bir fırtınaya yakalansanız çıplak elleriyle çer çöpten güvenli bir kulübe inşa eder, sofraya da yosundan nefis bir yemek koyabilir.

“Ee, söyle bakalım,” dedi şimdi de elini gözüne siper ederek. “Neymiş bu mankenlik işi?”

“Ah, ajanstan bir kadın Rosie’yi Forever 21’da keşfetti, potansiyeli olduğunu söyledi. Çok büyük bir mesele değil...”

“Forever 21 da ne?” Böyle dükkânlar Will’in haritasında bulunmuyordu.

“Belçika büyüklüğünde bir kıyafet mağazası. Yanına kumanya ve pusula almadan girmeni tavsiye etmem.”

“Pekâlâ, kadına defolup gitmesini söyledin herhalde.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir an ne diyeceğimi bilemeden bakakaldım. “Tabii ki öyle bir şey demedim. Herhangi birine böyle bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun.”

Omuz silkti. “Ne dedin peki?”

“Hiçbir şey demedim. Rosie’ye tam olarak bir iş teklifi yapmadı veya kontrat imzalatmadı ya da her ne şekilde yapıyorlarsa artık. Kızı kolundan tutup podyuma çıkaracak değildi ya.” Burun deliklerini şişirdi, bu huy da yeni çıkmıştı. “Her neyse... Düşüneceğimizi söyledim.”

“Bunda düşünecek ne var? Moda dünyasını biliyorsun...”

“Hayır, bilmiyorum,” dedim. “Sen de bilmiyorsun.”

Gözlerini güneşten kollayarak bana döndü. “Tahmin edebiliyorum. Günde yarım domates, yer gök kokain...”

“Ne?!” diye aniden lafını kestim. “Abartmıyor musun?”

“Yo... Genç kızları ağına düşürmek isteyen fotoğrafçılara ne demeli?”

Derin bir nefes aldım. Sakin olmalıyım. Mavikantaronlara odaklanmalıyım. “Yani elbette, böyle şeyler tek tük oluyordur...”

“Ve sen bunları onaylıyorsun?”

“Tanrım, tabii ki hayır. Asla! Ne dediğinin farkında mısın Will?”

Gözlerine baktım; endişeli olduğu ve Rosie için en iyisini istediği için böyle davrandığını biliyordum. Yine de kendine ayıracak bir anı bile olmaksızın çalıştığı zamanlarda, örneğin derneğin gereksinimleri doğrultusunda geceleri ve hafta sonları bile ter dökerken bile bu derece huysuz olmadığının da farkındaydım. Ve her ne kadar topraktan yiyecek yeşertilebilmeyi öğrenmesine hayran olsam da işten ayrılmasıyla birlikte ayaklarının altındaki zeminin kaydığını görebiliyordum. “Face düzgün bir ajans,” diye ekledim gücenmiş bir şekilde. “Kadın bana kartını verdi.”

“Oo, kartını verdiyse tamam. Sanki sahte olamazmış gibi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kızları ofisine çekmek için sahte kartlar bastığını mı söylüyorsun?”

Yine omuz silkti. “Belki.”

Dişlerimi sıkıp bakışlarımı bahçenin dibindeki bakımsız, yavaş yavaş çürüyüp dökülen kulübeye diktim. “Bak,” dedim yavaşça. “Rosie bu konuyu çok önemsiyor. Onu mağazada görmeliydin, heyecandan etekleri zil çalıyordu. Ben de bu modellik fikrini destekliyor değilim ancak bırakalım da gidip ajansa bir konuşsun; neler olup bitiyor görürüz böylece.” Will bakışlarını bana kaydırdı. “Yalnızca bir sohbet,” diye ekledim. “Kızını korumak istediğini biliyorum ama sen de beni biliyorsun, herhangi bir şekilde suistimal edileceğini bilsem böyle bir ihtimali asla değerlendirmem bile.”

Will ayakkabısının burnuyla yoldaki çakılları itekliyordu. “Üzgünüm. Sen haklısın. Ahmaklık ediyorum, öyle değil mi?”

Koluna girdim. Kolları hafifçe yanmıştı ve teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. “Hayır, etmiyorsun. Sen Rosie’nin babasisin, onu seviyorsun ve tabii ki güvende olmasını istiyorsun.”

Sonunda gülümsedi. “Bakalım annem ne diyecek?”

“Ah, Tanrım, bunu hiç düşünmedim.” Kayınvalidem Gloria yetmişlerde güzellik kraliçesiydi ve akşam da yemeğe gelecekti. Onun fikrinin ne yönde olacağını kestiremiyordum çünkü ışıltılı geçmişinden bahsetmeyi pek sevmezdi. Ancak yine de konu Rosie olunca birkaç tavsiye verebileceğini umuyordum.

Sonra aklıma geldi: Arkadaşım Liza’nın kızı Scarlett üniversiteye gitmeden evvel birkaç katalogda yer almıştı. Onun bu konudaki bilgisi Gloria’dan çok daha güncel ve üstelik tatlı kızdır, herkesle iyi anlaşır. Hemen Liza’yı aradım, akşam yemeği davetime çok sevindi. Kaynanayı bertaraf etme yollarından biri daha...

Üçüncü Bölüm

Gloria'nın altın saçları –sarı değil, bayağı bayağı *altın* rengi– sanki tamamı başının tepesinden çıkıyor gibi görünen keskin dalgalara ayrılmıştı. Muntazam, dar bir burnu ve sedef renginin birkaç tonuyla dikkatle gölgelendirilmiş soluk mavi gözleri vardı. Sonuç: saf bir güzellik. Yine de etrafta küçük çocuklar olsaydı o keskin elmacık kemiklerine çarpıp kendilerini yaralayabilirler diye endişe edebilirdiniz. “Selam Gloria,” dedim pudralı yanağını öperek. “Harika görünüyorsun.”

“Sen de öyle,” dedi canlı bir tavırla. “Elbisen ne güzelmiş.” Çıta gibi incecikti; şeftali rengi bir bluz üzerine lacivert, jilet gibi bir takım giymişti ve benim fıstık yeşili antika elbisemi süzüyordu. Guinness’le aynı yaşta olmasına rağmen bu elbiseyi hâlâ seviyorum. Tanı da aklımdan geçmişken Guinness, Rosie’nin kucağında tekrar ortaya çıktı ve Gloria’yı selamladı. Bir grup kokain delisi moda ikonunun, tavşanını hâlâ delicesine seven bir kızın aklını başından alamayacağı fikriyle avunuyordum.

Bu sırada Will’in yeni kazağını fark ettim; Gloria’yı karşılamaya gittiği sırada alıp giymiş olmalı, ne garip. Daha da garibi, ona doğum günü için aldığım kazağın *aynısı* olması.

“Annemin hediyesi,” diye bana göz kırptı. “Üzerime uyup uymadığını görmek istedi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Çok yakışmamış mı?” diye atıldı Gloria.

“Hımm, evet, çok yakışmış.” Sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum. “Çok zevklisin, Gloria.”

Gülümseyerek Will’in uzattığı kadehi kaptı. “Çok içmeme izin vermemelisin, Will.” *Hevesli bir yudum.* “Hatta hiç içmeme-liyim, biliyorsun. Diyetisyenim...” *Koca bir yudum daha.* “Ah, bu nefis koku da ne?”

“Hepsi Will’in eseri,” dedim. “Fırında tavuk ve ayrıca sebze-lerle yaptığı o bir sürü güzel tarif. Rosie’yle ben alveriştayken...”

“...Will’in parasını harcarken?” Kıkırdadı. Özenle seçtiği bu kelimeler sonucu koltuk altlarımı ter bastı. “Çok çalıştığını elbette biliyorum, Charlotte,” dedi. “Senin şu şeyde...” Dudağının yukarı kıvrılışı, sanki sauna ya da striptiz kulübü der gibiydi ama yalnızca Essex’teki bir cips fabrikasında çalışıyorum. Sos-yetik bir cips fabrikası diyebiliriz aslında, ezilmiş pembe biberli veya kulağa ürkütücü gelen ıstakoz çorbası aromalı ürünlerimiz var. Üst sınıf marketlerde satılıyor. Hatta cips de demiyoruz, *el yapımı patates cipsi* diyoruz. Gerçi neticede kızarmış patates üretiyoruz ve benim görevim de pazarlamasını yapmak. Yağa boğulmuş bir aile boyu paketinin kalori değeri 1025 olan kı-zarmış patateslerin neferi bendeniz; karşımda ise mesleğimden adıyla bahsedemeyen ve yalnızca beyaz şarap, bir de belki birkaç zeytinle beslenen Gloria.

Oğluna döndü. “Ee, iş avın nasıl gidiyor Will?”

“Gayet iyi, teşekkürler.” Will fırının camından içini kontrol ediyordu.

“Görüşmeye çağırın var mı hiç?”

Ayağa kalkarken Will’in çenesinin gerildiğini gördüm. Gloria’yı neden yarın değil de bugün davet ettiğini de sanırım anladım. Her ne kadar –özellikle de babası dört yıl evvel vefat

ettiğinden beri- annesiyle ilgilenmek hoşuna gitse de Will gelecek planlarının sorgulanmasından hiç hoşlanmaz. Hele ki doğum gününde. “Kesin bir şey çıkar,” dedi dirençli bir şekilde. Ollie’yle ben masayı kurarken Rosie de Guinness’i yuvasına götürdü.

“Polis kuvvetlerini düşündün mü?” diye sordu Gloria bir bardak daha şarabı kafasına dikerken.

Will’in yüzü ekşidi. “Benim alanıma pek girmiyor anne.”

“Biliyorum ama eğitimleri gayet iyi, emekli ikramiyeleri de öyle...” dedi Gloria.

“Babam polis olmak için biraz yaşlı değil mi?” diye araya girdi Ollie.

“Teşekkürler Ollie.” Will kıkırdadı ve bana bir bakış attı.

“Eminim senin yaş grubun için de bir kabul programı vardır.” Gloria’nın bu konudaki uzmanlığı takdire şayandı. “Ya da belki hapishanede çalışabilirsin?”

“Babam hapishanede çalışamaz!” Rosie dev bir kahkaha patlattı.

Gloria anlamazlıktan geldi. “Nedenmiş o?”

“Çünkü...” Rosie sırtıttı. “Kafamda canlandıramıyorum işte.”

“Bir sürü katille çalışmak.” Ollie’nin gözleri büyüdü. “İlginç olabilir, ne dersin baba?”

“Müthiş bir fikir.” Will dikkatini ocaktaki sos tenceresine çevirdi.

“Peki ya saldırıya uğrarsa?” diye sordu Rosie. “Babam biriyle dövüşüp yenebilir mi dersin?” İki çocuk kahkahalara boğuldu.

Gloria toparlamaya çalıştı. “Pekâlâ, buna gerek olacağını sanmam.”

“Bence babam korkup kaçar,” dedi Ollie.

“Çok teşekkür ederim herkese.” Will fırın eldiveni taktığı eliyle koyu renk saçlarını alnından geriye itti. “Tüm bu kariyer fikirleriniz için minnettarım gerçekten. Ama endişelenmenize gerek yok, her şey kontrolüm altında.” Kontrolü altında mı? Keşke buna inanabilseydim. Liza’nın gelmesiyle Will’in yüzü aydınlandı. Elinde bir şişe şarapla Liza hepimize –evet, sanki çok eski arkadaşmış gibi Gloria’ya da– tek tek sarıldı ve bir anda ortam neşelendi. İnce, uzun, çocuksu bedeni ve güzelliğiyle Liza elli iki yaşından en az on yıl daha genç gösteriyordu. Her zamanki gibi rimel sürmek dışında makyaj yapmamıştı. Lila rengi işlemeli üstü ve dar kotu muhtemelen oldukça eskiydi ama yine de harika görünüyordu. Liza kendini “tireci” olarak nitelendirirdi, yani İspanyolca hocası tire yoga eğitmeni tire market çalışanı. Hayatı hep dolu dolu yaşar, değişik konularla ilgilenirdi. Birbirimize hal hatır sorarken ben de gevsemeye başladım; Liza, Gloria’nın aksine Will’e iş avı konusunda soru sorulmayacağını biliyordu.

“Rosie, nasılsın bakalım?” Will’le ben bir tabak yığınının masaya götürürken Liza söze girdi.

Kızım gülümsedi ve hemen yanındaki sandalyeye oturarak anlatmaya başladı. “Bugün keşfedildim. Ajanstan bir kadın benim model olabileceğimi söyledi.”

“Vay canına!” Liza etkilenmiş görünüyordu. “Modellik yapmayı düşünüyor musun peki?”

“Evet, tabii.”

Söze girdim. “Eh, önce bir konuşmamız gerek tabii.”

“Ben de annen gibiydim.” Will kadehini tekrar doldururken Liza gülümseyerek teşekkür etti. “Scarlett modellik konusundan ilk bahsettiğinde ödüm kopmuştu. Hatırlıyor musun Charlotte, bana söylemeden yarışmaya katılmıştı. Yalnız başına gitti ve kazandı.”

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Güldüm. “Ama onun kendi başının çaresine bakabilen bir kız olduğunu biliyordun...”

“Rosie de öyle.” Kızıma döndü. “Başarırsın tatlım. Harika bir model olacaksın.”

Will sözünü kesti. “Emrivaki yapmasak mı Liza?”

“Ama baba...” Rosie gözlerini devirdi. “Büyükanne, sen de modellik yapmadın mı? Gençliğinde yarışmaya mı katılmıştın, neydi?”

Gloria dudaklarını büzdü. “Evet, bizim zamanımızda güzellik müsabakası denirdi. Birkaçına katılmıştım.”

“Hâlâ çok güzelsin Gloria,” dedi Liza içtenlikle. “O şatafatlı halini hayal edebiliyorum.”

“Eğlenceli değil miydi peki?” Gloria kadehin dibindeki şarabı kafasına dikmek için bir an durakladı ve yutkunmaksızın tamamını boğazından aşağı döküverdi.

“Hayır, değildi,” dedi sonunda.

Hepimiz bakakaldık. “Neden ki?” diye sordu Ollie.

“Çok mu baskı altındaydınız?” Will şefkatle konuşuyordu. “O zamanlar rekabetin çok büyük olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Gloria önemli bir duyuru yapacakmışçasına hafifçe öksürdü. “Yo, hayır, sorun rekabet değildi. Hatta ben oldukça başarılıydım, 1972 Folyo Güzeli seçilmiştim.” Kahkaha atmamak için Will’in havuçlarının lezzetine odaklanmaya çalıştım.

“Folyo da ne?” diye atıldı Ollie.

“Biliyorsun oğlum, alüminyum folyo. Hani tavuğu falan sardığımız.”

Oğlanın kafası iyice karıştı ve dikkatle büyükannesine baktı. “Neden Alüminyum Folyo Yarışması vardı ki?”

“Ben ürün elçisi seçilmiştim,” dedi Gloria gururla. “Taç töreninde tamamı folyodan yapılmış bir elbisem bile vardı.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Vay, eminim çok güzeldir,” dedi Rosie nefes nefese.

“Bayağı fütüristik olmalı.” Will sırttı ancak Gloria’nın yüzüne bir gölge düştü. Onunla dalga geçtiğini düşünmüş olmalıydı. Gloria’nın çevresindekiler üzerinde böyle bir etkisi vardı; pek fazla çaba göstermeksizin etrafındaki herkesi rahatsız hissettirebiliyordu. Yemeğin başından beri biz Will’in pişirdiklerine gömülmüşken onun sadece ufak bir parça tavuğu didiklediği gözümüzden kaçmamıştı.

“Aslında hiç de güzel değildi,” diye devam etti Gloria. “Talihsiz bir olay meydana geldi ama bunu çocukların yanında konuşmak istemiyorum.” Hepimizin ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı.

“Biz çocuk değiliz ki,” diye kibarca uyardı Rosie. “On altı yaşındayım büyükanne, beni şaşırtacağını sanıyorsan...”

Gloria başını hayır anlamında sallayıp tabağını öne itti.

“Folyo mu yırtıldı? Oran buran mı göründü büyükanne?” diye sordu Ollie.

“Ollie!” dedim sert bir dille, hikâyenin devamını duymak için en az onun kadar çıldırsam da. “Unut gitsin tatlım. Belli ki büyükannen anlatmak istemiyor...”

Ağzı patatesle dolu bir şekilde konuşmaya devam etti: “Demek istediğim, folyo inceltilmiş alüminyum sonuçta. Okulda metallerin özelliklerini işledik. Gerçi elbise için iyi fikir olabilir, paslanmaz çünkü.”

Will boğazını temizledi. “Folyo konusunu geçelim artık istersen, Ollie.”

“Hayır,” diye araya girdi Gloria. “Size neler olduğunu anlatacağım ama sadece belki Rosie ders alır umuduyla.”

Odaya büyük bir sessizlik hâkim oldu, bunu bozan tek ses Guinness’in kütusunun içinde dolanırken çıkardığı hışırtılardı.

“Büyükanne?..” dedi Rosie ne olduğunu anlatması için onu teşvik etmeye çalışarak.

Gloria boş kadehiyle oynuyordu. “Taciz edildim.”

“Yarışma sırasında mı?” Nefesim kesildi, bu konuyu gündeme getirdiğimize pişman olmak üzereydim.

“Hayır, bir fotoğraf çekimindeydik. Tüm yerel gazeteler oradaydı. Herkes. Büyük bir etkinlikti. Bütün muhabirler benimle konuşmak için yarışyordu. *Sorrington Bugle* gazetesinden de o edepsiz, ufak adam vardı...”

Panikle Will’e kaş göz yaptım. Zavallı Gloria. Seneler boyu bu sırrı saklamış olmalı. Belki bu kadar sivri dilli birine dönüşmesinin sebebi de budur.

“Anne,” diyerek araya girdi Will. “Anlatmak zorunda değilsin. Kötü hatıraları canlandırmak istemeyiz.”

Gloria gözlerini kucağına indirdi. “Sorun değil. Rosie mankenliği şimdilik yalnızca düşünüyor olsa bile böyle şeyleri bilmesi iyi olur.”

“Adam ne yaptı peki?” diye merakla sordu Ollie, kafasını yana yatırmış bir şekilde.

“Beni... dürttü.”

Tanrım! Tahmin ettiğim şey mi yoksa? Şimdi şarabımı Gloria gibi fondipleme sırası bendeydi.

“Nereden?” Rosie’nin ödü patlamıştı.

“Otoparkta. Herkesin içinde.”

“Elindeki *Sorrington Bugle* gazetesiyse mi?” Ollie gülmekten katılıyordu.

“Ollie!” diye kükredim. “Komik değil, hem de hiç komik değil. Yani dürtülmek...”

“Yok, vücudunun neresinden dürttü demek istemiştin büyükanne,” diye sordu Rosie yumuşakça ben yetişkinlerin kadehlerini

doldururken. Will'in kadehini özellikle doldurmadım, dönüŖte annesini Doğu Finchley'ye bırakacaktı. Yine de Ŗarap ŖiŖesine diktiği bakıŖlarını yakaladım.

"Kalçamdan canım." Gloria *kalça* kelimesini *kanser* dermiŖ gibi telaffuz etmiŖti.

"Üzerinde hâlâ alüminyum elbise mi vardı büyükanne?" Ollie susmuyordu.

"Evet, bu doğru..."

"Parmağıyla elbiseye delik mi açtı?"

"Ollie, bu kadarı yeter. TeŖekkürler. Sanırım elbiseyle ilgili öğrenmemiz gereken her Ŗeyi duyduk," dedi Will.

"Peki... hımm... Bu yüzden mi mankenliği bıraktın büyükanne?" Rosie istifini bozmamak için büyük çaba gösteriyordu.

"Yo, hayır. Anne oldum. Önceliğim Will oldu ve elbette doğumdan sonra vücudum asla eskisi gibi olmadı..."

Will bana baktı. Sessizce *üzgünüm* diyerek beni güldürdü.

"Artık mankenlik dünyasında neler olup bittiğini biliyorsunuz. Güvenli değil Rosie, hem de hiç. Senin gibi güzel bir kızıdan faydalanmak isteyecek bir sürü insan var," dedi Gloria.

Rosie suratı asık bir halde bana döndü.

"Elbette Gloria, böyle bir davranıŖ asla kabul edilemez..." diye söze baŖladı Liza.

Will araya girdi. "Katılıyorum. Rosie böyle bir dünyaya adımını atmamalı."

"Ne?!" dedi Rosie nefes nefese. "Ajansa da mı gidemeyiz?"

"Bence pek uygun değ..."

"Baba! Bu hiç de adil değil! *Lütfen!*"

Will yüzünü buruŖturdu ve benden destek istercesine gözlerimi yakaladı.

“O edepsiz, ufak adam...” diye mırıldandı Gloria. “Sapsarı bir kravatı vardı, hiç unutamadım...”

“Buna inanamıyorum!” diye bağırmaya başladı Rosie. “Kimse benim ne düşündüğümü umursamıyor. Sanki başkası manken olacakmış gibi konuşup duruyorsunuz.”

“Rosie, bunu sonra konuşuruz, olur mu?” dedim hızlıca.

“Babam hayır diyor ama. Üstelik ta elli sene önce olmuş bir olay yüzünden!”

“Aslında kırk üç sene,” diye mırıldandı Gloria ve çatalını tabağın yanına düzgünce yerleştirdi.

Rosie onu duymamış gibiydi. “Tanrı aşkına baba! Dünya değişti artık.”

“Evet,” diye destek çıktı Ollie. “Yetmişlerde herkes sapıkmış. Haberlerde izledim, Yewtree Operasyonu’ mu ne, hepsini yakalıyorlar ve sonra...”

“Tanrım!” Will’e fenalık basmıştı anlaşılan. Masayı beraber topladık ve gündüz yaptığı çikolatalı pastayı getirdi. Başka zaman olsa bayılarak yediğim bu pastadan şu an bir lokma bile alabileceğimi zannetmiyordum. Ne demeye modellik konusunda Gloria’ya akıl danışmıştım ki?

“Pasta nefis görünüyor,” diye hayranlığını belirtti Liza, bir gözü de bendeydi. Rosie’ye baktım, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Pastayı kızgın bakışlarla süzerek, “Anne, babama Laurie’nin ne kadar tatlı olduğunu söyle,” dedi.

Bir ona, bir ötekine baktım. Son günlerde sık sık olduğu gibi yine arada kalmıştım. Birbirlerine bayılırlar ama son zamanlardaki tartışmalarda Will, sanki Rosie porselen bir bebekmişçesine ona dokunmadan etrafında dolanıyordu. Rosie’nin

* 2012 yılında başlayan ve İngiltere’de önde gelen kimi medyatik isimlerin cinsel istismardan işleri bu nedenle operasyon (19-11)

eklemek istediği ama cesaret edemediği bir cümleyi de satır aralarında okur gibiydim: *Sen benim öz babam değilsin, bana ne yapacağımı söyleyemezsin.*

“Yetmişler çok acayipmiş,” diye neşeyle devam etti Ollie. “Herkes dev paçalı pantolonlar giyiyormuş, bir de televizyonda başka gezegenden gelen pembe yaratıkların olduğu bir program varmış. Televizyon müzesinde gördük, konuşmuyorlarmış bile.”

“*Clangers*,” dedim.

“Hepsi pedofil işte,” dedi Ollie.

“Onlar pedofil değildi. Masum, yünden fare kuklalarıydı sadece,” diye düzelttim oğlumu yine.

Liza, Gloria’ya döndü. “Tatsız deneyimini küçümsemek istemem ve eminim çok travmatik bir durumdu...” Gloria başıyla onayladı. “Ama kızım Scarlett da Bristol’a gitmeden evvel bir süreliğine mankenlik yaptı. Harika zaman geçirmesinin yanı sıra kazandığı bütün parayı biriktirdi; üniversite harcı için kredi almasına gerek bile kalmadı.”

Rosie’nin gözleri büyüdü. “Kataloglarda da yer almamış mıydı?”

Liza onayladı. “Evet. Daha çok Boden giyim firmasının...”

“Boden mı? Bunu bilmiyordum işte,” dedim. Liza, Scarlett’ın modellik kariyerini hep hafife almıştır. Takip edebildiğim kadarıyla zaten kısa sürmüştü, şimdiyse bununla övünmek istemiyor gibi görünüyordu.

Liza gururla başını salladı. “Hâlâ ara sıra çekimlere gittiği oluyor ama yalnızca tatillerde, okuluna hiçbir şekilde engel olmuyor.” Gloria’ya gülümsedi. “İngiliz Edebiyatı ve Felsefe okuyor.”

“Tamamen kötü olduğunu söylemedim canım,” dedi Gloria zoraki bir şekilde.

* İngiltere yapımı bir çizgi film serisi. (yay. n)

“En güzeli de bütün arkadaşları barmenlik veya garsonluk yaparken Scarlett’ın bunlara hiç gereksinim duymaması,” dedi Liza.

Hararetli mutfağımıza bir sessizlik hâkim oldu. “Veterinerlik fakültesi için para biriktirebilirim yani!” diye atıldı Rosie.

“Anlaşılan Scarlett gerçekten güzel bir modellik deneyimi geçirmiş,” dedim.

Liza yine başıyla onayladı. “Evet, hem de nasıl. Fotoğraflarını görmek ister misiniz?” Güldü. “Ah, üzgünüm. Utanç verici bir anne oldum, değil mi? Scarlett bu halimi görse benden nefret eder.”

“Hadi hadi, görelim,” dedim. Çantasının içinden telefonunu çıkardı, biz de etrafını sardık. Fotoğraflar Boden çekimlerinin birindendi, Scarlett sapsarı saçları ve çilli yüzüyle neşeye gü-lümsüyordu.

“Harika görünüyor!” dedi Rosie heyecanlı bir şekilde.

“Eh, galiba,” dedi Liza gülümseyerek.

Scarlett’ın fotoğrafları ekranda birbiri ardına sıralandı. Kum-ların arasında koşarken, bir kütüğün üzerinde kollarını açmış dengede durmaya çalışırken... Beni de heyecan bastı. “Çok güzel değiller mi?” Bir gözle de Will’i süzüyordum.

Will onaylar gözlerle bakıyordu, o da benim gibi Scarlett’ın üzerindeki odaklanmış olmalıydı: kadın cinsi için en az çe-kici giysi parçası olan boğazlı kazağa. Diğer kıyafetler de aynı minvaldeydi; puantiyeli plastik yağmur çizimleri, çoban düğ-meli palto... Daha ahlaklı kıyafetler zor bulunur. “Yani her şey yolunda gitti, öyle mi?” diye söze başladı Will. “Herhangi bir tatsızlık olmadı?”

“Elbette olmadı. Olsaydı bu işe hemen bir son verirdim. Zaten Scarlett modelliğe başladığında on üç yaşında utangaç bir çocuk değil, on sekiz yaşında bir reşitti.”

“Rosie yalnızca on altı yaşında,” diye hatırlattım.

“Evet, anne. Vikingler zamanında olsa çoktan yedi çocuğum olmuştu.”

“Tanrı korusun!” Will kahkahalara boğuldu, Gloria’nın bile kıkırdadığını duydum.

Çatalıyla çikolatalı pastayı didiklerken onunla göz göze geldim. “Bak Gloria, ne demek istediğini anlıyorum, folyo elbisenle dürtülmen... Rosie’ye dair endişelerini de anlayabiliyorum. Ancak Liza’nın anlattığı kadarıyla, Scarlett’ın modellik deneyimi gayet güzel geçmiş. Ne bileyim, belki de hemen reddetmemeliyiz.”

Liza onayladı. “Scarlett’ın kendine güveni arttı, bir sürü tatlı insanla tanıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse onun için müthiş bir fırsat oldu bu modellik işi.”

Gülümseyerek Will’e baktım. “Bu durumda son kararı Rosie vermeli, ne dersin hayatım?”

“Baba, *lütfen*,” diye atıldı Rosie. “Kendi başımın çaresine bakabilirim. Aptal değilim ya?”

Will’in kaşları çatıldı. “Tam tersini konuştuğumuzu sanıyordum...”

“Pek bir şey konuşmadık aslında,” diyerek sözünü kestim. “Çünkü mankenliğin beraberinde neler getirebileceğini bilmiyoruz. Ne dersiniz, pazartesi ajansı bir arayayım da en azından bir konuşalım mı?”

“Hepimiz mi?” Rosie şaşkınlıkla baktı. “Yani ailecek mi?”

“Kesinlikle. Yani elbette Ollie bir arkadaşına gidebilir.”

Will gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. “Ben de mi? Gelmem gerekiyor mu gerçekten?”

“Elbette. Endişelerin olduğunu biliyorum, dolayısıyla asıl senin gelmen gerekiyor.”

“Yani... Gelmem gerekeceğini sanmıyordum.”

“Geliyorsun Will.” Bu patronluk taslayan halim beni bile şaşırttı.

Will karşı koymaya niyetlendi ama sonra vazgeçip dolaptan bir şişe şarap daha çıkarmaya gitti.

“Ama anne, *neden?*” Rosie yine hoşnutsuzdu. “Bu çok utanç verici.”

“Çünkü biz senin aileniz ve seni seviyoruz.” Kadehini tekrar doldururken Liza’ya göz kırptım.

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah tam 07.27’de bir çim biçme makinesi homurtusuyla uyandırıldım. Yan komşumuz Tricia, çimenlerin nasıl mükemmel derecede kısa tutulabileceğine ve özellikle de biz 27 numaradaki Bristowların kendi çimlerine hiç özen göstermediğine dair bir mesaj vermek istiyor olmalıydı. Çitin bizden tarafı coşkun bitkiler ve her yanda açan çiçeklerle biraz fazla bereketli bir bahçeydi ki fikrimce çok da güzeldi.

Mayıs sonunda yaşayan her şey bir anda deli gibi büyümeye başladığında Tricia bizim bahçedeki çiçek çılgınlığına bakıp, “Etkileyici bir renk kalabalığı! Ama tabii herkesinki kendine...” diye burun kıvrırmıştı. Küstahlığa bak. Tabii ki Will’in yaklaşımasını her zaman için onlarınkine tercih ederdim. Tricia ve Gerald’ın petunya ve kadife çiçeklerinden oluşan ordusu onar santimlik düzenli aralıklarla dikilmişti. Bahçeleri ise kenarları özenle budanmış tam bir dikdörtgen oluşturunuyordu, tıpkı bir Ikea halısı gibi.

Yataktan çıktım ve camdan bir göz attım. Dışarıda çimlerle uğraşan Tricia’yı görmeyi beklerken Will’i gördüm. O an anladım; Will aslında normal bir şekilde çim biçmiyor, çimleri azarlıyordu. Bir şeyler kanıtlamaya çalıştığı kesindi çünkü ileri geri gidip geliyor, her zaman yaptığı gibi aradaki taşları almak ya

da üzerine titrediği çiçeklerini koklamak için durmuyordu bile. Antika çim biçme makinemiz kızgın bir böcek gibi vızıldıyordu.

İnsan doğum gününün sabahında böyle davranır mı? Kalktığını duymadığım için kızmıştır belki, onu öpücükler ve hediyelerle uyandırmamı beklemiş olabilir mi? Sanmıyorum. Will bu tür abartılı kutlamalardan hiç hazzetmez. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor olması daha muhtemel. Evet, bu enerjik ileri geri hareketlerle herhalde dün akşam manken ajansına beraber gitmemiz için yaptığım emrivakiye kızdığını belirtiyordu. Ya da ne bileyim; bahçivanlık, avcılık ve pastacılık hayatından fenalık gelmiş ve bunlardan ne kadar sıkıldığını, artık yeni bir iş istediğini anlatmaya çalışıyor olabilir. Ya da belki yeni bir iş bulmuştur ve bana sürpriz yapacaktır. Annesinin geçen geceki polis ve cezaevi önerilerinden sonra bu çok ironik olmaz mı?

Üzerime sabahlığımı alıp merdiven sahanlığına çıktım. Kapalı kapısının ardından Rosie'ye seslendim.

Ses yok.

“Ro, uyanık mısın?” Kapıyı ittim ve burnuma hoş bir koku geldi. Donlar, taytlar ve Kit Kat ambalajlarıyla çevrili odası –evin geri kalanının aksine– yine de güzel kokuyordu. Vanilyalı mumlar ve yaseminli vücut spreyinin etkisi olmalıydı; Rosie'nin odasının kendine ait tatlı, çarpıcı bir atmosferi vardı.

Yatağının içinden mızıldandı. “Saat kaç?”

“Saat, babanın doğum günü. Ona bir şey hazırlayabildin mi?”

“Ahhh... Unuttum.”

“Kart da mı yapmadın?”

Pikenin altından uykulu yüzü belirdi. “Üzgünüm, yapamadım. Zulanda bir şey yok mu?”

Will'in içeri girdiğini, aşağıda bir şeylerle uğraştığını duydum. “Zulanda da ne demek?”

“Hediye çekmecende falan?” Ah, şu dipsiz hediye çekmecesi: vadesi dolmuş lavantalı losyonların ve yıllar önce unutulmuş sütlü çikolataların beyaz çiçekler içinde yattığı hazine sandığı.

“Hayır, Rosie, yok.”

“Ama hep bir şeylerin olurdu orada...”

“Ah, evet, geçen Noel’de Sally halanın bana verdiği kahverengi saten gecelik var ama babanın hoşuna gideceğini pek sanmam.” Sally, Will’in küçük kardeşi. Her ne kadar yılda yalnızca üç defa ziyarete gelse de annesi ona bayılır. Alt tarafı Cotswolds’te yaşıyor canım! “Her neyse, baban hediye beklemez zaten. Kart yeter...”

“Çaktırmadan dışarı çıkıp benim için bir tane alsan?” Sol gözündeki çapağı temizledi.

“Hayır,” dedim sertçe. “Bu neden benim işim olsun ki? Hadi, bir şeyler hazırlaman lazım.” Kısa konuşmamız onu bitkin düştürmüşçesine gözlerini kapattı. Bu ergenlerin durağanlığı bazen beni öylesine rahatsız ediyor ki! Çocukluğunda Rosie kargalardan evvel kalkar, ben daha yataktayken küçük parmağını burnuma dayayıp çubuklardan bir gemi yapmak ya da zaten yaptığı bir gemiyi parmak boyasıyla boyamak için ısrar ederdi. Hemen sonra da hazırladığımız gemiyi bahçe boyunca çimlerin üzerinde yüzdürürdü. Bugünlerde ise okul dışında yatağını hiç terk etmiyor. Gözleri ya telefonunda oluyor ya da umursamaz bir biçimde kitap okuyor.

Dönüp etrafa saçılmış ojeler ve eskimiş ayakkabıların arasından dikkatle yürüyerek Ollie’nin kirli nevresim ve çorap kokan odasına gittim. Oğlumun odası yıllar boyu biriktirdiği eserlerle doluydu. En kıymetli parça ise Liza’nın New York’taki Doğa Tarihi Müzesi’nde çalışırken ona hediye ettiği muhafaza edilmiş bir timsah kafasıydı. Elbette bir de tavan arasında bulduğu terk

edilmiş eşek arısı kovanı vardı. “Uyan Ollie,” dedim üzerine eğilerek. “Bugün babanın doğum günü.”

“Ha, ne? Evet.”

“Ona bir doğum günü kartı çizmen lazım. Çabuk ol! Haydi kalk. Kalemlerin nerede?”

“Anne...” Ollie yavaşça doğruldu. “Babam öyle şeylere değer vermez ki.”

Aslında tam da bu sene öyle şeylere değer vereceğinden eminim. Onu hâlâ sevdiğimizi, aşçıbaşı ya da bahçıvanlığın ötesinde ailemizde önemli bir yeri olduğunu göstermemiz gerekiyor. Bugün de tam günü. Elbette Ollie’ye bu düşüncemden bahsetmedim. “Emeğine değer vereceğini düşünüyorum tatlım.”

“Ama ben doğru dürüst çizemiyorum ki!” Saçı başı dağınık, yanağında yastık iziyle öylece oturuyordu.

“Çizebiliyorsun aslında ama önemli olan o değil. Yalnızca bir kart bulup üzerine iyi ki doğdun yazsan bile yeter.”

“Hiç yaratıcı değilsin anne,” diye homurdandı.

“Peki o zaman. Ben duşa gidiyorum, eminim sen daha yaratıcı bir şeyler bulabilirsin.”

Hızlıca suya girip çıktım ve radyatörün üzerinde kurumaya bırakılmış bir çift sütyen çarptı gözüme. Rosie’ninki açık mavi, dantelli, ufacık bir şeydi. Benimkiyse inşaat kepçesi olarak da kullanılabilecek, siyah, kuvvetli bir canavardı âdeta. Belki de Tricia gibi koşmaya başlamalıydım. Koşarak Archie’nin El Yapımı Patates Cipsleri’nin bir kısmını yakabilirdim, hem böylece belki Will de pazar sabahları bahçedeki çimleri biçmek yerine yatakta benimle ilgilenirdi.

Bunları düşünerek her zamanki hafta sonu kılığım olan eski kot ve rastgele tişört takımını es geçip en sevdiğim elbisemi üzerine geçirdim. Siyah üzerine kırmızı çiçekli, hatlarımı belli etse

de yeterince esnek olması sayesinde derli toplu gösteren elbisem. Sosis şeklinde acayip bir dekoltedense yeterli açıklığı vererek hem hayal gücüne yer bırakıyor hem de çocukların öğürerek kaçmasını engelliyordu. On dört haftadır sevişmemiş orta yaşlı kadın görüntüsünden ziyade zahmetsiz seksilik peşindeydim. Dolayısıyla yalnızca iş için yaptığım makyajı bugün de uygulayabilirdim. Hafif bir kapatıcı, biraz rimel ve kırmızımsı bir parlatıcı sürdüm.

Ollie odamdan içeri daldı. “Markete koşup bir kutu naneli çikolata alayım mı?”

“Hımm, hayır.”

“Neden?”

“Baban sevmez de ondan.”

Ollie yüzünü buruşturdu. “Karışık mini çikolatalardan alayım?”

“Hayır tatlım, baban marketten üstünkörü alınmış bir kutu acil durum çikolatasındansa *hiç* hediye almamayı tercih eder.”

“Niye ki?” İyice kafası karıştı.

Nasıl anlatacağımı bilemiyordum. “Aslında konu ona hediye almak değil, Ollie. Hazırlanmak, düşünmek, emek harcamak daha değerli.”

“Markete kadar gitmek bayağı bir emek aslında. Yani evde kalmayı tercih ederim tabii ki.”

“Hadi ama Ollie, ne demek istediğimi biliyorsun. Doğum günü hediyeleri önemlidir.”

Burnundan koca bir nefes verdi. “Son doğum gününde babam sana ne aldı?”

“Hımm...” Boğazımı temizledim. “Geçen sene birbirimize hediye almamaya karar verdik. Onun yerine evin sıvasını yaptırдық.”

Aklıma Tricia geldi. Duvarları görünce nasıl beğendiği, aşkla sıvanmış o harcın benim doğum günü hediyem olduğunu ağzımdan kaçırdığımda ise, “Ah, zavallı Charlotte, sabrına hayranım! Gerald doğum günümde bana lüks bir spada bakım seansı hediye etti. Gerçi eminim sizin evin de acil bakıma ihtiyacı vardı,” demesi...

“Nasıl olduğunu bilirsin,” demiştim. “Öncelikler falan. Evin başına yıkılıyorsa gözeneklerinin temiz olması pek de bir şey ifade etmiyor.”

Ollie’yi bir sanat eseri yapması konusunda cesaretlendirdikten sonra mutfağa indim ve Will’e sarılıp, “İyi ki doğdun sevgilim,” dedim.

“Teşekkürler.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum geri çekilip.

“Tabii.” Çim biçerkenki huysuzluğu aynen devam ediyordu ve ben sabrımın zorlandığını hissediyordum. Doğum günlerinde sabahın köründe hiddetli çim biçmelere yer olmamalı. Belki günlük görevlerin tamamı böyle günlerde yasaklanabilir. Kahvaltıda ucuz şampanya, füme somon, çırpılmış yumurta ve bolca öpücük olmalı mesela. Çocukları okula postaladıktan sonra seks de olabilir. Bir zamanlar doğum günlerinde işten izin alma âdetimiz vardı, ne güzeldi.

“Kırk bir yaşına girmek nasıl hissettiriyor?” diye sordum neşeyle.

“İyi, sorun yok,” dedi. “Bugün ne güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler, sen de öyle.” Doğru söylüyordum; hafif yanmış teni gözlerinin maviliğini ortaya çıkarmıştı, uzun ince bacakları, düz karnı ve güçlü poposu da otuzundakileri kışkandıracak cinstendi.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bahçıvanlık izni işe yaradı desene.”

“Evet, kesinlikle.” Ve her ne kadar, “İşten haber var mı peki? Görüşmeye çağrıldın mı hiç?” soruları çekici gelse de kırk bir yaşındaki bir adamın kendi hayatını idame ettirebileceğini düşündüğümden sustum. Çocukları aşağı çağırıp herkesi oturma odasında topladığımda belki de sabahki çim biçme hadisesini yanlış anlamışımdır diye düşündüm, belki de sinirli değil de yalnızca enerjikti.

Çocukların alelacele çizilmiş kartları ve benim hediye yığınınım Will'i ziyadesiyle mutlu etti. Batasınca alışveriş merkezinin neredeyse tamamını birlikte tavaf ettiğim pikap ve ses sistemini görünce, “Artık bu kadarı da fazla!” diye şaşkınlıkla bağırdı. “Teşekkür ederim hayatım.” Ona aldığım parfümü ve açık mavi kazağı inceledi. “Ama... bu annemin bana aldığı kazak değil mi?”

“Aynısından bir tane de ben almıştım,” dedim gülerek. “Anlaşılan Gloria ve benim zevklerimiz aynı.”

Gülerek alnıma bir öpücük kondurdu. “Kahretsin, endişelenmeye başladım.”

Ollie ve Rosie bizim sarılmamızı görüp gözlerini uzağa çevirdiler, sanki beş dakika sonra sevişme ihtimalimiz (ah nerede...) varmış gibi! “Anne, bak!” diye seslendi Rosie. “Yolun karşısına birileri taşıyor.” Nakliye kamyonundan mobilyaları indiren birkaç güçlü görünümlü adamı beraber izledik. Yanlarında zayıf bir kadın da vardı; siyah dar kotu ve soluk renkli ceketi içinde kuş gibi sekiyordu. Dalgalı kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Uzun, ince genç bir oğlan da yardım etmeye niyetli görünmeden yalnızca ilgiyle izliyordu.

Bu aile burası için oldukça ilgi çekici görünüyordu. Doğu Londra'nın bu köşesi daha çok bir köyü andırır; bakımlı kadınlar çizgili üstleri ve çizme paça kotlarıyla fotojenik çocuklarını aktiviteden aktiviteye koştururlar. Bazı anneler hayatlarının tümünü kek satmaya ve bu küçük topluluğumuzun düzgün işlemesini

sağlamaya adanmışlardır mesela. Burada yaşamayı sevsem de ortamı biraz fazla steril bulduğumu da söylemeliyim. Bir keresinde Ollie küçükken beraber bir müzik atölyesine katılmıştık, sarışın bir abide benden kibarca oğlanın elindeki matarayı saklamamı rica etmişti. Diğer çocukların görmesini istemiyormuş. Üstelik içinde yalnızca gazoz vardı, viski değil.

Kadın ve nakliyeciler adamlar şimdi parlak güneşin altında durup sohbet ediyorlardı. “Çıkıp merhaba diyelim mi?” diye sordum.

“Hayır.” Will alaycı bir kahkaha patlattı. “Tanrım, Charlotte.”

“Niye ki?”

Rosie de muhalefet etti. “Anne, hayır. İnsanların üzerine öylece yürüyemezsin. Onları tanımıyorsun bile.”

“Üzerine yürümek mi? Yalnızca yanlarına gideceğim.”

“Ve ne diyeceksin?”

“Merhaba desem nasıl olur mesela? Kulağa iyi bir başlangıç gibi geliyor.” Dışarıdaki kadın, adamlardan birinin söylediği bir lafa başını geriye atarak uzun uzun güldü.

“Annem bazen çok meraklı oluyor.” Ollie beni babasına şikâyet ediyordu.

“Evet, dedikoducu kadınlar gibi perdeden dışarıyı gözlüyor, değil mi?” Bu yorumuna üzüldüm, neticede hepimiz orada durmuş dışarıyı seyreliyorduk.

“Madem öyle, ben gidip onlara bir ‘merhaba’ diyeceğim,” dedim. “Haydi Will, biraz komşuluk edelim.”

“Bunu yapamazsın!” dedi Rosie. “Baba, durdur onu!” diye bağırırken kapıdan çıkmaya yeltendim. Kızım kolumdan tuttu, sanki çıplak bir şekilde dışarı çıkıp bütün gençliğini mahvetmek üzereymişim gibi davranıyordu.

Beşinci Bölüm

Kadın ve genç çocuk kapılarının önünde durmuş tatlı tatlı sohbet ediyorlardı. Yaklaştığımızda kadının pantolonunun kot değil, siyah deri olduğunu fark ettim. Pek ateşli!

“Bu biraz utanç verici bir durum,” diye mırıldandı Will.

“Hayır, değil. İyi bir şey yapıyoruz.” Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Merhaba,” dedim neşeyle. “Biz yolun karşısında oturuyoruz. Hoş geldiniz demek istedik.”

“Ah, merhaba.” Kadın gerçekten sevinmiş görünüyordu. “Memnun oldum.”

“Ben Charlotte, bu da eşim Will.”

“Ben Sabrina, eşim de...” Açık duran ön kapıya doğru seslendi: “Tommy? Dışarı gel! Yeni komşularımız burada.”

Kapıdan uzun boylu, geniş omuzlu bir adam çıktı. Üzerinde bir Rolling Stones tişörtü, altında da kendine sanki biraz dar gelen bir kot vardı. Bizi samimi bir şekilde karşıladı. Sabrina daha ufak tefek ve etkileyici biçimde güzeldi, muhtemelen kırklarının başındaydı; Tommy ise onun tersine ayı gibi bir adamdı, yaşı elliye yakın olmalıydı, kırpık kırlaşmış saçları ve kemik kıran bir tokalaşması vardı.

“İkinizle de tanıştığımıza çok sevindim. Nefis bir yer burası.” Kırçillı boğuk sesi kulağa kirli şakalar yapmaya müsait gibi geliyordu.

“Gerçekten de öyle.” Şimdi bahçe duvarına oturmuş, sarma bir sigara yakan oğlana bakıyordum. “Bu da oğlumuz Zach.” Sabrina gözlerini devirdi. “Gördüğünüz üzere çok yardımcı oluyor.”

Hepimiz güldük ancak ailesinin önünde püfür püfür sigara tütüren çocuktan da gözlerimi alamıyordum. Rosie’den çok büyük olmasa gerekti. Will kızını ağzında bir sigarayla görse herhalde kalp krizi geçirirdi. “Şu mereti burada içmek zorunda mısın?!” Zach, Tommy’nin gürlemesini umursamadı.

“Harrington Lisesi’ne mi başlayacaksın, Zach?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Yok.”

“St Jude’a mı yoksa?”

Yine kafasını salladı ve tepesindeki bir tutam siyah saç koyu renk gözlerinin üzerine düştü. “Okula gitmiyorum.”

Sabrina açıklama gereği duydu. “Geçen yıl okulu bıraktı. Müzik alanında kariyer yapacak.”

“Ha, konservatuvar o zaman?” Will’in bana sert bir bakış attığını fark ettim.

“Kendi başının çaresine bakıyor,” dedi Sabrina kabullenmiş bir gülümsemeyle.

“Yani hıyarlık ediyor,” diye kıkırdadı Tommy. “Fena-sıçtım lisesinde okuyor, sonra da bir-bok-olamadım üniversitesine gidecek. Çok yorucu olmalı, değil mi Zach?”

Yine güldük, Zach bize orada otobüs bekleyen bir grup yabancıymışız gibi baktı. Daha fazla dayanamayan Will, “Eh madem, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa...” dedi.

“Tabii, teşekkür ederiz,” dedi Sabrina içtenlikle.

“Aslında bir şey var...” diye söze girdi Tommy. “Etrafta bisiklet parkuru var mı bildiğiniz? Yani dağ bisikleti sürmek için?”

Will’in cevaplamasını bekledim; sonuçta yeni bitkiler keşfetmek için parkları, bataklıkları bisikletiyle turlayanımız o. Will ise öylece sessiz duruyordu. Tommy bilinmeyen yerel bir dükkân sorsa, ne bileyim bir akordeon dükkânı veya kobay fare yetiştiricisi, muhtemelen aynı bakışı atardı. Gözlerimi iyice açıp Will’i dürttüm. “Sen sık sık bisiklete biniyorsun, değil mi hayatım?”

“Eh, yani sağa sola gidiyorum arada,” diye yuvarladı cevabı. Ah, Tanrı aşkına! Kaçmak istediğini anlıyorum ama bunu kabalık etmeden de yapabilir. Başka bir ergene gerçekten ihtiyacım yok.

Devam etmeye çalıştım. “Bataklıklar iyidir diyorsun yani?”

“Yani.” Will başını salladı. “Tam olarak ne istediğine bakar...”

“Eh, sizi daha fazla tutmayalım.” Will’in bu itici halini telafi edebilmek adına yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Eve geri yürürkense özellikle somurtuyordum.

“Bunu yapmak zorunda mıydın?” diye tıslayarak sordu Will karşıdan karşıya geçerken.

“Neyi?”

“Oğlanı sorgulamayı.”

Eve doğru son adımlarımızı atarken anlamamış halde baktım. “Çocuğu sorgulamadım, yalnızca birkaç soru sordum. En azından ilgilendim, senin gibi kaba davranmadım. Neredeyse bisikletin ne olduğunu bilmiyor gibi davranacaktın...”

Will sıkıntıyla ofladı.

“Charlotte, bir saniye...” Arkamı döndüğümde Sabrina saçlarında bakır bir pırıltıyla bize doğru hızla yürüyordu. “Üzgünüm, söylemeyi unuttum. Cumartesi günü birkaç arkadaşımızı davet ettik, mangal yapacağız. Taşınmamızı kutlamak için. Siz

de ailecek gelerseniz çok memnun oluruz, doğru düzgün tanışmış oluruz hem.”

Anlaşıldığı üzere Sabrina oğlunu *sorgulamamdan* rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Çok naziksiniz. Seve seve geliriz, değil mi Will?”

“Ha, tabii...” Will sesine neşeli bir tını katmıştı. Sanki yeni komşularla kaynaşmaktansa fayans derzlerini temizlemeyi tercih ettiğini saklayabilirmiş gibi...

*

Doğum günü yemeği için en sevdiğimiz Malezya restoranında bir masaya yerleştığımızda Will’in neşesi iyice yerine geldi (Belki de Ollie hariç en sevdiğimiz demeliydim, zira Rosie’nin en iyi arkadaşı Nina, Harvester’da çalışmaya başlamıştı ve Ollie oraya gitmemiz için bütün akşam kafamızın etini yedi). Will kıkırdayarak, “Annenizi duymalıydınız, oğlanı bayağı terletti,” dedi.

“Yalnızca birkaç nazik soru sordum,” diye düzelttim; ufak tefek takılmalardan rahatsız olacak değilim, akşamın keyfi kaçmasın yeter.

Will acılı karideslere yumulurken gülmeye devam etti. “Soru sormadın, çocuğu sorularınla makineli tüfek gibi taradın. En son oğlan kaçacak delik arıyordu.” Ellerini başına siper ederek Ollie’ye gülümsedi. “Çocuğun bütün gelecek planlarını, hayata dair ne yapmak istediğini, her şeyi, her şeyi sordu...”

Rosie kıs kıs güldü. “Evet anne, geri gelmeniz saatler sürdü. Üstelik eminim işleri başlarından aşkındı...”

“Bir de oğlan...” diyerek yeniden sözü aldı Will.

“Zach,” diye lafını kestim. “Oğlanın adı Zach.”

“Anne babasının önünde sigara içiyordu,” diye devam etti Will. “Üstelik yalnızca sarma tütün de değil.”

“Değil miydi?” dedim şaşırarak.

“Neydi peki?” Ollie’nin gözleri büyüdü.

“Esrar mıydı?” Ağzımdan kaçırdığım gibi Rosie bir kahkaha patlattı.

“Esrar mı? Hâlâ esrar deniyor mu yahu?”

Garson masayı temizlerken herkes bir anda suspus oldu. “Annen diyor anlaşılan.” Will gülümsemeye devam etti. “Hâlâ 1972’de olduğumuzu sanıyorsa demek.”

“1972’de doğmamıştım bile Will. Hem ne demeliyim ki?”

“Esrar!” diye taklidimi yaptı Ollie. “Esrarlı bir gece geçireceğiz... *Esrar* isteyen?”

Garson uzaklaşırken arkasını dönüp sırtıttı.

“Ot mu diyeyim?” Omuz silktilim. “Kenevir? Haşış? *Gençlik katili?*”

Ollie ve Rosie artık karınlarını tutarak gülüyorlardı. “Onu da nereden duydun öyle?” diye sordu Rosie.

“Bir filmde duymuştum,” diye cevapladım sahte bir umursamazlıkla ve Ollie’den beklenen ya da çok daha evvelen anlayıp hazırlanmam gereken soru geldi: “Hiç esrar içtin mi anne?”

Uygun bir cevap arayışında şarabımdan bir yudum aldım. Düpedüz yalan söylemek pek doğru gelmiyordu ancak bir yandan da çocuklarımin uzak geçmişimdeki her uygunsuz anı öğrenmesi de doğru olmazdı. Gerçi onlara göre hiç genç olmadım ya, neyse. Çocuklarım, sürekli çamaşır makinesini dolduran ve sifonu çekmeden bıraktıkları için söylenen orta yaşlı bir kadın olarak doğduğumu sanıyorlardı.

“Hımm... Bir keresinde ufak bir parça uzay keki yemiştım.” Bu cevabın onları tatmin etmesi için dua ettim.

Ollie elbette anlamadı. “Uzay keki de ne?”

“Bildiğimiz kek gibi ama içinde şey var...”

“*Esrar* mesela?” Rosie kıkırdadı.

“Evet.” Sesim kısık, neredeyse pişman çıkıyordu. “Aslında normal kek sanmıştım.”

“Kafelerdeki kekler gibi mi?” diye güldü Will.

“Gibi... Bir tür tahıllı kek zannetmiştim.”

“Hayır, zannetmedin,” diye takıldı bana Ollie. “İçinde uyuşturucu olduğunu biliyordun anne. İsteyerek yedin. Ben anlarım.”

Will bu sorgulamadan memnundu. “Yalnızca ufak bir parça yemiş canım,” dedi çarpık bir şekilde sırtarak.

“Nerede yedin? Bir partide falan mı?” diye sordu Rosie.

Artık tamamen temiz olduğumu, şüpheli görünen herhangi bir pastane mamulüyle aram olmadığını göstermek için kendime bir bardak maden suyu doldurdum. “Evet, bir partideydi,” dedim kısaca. Aslında Rosie’nin gerçek babası Fraser’la bir Interrail seyahatindeyken Amsterdam’da bu kek ve nicelerini tatmıştık. Şans eseri baş başa olduğumuz bir seyahatti. Okul arkadaşım Angie’yle yola çıkmayı planlamış, kızcağız öpücük hastalığına yakalanınca seyahate kendi başıma başlamıştım. Paris’e giderken yolum Fraser’la kesişmişti. Hoş hatları ve dağınık saçlarının ragbi, kriket ve pahalı bir eğitimle birleştiğini fark edince üst sınıftan olduğunu anlamıştım. Hâki şortunun dipsiz ceplerinde dört ay boyunca Avrupa’da dolanıp ara ara zengin arkadaşlarını ziyaret edecek para fazlasıyla vardı, bense ancak üç haftaya yetecek kadar biriktirebilmişim. O andan sonra beraber seyahat etmiştik ve Amsterdam’da bir hostele yerleştiğimiz zaman birbirimize âşık olmuştuk bile.

“Nasıldı?” Ollie’nin sorusu devam ediyordu, kalp atışlarım hızlandı. *Tanrım, cennet gibiydi. Vondelpark’ın çimlerine*

uzanmış kek kırıntılarını birbirimizin dudaklarından tadarken başımı döndürenin yediğimiz kekler mi yoksa yanımda uzanmış, kiliselerdeki mermer melek heykelleri gibi görünen sarışın yakışıklı mı olduğunu bilemiyordum...

“Anne?”

“Efendim?” Neredeyse suyum deviriyordum.

“Tadı nasıldı?”

Şarabımdan bir destek yudumu daha aldım. “Berbattı.” Be-yaz yalanlar... “Şimdiye dek yediğim en iğrenç şeydi. Midemi mahvetti, ikinizden birine böyle bir şey önerirlerse kesinlikle reddedin.”

Rosie güldü. “Bugünlerde esrar değil ot deniyor anne. Ot, cigara veya peynir.”

“Peynir mi?” Elim ayağım kesildi. “Emin misin?”

“Evet, insanlar peynir tadımı yapacaklarını falan söylüyorlar.”

İstem dışı kekeledim. “Kimmiş o insanlar?”

Omuz silkti. “İnsanlar işte.”

“Böyle dediklerine emin misin?”

“Tabii canım, canları eski kaşar çekmiş de olabilir elbette.” Will’in yorumu karşısında çocuklar yine gülmekten yerlerdeydiler.

Ben de gülümsedim ve Will’in elini masanın altından daha sıkı tuttum. Keşke her zaman böyle tatlı ve komik olabilse; iş-sizlik, sinirli çim biçmeler olmasa ve önemli konularda benimle konuşmayı reddetmese. Yine de evliliğimizin böylesi sönük ol-masında yalnızca Will’in değil, benim de rolüm büyük. Liza zaman zaman birileriyle çıktığını söylediğinde az da olsa kıskan-mıyor değilim. Yetişkin olmak bazen gerçekten de zor geliyor. İştten eve dönüp nadiren iletişim kuran bir kocayla selamlaşmak, sonra Guinness’in kakalarını yuvasından toplamak (Rosie bu işle kesinlikle ilgilenmiyor. İki parça zararsız kakanın hakkında

gelemeyecekse nasıl veteriner olacak merak ediyorum) hayatımı pek keyifli hale getirmiyor.

Bazen yetişkin hayatını böyle kabul etmem, sürprizlerin ve tutkunun ardından yas tutmayı bırakmam gerektiğini düşünüyorum. Will'in yatakta ona dokunduğumda, sanki etine ateşte kızdırılmış şiş batırmışım gibi kaçış... Bizim yaşımızda bunu normal karşılamalıyım sanırım. Elbette herkesin gençlik günlerini özlemle andığı oluyordur. Sonra da kendilerine bir tokat atıp kuvvet deliğinde birikmiş sabun artıklı saçları temizliyor, arabayı muayeneye falan götürüyorlardır.

"Doğum günün iyi geçiyor mu tatlım?" diye sordum, elim hâlâ elindeydi.

Will sıcacık gülümsedi. "Harika, teşekkürler."

"Yeni komşularımızı sorguladığım için affedildim mi yani?"

"Muhtemelen." Elimi sıktı.

"Sabrina hakkında ne düşünüyorsun? Güzel, değil mi?"

Omuz silkti. "Eh, herhalde güzeldir."

"Haydi yapma," diyerek üzerine gittim. "O etkileyici kızıl saçları? Ve vücudu! Ne kadar ince ve hoş. Dansçıdır belki, ne dersin?"

Will gerçekten de kafası karışmış görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok. Niye soruyorsun ki bunları?"

"Ne bileyim. Liza'yı andırıyor biraz, değil mi? İnce hatları ve dinç duruşu?" Duraksadım. "Belki müzik sektöründedir. Veya makyözdür?"

Rosie gülmeye başladı. "Anne, bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?"

"İnsanların hayatlarına burnunu sokmayı."

"Burnumu sokmuyorum. Sadece ilgi duyuyorum. Cumartesi mangal partilerine gidecek miyiz?"

“Emin değilim.” Will umursamaz görünüyordu. “Kimseyi tanımıyoruz ki.”

“Eh, tanışmak için gidiyoruz zaten,” dedim.

Ollie araya girdi. “Benim yaşıtım kimse olacak mı?”

“Bilmiyorum. Ama biliyor musunuz, ben bu partiyi ipte çekiyorum ve hepiniz bu konuda olumlu davranabilerseniz memnun olurum çünkü ailecek orada olalım istiyorum.” Öksürüp şarabımdan bir yudum aldım. Çok da çaresiz durumda sayılmazdım, yalnızca yabancılarla bir araya geldiğinde ne giymem, ne demem, nasıl olmam gerektiği konusunda biraz paslandım. Will’le en son ne zaman hiç kimseyi tanımadığımız bir partiye gittiğimizi hatırlamıyorum mesela. En son kendi başıma katıldığım parti ise yedi ay evvel şirketin verdiği yılbaşı partisiydi. Fabrika çalışanları ucuz alkolün dibine vurmuştu; belirgin İspanyol aksanlı ve bir seksen iki boyunda iri yarı bir adam olan Frank bana yaklaşıp, “Çok çekicisin, Charlotte... Yaşına göre,” demişti.

“Sanırım gitmememiz kabalık olur.” Will kadehinin dibine vurdu.

Tatlı menüsünü incelerken Rosie, "Bilmiyorum, o tarihte meşgul olabilirim," dedi.

“Aslında meşgul olmayacaksın tatlım. Yalnızca bir gece ve çok bir şey istemiyoruz,” diye kesin konuştum.

Ollie yine kıs kıs gülerek Will ve Rosie'ye doğru eğildi. "Annem neden gitmek istiyor biliyor musunuz? Yine *tahıllı kek* bulabilmek için."

Altıncı Bölüm

Kayınvalidem çarşamba sabahı tam 08.07’de, çocukların kahvaltı ettiği, benimse Ollie’nin bulunması imkânsız ayakkabılarını evin her köşesinde delicesine aradığım sırada telefon etti. “Selam Gloria, nasılsın?” diyerek Will’e kimin aradığını belli ettim. *Yok de!* şeklinde kaş göz yapıyor, bir yandan da kendisini gerçekten yok etmek istercesine ellerini aşağı yukarı hızla sallıyordu.

“Will orada mı?” Kibarlık yok, cumartesi günü bizi gördüğüne ne kadar sevindiğine dair tek kelime de. *Sorrington Bugle* muhabiri olan herifi hatırlattığımız için hâlâ kırgın olabilirdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. “Bir şey mi oldu?”

“Evet, Will için mükemmel bir iş buldum. Onu telefona verir misin?”

Will’e baktım.

Hayır! diye işaret etti. *Ben onu sonra ararım.* “Şey... Will bisikletiyle çıktı maalesef.”

“Bu saatte mi?”

“Evet... Bitki peşine düşecekse erken çıkıyor. Böylece en iyi otları bulabiliyor.”

“Gerçekten mi? Bu meretler pazardaki gibi tükeniyor mu ki?” Kuru, neşesiz bir kahkaha attı. “Boş ver canım. Gazetede bir iş ilanı gördüm ve Will için çok uygun olduğunu düşünüyorum.”

“Teşekkürler Gloria ama şimdilik her şey yolunda. Bir sürü iş fikriyle kafasını bulandırmak istemiyorum.”

“Yoğun eğitim ve iyi şartlar vadediyorlar,” diye devam etti, sanki ben hiçbir şey dememişim gibi. “Cumartesi görüştüğümüzde biraz endişelendim, morali bozuk gibiydi...”

“Yok, Will gayet iyi, hatta keyfi çok yerinde. Peki –yalnızca meraktan soruyorum– ne tür bir iş bu?”

“Trafik memurluğu. Anlaşılan o ki personel eksikleri var ve dürüst olalım, her zaman için onlara ihtiyaç duyuyoruz.”

“Gloria,” deyip bir yandan da Will’e bakarak sözünü kestim, “Will’in trafik memuru olmak isteyeceğinden pek emin değilim.”

Kocam kahvesini püskürttü.

“Geldi mi, Will mi o?”

“Yok yok, Ollie,” dedim, Will’in kişisel kariyer danışmanlığını yapmaktan ne zaman yorulacağını merak ediyordum. Düzenli bir iş bulunca muhtemelen. Will’in iş avını hızlandırması için bir başka neden daha.

“Bence yine de bir değerlendirse iyi olur.” Gloria’nın keyfi kaçmış gibiydi.

“Eminim değerlendirecektir.” Will karşımda boğazını keserek kendini öldürür gibi yaparken ciddiyetimi korumaya çalıştım. “Üzgünüm Gloria, işe gitmem gerek...” Telefonu kapattım, Ollie arkadaşı Saul’le buluşmak için evden ayrılmadan evvel ona bir öpücük verip üst kata Rosie’yi bulmaya çıktım. Normalde sabahları uyandırılmaya ihtiyaç duymadan aşağı inerdi. “Tatlım,” dedim. Hâlâ yatağındaydı ve bilgisayarına gömülmüş, bir şeylere bakıyordu. “Şimdiye kadar evden çıkmış olmalıydın. Çok geç kaldın.”

Gözlerini ekrandan ayırmadan mırıldandı. “Tamam, bir saniye.” Kafasının içinde beni çoktan odadan gönderdiğine emindim.

“Neye bakıyorsun? Ödevle ilgili bir şey mi?”

“Yo, moda sitelerine bakıyorum.”

“Saat sekizi yirmi geçe mi? Aman Rosie...”

“Bu tür şeyleri öğrenmem lazım.”

“Moda araştırması mı yapıyorsun? Sanat dersi için falan mı?”

Sorularımı kulak arkası ederek ekrana daha da yaklaştı. Omzunun üzerinden baktım. Baygın bakışlı ve kirli saçlı birtakım mankenler, üzerlerinde bej rengi bol elbiselerle, benim modadan anlamayan gözümün terk edilmiş bir akıl hastanesine benzettiği bir ortamda poz vermişler. Paslanmış demir karyolar, dehşetengiz görünümlü bir servis arabası ve köşede pusuya yatmış, elinde bir pano tutan, Clark Kent gözlüklü ve endişeli görünümlü bir adam var. Rosie’nin açık duran not defterine bir göz attım. *Anahtar trendleri. Soluk alıcı tonlarında yapılandırılmamış nü’ler...*

“Yapılandırılmamış nü de ne?”

“Hımm, tam bilemiyorum,” diye itiraf etti.

“Biraz endişelenmeye başladım,” dedim gülümseyerek.

Rosie iç çekip yazmaya devam etti: *Solmuş renk paleti*. “Vay,” diye mırıldandım. “Göreceğimiz bunlarsa moda endüstrisi bu dili konuşan dâhilerle dolu olmalı. Bana daha çok *Guguk Kuşu* filmini çağrıştırıyor.”

“Ne?”

“Jack Nicholson’ın oynadığı, akıl hastanesinde geçen klasik bir film. Harika bir filmdir ama kostümleriyle meşhur olduğunu söyleyemem. Yani bir *Tiffany’de Kahvaltı* değil tabii

ama..." Rosie'nin ilgisini kaybettiğimi fark ederek sustum. "Niye bunları araştırıyorsun peki?"

"Okul sonrası şey için."

Ah, ajans görüşmesi. "Bunları hatmetmen gerekmiyor, biliyorsun değil mi? Kimse seni manşet uzunlukları veya pantolon türlerinden sınav yapmayacak."

Özenli atkuyruğundan kaçan bir tutam saç geriye itti. Rosie, Top Shop'un reyonları arasında dolaşmaya bayılsa da hiçbir zaman modayı harfi harfine takip eden bir kız olmamıştı. Genelde rahat kıyafetleri tercih ederdi: kotlar, bol kazaklar ve işlemeli, süslü üstler. "Bak anne," dedi puflayarak. "Hazır olursam kendimi daha iyi hissedeceğim. Hem sen de böyle söylemez miydin hep?"

"Evet ama İngilizce veya tarih sınavlarından bahsediyordum tatlım. Bu ise başka..." Tuvalet masasının üzerine baktım, sahip olduğu tüm makyaj malzemelerini çıkarmıştı. Çok olduğundan değil ama genellikle bu tabloyu gece dışarı çıkacağı zamanlarda görüyordum. "Unutma, doğal görünmeni istiyorlar."

"Biliyorum anne. Babam ve senin niye geldiğinizi hâlâ anlamıyorum gerçi. Kaybolmam, biliyorsun değil mi? Üstelik aile gezisi falan da değil bu, müzeye gitmiyoruz sonuçta."

"Beraber gideceğiz Rosie, o kadar. Huysuzlanmana gerek yok."

Dramatik bir puflama daha ve bilgisayarını kapattı. "Üzgünüm. Biraz gerginim de."

"Hey, güzel geçecek," dedim ona sarılarak. "Hem çok büyütmeye de gerek yok, sadece..."

"Konuşacağız," diye lafımı tamamladı. Ceketini alıp aceleyle dışarı çıkarken yüzünde kocaman, cesur bir gülümseme vardı.

Tekrar aşağı indim ve Will'e bir hoşça kal öpücüğü verdim. Benim de gitme vaktim gelmişti. Parlak gün ışığının aydınlattığı

sokağa çıkarken şans yıldızıma tekrar teşekkür ettim: Gidecek bir işim var.

Arabamdaki garip kokuya rağmen işe giden yolu seviyorum. İçerisi bayat bisküviyle karışmış, artık mayalanmış elma çöpü kokuyor. Çocukların küçüklüğünden, henüz bir şeyler atıştırmadan on dakikalık yolu bile gidemedikleri günlerden kalan ve ne kadar temizlersem temizleyeyim gitmeyen bir koku. Gerçi şu anda her şey Gloria'nın iyi niyetli dırdırından ya da soluk alçı rengi cübbeleri dikizlemekten iyidir. Bunu düşünürken aklıma mutfağımızın artık boyaya ihtiyacı olduğu geldi. İlk taşındığımızda çıplak, sıvalı duvarların tıpkı bir ev dekorasyon dergisinden fırlamışçasına hoşluk katacağını düşünerek mutfağı boyamamıştık. Şimdi bakıldığında boyamaya üşenmişiz gibi duruyor. Bir dekoratör tutabilecek durumda değiliz ve ben de Will'in en kısa zamanda düzenli iş dünyasına geri dönmesini istediğimden ona mutfağı boyamasıyla ilgili herhangi bir öneride bulunmaktan ısrarla kaçınıyorum.

Londra'nın merkezinden uzaklaşıp feci trafikten kurtuldum, böylece kaybettiğim zamanı geri kazanabildim. Otoparka girerken saate baktım, tam vaktinde gelmiştim. Ziyaretçi merkezi ve satış mağazasını işleten Freya ve Jen'le ufak bir sohbetten sonra üst kattaki aydınlık, ferah ofisimize çıktım. İnternet sistemizde cipslerimizin Essex kırsalındaki kendi mutfağımızda elde yapıldığı ibaresi var. Bakıldığında evet, aslında kırsaldayız ve çevremizde metro istasyonu falan yok; fundalıklarla kaplı geniş tarlaların içindeyiz. Çalıştığımız bina da eski bir okuldan çevrilmiş, önünde küçük bir bahçesi olan bir yer. Ancak elbette cipslerimiz burada üretilmiyor. Sık kozalaklı ağaçların ardına gizlenmiş, metalik gri renkli çirkin bir fabrikamız var; müşterilere fabrika turu yaptırmamamızın sebebi de bu. Kenarda oturmuş patates doğrayan yaşlı bir kadın hayaliyle gelip dehşet

verici dilimleyiciler ve yirmi küsur çalışan tarafından kontrol edilen dev kaynar yağ kazanları görmek pek hoş olmasa gerek.

Ceketimi çıkarırken Rosie'ye mesaj atmayı düşünüyordum; manken ajansı görüşmesiyle ilgili rahat hissetmiyorsa –ki sabah pek iyi görünmüyordu– iptal edelim demek için. Fakat okulda olacağını ve nasıl olsa ben sakinleştirmeye çalıştıkça daha da gerileceğini düşünerek vazgeçtim. Gençler konusunda bir şey fark ettiysem o da şu: Ne desen tersini yapıyorlar. Almayı düşündükleri ayakkabıyı çok çirkin buluyor, almalarını istemiyorsanız mesela, ayakkabının ne kadar harika olduğundan bahsetmek yeterli.

Bilgisayarımı açıp gelen kutumu kontrol ettim. Rupert'tan –diğer adıyla Cipslerin Kralı– gelen bir “ferman” vardı, patronum tüm ekibe yolladığı e-postaları böyle adlandırmayı seviyordu.

9 Temmuz Çarşamba

Kimden: rupert@archie-cips.co.uk

Kime: Tüm Ekip

Konu: Şunlar bunlar!

Herkese selam,

Nasıl gidiyor tatlışlar? Böylesi harika olduğunuz için bir teşekkür edeyim dedim. Deli bir dönem geçirdik ve hepiniz inanılmazdınız. Son zamanlarda dağıtımda hiç sorun yaşamadık, dünyayı fethetmeye ya da cips takvimimizde görüldüğü üzere Tuzlu Atıştırmalıklar Festivali'yle sallamaya hazırız!

Küçük bir not: Ekibimize katılan yeni arkadaşlarımız için –patronluk oynadığım için özür dileyerek– Archie'nin Kalesi'nde kullanmadığımız birkaç kelimeyi hatırlatmak isterim.

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Bu noktada elbette herhangi bir kale olmadığını da hatırlatmalıyım; Rupert'ın kullanmayı sevdiği kalıplardan biri sadece.

Ne kadar müşkülpesent olduğumu bilirsiniz! Çok beğenilen elde işlenmiş deniz tuzu tanelerini serpercesine ünlem saçarak devam ediyordu. Bir dahaki sefere beni gördüğünüzde bir tane çakarsınız bile belki, ha ha ha! Her neyse, şöyle ki:

Personel yerine ekip diyoruz (Tekili: ekip arkadaşı).

Şirket yerine aile diyoruz (Örnek: Archie'nin ailesi yeni gelen arkadaşları bağrına basıyor).

Kızartma yerine pişirme diyoruz (Teknik olarak kızartma yaptığımız doğru ama kelimenin yarattığı yağlı, damar tıkayan, iğrenç göndermeleri de biliyoruz. Ki hiçbir ürünümüzde böyle bir şey istemeyiz, değil mi?).

Toplantı yerine buluşma diyoruz.

Tedarikçi yerine dost diyoruz (Örnek: Patateslerimiz, dostumuz Mickey Hunter'ın Kent'teki çiftliğinden geliyor).

Anlaştık mı?

Sevgiler, öpücükler,

Rupe

Dee'ye dönüp, "Anlaşılan biri yine kızartma demiş," dedim. Birkaç kilometre ötedeki köyden bisikletle geldiği için Dee'nin yanakları kızarmıştı.

"Tanrım," dedi, ceketini ve kaskını çıkarıp kaçak abur cuburlardan birini (ahududulu top kek) fırına attı. Dee'yle beraber etkinlikler, halkla ilişkiler ve sosyal medya konularına bakıyoruz. Ben ayrıca aşırı yılışık internet sitemizin güncellenmesinden de sorumluyum. Rupert "ekip arkadaşları"nın beraber eğlendik-

leri fotoğrafların sitede bolca yer alması konusunda ısrarcı; hep eğlenip coşan, neşeli bir grup olduğumuz ve kimsenin toplanılara katılmak veya masasında oturmak gibi dünyevi, sıradan işler yapmadığı imajını vermek istiyor. Ne kadar harika zaman geçirdiğimizi göstermek için bahçe partileri ve bisiklet turları düzenlemem gerekiyor. Bu işlerin yapmacıklığına ve Rupert'ın bitmek bilmeyen her şeyi eğlenceli hale getirme çabasına rağmen burada çalışmayı seviyorum, özellikle de –bunu itiraf etmek bile beni kötü hissettiriyor– Will evde kalmaya başladığından beri. İşim benim için bir tür kaçış yolu oldu. İnsan kendi kocasından kaçarmı? Elbette çantaları toplayıp sonsuza dek kaçmaktan bahsetmiyorum ama evden uzakta geçirdiğim her anın tadını çıkardığımı da kabul etmeliyim.

Dee kahve koyarken, “Hâlâ şu aile hadisesini anlayamadım,” diye itiraf etti, o da şirkete gireli çok olmamıştı.

“İlk başlarda ben de garipsemiştim.” Geri kalan e-postalara bakarken anlattım. “Rupert’a aslında bir aile olmadığımızı, hep beraber tatile giden biyolojik olarak birbirine bağımlı bireylerden oluşmadığımızı anlatmaya çalıştım.”

Güldü. “Nasıl tepki verdi?”

“Onun için *aile* olduğumuzu söyledi.”

“Korkutucu.” Kahvemi elime tutuşturup günün ilk telefon görüşmesini etkileyici bir şekilde başlattı. Dee yalnızca yirmi dört yaşında ama tanıdığım en olgun insan olabilir. John Lewis’ten kokulu yağlar alabiliyor ve White Company’deki indirim dönemi kalabalığında çarşafalarını ustalıkla kapıyor. Oxford yastık kılıfının ne olduğunu biliyor yahu! Hatta bana da o öğretti. Onun yaşındayken ben çoktan anne olmuştum, dolayısıyla Rosie’yi parktaki salıncaklara götürürken muhtemelen tam bir yetişkin gibi görünürdüm ama minik evimiz ıslak çamaşır, çocuk kakası ve stres kokardı.

“Bak, dün Mike bana ne almış.” Görüşmelerine ara verince Dee bana telefonunu uzattı. Gururla gösterdiği fotoğrafta parlak turuncu renkli sıradan bir krom lamba vardı.

“Çok hoş,” dedim.

“Değil mi? Cumartesi de kilim bakmaya gideceğiz.” Yakı-şıklı inşaat ustası erkek arkadaşıyla daha yeni ufacak, çok tatlı bir eve yerleştiler. Çocuk, Dee’nin doğum gününde ofise görüp görebileceğimiz en büyük kırmızı gül buketini yollamıştı.

“Ee, nasıl gidiyor bakalım beraber yaşamak?”

“Harika! Daha çok beraber vakit geçirebildiğimiz için çok mutluyum. Zaten iki ayrı eve masraf etmek anlamsızdı.”

“Elbette, onu anlıyorum da...” Dee’ye baktım. Soluk sarı saçları dümdüz ve cam gibi parlaktı. Elf güzelliğindeki hatlarını incecik bir göz kalemi ve dudak parlaticısıyla belirginleştirmişti. Kilim seçmek ve evcimenlik için henüz çok genç görünüyordu.

“Yani... akşamları ne yapıyorsunuz mesela?”

Omuz silkti. “Yemek yapıyoruz –daha doğrusu ben yapıyorum– sonra dizi falan seyrediyoruz.”

“Dışarı çıkmıyor musunuz yani hiç?” Yaşam tarzından biraz fazla etkilenmiş görüldüğümü fark ettim: alt tarafı genç bir insanın alışkanlıkları ve davranışları. Yalnızca... hayatından öyle *memnun* görünüyordu ki! Ben neden böyle olamıyordum, John Lewis marka ev kokuları beni neden heyecanlandırıyordu ki?

“Nadiren,” diye yanıtladı. “Doğrusunu söylemek gerekirse paramızı barlarda, restoranlarda falan harcamaktansa evin eksiklerini tamamlamayı tercih ediyoruz.”

Hımm. Belki de özgürlüğüm beklenmedik şekilde –yirmi iki yaşındayken doğurduğum bebekle– öyle ani bir kesintiye uğradı ki gençliğin kutsanması, uzun uzun tadının çıkarılması gerektiğine inancım arttı.

“Her neyse, bugün Rosie’nin büyük günü değil mi? Model ajansıyla görüşme yani?” dedi Dee.

“Evet, dörtte orada olacağız.” Aşağıdan duyulan detone ısıklı melodisi Rupert’ın gelişini haber verdi. Yukarı çıkıyordu.

“Neymiş bu modellik konusu?” Gözlerini üzerimize, “biz kızlara” dikti, sayemde kelimenin yaş aralığı bayağı bir genişlemişti. Parmaklarını koyu renk kıvrıkcık saçlarının arasından geçirdi.

“Rosie cumartesi günü keşfedildi,” dedim. “Dışarıda alışveriş yapıyorduk, ajanstan bir kadın yanımıza geldi. Kızımı ajanslarına dâhil etmek istiyorlar.”

Hayal kırıklığına uğramış bir ifade takındı. “Yalnızca Rosie’yi mi? Peki ya sen hayatım? Seni havada karada kaparlar sanıyordum.”

Gülmeye başladım. “Sanmam Rupert. Merdiven asansörleri ya da ne bileyim pazar eklerinde tanıtılan lastikli pantolonlar için bir mankenlik ajansı olsaydı, belki.”

“Ah, yapma...” Kocaman gülümsemesiyle masama eğildi. Soluk renkli ekose gömleği ve ütüsüz kadife pantolonuyla onu sevmemek imkânsız gibiydi. Yüzüne bakılmayacak bir adam da sayılmazdı üstelik, yalnızca tipim değildi; kırklarının ortalarında, parıldayan gri gözleri ve uzun, ince bacaklarıyla sevilesi, tay gibi bir tipi vardı. Archie Cipsleri ise onun bebeğiydi. Bizimkiler sosyetik de olsa cips kadar sıradan bir ürün için kendi adı (Rupert Plunkett-Knowles) biraz süslü kaçınca şirkete çok sevdiği golden retriever cinsi köpeğinin adını vermiş.

Bournemouth’ta düzenlenecek Tuzlu Atıştırma Festivali konusunda Rupert’ı bilgilendirmeye başladım, festival Dee ve benim ortak projemizdi. Yarışmalar, hediye çantaları ve ocaktan tabağa sunumlar; Rupert her öneriyi alışlageldik heyecanıyla karşıladı. Biz sunumu toparlarken, “Kulağa harika geliyor!” dedi.

“Bugün erken çıkacağını biliyorum, o yüzden bırakayım da biraz çalışın. Rosie için nefis bir fırsata benziyor.”

“Umarım öyledir,” dedim. Pencereye yürüyüp dışarıya bakmaya başladı, tıpkı topraklarını gözden geçiren bir kral gibi. Rupert ve eşi Marcelle’in safkan atlar gibi uzun, sarı saçları olan dört kızları var. Her şeye nasıl yetişebildiklerine şaşıyorum. “Rupert, kızlarından biri manken olmak isteseydi ne yapardın?” dedim çekinerek.

Umursamaz şekilde omuz silkti. “Mutlu oldukları sürece istediklerini yapabilirler. Sen nasıl hissediyorsun?”

Düşündüm. “Yani aslında sorun yok. Onun için güzel bir deneyim olabilir; fotoğraf çekimleri, belki biraz seyahat...”

“Tamamen ikna olmuşa benzemiyorsun,” dedi Dee.

“Hayır. Endişelerim var; aşırı zayıf olmaları, kasıklarının arasında boşluk olma zorunluluğu falan... Yani ne gerek var ki?”

“Korkunç,” diye onayladı Dee ürpererek.

Kahvemden bir yudum aldım. “Çok sağlıklı olduğunu düşünmüyorum; bütün sektör bu şekilde bence. Rosie de kendine güveni çok yüksek bir kız değil. Öyle gibi davranıyor ama aslında değil. Hem daha öyle genç ki...”

“Ama eğer işler istediği gibi gitmezse bırakmakta özgür, değil mi?” diye sözümü kesti Rupert.

Öyle olduğunu umut ederek başımı salladım. Rupert kolumu güven verici bir şekilde sıktıktan sonra titreyen telefonunu cebinden çıkarıp alt kata seğirtti. Günün geri kalanında Dee’yle beraber festival programının üzerinden geçtik ve çekincelerime rağmen Rosie için çok heyecanlandığımı fark ettim. Alt kat-taki satış mağazasına indim, yeni cips türleri sepetlerin içinde tadılmayı bekliyordu. Günün en tehlikeli vaktindeydim ve en

sevdiğim iş eteğimin beli çoktan sıkmaya başlamıştı bile. “Gel de şunu dene,” diyerek tezgâhın arkasından işaret etti Freya.

“Bunlar neli?” Almamak için zor dayanıyordum, elim sepetin üzerinde gidip geliyordu.

“Olgunlaşmış çedar ve bira.”

“Hımm, bira yemek kulağa pek de doğru gelmiyor.” Bir tane alıp ağzıma attım: leziz. Dışarıya, arabama yönelirken klasik tuz ve sirke tadını hiçbir aromanın yenemeyeceğinden emindim. Motoru çalıştırdığım anda telefonum çaldı. Hattın öbür ucundan Will kükredi: “Neredesin?”

“Çıkmak üzereyim. Merak etme daha çok vakit...”

“Rosie’yle *acilen* konuşman lazım.”

“Ne oldu?”

Will içini çekti. “Eve geldi, saatlerce odasına kapandı. Çıktığında suratında bir ton makyaj vardı.”

“Tanrım, gerçekten ihtiyacı yok ki...”

“Bunu ona söylediğimde, yani çok kibarca söyledim aslında. ‘Biraz fazla makyaj yapmamış mısın Ro?’ dedim, başladı ağlamaya. Şimdi de gözleri şiş ve kırmızı, kesinlikle görüşmeye gidemeyeceğini söylüyor. Lütfen kızınla konuşur musun?”

Ah, şimdi *benim* kızım oldu, değil mi? Teorik olarak doğru elbette ama Will normalde asla böyle konuşmaz. “Sadece hassas,” dedim. “Muhtemelen çok da gergindir. Eve geldiğimde konuşurum.”

“Konuşmalısın,” diye tekrarladı. “Ben bu işi beceremiyorum, Charlotte. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Ben biliyor muyum sanki? “Tamam,” dedim, fabrikadan Frank bir kola kutusunu tekmeleyerek önümden geçti. “Bak, burada oturarak yardımcı olamam, değil mi? Rosie’yi sakınleş-

tirmeyi dene ama ne yaparsan yap kesinlikle eleştirme, tamam mı? Görünüşüne dair sakın ha hiçbir yorum yapma.”

“Ne diyeyim madem?”

“Hiç. Sadece konuş... öylesine. Havadan falan bahset.”

“Ha, bunun epey yardımı olur tabii. Çok doğal görünür hem, ne dersin? Bildiğin gibi Rosie ve ben hep oturup uzun uzun soğuk hava dalgalarından, bulut oluşumlarından falan bahsederiz.”

Bağırmamak için zor duruyordum. “Hiçbir şey söyleme o zaman,” diye tersledim kocamı. Frank durdu ve Archie kriterlerine hiç uymayan bir sigara yaktı. Kısa bir süre sonra Dee dışarı çıktı, Frank ona da bir sigara ikram etti. İkisinin sohbeti, gülmeleri beni müthiş derecede yaşlı ve yorgun hissettirdi.

“Tamam o zaman,” dedi Will. “Hiçbir şey söylemeyeceğim. Dilsiz olacağım.”

“İyi fikir,” diye hırladım. Arabayı otoparktan çıkarıp ben eve varana kadar kocamın ruh halinin düzelmiş olması için dua ettim. Neticede *ailecek* gezmeye çıkacağız.

*

“Şimdi nasıl?” diye sordum Will’e ceketimi bir mutfak sandalyesinin üzerine atarken.

Omuz silkti. “Dediğini yaptım. Daha ileri iletişim tekniklerini denemek gibi bir teşebbüste bulunmadım.” Kocam ana dili İngilizce olan biri için oldukça garip konuşuyordu.

“Ben konuşurum şimdi onunla.” Will’i geçip Rosie’nin odasına çıktım. Bugün okuldan erken çıkma izni vardı, Ollie ise okuldan sonra arkadaşı Saul’ün evine gidecekti. Oda kapısının arkasından, “Rosie, iyi misin?” diye seslendim.

“Evet.” Sesi üzgün geliyordu.

“Dörtte ajansta olmamız gerek tatlım, hazırlanıyor musun?”

Sessizlik.

“Rosie, konuşmamızı beş santim kalınlığında bir kapının arkasından sürdürmesek olur mu?”

Bir hışırtı oldu, sonra da kapı yavaşça açıldı.

Will haklıymış: Beceriksizce uygulanmış fondöten kızımın güzel yüzünde topak topak olmuştu. Gölgesi siyah kalem ve kırmızı ruju yüzüne bulaşmıştı. Yanaklarında fazla sürülmüş pembe bir allığın kalın fırça izleri görülüyordu. Gözleri ağlamak-tan kan çanağına dönmüştü. “Ah, bebeğim.” Dudağımı ısırdım. “Üzgün görünüyorsun.”

“Üzgünüm zaten.” Burnunu çekerek konuşuyordu. “Babam ne dedi biliyor musun? ‘Suratına ne yaptın böyle?’ Üzülmeyeyim de ne yapayım?”

Will doğru söylemiş. “Babanın demek istediği...” diye söze başlamaya çalıştım.

“Beni sürekli eleştiriyor!” diye isyan etti. “Hele ki böyle bir günde, benim için bu kadar önemli bir günde. Halime bak anne!” Sanki Will onu Debenhams mağazasının ortasında bir tabureye bağlamış ve hevesli bir yeni yetme kozmetikçi kız gibi yüzüne makyaj malzemelerini boca etmiş gibi konuşuyordu.

“Baban senin için en iyisini istiyor,” dedim. “Ama eğer bugün gitmek senin için sorun olacaksa belki de bu görüşmeyi iptal etmeliyiz.”

“Hayır,” diye atıldı. “Etmeyelim. Lütfen anne.”

Uzun süre evvelki bir yoga sınıfında Liza’nın göbek deli-ğimizden nefes almaya dair söyledikleri aklıma geldi. Garipse-miştim ama o bunun çok sakinleştirici bir nefes türü olduğunu

söylemişti. Keşke iyice dinleyip öğrenseymişim. “Peki,” dedim yavaşça. “Gideceksek haydi makyajını çıkar, hazırlanalım.”

Rosie iç çekip bluzunun koluyla gözlerini sildi. Neredeyse sihirli bir şekilde yüzündeki makyajın büyük bir kısmı çıktı ve arka arkaya soğuk su çarpması sonucu gözlerinin kırmızılığı azaldı. Mutfakta bizi bekleyen Will, “Hey, bu halin çok daha iyi güzelim. Harika görünüyorsun,” dedi. Will de fena görünmüyordu, her zamanki bahçıvan kıyafetini pamuklu bir gömlek ve koyu renk bir kotla değiştirmişti. Gözlerinde tatsız bir ifade vardı. Kendime yalnızca kızını önemseydiğini hatırlatıp yanağına bir öpücük kondurdum.

“Bu ne içindi?” diye gülümsedi.

“Hiç. Seni seviyorum, hepsi bu.” *Ben de seni seviyorum* demesini bekledim.

Onun yerine, “Eh, haydi gidelim madem,” dedi.

Yedinci Bölüm

Face Model Ajansı'nın girişinde bizi Laurie yerine keskin siyah kâküllü, burnunda tıpkı bir nar çekirdeği gibi duran parlak pembe hızmal sıklım sıklım bir kız karşıladı. Karşıladı demişken aslında yaptığı tam olarak bu değildi; tenezzül edip başını kaldırarak geldiğimizi fark edene değin önündeki bilgisayara bakmaya devam etti. "Laurie'yi görmeye geldik," dedim, yanımda duran Rosie'nin her gözeneğinden gerginlik fişkırdığını hissedebiliyordum.

Kız bize baktı. "Biraz önce dışarı çıktı. Otursamza." Resepsiyonun önündeki dar alanda yalnız başına duran bir tek sandalyeyi işaret etti. Gözü Will'e takılınca bir anda heyecanlandı. "Tanrım *seni* gördüğüme çok sevindim. Bu sabah gelmen gerekmiyor muydu? Herkes fena delirdi."

"Pardon?" Will'in kafası karışmış görünüyordu.

"İnternet gitti. Şirketinizi beş kere falan aramışımdır. Feci bir kâbus..."

"İnterneti tamir etmeye gelmedim," diye açıklamaya çalıştı Will. "Ben buraya..."

"Kendisi bizimle beraber," dediğim anda Will adına konuştuğuma pişman oldum. Kız burnunu tıpkı Guinness'in yaptığı gibi kırıştırdı, tam o sırada Laurie elinde bir bardak kahveyle alelacele içeri girdi.

“Ah, selam... Rosie! Üzgünüm tatlım, affet beni.” Bir elinde karton bardağı tutarken Rosie’ye üstünkörü sarıldı ve kızım iyice gerildi. “Harika görünüyorsun. Vay, hepiniz gelmişsiniz. Baba da ha? Bayağı aile gezmesi olmuş!” Laurie’yi sürekli telefonların çaldığı açık bir ofis alanına doğru takip ederken gülümsemeye çalıştık. “Bugün biraz delirmiş durumdayız,” diyen Laurie geniş, oval bir masanın etrafında kâğıtlar, kahveler ve telefonlar arasında oturan yarım düzine genç insanın isimlerini saymaya başladı. “Sasha, Milly, Greg, Claudia, Ryan, Jojo...” Hepsini ezberlemeye çalışarak kafamı salladım ama cümlesini bitirdiğinde hiçbirini hatırlamadığımı fark ettim. “Buradaki herkes modelleri temsil ediyor,” dedi. “Claudia ise patronumuz. Ancak genelde hepimiz burada oluyoruz, *aile* gibiyiz...” Hımm, tıpkı Archie Cipsleri’nde olduğu gibi... Yoğun telefon görüşmeleri ve bağırış çağırışın arasında yarım ağız gülümsediler.

“Marla, Burberry çekiminde sinir krizi geçirdi,” dedi genç adamlardan biri (Ryan? Yoksa Greg mi?), kum rengi bir tutam saç ve kaş pirsingi vardı. “Lanet olası kızın kendine gelmesi lazım.” Bu sert çıkıştan etkilenmemiş gibi görünen bir grup uzun boylu, sivri hatlı kız uzak bir köşede sularını içerken dedikodu yapıyorlardı. Rosie’nin de boyu kısa sayılmaz ama neticede o benim kızım ve boyuna alışığım, evde kendi cüceliğimi fark etmiyorum. Ancak bu sırik gibi yabancıların arasında başka bir alt türe aitmişim gibi hissetmeye başlamıştım.

Laurie masadaki kızlardan biriyle oranlar ve seçeneklere dair anlaşılmaz bir konuşmaya girişmişken üçümüz belirsizlik içinde bekledik. Buraya uyum sağlayıp rahat davranacağımı hiç düşünmemiştim ancak bu kadar *yabancı* hissedeceğimi de sanmıyordum. Keşke Will’in yaptığı şekilde bir çaba gösterip en azından iş kıyafetlerimi değiştirseydim. Krem rengi bluzum ve siyah önden düğmeli eteğim bu sabah gayet iyi görünüyordu

ancak şimdi tekrar gözden geçirdiğimde üzerimdekiler alenen, “Bu sabahı Essex’teki bir cips fabrikasında geçirdik!” diye bağı-
rıyordu. Bari dişimi fırçalasaydım, umarım olgunlaşmış çedar
ve bira kokmuyordumdur.

“Yoğunluk için kusura bakmayın.” Laurie bizi daha ufak,
cam duvarlı bir ofise aldı. Parlak sarı bir sehpanın yanına iki
soluk gri kanepeler yerleştirilmişti. “Burası daha sakın olur.” Ka-
nepelere oturduk. Beyaz duvarlara birçok farklı dergi kapağı ve
ilan çerçevelenip asılmıştı. En dikkat çekicisinde çok da fena
görünmeyen genç bir adam, üzerine tam oturmuş beyaz bir
Armani iç çamaşırıyla poz vermişti. “Rosie, hiç fotoğraf getirdin
mi?” diye söze başladı Laurie.

Rosie nefesi kesilmek üzereyken, “Evet,” dedi ve yıpran-
mış süet çantasının içinden plastik bir zarf çıkarıp fotoğrafları
Laurie’ye uzattı. “Kusura bakmayın, çok iyi değiller.”

“Bunlar iş görür,” diyen Laurie fotoğraflara hızlıca göz attı:
Rosie –hâlâ seyahate gitmeye gücümüzün yettiği– geçen yaz
Brittany’de tatilde, Will müdahalede bulunmadan evvel kontrolsüz
büyüyen bahçemizde bir kilimin üstünde bağdaş kurmuş oturur-
ken. Arkada Ollie’nin eski, güneşten solmuş plastik traktörü ve
donlar, sütyenlerle bezenmiş bir çamaşır askısı duruyordu. Biraz
zevksiz görünen bir fotoğraftı. “Yüzün çok hoş,” dedi Laurie.
“Bir de makyajını çıkarıp gelir misin lütfen?”

“Ah.” Rosie yüzüme şaşkınlıkla baktı. “Çıkarmıştım.”

Laurie kibarca gülümsedi. “Yalnızca ekibimize gerçek seni
göstermek istiyoruz tatlım, gözlerinde hâlâ bayağı bir makyaj
var. Gel sana banyoyu göstereyim, temizleyiciler ve mendille-
rimiz de var. Kafana takma, bütün kızlar bunu yapıyor. Doğal
gelmelerini söylüyoruz, yüzlerini badanalayıp geliyorlar.” İkisi
tuvalete giderken gergince gülümsedik.

“Chanel, Courtney’yi isteyip istemediğini ne zaman konfirme edecek?” Ana ofisten birileri bağıırıyordu. Gözlerimi Will’e çevirip elini sıktım.

“Hey,” dedi çarpık bir gülümsemeyle.

“Biraz garip, değil mi?”

Başını sallayıp duvardaki donlu adamı işaret etti. “Ben de bir denesem diyorum?”

Kıkırdadım. “Bence seni havada kaparlar şekerim.”

“Gerçekten, burası doğru yer mi sence? Yani hilesiz hurdasız bir firma mı?”

“Evet, merak etme, kontrol ettim.” Yalnızca Rosie değil, moda da dair ben de dersimi çalışmışım. Geç vakitlerde yaptığım Google araştırmaları sonucu Face Ajans’ın saygın bir kurum olduğunu, bir kısım merdiven altı ajans gibi, “Ah, elbette bir elli boyunuzla manken olabilirsiniz, boyu değil işlevi,” deyip masraflar için kibarca 950 sterlin isteyip sonra da avanaklığınıza gülen bir firma olmadığını öğrenmişim. Ayrıca Face’in birçok önde gelen modeli temsil ettiğini, ön dişlerin ayrı olmasının çok “moda” bir şey olduğunu, buna kalın kaşların ve keskin elmacık kemiklerinin eşlik ettiğini de keşfetmişim. Bazı yüz hatlarının tıpkı kıyafetler gibi modasının gelmesi veya geçmesi çok ilginç ve itiraf etmek istemesem de bunu sapkınlık derecesinde etkileyici bulmuştum. Geceleyin kendimi ünlü mankenler ve bu endüstri (daha evvel bu kelimeyi duyduğumda aklıma duman saçan fabrikalar geliyordu) hakkında uzun uzun okumalar yaparken yakalamışım. Yine de kızımın bu işlere nasıl uyum sağlayacağı ve ailemizin nasıl etkileneceğini düşünmeden edemiyordum. Hiç kuşkusuz, bu konuda ben de çok gergindim. Halihazırda her şey çok güvenilmezdi.

“Bak, bu kız da yeni mi dersin?” diye fısıldadım.

Uzun boylu, sarı bukleli genç bir kızın annesiyle birlikte (hem anne hem babasıyla birlikte değil) ofise girişini izledik. “Yazık, zavallı kız korkmuş görünüyor,” dedi Will. “Bu yaştaki kızların görünüşleriyle yargılanmaya hazır olup olmadıklarını sormak lazım. Kendilerine güvenleri elbette oluşmuş oluyor ancak her ama her gün yerin dibine batırılmak?”

Dudağımı ısırdım. “Biliyorum ama bir kere geldik artık,” dedim. “Üstelik tüm bunlar kontrolümüz altında. Rosie için doğru olmadığını düşünürsek...”

“Haklısın,” dedi. O sırada kısa saçlı, Asyalı bir kadın diğer kızın getirdiği fotoğraflara göz atıyordu. Küçük cam küpümüzden duymadığımız kısa bir konuşma oldu ve kadının yüzünde *üzgünüm ama bize uygun değil* ifadesi belirdi. Genç kız sakın görünmeye çalışsa da bize dönünce fark ettim ki yüzündeki hüznün belli oluyordu, içeri girdiğindeki ifadenin tam tersine bürünmüş gibiydi. Bukleleri bile hacmini kaybetmiş görünüyor.

“Rosie gideli yıl oldu,” diye mırıldandım.

“Farkındayım. Tekrar bir ağlama krizine girmemiştir, değil mi?”

“Tanrım, umarım girmemiştir.” Camdan dışarı baktım, çalışanların bir kısmı kaldırımın üzerinde kümelenmişti. Sigaralarını bitirmek için yalnızca on saniyeleri varmışçasına derin nefeslerle hızlı hızlı tüttürüyorlardı.

“Biz geldik!” Laurie şen şakrak bir şekilde, yanında Rosie’yle içeri girdi. Yüzü ay parçası gibi parlak olan kızım usulca gülümsedi. “Rosie’yi bizim ekiple tanıştıracayım,” diye ekledi Laurie. “Anne babası burada beklese olur mu?”

Bir anda yaşlandığımı hissettim. “Tabii, sorun olmaz.”

Rosie masanın etrafında dolaştırılırken ofiste bekledik, sonra Laurie onlara katılmamız için dışarıdan işaret etti. Ekip

şimdi bizimle daha yakından ilgileniyordu; Will'in üzerinde en düzgün kotu vardı –moda ajanslarında baba kotu mu deniyor acaba?– benimse taşralı ofis kıyafetim ve dağınık kahverengi saçlarım müthiş şekilsiz görünüyor olmalıydı.

“İşler şöyle yürüyor,” diye açıklamaya başladı Laurie. “Rosie'nin işlerini biz takip edip kariyerini yöneteceğiz. Müşteriler ödemeyi bize, yani ajansımıza yaparlar; yüzde on beş komisyonu düştükten sonra ücret Rosie'nin hesabına yatırılır.”

Konuya bu kadar doğrudan girmesine şaşırdım. “Kabul edildi mi yani?”

“Evet ama bir süre bakacağız, deneyeceğiz. Bazen kızlar bir anda yükselir, gösterilere, kapak çekimlerine gider, moda ve diğer kampanyalarda yer alır. Bazense...” Laurie duraksadı. “Hiç. Bunu baştan bilmek imkânsız.” Rosie'ye döndü. “Başlangıç olarak bazı test çekimleri yapacağız. Bu şekilde, portföyünü oluşturacağız; farklı pozlarından oluşan bir fotoğraflar serisi olarak düşünebilirsin. Sonra seni görüşmelere ve seçmelere göndereceğiz...”

“Harika,” dedi Rosie, keyfi yerine gelmişti.

“Hâlâ öğrenci olduğunu hatırlatmalıyım,” dedim.

“Merak etmeyin; bu işler yalnızca tatillerde ve okul sonrası saatlerde olacak. İhtiyaç duyacağınız tüm bilgiyi bu dosyada bulabilirsiniz.” Elime üzerinde şık bir Face logosu olan kalın, beyaz bir klasör tutuşturdu. “İçinde bolca öneri de bulacaksınız. Başka sorunuz yoksa...”

Söze girsin diye Will'e baktım. “Eminim olacaktır,” dedi. “Dosyayı inceledikten sonra...”

Laurie samimi bir şekilde gülümsedi. “Ne zaman isterse-niz arayın. Dosyanın arkasına kartımı ekledim, cep telefonum üzerinde yazıyor. Aileler için başta biraz endişe verici olabiliyor ama içiniz rahat olsun, Rosie bizimle güvenli ellerde olacak.”

“Şüphesiz ki,” dedim, bu kadını sevmiştim. Rosie’yi sakinleştirmeyi becerebiliyor, üstelik kızıma bu şansı vermek de benim görevim. Hem bu ajans başarılı bir firma, etrafta *Sorrington Bugle* muhabiri gibi abuk tipler de olmayacaktır. Modellik işi bayağı aklıma yatmaya başlamıştı aslında. Neticede yarı zamanlı bir iş olacak, Liza’nın kızı Scarlett gibi çoban paltosu giyip fotoğraf çektirecek, iç çamaşırı değil.

“Çok çarpıcısın hayatım,” dedi Laurie, Rosie’ye beklenmedik bir şekilde sarılarak. “Kızlarımız söz konusu olduğunda genellikle içgüdülerim doğru çıkar.” Bir an durup güldü. “Ne olacağı belli olmadığından bunu söylemem doğru değil belki ama sana dair içimde çok sağlam hisler var.”

Masanın diğer ucundan kum rengi saçları olan çocuk da atıldı. “Benim de. Çok etkileyici bir kız. Ve âdeta babasının kopyası, değil mi?”

Sekizinci Bölüm

Rosie ajansa kabul edilmekten öyle mutluydu ki bu yorumu duymadı bile. Benimse beynime âdeta kazındı ve eve kadar huzursuz bir kurt gibi içimi kemirdi, eminim Will'in de kafasına takılmıştır.

Elbette Rosie, Will'in onun biyolojik babası olmadığını biliyor, bu bilgiyi ondan hiç saklamadım. Küçükken, “Senin doğumundaki baban, Avrupa seyahatindeyken tanıştığım biriydi. Birlikte bir hayat yürütmeyi beceremedik,” diyerek özetleyip şu anda nerede olduğunu sorduğunda ise bilmediğimi –gerçekten bilmiyordum– söylemiştim. O zamanlar bu bilgi yeterli olmuş, Rosie bunu kabul edip ahşap garajındaki arabalarla oynamaya devam etmişti. Sonra sekiz dokuz yaşlarındayken sorular daha da zorlaşmaya başlamıştı.

Doğumumdaki babama âşık mıydın?

İkimiz de çok gençtik hayatım.

Biliyorum ama ÂŞIK oldun mu?

(Yutkunma) Evet, sanırım o zamanlar âşıktık. Çok uzun süreli bir birlikteliğimiz olmadı, dolayısıyla onu babanı tanıdığım kadar iyi tanımıyorum.

Onu da babamı sevdiğin kadar sevdin mi?

İkisi farklı şeyler.

Nasıl farklı?

Baban ve ben... Artık bir aileyiz ve birbirimizi derinlemesine, gerçekten seviyoruz.

Sonsuza dek süren türden mi?

Evet (O zamanlar cevabım kesindi. Şimdiyse bu derece kararlı bir cevap verebileceğimden emin değilim). Velhasıl soruları elimden geldiğince doğru ve düzgün şekilde cevaplamaya çalışmıştım, gerçi kimi zaman üzerime dolu yağıyor gibi hissetmedim de değil. Ve her ne kadar dürüst ve açık olduğumu bilsem de Rosie'ye hiçbir zaman Fraser'ın kaybolma numarasından ya da annesinden gelen çek ve kuş yemli mektuptan bahsetmedim. Onun için yaralayıcı olacağını biliyordum. Neyse ki sevgili kızım bu zamana kadar açıklamalarımın oldukça tatmin olmuş göründü. Fraser'ın tam adını öğrendiği halde bildiğim kadarıyla hiç peşine düşmedi. Aslında bir sene kadar evvel konu açıldığında Fraser'ın Londra'da yaşayıp yaşamadığını sordu ancak hemen sonra, "İlgilenmiyorum aslında anne, ben Will'i baba olarak görüyorum ve her zaman öyle olacak. Genler falan hiç umurumda değil," diye ekledi.

Üstelik her ne kadar "doğumdaki baba" terimini kullansak da Rosie doğduğu esnada (annemler yanımda elimi tutuyorlardı ve müthiş bir iş çıkardılar) Fraser üç yüz yirmi kilometre kadar uzakta, annesinin Manchester'daki malikânesinde olduğundan bu kalıp pek de doğru sayılmaz. Öte yandan ona ne diyeceğimi de bilmiyorum; "biyolojik" lafı akla savaşı veya deterjanı getiriyor, "gerçek baba" ise hiç doğru olmaz. Her halükârda Rosie'nin gerçek babası Will.

Hem de ne baba! Mankenlik konusunu onaylamasa da eve geldiğimiz gibi Rosie'nin bu başarısı için bir kutlama yemeği düzenledi. Liza'yı çağırdık, Rosie'nin okulun ilk gününden beri en iyi arkadaşı olan Nina'yı, Ollie ise arkadaşları Saul ve Danny'yi

getirdi. Bahçe masasındaki nefis kuzu güvece saldırırken, “Ne zaman ararlar dersiniz?” diye sordu Rosie.

“Bahse girerim ki yakında,” dedi Nina, açık kumral saçları akşam güneşinde parıldıyordu. “Harika olacak, Ro. Tanrım! Bütün hayatın değişecek. Bir sürü bedava kıyafet alacaksın ve ünlülerle tanışacaksın. Film galalarına ve partilere davet edileceksin...”

“Bekleyelim ve görelim,” dedi Liza elini Rosie’nin omzuna koyarak. “Üzerinde çok düşünmemeye bak canım.”

“Düşünmeyeceğim,” diye yanıtladı Rosie. “Hiç de gergin değilim, yalnızca...” Gülmeye başladı. “O kadar heyecanlıyım ki!” Kızıma baktım, neşesi neredeyse elle tutulur somutluktaydı ve âdeta parlıyordu. Tıpkı eski Rosie gibi ya da belki küçük Rosie demeliyim; plaja geldiğimiz zaman sevinçten çılgılık atan, üzerinde şort ve tişörtüyle denize dalmak için çıldıran küçük kız. Eski Rosie alışveriş merkezlerinde önden koşturmazdı; ne zaman dışarı çıksak elimi tutar, mutfak masasında benimle beraber sim ve yapıştırıcıyla resimler yapardı.

Âdeta babasının kopyası, değil mi? demişti ajanstaki adam. Evet, Will’in de onun da dikkat çekici mavi gözleri ve geniş gülümsemeleri var ancak elbette bu benzerlikler tamamen tesadüf eseri.

Doğruyu söylemek gerekirse Rosie aynı Fraser. Öyle olmadığı, bana benzediğini düşünmek hoşuma gidiyor ama bazen hali tavrı tıpkı Paris treninde âşık olduğum o çocuğa benziyor. Bir grup gürültücü Liverpoollu vagonun diğer ucunda “Bohemian Rhapsody”yi söylemeye başladığında göz göze gelmiştik. “Seni bilmem ama,” diye söze başlamıştı benim koltuğuma doğru eğilip, “ben Queen’e katlanamıyorum. Asla dinleyemem. İçimi fena yapıyor.”

“Ben de,” diye yanıtlamıştım, kısa sürede özellikle de o şarkının mideyi fena bulandırdığı konusunda fikir birliğine varmıştık. Bu muhabbet bizi yakınlaştırmıştı. Çocuklar bet sesleriyle vagonu doldururken gülmekten nefes alamıyorduk; şarkının Beelzebub kısmına geldiklerindeyse artık iyice zıvanadan çıkmıştık. O günden sonra hep birlikte devam etmiştik. Daha önce birkaç erkek arkadaşım olmuştu ama hiç doğru dürüst âşık olmamıştım. Ve artık tek başıma Interrail yapmıyor, Avrupa’nın türlü şehirlerini yanımda süslü kelimeleri ve muntazam dişleri olan yakışıklı, sarışın bir oğlanla turluyordum.

Seyahatlerimiz sona erdikten sonra Euston istasyonunda onun Manchester treninden inmesini bekler olmuştum. Hayatım beraber geçireceğimiz hafta sonları üzerine kuruluydu. Her ne kadar artık bu konuyu aklıma getirmemeye çalışsam da ara sıra, özellikle Will kendi kapalı dünyasına çekilip çapayla uğraşmaya başladığında düşünmeden edemiyorum; Fraser neden bizi öyle bırakmıştı ki? Böyle davranmak hiç ona göre değildi. Bıraktığı güne değin her gün arardı ve bana her defasında küçük hediyeler getirirdi: bir kolye, daha evvel bahsettiğimiz bir kitap veya kıt koleksiyonumu genişletecek bir CD.

Annem tüm iyi niyetiyle, “Belki de onu tam tanıyamadın,” dediğinde hemen savunmaya geçmiştim. Tabii ki tanıdım! Sekiz aydır görüşüyorduk! Elbette sekiz ay uzun bir süre gibi görünmeyebilir ancak o zamanlar hayatım ikiye ayrılmış gibi hissediyordum; Fraser’dan önce ve Fraser’dan sonra. En başından itibaren bu kadar *doğru* hissettiğim kimse olmamıştı. Sorun şu ki hayatımın “Fraser’dan sonra” kısmı, aşk dolu hafta sonlarımızdan onun hiçbir açıklama yapmadan ortadan kayboluşuna doğru biraz hızlı evrilmişti.

Rosie’nin doğumdaki babasının peşine düşeceği vakitler de yaklaşıyor, bunu hissedebiliyorum. Kızımın âşık olacağı, evi terk

edeceği, ilk defa kalbinin kırılacağı anlar gibi bu da çok yakın; korku içinde bekliyorum.

“Dur yardım edeyim.” Liza, Will’le olan konuşmasını bölüp topladığım tabaklara uzandı.

“Teşekkürler, ben hallederim. Gün ışığı çok güzel, gevşeyip tadını çıkarmalısın.”

Mutfakta bulaşık makinesini doldurmaya başladım; Fraser’ın takip edilememesi veya ölü olması ya da onu bulmamız halinde Rosie için dev bir hayal kırıklığı olması ihtimallerini düşünmemeye çalışıyordum. Veya belki daha beteri, harika bir insan çıkabilir ve Rosie onu çok sevip Will’i standartları karşılamayan sahte bir baba olarak mimleyebilirdi. Her zaman için bu konuyu göz ardı edip kendi kendine mucizevi bir şekilde çözülmesini de bekleyebilirdim elbette, arabamdaki o garip sürtünme seslerine yaptığım gibi... İlk başta tamamen yok sayıp arabayı sürmeye devam etmiştim ama ilerleyen günlerde sesler büyüyerek çatırtılara, sonra da gümbürtülere dönüşmüştü ve sonunda tabii ki iflas! *Eğer daha erken gelseydiniz, demişti tamirci, böylesi bir felaketi önleyebilirdiniz.*

Tabii ki ihtimallerden biri de Fraser Johnson’ın bir aile sahibi olması ve Rosie’yi görmeyi reddetmesi. Kızımın bu konuda nasıl hissedeceğini bilemiyorum, genlerinin yarısını aldığı kişi tarafından reddedilmek... Tanrım, çok fazla olasılık var ve hepsi de canımı sıkıyor. Camdan Will ve Liza’nın bahçe masasında güldüklerini gördüm. Kendimi halihazırda var olmayan sorunları önce yaratıp sonra çözmeye çalışmaktan alıkoymayı denedim. O dönem Will’in tüm bu Fraser konusundaki cesur yorumu, “Bu konuyla vakti geldiğinde –tabii gelirse– ilgileniriz,” olmuştu.

Anlaşılan Will modellik konusunda da aynı tutumu sürdürüyor. Rosie’nin ajanstaki bolca bağırış çağırış ve kirli saçlı birtakım mankenleri içeren bu hiç bilmediğimiz dünyaya adım

FIONA GIBSON

atmasını da aynı şekilde ele alıyor. Belki ben de aynı şekilde davranmalıyım. Silkinip kendime gelmeli, sahip olduklarım için şükretmeyi öğrenmeliyim.

Dokuzuncu Bölüm

Festival tüm hızıyla yaklaşırken haftanın geri kalanında ofiste işimiz başımızdan aşkındı. Böyle olmasına da memnundum aslında, iş hayhuyu içinde ajanstaki adamın Fraser'a dair yorumunu düşünecek pek vaktim kalmıyordu. Neyse ki ne Rosie ne de Will adamın söylediği o laftan bahsetmişti ve evde güzel bir huzur havası hâkimdi. Gerçi Rosie'nin ajanstan gelecek arama konusunda diken üstünde olduğunun farkındaydım ama umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Cumartesi geldiğinde hepimizin yeni komşumuzun partisine gidecek oluşumuz içimi rahatlattı, üstelik Ollie'nin arkadaşı Saul de bize katılacaktı.

“Neden böyle giyindin?” Hazırlanmış aşağı inerken Ollie sorguya başladı.

“Elbisemi mi kastediyorsun?” Üzerimde düz, açık mavi ve birkaç saniye öncesine kadar güzel olduğunu düşündüğüm bir elbise vardı.

“Evet, alt tarafı komşuya gidiyoruz.”

“Evet, komşumuzun *davetine* gidiyoruz. Biraz özeneyim istedim Ollieciğim, insanlarla sosyalleşeceğin zaman iyi görünmeye çalışmak âdettendir.”

Will gelip yanağımdan öptü. “Çok hoş görünüyorsun. Bu renk sana çok yakışmış.”

“Teşekkürler sevgilim.” Gülümsedim, yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Bugünlerde öyle az iltifat alıyordum ki nasıl davranacağımı bilemiyordum.

“Orada ne kadar kalacağız?” Ollie sorularına devam etti.

Güldüm. “Gece tam 12.07’de ayrılırız.”

“Ne?! O kadar zaman orada ne yapacağız?!”

Will sırtarak Ollie’ye döndü. “Scrabble’ı getir, oynarız.”

Kıs kıs güldüm. Will’in söylenmiyor oluşu ve Rosie’nin çoktan hazırlanıp aşağı inmesi neşemi yerine getirdi. Makyaj yapmamıştı ve eski, yumuşak dokulu bir kot pantolon ile şık, işlemeli bir üst giymişti. “Şaka ediyoruz hayatım,” dedim Ollie’ye. “Geç kalmadan döneriz, tamam mı? Hadi nazik ve sosyal bir aile olalım ve normal insanlar gibi gidip komşularımızla sohbet edelim.”

Sabrina, üzerinde zayıf bedenine yapışan leopar desenli bir elbise ve Cindy Crawford’ın 90’lardaki haline benzeyen kabartılmış saçlarıyla bizi kapıda karşıladı. Bizi kalabalık mutfağa doğru yönlendirirken coşkulu bir sesle, “Gelmenize çok sevindim,” dedi.

“Ollie bir arkadaşını getirdi, umarım sorun olmaz,” dedim.

“Hiç sorun değil! Ne kadar kalabalık, o kadar neşe.” Rafların ve açılmamış kolilerin üzerine dekoratif yılbaşı ışıklarından asılmış, ortadaki meşe yemek masasına şarap ve bira şişeleri sıralanmıştı, yanlarında da vazoda çiçekler ve *Yeni Evinize Hoş Geldiniz* kartları duruyordu. “Evin kusuruna bakmayın,” dedi Sabrina kısıp bir gülüşle. “Taşınalı bu kadar kısa süre olmuşken parti vermek pek akıllıca değil, biliyorum ama bekleyemedim. Tommy hep benim küçük bir çocuk gibi sabırsız olduğumu söyler.”

“Ben memnunum açıkçası,” dedim. “Buralarda pek sık parti veren olmuyor.”

“Evet, bütün fikir bu çatlağın,” dedi Tommy sevecen bir şekilde, yanağıma bir öpücük kondurup bizi mutfaktaki diğer konuklarla tanıştırmaya götürdü: bir örnek tişört (çoğu siyah) ve kot (soluk ve biraz fazla dar) giymiş orta yaşlı bir grup adam. Çoğunun kırılaşmakta olan saçları atkuyruğu yapılmıştı ve bir kısmının da zımbalı kemerleri görülüyordu. Normalde erkeklerin ayakkabılarına bakan bir kadın değilim ama buradakilerin işlemeli kovboy çizmelerine özel bir ilgi duyduğu açıktı.

Kadınların çoğu aynı Sabrina gibi hafifçe yanmıştı, bacakları ve göğüs dekolterleri açıkta, kocaman gülümsüyorlardı. Cazibe konusunda biraz sönük kaldığımı hissetsem de elbise giymeyi tercih ettiğim için kendimi kutladım. “Alın bakalım çocuklar,” dedi Tommy, her birinin eline birer kola tutuştururken. “Bahçeye gelin de sizi Zach ve keyifli arkadaş topluluğuyla tanıştırayım. Biraz korkutucu görünüyorlar ama merak etmeyin, ısırılmazlar.” Çocuklar itaatkârca Tommy’nin peşine düşüp evin arka tarafına doğru ilerlediler. Durduğum yerden görebildiğim kadarıyla arkaya doğru uzanan dar ve bakımsız bahçe, şimdiden barbekü dumanıyla dolmaya başlamıştı.

“Ee, sen neler yapıyorsun Charlotte?” Sabrina bir kadeh şarap uzattı.

“Bir cips firmasının pazarlama departmanındayım. Archie Cipsleri...”

“Oo, sosyetik cipsler?”

“Evet, oldukça sosyetikler,” diye gülümseyerek onayladım.

“Bayılıyorum Archie’ye,” dedi heyecanla. “Hele o yeni ada çaylı olanına. Tanrım, öyle lezzetli ki! Hep ondan alıyorum çünkü

Tommy elini bile sürmüyor.” Gözlerini devirdi. “O daha çok acılı, sıradan cips sevenlerden. Sokaktaki adam yanı.”

Beraber güldük, o sırada midem guruldadı; açık arka kapıdan gelen mangal kokularıyla harekete geçmiş olmalıydı. “Peki sen Sabrina?” dedim ve bir yandan da Will’in, buzdolabının yanında iştahla bira içen şen şakrak kel bir adamla sohbet ettiğini gördüm. En azından iş seçimlerine dair sorgunun burada sürmeyeceğinden emindim.

“Kendi şirketimi yönetiyorum,” dedi. “Adı, Kristal Gelinler. Düğün kıyafetleri üretiyoruz, pırıltıda uzmanım diyebilirim.” Kıkırdayarak süslü gümüş yüzüklerle dolu bronzlaşmış elini salladı. “Şatafata bayılıyorum.”

“Elbiseleri kendin mi dikiyorsun?”

“Yo, hayır. Bunun için başka kızlarım var, ben yalnızca tasarlıyorum...” Konuşmaya ara verdi. Atkuyruklu adamlardan biri, hâlâ şarabımız olduğu halde elimize birer kadeh de şampanya tutuşturdu. Will’e tekrar bir göz attım, iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Elbette keyfi yerindeydi. Bugünlerde çok fazla sosyalleşme imkânı bulamıyorduk ve onu buraya zorla getirdiğimin de farkındaydım ama neticede o bu tür partilerde nasıl davranılacağını bilen, yetişkin bir insandı. “Sohbetin dışında kalıyor,” diye endişelenmemi gerektirecek herhangi bir durum yoktu.

Sabrina’yla beraber arka bahçeye çıktık. “Fazla yakından bakma, ev feci durumda,” dedi.

“Olsun, daha taşınalı bir hafta oldu,” dedim.

“Doğru da pek bir şey yapabileceğimizi de sanmam. Çiçekler için sulama kabımız bile yok, baksana.” Sonra durdu ve gülümseyerek bahçenin arka taraflarındaki soluk yeşil kulübeyi gösterdi. “Şunu görüyor musun? Orayı çoktan ıslattık.” Ben söy-

lediği şeyin gerçekten kastettiği şey olup olmadığını çözmeye çalışırken o yüksek tondan bir kahkaha attı.

“Gerçekten mi?” dedim. “Yani orada mı,” sesimi alçalttım, “şey ettiniz?”

“Evet, ne komiktik ya!” İçimde garip bir hisle gülümsedim. “Evde ergen olunca nasıl oluyor biliyorsun,” diye devam etti. “Özel hayatın olmuyor.” Her ne kadar devam etmesini istesem de bu denli bir dürüstlüğe pek de alışık değildim. Haklıydı gerçi: Will’le birlikte olmayı becerebildiğimiz nadir anlarda yataktaki en ufak bir gıcırtının çocukların geleceğinde travmalar yaratacağı korkusuyla sakınarak hareket ediyorduk. Nadir derken, kelimenin anlamını gerçekten de kastediyorum. Örneğin son “buluşma”mızın (coşkulu, etrafı yıkıp dökmeli seks anlamında, zira normalde farelerden de sessiz sevişiyoruz) tarihini gayet net hatırlıyorum çünkü Anneler Günü’nde, saat tam 07.15’teydi. Sonrasında Will bunun benim Anneler Günü hediyem olduğuna dair bir şaka bile yapmıştı. Ondan bir önceki ise Noel arifesinde, yatak odasına dağılmış hediyelerin ve bir türlü asamadığımız kapı süsünün şahitliğinde gerçekleşmişti. Bu tür aktivitelerimizin çetelesini tuttuğumdan değil, anlaşılan yalnızca önemli gün ve haftalara denk getirebiliyoruz.

Sabrina göz kırparak, “Şansını buldun mu bırakmayacaksın,” dedi.

“Biraz fazla kıymıklı olmadı mı?” diye sordum en az onları kadar bakımsız bahçe kulübemizi düşünerek.

“Evet,” deyip gülümseyerek bir sigara yaktı. “Ama bu hoşumuza gidiyor. Birazcık tehlike iyidir. Risk almak zevkli oluyor.”

Kafamda bu fikri evirip çevirdim. İnsanlar riskli seks dediklerinde zihnimde canlanan genellikle yakalanma riski olan yerler oluyordu; araba, sokak arası falan gibi. Şimdiye kadar

aklıma hiç darbeleri matkap ya da bahçe makası riski gelmemiştir. Kendime gelmek için şampanyadan bir yudum daha aldım.

“Onun fikriydi,” dedi, o sırada mangaldan kömürleşip kap-kara olmuş bir şeyi dev bir maşayla almaya çalışan Tommy’yi göstererek. “Erkekleri bilirsin, hep bir *doyumsuzluk*...”

“Ah, tabii,” dedim, bir yandan da Will’le kendimi onların-kindan çok daha ufak bahçe kulübemizde çim biçme makinesi, motorlu tırpan ve daha kim bilir nelerin arasına sığmaya çalışırken hayal ediyordum. Bolca örümcek ağı da olsa gerek. O küçük yere asla girmezdim ama belki de bir aşk yuvası olarak potansiyelini kullanmak için girip bir temizlemem gerekiyordur...

Bakımsız çimlerin doldurduğu bahçede bir grup kadının yanına konuşlandık, işlemeli kırlentlerden bahsediyorlardı. Sabrina hızlıca bizi tanıştırdı; adı Abs olan ve ismiyle müsemma, yani en az bir spor hocası kadar kaslı bir kadın bana dönüp, “Canlı müzik sever misin Charlotte?” diye sordu.

“Elbette ama konsere gitmeyeli yıllar oldu,” dedim içtenlikle.

“Zach’in grubunun bir dahaki konserine gelmelisin,” dedi Sabrina.

Sesime heyecanlı bir tını verdim. “Harika olur, ne tür müzik çalışıyorlar?”

“Indie rock diyebiliriz sanırım.” Rosie’yle derin bir sohbete girişmiş oğluna gururlu gözlerle baktı. Diğer oğlanlar da sağ olsunlar Ollie ve Saul’ün kendileriyle takılmalarına izin vermişlerdi. Deri ceketli, sakallı bir adam kadehimi doldurup işlemeli yastıklarla ilgili muhabbete katıldı.

Kulağa güzellik yarışması adayı konuşması gibi gelecek ama yeni insanlarla tanışmaktan çok hoşlanıyorum. Will’le bunu pek sık yapmıyoruz. Aslında hiçbir şeyi pek sık yaptığımız söylenemez: seks, partiler, konserler... Kendimi *bundan sonra tümünü daha*

sık yapacağız derken buldum; henüz hiçbir şey yemediğimden şarap ve şampanya çarpmaya başlamış olmalıydı. Evliliğimizin monotonlaştığına dair şikâyet etmeye hakkım yoktu, hele ki harekete geçmek için hiçbir şey yapmıyorken. Tanıştığım herkesin etkileyici, hareketli yaşamları vardı: Abs'in spor hocası değil, Sabrina'nın Kristal Gelinler'de ortağı olduğunu öğrenmiştim. Tanıştıklarım arasında bir şapka tasarımcısı, bir galeri sahibi ve bir turne aşçısı da vardı. Partinin atmosferi çok canlı ve eğlenceliydi, gece ilerlerken müziğin sesi de yükseldi.

"Tommy'yle ben bir menajerlik firması yönetiyoruz," dedi sakallı Brian. "Önceden büyük bir firmayla çalışıyorduk ama ayrılmaya karar verdik." Menajerlik derken müzik alanından bahsettiğini, firmadan kastının da plak şirketi olduğunu anladığım için kendimle saçma şekilde gurur duydum. Çimin üzerindeki çizgili bir kilime oturmuş gençleri gösterdi. Zach de yanlarında, kucağındaki gitarı tıngırdatıyordu. "Şunları görüyor musun?" dedi Brian. "Acayip bir potansiyelleri var... Lanet olsun, Tommy mangalda ne yapıyor öyle?"

Hepimiz dönüp baktık. Tommy ızgaradaki kararmaya yüz tutmuş sosislerin üzerine ispirto döküyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?!" Sabrina vahşi bir kuş gibi barbekünün yanında bitti.

Suratını buruşturan Tommy, "Yeterince hızlı pişmiyorlardı, dışları yandı ama içleri hâlâ çiğ..." dedi.

"Çünkü ateş daha harlanmadı gerizekâli! Sonra ben *sabırsız* oluyorum, değil mi?" Çıplak elleriyle pişmiş bir sosis parçasını alıp ısırdı. "Gaz tadı var, seni manyak. Lanet olsun Tommy, kırk küsur aç insan bizi bekliyor. Ne yapacaksın şimdi?"

Tommy omuz silkip birasından bir yudum aldı. "Başka bir şey yedireceğiz."

“Ne gibi mesela?” Sabrina burnundan solumaya devam etti. “Evde hiçbir şey yok. Yalnızca kurumuş makarna ve bir paket bisküvi var. Nasıl yapalım, Bay Mangal?”

Yanımıza geri gelip kırlentler konusundaki sohbetimize tekrar dâhil oldu. “Deli herif. Yemek yapmayı bilmez, daha önce hiç mangal yapmadı ama elbette kör olasıca Bay Aşçıbaşı piyasadaki en pahalı ızgarayı alıp içine etmeliydi.” Brian ve ben gülmemeye çalıştık ama başaramadık.

“Hiçbir şey kalmadı mı?” Will, Tommy’nin yanında beliriverdi.

“Galiba dostum. Teneke üzerine fışkırıverdi.” Gençler barbekünün etrafında toplanmışlardı ve Sabrina bir nutuk daha çekmeye hazırlanıyordu.

“Babam yardım edebilir mi?” diye mırıldandı Rosie.

Umutlu bir gülümsemeyle Will’e döndüm. “Getirebileceğimiz bir şeyler var mı?”

“Belki. Bir bakayım ne yapabiliriz.”

Sabrina çakırkeyif halde gülümsedi. “Yok, size zahmet vermek istemeyiz.”

“Hiç sorun değil ama planınız varsa karışmak istemeyiz,” dedi Will.

“Plan mı?” Sabrina koca bir kahkaha attı. “Tommy’nin hepimizi zehirlemesi dışında planımız yok.”

Will işe yarar olmanın getirdiği gururla gülümsedi. Eve doğru ilerlerken Ollie ve Saul’ü de yardıma çağırdı. “Haydi gençler, gelin de ne toparlayabiliriz bir bakalım.”

Onlar giderken Sabrina ve Abs arkalarından seyreliyordu. “Ne adam ama,” dedi Abs. “Demek yeni komşun bu, Sabs?”

Daha bu iyi dostların *Sabs* ve *Abs* olarak adlandırıldığı konusunu sindiremeden Sabrina alev rengi saçlarını savurup kıkırdadı. “Mmm çok seksi, değil mi? Charlotte ara sıra ödünç verir mi acaba?”

Onuncu Bölüm

Will, Ollie ve Saul herkese yetecek kadar lezzetli yemeği yüklenmiş geliyorlardı. Naneli kuzu ve tavuk kebab, dev bir kâse acılı lahana salatası ve türlü meze çeşitleri vardı. Misafirler barbekünün etrafında toplanmış, nefis yemek kokularına (ya da belki *seksi* kocama) ağızları sulanarak bakıyordu. Tommy, Will’ın sırtına vurarak, “Tanrım, bunlar aile boyu İzlanda sosisine on basar,” dedi.

Herkes Will’i tebrik edip kadeh tokuştururken kenardan ilgiyle izledim. Son birkaç aydır onun hep huysuz, sürekli savunmada olan yönüyle yüzleşmek zorunda kalmıştım; buradakiler ise ne harika bir insan olduğunu görüp onu takdir ediyordu. Elbette hiçbiri iş arayışının nasıl gittiğini dolaylı yoldan sormaya çalışmamıştı. Ya da Rosie’nin mankenlik ajansına gitmemesine dair kararını çiğneyip geçmemişti. Son zamanlarda istemeden de olsa kocamın huysuzluğunu tetiklediğimin farkındaydım, buradaki herkes ise tam tersine onun açıcılığına iltifatlar yağıdırıyordu. Gurur duyuyordum aslında. Will’ın günü kurtarması ve memnuniyetle sosyalleşmesi bana büyük gurur veriyordu.

Mutfaktan gelen müzik sesi yükseldi ve davetliler bahçede dans etmeye başlarken kendimi içkiden biraz hoşlaşmış halde,

kırık dökük bir bankta Sabrina'nın yanında otururken buldum. "Ee, ne kadardır birliktesiniz?" diye sordu.

"On beş yıl," dedim. Sabrina o sırada Zach'in söylediği bir şeye gülen Rosie'ye hızlı bir bakış attı. "Will, Rosie'nin gerçek babası değil," diye ekledim.

"Ah, tabii. Ben sandım ki..."

"Yani, gerçek baba teriminden nefret ediyorum, elbette gerçek babası ama Will'le tanıştığımda Rosie daha bebektir."

Sabrina tebessüm etti. "Will'e benziyor gerçi."

"Evet, biliyorum. Herkes öyle söylüyor."

Duraksadı. "Peki, hiç konuşuyor musun, diğer..."

"Gerçek babasıyla mı?" Başımı salladım. "Yok hayır, doğduğundan beri görüşmedik."

"Hadi canım? Vay be."

Konuşmaya ara verip tabaklar dolusu nefis yiyecekler için Will'e teşekkür ettik. Devam etmeden evvel onun başaşçı olarak diğer tarafta yerini almasını bekledim. "Interrail yaparken tanıştık ve Rosie'yi hiç görmedi."

"Pislik."

Omuz silktim. "Biliyor musun, ben öyle hissetmiyorum. Artık yani. Herhalde baba olma fikriyle yüzleşemedi. En azından başlarda harika bir baba olacak gibi davrandı ama sonra..." Tavuk şişi didikledim. "Ben hamileyken ortadan kayboldu. Annesinden kısa ve öz bir tehdit mektubu aldım ve hepsi bu." *Ve elbette onu bir daha hiç düşünmedim...*

Sabrina yüzünü buruşturdu, anlamaya çalışıyordu. "Ama bu büyük rezillik, Charlotte. Hıyara bak sen!"

"Öyle tabii. Aramayı denedim, ailesinin evinde yaşadığı için orayı aramaya çalıştım ama numarayı değiştirdiler, gönderdiğim mektuplar da geri geldi. Her neyse, ailem olaya el koydu ve

öyle harikalardı ki. Sonra da Will’le tanıştım zaten ve her şey düzeldi.” Her şeyin nasıl güzelleştiğini göstermek istercesine kocaman gülümsedim.

“Hiç katkıda bulunmadı mı yani?” Sabrina bir an durup toparlandı. “Üzgünüm Charlotte, çok konuştum, değil mi? Çenemi kapamamı söyleyebilirsiniz.”

Kendini kısıtlamaya çalışmaması hoşuma gidiyordu, eğlenceli ve alışılmadık şekilde dürüst bir kadındı. Ve belki –umarım– arkadaş da olurduk. “Sorun değil, annesi bir çek gönderdi ama ben...” dedim. Tam o esnada arka kapıdan gülüşme sesleri eşliğinde bir grup adam, omuzlarında bir şişme bebekle içeri girdi. Uyduruk kırmızı saçlı, öldürücü memeleri ve yuvarlak, kıpkırmızı bir ağzı olan pembe plastikten bir bebek. “Onu kim davet etti?” dedim gülerek.

Sabrina kıkırdadı. “O mu? O, Chloe. Bir arkadaşı Tommy’ye Noel hediyesi olarak verdi.” Will’in şaşkın ifadesini görüp iyice koptum. “Hoş hatun, değil mi? Partilere de bayılır.”

Ollie ve Saul yanımda belirdi. Saul’ün gözleri kocaman olmuştu. “Bu ne?”

“İıı... bir tür oyuncak bebek.”

“Oyuncak mı?” Dev bir kahkaha atıp Ollie’yi dürttü.

Sabrina artık yerlerde yuvarlanıyordu; saç başı dağılmış, ruju tamamen silinmişti ve bir tek dudak kalemiyle çizdiği kontur duruyordu. “Tommy’nin,” diye açıkladım. Chloe ise sanki birazdan kutlama için havaya atılıp tutulacakmış gibi etrafta geziyordu. Will bile kontrolsüzce gülüyordu.

“Peki ne işe yarıyor?” Ollie öğrenmekte ısrarcıydı.

“Bir tür... ııı... yapmacık kız arkadaş.” Sabrina kendini toparlamaya çalışarak cevapladı.

Saul kuşkulu gözlerle bakıyordu. “Peki Tommy onunla ne yapıyor?”

Sabrina sırtarak şarap kadehine sığındı.

“Ne işe yarıyor anne?” Ollie yılmıyordu.

“Oturup beraber televizyon seyrediyorlardır mesela.” Saul, Ollie’yi yine dürttü ve ikisi kahkahalarla uzaklaştı. Çocukları eve götürme vakti gelmiş olsa gerek. Hayret, saat on biri geçti ve komşuların hiçbiri müziğin sesinden şikâyet gelmedi.

“Biz eve dönüyoruz.” Will’i Tommy’yle sohbet ederken buldum. “Ama sen istediğin kadar kalabilirsin.”

“Hey, kalma iznin çıktı dostum,” diye kıkırdadı Tommy. Demek istediğim bu değildi ama olsun. En azından Will eğleniyor ve bu da çok yakında bahçıvan eldivenlerini emekli edip insan ırkına yeniden karışacağına dair umudumu güçlendiriyor. Will’in acil ihtiyaç listesi: bir iş, iş arkadaşları ve arada sırada yapılan gece çıkmaları. Hemen sonra yine eski günlerdeki gibi eğlenebileceğiz. Bu parti de bir kanıt âdeta, Will’in somurtkanlığını bir kenara bırakıp tekrar sıcak ve samimi bir adam olabileceğinin göstergesi.

Tommy kolunu dostça Will’in omzuna atıp eline bir şişe bira tutuşturdu. Will açıcılık yeteneklerinin büyük takdir gördüğü ve sıcak karşılandığı böylesi bir akşamdan çok zevk alıyor gibi görünüyordu. O an kalbim sıkıştı, arka planda konuşulanları düşünmeye başladım: benim tatlı, *seksi* Will’im, kadınların ödünç almak için can attığı adam. Anneler Günü’nden beri yapmamış olmamız aklıma takılıyor ama normal, değil mi? Her çiftin seks yaşamı bir süre sonra düzene oturur, bizimki de vergi iadesi dönemleri gibi yılda dört defa.

Yine de Sabrina’yla vedalaşmak üzere sarılırken bahçelerindeki kulübeye bakmamak için özellikle çaba sarf ettim.

*

Çocuklar daha eve girerken esnemeye başladılar ve direkt Ollie'nin odasına çıkıp beni mutfakta Rosie'yle baş başa bıraktılar. Ne güzel, biraz ana kız vakit geçiririz. Gece yarısı olması kimin umurunda ki yarın okul ya da iş yok. "Zach'le iyi anlaştın bakıyorum," dedim su ısıtıcısının düğmesine basarken.

"Evet, fena çocuk değil." Tezgâhın kenarına oturup upuzun bacaklarını sallamaya başladı. Çıplak ayakları ördek yumurtası rengi ojeleriyle çok güzel görünüyordu. "Yalnızca konuşuyorduk," diye ekledi.

"Başka bir şeyi kastetmedim zaten tatlım."

Yüz hatları yumuşadı. "İyi çocuk. İlginç biri. Çok güldük."

Sıradan bir şeyden bahsediyor havasına bürünmeye çalıştım. Ona erkeklere dair sorular sormak, hoşlandığı biri olup olmadığını öğrenmek istiyordum ama bunun bir tür sorguya dönüşmesinden çekindim. Her zaman samimi, dürüst, her şeyi konuşabildiğimiz bir anne kız ilişkisi hayal etmiştim; oğlanlardan, seksten ve diğer her türlü şeyden bahsedebilelim isterdim ama işler pek istediğim yönde gitmedi. Ne zaman bu tür hassas konulara dair söz açmayı denesem Rosie sanki cinsel eğitim föyleri dağıtan bir öğretmenmişim gibi konuyu değiştirirdi. Bugünlerde onunla iletişim kurmak öyle zordu ki. Ödevini kontrol etmemi, banyo yaparken yardım etmemi ya da yakın zamana kadar yaptığım annelik görevlerinin hiçbirini yapmamı istemiyordu ama yine de tam bir yetişkin olmuş sayılmazdı. Döküp saçmadan kahvaltılık gevrek koymayı henüz başaramıyordu ve geçen gün onu çamaşır makinesinin başında, patlamasından korkarmış gibi düğmeleri incelerken bulmuştum.

Tezgâhın üstünden atladı. "Gidip uyuyacağım anneciğim."

"Çayın ne olacak? Yukarı götürmek ister misin?"

Çay poşetini fincandan çıkarıp bolca süt ve iki şeker ekledim, tam sevdiği gibi.

“Sağ ol anne ama çok yorgunum.” Sarılmama izin verdi, sonra geri çekilip gözlerime baktı. “Biraz garip hissettirdi, anlarsın ya,” diye mırıldandı.

“Parti mi? Güzel zaman geçirdiğini sanıyordum.”

“Hayır, ajanstaki adamın dediği...” Bir an gerçekten anlamayarak yüzüne boş boş baktım. “Benim babamın kopyası olduğumu söyledi ya.”

“Ah.” Kalbim taş kesildi.

Tırnağını ısırdı. “Bütün hafta bunu düşündüm. Düşünmeden duramıyorum.”

Gözlerine baktım. Bütün akşam içtiğim şarap ve şampanyalar sanki hiç yokmuşçasına ayık hissediyordum. En azından Will yanımda değildi, bu da bir teselli. “Eminim senin için tuhaf bir durumdu,” diye toparladım. “Ama biliyorsun, aynı onun gibi görünüyorsun. Yani baban gibi. Will gibi.”

Aramızdaki sessizliği Tommy ve Sabrina’nın evinden gelen hafif müzik sesi doldurdu. “Gerçek babama da benziyor muyum peki?”

“Evet, herhalde benziyorsundur. Dürüst olmak gerekirse onu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki hayalimde canlandıramıyorum...”

“Yüzünü hatırlayamıyor musun?” Şaşırmış görünüyordu.

“Yani elbette hatırlıyorum ama biraz... nasıl desem, bulanık.”

“Bulanık mı?” diye sözlerimi tekrar etti. “İyiymiş anne.”

Evet, bir paket kuş yemi ve defol-git-bizi-rahat-bırak çeki almak da iyiydi. “Dürüst olmaya çalışıyorum,” dedim usulca.

Kaşlarını çattı. “Yani onu neredeyse hiç hatırlamıyorsun?”

“Hayır, tabii ki hatırlıyorum.” Burnum sızladı ve kalp atışlarım hızlandı. Doğrusu şu ki yüzü hayalimde tıpkı eski bir havlunun desenleri gibi solmuştu. Yine de Fraser’ın özü, yani geniş, parlak gülümsemesi, gürültülü, tüm başları kendine çeviren kahkahası, Avrupa’yı arşınlarken bana hissettirdikleri, hepsi hatıramda derinlere kazılıydı.

“Hiç fotoğrafı var mı?” Yorgunluktan çayını bile içemeyecek durumda olan kızım şimdi hiç yatağına gider gibi görünmüyordu.

“Üzgünüm, yok.”

“Neden?”

“Kaybolmuş olmalılar,” dedim. Cevabım onu tatmin etmemiş olacak ki oflayarak odasına çıktı.

Cevabımın tatmin edici olmadığıнын ben de farkındaydım. Peşinden gitmeli, onu konuşmaya tatlılıkla ikna etmeliydim; bundan sonra ne yapacağını, peşine düşmeyi veya görüşmeyi isteyip istemediğini öğrenmeliydim. Will’le şu sıralar daha yakın olsaydık tüm bunları yapardım. Çünkü bu konuyu beraber ele almamız gerekiyordu ve şu sıralar hiç berabermişiz gibi hissetmiyordum.

Yorgunluktan bitmiş durumda üst kata çıktım. Ollie’nin odasına Saul için bir yer yatağı yapmıştım, ışıkları kapatıp çoktan bayılıp uyumuşlardı. Rosie’nin ışığı ise hâlâ yanıyordu; içeriden gelen *rahatsız-etmeyin* titreşimlerini kapalı kapısının ardından bile hissedebiliyordum. Yatağa girip kendimi olumlu düşüncelerle sakinleştirmeye çalıştım: bu akşam tanıştığım insanlar, Will’in naneli kuzu ve leziz salatalarıyla partiyi kurtarışı... *Şanslısın*, dedim kendi kendime *ve Fraser konusunu da vakti geldiğinde incelikle çözeceğiz, endişelenecek hiçbir şey yok*.

Will yatağa girip yanıma kıvrıldığında saat ikiyi geçiyordu. Bira kokan nefesi garip bir şekilde çekici geldi, evliliğimizin

neredeyse her gece dışarı çıktığımız ilk günlerini anımsatıyordu. O zamanlar henüz bir motorlu tırpanı yoktu ve sabahları uyanığımızda kendimizi birbirimizin kollarında buluyorduk.

“Partinin geri kalanı güzel miydi?” diye mırıldandım.

“Evet, üzgünüm, seni uyandırmak istemedim.”

“Sorun değil, henüz dalmamıştım.”

Ona Rosie’den bahsetmek, Fraser’a dair konuşmamızı anlatmak istiyordum ama gecenin bir yarısı, hele ki kafası güzelken pek doğru olmazdı. Onun yerine iyice yaklaştım ve çıplak bedenine arkadan sarıldım. Elimi tutup kolumu kendine sarması çok hoşuma gitti, bu hareketini sanki biraz daha şey... fingerdek olursam rahatsız olmayacağına yordum. Beni üzerinden atıp polisi aramayacağına güvenerek elimi daha aşağılara kaydardım.

Will, elimden elektrik çarpmışçasına geri çekildi. Belki de çok yavaş hareket ettirip gıdıklanmasına sebep olmuştum. Daha kararlı ilerlemeye karar verdim ama çok tacizkâr da davranmamam lazımdı, zira düzenli nefesinden anladığım kadarıyla uykuya dalmak üzereydi. Ayağım ayağına değdi ve yünlü bir şeyler hissettim; M&S marka koyun yünü çorapları olduğunu tahmin ettim, çıkarmadan yatmış olmalıydı. Bunun iyiye işaret olduğuna karar verdim çünkü anlaşılan iyi içmişti. Bu da herhangi birinin duymasını ya da yılda dört defadan fazla bir araya gelmemize engel olabilecek bir durumu çok da takmama-
cağını gösteriyordu.

Hayır, çoraplar kesinlikle umurumda değildi. Tanrım, şu an sahte kürkten bir kaplan kostümü giyiyor olsa bile Will’le sevişebilirdim. Hiç de zor beğenen biri değildim...

“Hahahaha!” Ollie’nin odasından kahkahalar yükseldi. “O şişme bebek ne komikti, değil mi?”

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Anlaşılan sevgili oğlum ve arkadaşı yorgunluktan bayılmamıştı. “Evet, annen ne demişti?” dedi Saul.

“Televizyon seyretmek içinmiş.”

“HAHAHAHAHA!” Neşeyle ulurlarken Will yastığına gömülüp aşağılardaki elimi kendinden uzaklaştırdı. Bu kadarmış demek. Bir sonraki fırsatı yakaladığımda muhtemelen Cadılar Bayramı gelmiş olur. Belki Drakula dişleri ve pelerinle saldırırım, kim bilir.

Oğlanların muhabbetine kulak kabarttım. “Gerçekten buna inanıyor mu dersin?” diye sordu Saul.

“Evet, sanırım. Annem biraz şeydir... anlarsın ya...”

Biraz ne? İffetli? Kart bir acuze? Uykunun getireceği o huzurlu gevşemeye kavuşmak için nefesimi düzenlemeye çalıştım ama nafi.

“O bebeklerin ne işe yaradığını biliyorsun tabii,” diye bilgece ekledi Saul.

“Tabii ki.” Ollie kıs kıs güldü. “Gerçek bir kadın bulamayan adamların seks yapması için.” Rosie artık dayanamayıp yatak odasının duvarını yumruklayana kadar kahkahalarla güldüler.

Derin bir sessizlik oldu. Sonra duvarın arkasından oğlumun sesi, hiç olmadığı kadar net duyuldu: “Annem o yaşta bu işleri bilir sanıyordum. Ah, ne saf kadın!”

On Birinci Bölüm

Will'in akşamdan kalmalığı evin içine ıslak kalmış kötü kokulu bir mutfak bezi gibi çöktü. "Sanırım karaciğerim iflas etmek üzere," diye homurdanarak mutfak masasında pazar gazetelerine göz gezdiriyordu.

"Hadi canım, alt tarafı birkaç bira," dedim canlı bir sesle.

"Sana söylemesi kolay."

Düşündüm. "Kolay tabii. Aslında ben de çok içtim, her zamankinden çok daha fazla ama gayet de iyi hissediyorum."

"Peki madem," dedi huysuzca. "Ben iyi hissetmiyorum, o yüzden lütfen şu sinir bozucu yaşam enerjini gözüme sokmaktan vazgeç."

Vay, bu sabah sol taraftan kalkılmış. "Belki de içmeyi unuttuğundur," dedim. "Daha sık dışarı çıkmalıyız, Will. Dün akşam çok eğlenceliydi. Çocukları almamıza da gerek yok; Rosie, Ollie'ye bakacak kadar büyüdü artık..."

Rosie yarı şaka yarı ciddi atıldı. "Ödeme de yaparsınız herhalde?" Mutfığa girip dolabı açtı ve hayal kırıklığıyla homurdandı. "Neden bu evde *asla* yiyecek bir şey bulunmuyor ki?"

Güldüm. "Ne demek istiyorsun? Ev yiyecek dolu. Bir sürü cips var."

“Cips!” dedi küçümseyerek. “Hep cips var zaten, cips, cips, cips...”

“Dondurucu da ağzına kadar dolu,” diye destek çıktı Will. “Geçen gün ufak bir paket yaban kerevizini bile sığdıramadım.”

Rosie kaşlarını çatı. “Yaban kerevizi de ne?”

“Bir tür bitki.” Will’in cevabı netti.

“Ot mu yani?” Rosie’nin kızdırmaya çalıştığı çok açıktı ama Will şaşırtıcı bir biçimde hafif bir tebessümle yanıtladı.

“Teorik olarak evet ama bayılacağına eminim.”

“Neden normal yemekler yiyemiyoruz?” diye sorup bana döndü. “Ve neden sorumluluk gerektiren bir iş yaptığımda bana ödeme yapmıyorsunuz?”

Boş boş baktım. “Pardon?”

“Ollie’ye bakmamdan bahsediyorum. Ben ona bakacağım ki siz de babamla tekrar dışarı çıkabilesiniz; birlikte iyi vakit falan geçirirsiniz...” Bakışlarımı Will’e çevirdim. Rosie aramızdaki tatsızlığı sezmiş miydi yoksa ben giderek paranoyaklaşıyor muydum? Doğrusunu söylemek gerekirse benimle gece çıkma fikrine pek de heyecanlanmış görünmüyordu.

“Bak Rosie, daha önce bu konuda konuşmuştuk,” dedim kelimelerimi özenle seçerek. “Yaptığınız ev işleri için size ödeme yapmama konusunda babanla bir karar almıştık, zira bir noktadan sonra fincanınızı yıkamak ya da bize kumandayı uzatmak için de para isteme ihtimaliniz büyük.”

“Nina para alıyor ama,” diye ısrar etti. “Evde yaptığı her şey için ödeme alıyor.”

Fincan, kumanda konusunu şaka olarak söylemiştim ama beklediğim sonucu vermedi. “Bundan şüpheliyim ama neyse; sen Nina’nın harçlık almadığını, bu nedenle hafta sonları garsonluk

yaptığını söylememiş miydin? Üstelik size para veriyoruz tatlım ve bu anlaşmamız da evde bize yardım etmenizi kapsıyor.”

Rosie başını umutsuzlukla sallayarak buzdolabını açtı ve bir şişe çikolatalı süt çıkarıp dev bir yudum aldı. Şişeden içilmesinden pek hoşlanmıyordum, bu iş için bardaklarımız ve hatta fosforlu pipetlerimiz bile vardı ama bu defalık sustum. Acilen buradan kurtulmam gerekiyordu; Will bir ayağı çukurdaymışçasına zayıf zayıf öksürüyor, Rosie’ye buzdolabında da hoşuna giden hiçbir şey olmadığına dair mızızlanıyordu. Neyse ki Ollie ve Saul çoktan West End’e doğru Saul’ün müthiş nazik annesi Maria’yla beraber yola çıkmışlardı.

“Bugün nefis bir gün,” diyerek buzdolabının üzerinden bilgisayarımı aldım. “Çıkıp bahçede oturacağım.” Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım; Rosie ve Will’in bu hareketimle peşimden gelmemeleri gerektiğini anlayacaklarını umuyordum. Güneşten solmuş eski masamıza yerleştim.

Bilgisayarım vızırdayarak açılmaya çalışırken evimizi seyrederiyordum. Tanrı aşkına, Will yalnızca birkaç hafif bira içmişti ama karaciğer nakil listesinde üst sıralardaymış gibi davranıyordu. Bir de yaşam enerjim çok diye ben fırça yiyordum. Kusura bakmasın, onun için yok yere rahatsızlanamayacağım. Belki beni tuvalete kusarken görse daha memnun olurdu. Seks bir yana, son zamanlarda Will’in benden özellikle hoşlanmadığını göstermeye çalıştığını seziyordum. Düzenli olarak beni sinir bozucu buluyordu. Birbirimize âşık ya da sevgili gibi davranmıyorduk; aslında birbirimize herhangi bir şekilde davranmıyorduk, yalnızca bir aradaydık. Geçen sene birbirimize doğum günü hediyesi almama konusunu gündeme getirdiğimde çok da ciddi değildim, yalnızca nasıl davranacağını görmek istiyordum. Doğru yanıt, “Sorun şu ki hayatım, ben sana çoktan bir hediye aldım bile,” mesela güzel, narin, tamamen kullanışsız bir iç çamaşırı. “ve

bu akşam yemeğe çıkıyoruz,” olabilecekken yorgun argın eve gelip duvarımızı sıvayan iki adamla karşılaşınca açıkçası biraz şaşırmıştım.

Aman, başlarım Will’e de akşamdan kalmalığına da. Burada çok, çok uzun bir süre kalabilirim. Belki gece de içeri girmeyip kendime bahçe kulübesinde ufak, rahat bir yer yaparım. Sabrina ve Tommy kendi kulübelerinde bir yerlerine tırmık falan saplanmadan sevişebiliyorsa ben de bizim kulübede elbet yatacak bir yuva yaratabilirim.

Gözlerimi kısarak ekrana baktım. Güneş ışığı öyle parlaktı ki herhangi bir şey görmek mümkün değildi. Bilgisayarı alıp bahçenin dibine gittim, kendimi kulübenin gölgesinde kalan yer kaplaması plakaların üzerine bıraktım. Sıcak havadan derin bir nefes çekip Google’a iki kelime yazdım:

Fraser Johnson.

İşte. Yaptım bile. İlk defa olmadığını itiraf etmeliyim. Geçmiş yıllar boyunca birçok defa bu iki kelimeyi arama çubuğuna yazıp çıkan sayıya –yaklaşık 9.230.000 sonuç– boş boş bakmış, sonra da bilgisayarımın, “ESKİ SEVGİLİ ARAMASI! ESKİ SEVGİLİ ARANIYOR!” diye bağırmaya başlayacağından korkup hemen kapatmıştım.

Bu sefer kapatmadım. Rosie’nin dün gece Fraser hakkında sorduğu sorular hâlâ tüm canlılığıyla kulaklarımdaydı. Onu aklından çıkaramadığı çok barizdi. En azından araştırmalı, Fraser’ın yaşayıp yaşamadığını öğrenmeliydim.

Will’in huysuzluğunun etkileri hâlâ üzerimde, çıkan sonuçlara bakmaya başladım. Fırıncı, sanatçı, yatırım bankacısı ve müteahhit Fraser Johnson’ları geçtim. St Ives’tan Aberdeen’e her yerdelerdi. Cumbria’da ev yapımı bira üreten bir Fraser Johnson bile vardı.

Eminim birkaç bira devirdikten sonra ertesi günün tamamını zavallı karaciğeri hakkında söylenmeden geçirebiliyordur.

Tavşan yoluna baktım. Guinness tel örgülerin ardından beni gözlüyordu. Ürperdim ama gözünü dikmiş bakan bir tavşandan da korkacak değildim. Ekрана geri döndüm, Lewisham'da sıvacı bir Fraser Johnson vardı: Tek kelimeyle rezalet görünen mutfak duvarlarımız konusunda yardımcı olabilir.

Belki de tüm bu yabancılarla kendimi bir arada görmeye çalıştığım için suçluluk duymalıyım; ev yapımı biralarım, güzel tablolarım ve hatta tam boyuma göre bir tabutum olması ihtimalini düşünmemeliydim. Ancak biliyordum ki bu adamlar yalnızca başka Fraserlardı. Bir an bile âşık olduğum ve –salakça bir fikirle– çocuk büyütmeyi düşündüğüm Fraser olduklarını zannetmedim. O kadar yaygın bir isimdi ki bütün gün binlerce Fraser'ın hayatını inceleyip hâlâ ona bir adım bile yaklaşamaya bilirdim. Belki İngiltere'de bile değildi. Zengin bir ailesi vardı ve her ne kadar Avrupa gezimizde biraz sorumsuz görünse de babasının bir arkadaşının torpiliyle bir yatırım firmasının başına geçmiş olması da mümkündü. Lakaytlığı, kendine güveni sayesinde ve gelecek kaygısının olmamasıyla muhtemelen başarılı bir hayata yelken açmıştı. Arkasında ise pasaklı bir evde asabi bir ev arkadaşıyla yaşayıp pazarlama derslerini vermeye çalışan ve boş vakitlerinde garsonluk yapan beni bırakarak...

Google'ın görsel arama sekmesine tıkladım. Biraz fazla zorladığımın farkındaydım. Önümde Chelsea futbol takımının formasını giymiş, gülümseyen bir çocuktan cilalı bir masa arkasında oturan yaşlı bir adamın kurumsal portresine kadar bir sürü fotoğraf belirdi.

“Pazar çalışması mı?”

İrkilip yukarı baktım. Tricia çitin üzerinden bizim tarafa doğru eğilmişti; hep kontrollü duran saman sarısı saçları, pembe

yanaklı yüzünden geriye doğru çizgili bir saç bandıyla tutturulmuştu.

“Evet, birkaç şeyi toparlıyordum,” dedim yanaklarımın kızardığını hissederek.

“Yanıyorsun Charlotte!” dedi keyifle. “Güneş kremi sürmelisin; cildi güneşten daha fazla yaşlandıran hiçbir şey yok!”

Gergin bir gülümsemeyle şu mesajı vermeyi denedim: *Püf noktası için teşekkür ederim, şimdi izin verirken kritik bir rapor üzerinde çalışıyorum.* Üzüm gibi gözlerini ekranıma dikmiş bakıyordu. Durduğu yerden ne yaptığımı görmesi mümkün değildi ama yine de sayfayı hızla kapattım. Nedenini tahmin edemediğim tiz bir havlama duyuldu, Nipper bahçeye girmiş olmalıydı. Nipper küçük, bej renkli, cinsi belirsiz bir tazı; dişleri olan bir cüzdana benziyordu. Liza geçen gün köpekle ilgili *Nereden almışlar bunu?* diye fısıldamıştı bana, *Tuhâfiyeden mi?*

“Sana sorayım dedim,” diye devam etti Tricia ve Nipper’ı kucağına aldı. “Dün akşamki curcuna sizi de rahatsız etti mi?”

Neyi kastettiğini anlamadım. “Hımm, herhalde etmedi?”

Dudaklarını büzdü. “Partiden bahsediyorum canım, yolun karşısındaki. Gece boyu süren korkunç müzik. Az kalsın polisi arayacaktım.”

“Ha, Tommy ve Sabrina’nın partisini kastediyorsun. Biz de oradaydık aslında...”

“Onları tanıyor musunuz?”

“Tam değil, yeni tanıştık,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. “Bayağı iyi insanlar.”

“Hımm, peki. Umarım bu partileri çok sık tekrarlamazlar.”

“Hayır, sanmam.” Bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım, komşu sohbetimizin sona erdiğini daha net belirtemezdim herhalde.

“Charlotte?” Will elinde telefonla arka kapıda belirdi.

“Kusura bakma Tricia, beni çağırıyorlar,” diyerek kapıya yöneldim.

“Annem,” diye fısıldayarak telefonu uzattı.

Şaşırdım. “Benimle mi konuşacakmış?”

“Evet,” dedi abartılı, dramatik bir fısıltıyla. “Şu mankenlik konusunun ne olduğunu soruyor.”

Boş gözlerle ona bakarak telefonu aldım. “Selam Gloria, nasılsın?”

“İyiyim, dediklerimi düşündünüz mü diye aradım.”

“Ne gibi?” Mutfğa girdim. Tezgâhın üzerinde ekmek kırıntıları ve dökülmüş meyve suyu lekeleri vardı; Rosie bunları alanını işaretlemekte kullanmış olmalıydı.

“Çok dikkatli olmanızı istiyorum, özellikle de fotoğrafçılar söz konusu olduğunda,” dedi Gloria. “Endişeleniyorum Charlotte, bence moda dünyası Rosie için pek de uygun bir yer değil.”

Elbette bu konuyu Will’le konuşması mümkün değildi, hele ki saat öğlen ikide oğlu hâlâ dün gecedен kalmaysa. Kızımı yalnızca bir dergi kapağında görebilmek için sapıklar ve avcılarla dolu bu dünyaya bilerek ve isteyerek attığımı düşünmesi sinirimi bozuyordu. Öte yandan Gloria’nın benim ebeveynlik yeteneklerimi her zaman için küçümsediğini biliyordum. Bir keresinde kıymetli oğlunun talihsiz bir bekâr anneye âşık olduğunu duyduğunda üç gün boyunca ağladığını ağzından kaçırmıştı. Ben mama önlüğü çitilerken o da oğlunun Kraliyet Müzik Okulu’nda obua dersleri alan Emily Forrest’la evleneceğini umut ediyormuş.

“Lütfen endişelenme, Gloria,” dedim kesin bir dille. “Her şey kontrol altında ve süreci yakından takip ediyoruz. Hatta yarın okuldan sonra ilk deneme çekimine girecek. Dosyasına koyabilmesi için ajans, Rosie’nin profesyonel fotoğraflarını çekecek.”

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

“Dosya değil, portföy deniyor anne,” diye koridordan seslendi Rosie.

“Ona eşlik edecek birileri var, değil mi? Biliyorsun, işinin gücünün arasında gidemezsen ben her zaman için...”

“Yo, hayır, işten erken çıkıp Rosie’ye eşlik edeceğim.”

“Anne, gerek yok gerçekten,” diye tısladı.

“Gerek var,” diye fısıldayıp ekledim. “Sorun yok, Gloria. Endişelenmeni anlayabiliyorum ama gerçekten her şey yolunda.”

On İkinci Bölüm

Rosie parlak ışıklarla aydınlatılmış bir köşede krom bir bar taburesine tünemiş, Boo adında bir kıza makyajını yaptırıyordu. Fotoğraf stüdyosu müthiş basık ve sıcak olsa da Boo üzerindeki siyah ketenden düz elbiseyi Peru tipi bir kayak beresiyle tamamlamıştı; üstelik kahverengi yün berenin yanları kızın kulaklarını örtüyordu. Kafası pişiyordur kesin. Öte yandan ben kimim ki genç bir kızın terli kafasına karışayım; bu *moda* diye kendi kendimi düzelttim. Bu dünyada rahatlığa yer yok. Fotoğrafçının da –kirli sakallı, sinirli görünen, Parker adında bir adam ve ismi sosyetik kalem markasını hatırlatıyor– endişelerime destek çıkmayacağına emindim. Hele kırpık kıızıl saçlı tıknaz asistanından yana hiç umudum yoktu. Kendisi bana yalnızca “asistanım” diye tanıtırılmıştı; belki Parker ona ismini kullanacak kadar bile önem vermiyordur.

“Ee, ilk çekimin mi Rosie?” diye sordu Boo tatlılıkla, ben sehpadaki *Vogue*’un sayfalarını karıştırırken. Kimsenin ayağına dolanmamak için odanın en uzak köşesindeki taba rengi kirli deri koltuğa yerleşmiştim.

“Evet,” dedi Rosie. “Tam olarak ne beklemem gerektiğini bilmiyorum.”

“Dert etme, her şey yolunda gidecektir. Parker işinde gayet iyidir, onunla çalışacağın için çok şanslısın.”

“Biliyorum, Laurie harika biri olduğunu söyledi.” Temsilcisiyle birkaç kısa telefon konuşmasından sonra kızım hemen ajans diline adapte olmuşa benziyordu. *Haaa*rika...

“Face’teki Laurie’den mi bahsediyorsun?” diye sordu Boo.

“Evet, beni o keşfetti.”

“Tanrım! O kadar şanslısın ki! Başına talih kuşu konmuş, farkında mısın?”

Rosie kıkırdadı. “Hımm, galiba.”

“Laurie en iyisidir!” diye haykırdı Boo. “Sektörü o yönetir gibi bir şey.” Onlar keyifle sohbet ederken Rosie’nin hiç tanımadığı bu ortamda ne kadar rahat davrandığını görüp etkilendim. Saç kurutma makinesi çalışmaya başlayınca fazlalıkmışım gibi hissederek derginin sayfalarını çevirmeye devam ettim.

“Cuma günkü çekimde Cassandra olacakmış,” dedi Parker asistanına. Anladığım kadarıyla mankenlerin soyadları yoktu.

“Muazzam bir kız, harika bir havası var,” diye onayladı asistanı. Ayrıca mankenlere kadın değil, *kız* deniyordu.

Parker, “Kızın duruşunda seksi, androjen bir umursamazlık var,” diye devam ederken küçük bir buzdolabından kendisi ve asistanı için birer bira çıkardı. Bense kahverengi ruj lekeli bardağımdan musluk suyum yudumlarken bu dünyayı hiç anlamayacağımı düşündüm; hele de bir mayo –pardon, “sade bir tek parça”– fotoğrafına bakıp ne tür bir çılgının ona 795 sterlin ödeyeceğini tahmin etmeye çalışırken. Alt tarafı bir deniz kıyafeti (bu ortamlarda kimsenin deniz kıyafeti demeyeceğine de eminim); tamamen siyah, belinde ince bir beyaz kemer ve altın rengi ufacık bir toka var. O kadar para vereceksem ben yakası yaldır yaldır ışıklı, etekleri fırfırlı ve tercihen martini ikramlı bir kıyafet tercih ederim.

Moda sayfalarını uzmanlıkla inceledikten sonra saate baktım. Rosie tam kırk beş dakikadır saç ve makyaj yaptırıyordu. Esnememi zor tuttum. Elbette herhangi birinin benimle konuşacağını ya da Parker'ın Essex'teki birinci sınıf bir cips firmasının işleyişiyle ilgilenmesini beklemiyordum. Aslında belki de Rosie haklıydı, gelmeme hiç gerek yoktu. Parker'ın stüdyosu Old Street'teki yıkık dökük eski bir deponun en üst katındaydı ve Rosie burayı kendi başına bulabilirdi. Metro yolculuğumuz sırasında, "Orada yapacak hiçbir şey bulamayacaksın, farkındasın değil mi?" diye sormuştu. Bense boyama kitapları ve yapbozlar olabileceğine dair espri yapmıştım.

Makyaj köşesinden kalktığı anda bir an kalbim duracak sandım. *Nefes kesici* derecede güzel görünüyordu; makyajlı olduğu anlaşılıyordu ancak o kadar profesyonelce yapılmıştı ki Boo'nun elinin değdiği anlaşılmıyordu bile. Hatları yumuşamış, gözleri ve dudakları belirginleştirilmiş ve elmacık kemikleri ustaca fırça darbeleriyle ön plana çıkarılmıştı. Üzerinde buraya gelirken giydiği siyah dar kot vardı ama ekose gömleğini düz beyaz bir bluzla değiştirmişti.

"Çok hoş!" dedi Parker onaylarcasına. "Güzel görünüyorsun tatlım. Şimdi fonun önüne geç ki ışıkları deneyebilelim. Endişelenme, poz vermen gerekmiyor. Sadece kendin ol. İyi ve rahat hissetmeni istiyoruz..."

Koltukta oturmuş, gözlerimi dikmiş bakıyordum. Rosie, onu izlememden *Vogue*'ün sayfalarını bir adli tabip hassasiyetinde incelememi tercih ederdi elbette ama kendime engel olamadım. Fon perdesi soluk gri bir kâğıttan oluşuyordu, Rosie önünde dururken pek kendinden emin değil gibiydi. "Sadece rahatla ve dudaklarını birazcık arala," diye cesaretlendirmeye çalıştı Parker. "Muhteşem, işte bu."

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Gözlerini objektife dikti ve Parker deklanşöre bastığı anda inanılmaz bir şey oldu. O artık benim kızım değildi. Kucağında Guinness'le koltuğa kurulup kurabiye ve süt atıştıran kız değildi. Süslü kumaş tokasıyla saçları atkuyruğu yapılmış bir halde okuldan eve gelip eski sırt çantasının içindekileri –köşeleri kıvrılmış defterler, gofret ambalajları, üstündeki saç yığını nedeniyle hayvan zannedilebilecek bir saç fırçası– mutfak masasına boşaltan kız da değildi. Burada, Parker'ın gün ışığıyla dolup taşan stüdyosunda, üzerinde en sıradan kıyafetler ve belli belirsiz taranmış saçıyla duruyordu. Yine de sihirli bir şey olmuştu. Güzelliği göz kamaştırıyordu.

Gözlerim doldu. Will bile kızımızın bu halini görse etkilenirdi.

“Bunlar harika,” dedi Parker çekime devam ederken. *Harika...*

Rosie'yi izlerken genlerinin yarısından benim sorumlu olduğuma inanamıyordum. İnsanlar, annelerin kızlarının güzelliğini kıskandığını söylerken yanılıyorlardı; nasıl kıskanabilirdim ki! Gurur duyuyordum. Kameranın karşısında başka bir dünyadan gelmiş gibi duruyordu, tıpkı büyüleyici bir kedi gibi.

“Bu gerçekten ilk çekimin mi?” Parker ara vermiş, çektiği pozlara bakıyordu.

“Evet,” diye cevap verdi Rosie uysalca.

“İçinde varmış. Gerçekten de doğuştan modelsin.”

“Biraz gerginim aslında,” dedi özür diler gibi gülümseyerek.

“Hiç endişelenme tatlım, fotoğraflar gayet iyi görünüyor, ajansın bunlara bayılacak.” Parker tekrar çekime başlarken stüdyonun diplerinden bir telefon sesi yükseldi. Dikkati dağılan Parker asistanına seslendi. “Bakıyor musun Fletch?” Demek asistanın adı bu. Moda dünyasında hiç kimsenin Linda veya John gibi

sıradan isimleri yoktu anlaşılan. Kısa bir konuşmanın ardından Fletch telefonu uzattı.

“Joely arıyor.”

“Ona çekimde olduğumu söyle,” diye yanıtladı Parker o yöne bakmadan.

“Acil olduğunu söylüyor.”

Parker yüzünü ekşiterek telefonu aldı ve fısıldadı. “Üzgünüm Rosie, bir dakika bile sürmez. Kız kardeşim arıyor, hep bir dram...”

Telefonla uzaklaştı. Rosie parmaklarını kenetleyip ne yapacağını bilmez halde etrafına bakındı. Kanepeden kalkıp yanma doğru ilerledim; işine karışacak değildim, yalnızca ne kadar iyi gittiğine dair onu rahatlatmak istiyordum. Ben yaklaşırken, sanki tükürüklü bir bezle makyajına saldıracakmışım gibi gözleri dehşetle büyüdü. “Anne! Ne yapıyorsun?” diye tısladı.

“Hiç, sadece...”

“Git ve otur,” diye emretti. “Veya yürüyüşe çık, ne bileyim. Etrafa bakın...”

Kaşlarımı çattım. “Etrafta bakacak hiçbir şey yok.”

“Kesin *bir şey* vardır.”

“Sokaklarda boş boş dolanmak pek hoşuma gitmiyor tatlım.”

Bıkkın bir şekilde ofladı, sonra da yeni arkadaşı Boo’yu görüp hızla dev bir gülümseme takındı. Boo elinde bir pudra kutusu ve fırçayla Rosie’nin yüzünü pudralamaya başladı.

“Evet evet, tam bir kâbus,” dedi Parker, ben kanepedeki yerime geri dönerken telefonu hâlâ kulağındaydı. “Face’i arayabilirsin, bir sürü yeni kız alıyorlar. Biri de burada hatta... Harika bir kız, iyi keşif hakikaten.” Etrafta volta atarak sakalını sıvazlıyor, bir yandan da Rosie’ye bakıyordu. “Yani, evet... annesi burada hatta. Evet. İlk çekim. Ebeveynler nasıldır bilirsin.”

Adama dik dik baktım. O “ebeveynler” yalnızca görevlerini yapıyorlar. O “ebeveynler” hiç kimsenin kızlarına *Haydi şimdi de kıyaftelerini çıkar tatlım*, demeyeceğinden emin olmak istiyorlar. “Fena değil,” dedi sebebini anlayamadığım bir tonda. Sesini alçalttı. “Hiç fena değil. Yani, anne işte.”

O da ne demek? Nispeten yeni kotumu ve White Stuff’tan aldığım çiçekli bluzumu giydim; göğüs kısmını derli toplu gösteren, sevdiğim bir kombin. Geçen sefer ajansta çok resmî göründüğüm için bugün rahat anne kılığıma büründüm. Parker benden tarafa sahte bir gülücük attı. Oturduğum yerde rahat edemiyordum, sanki beni değerlendiriyor gibiydi. Neden benden bahsetsinler ki hem, bugün yalnızca refakatçi sayılıyım.

“Herhalde sorabilirim,” dedi Parker, artık alenen beni dikizliyordu. “Ama önce Face’e bir danışmak gerek.” Görüşmesini bitirip telefonu uzattı, Fletch elinden kapmak için atıldı.

Parker bize döndü. “Pardon, anne?”

Anne mi? Nereden annen oluyormuşum, neredeyse aynı yaştayız. “Efendim,” dedim kibarca.

“Ufak bir aciliyetimiz var. Kız kardeşim moda yazarıdır, yeni çıkan ücretsiz bir dergiye yazı yetiştirmeye çalışıyor. Neydi adı o kıyırık derginin?”

“*Front*,” diye tamamladı sözünü Fletch.

Parker kıkırdadı. “Hah, *Front*, evet. Sadece moda ve güzellik üzerineydi, değil mi? Peki bu isim ne alaka o zaman?”

Fletch omuz silkti. “Ön sıra? Defilelerdeki en ön sıra gibi hani.”

“Ah, tabii ya...” Parker bana döndü. “Dergiyi gördünüz mü?”

Kafa salladım. “Metroda dağıtıyorlardı.”

* (İng.) Ön. (yay. n.)

“Her neyse, Londra’nın yeni kızları ve anneleriyle ilgili bir yazı hazırlıyorlar, nasıl hissettikleri falan...”

“Londra’nın yeni kızları mı?”

“Evet, yeni yüzler. Anlarsınız ya. Modeller, sektöre yeni katılanlar. Annelerinin fikrini bilmek istiyorlar... şeye dair...” Bir omuz silkme daha. “Tam bilmiyorum aslında. Kardeşim saçma sapan bir şeyler anlattı. Şehrin öteki tarafında bir anne kız çekimi yapıyorlarmış da modellerden biri annesiyle kapışıp stüdyoyu terk etmiş anlaşılan...” Umutlu bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Sizi alalım, olur mu?”

Rosie’ye baktım. Bir anda yüzü düştü. “Yani kızımınla beraber mi fotoğraf çekileceğiz?”

“Evet,” dedi önemsiz bir şeyden bahseder gibi.

“Ve beraber dergiye mi çıkacağız?”

“Evet.”

“Ah, bilmem ki...”

“Hadi anne,” diyerek beni ikna etmeye çalıştı Parker. “Kimse görmeyecek. Alt tarafı kıcı kırık bir dergi, şey dolu... hımm, ne dolu bilmiyorum, hiç okumadım.” Rosie şaşkınlık içinde bize bakıyordu, Parker neler yapacağını anlatmaya girişti. “Fotoğrafları burada ben çekeceğim. Bunu sorun etmiyorlar. İkinci diğer stüdyoya yetiştirmemiz mümkün olmaz zaten.” Hah, zaten en büyük derdim de diğer stüdyoya yetişmekti. “Senin için de iyi olacak, Rosie,” dedi. “Yeni çıkanlar arasında dikkat çekeceksin.” Kızımı ürünleştirmesek olur mu?

“Ee, ne düşünüyorsun Rosie?” diye sordum.

Dehşete düşmüş görünüyordu. “Tabii, harika olur,” dedi çatlamış bir sesle.

Parker gülümseyip Fletch’e işaret etti. “Rosie’nin ajansını ara, onlardan onay al. Sonra kız kardeşimi arayıp ona çekimleri

burada yapacağımı söyle. Rosie ve anneye,” *lütfe*n artık bana anne demekten vazgeçer misin acaba, “bir saat içinde konuşabilir.” Boşluğa kafa sallayıp uzaklaştı. Rosie’yle iyi olup olmadığına, bunu sorun edip etmeyeceğine dair tam olarak konuşacak fırsatı bulamadan makyaj köşesine çekildim. Boo’nun önceki neşeli havası gitmiş; yerine ciddi, kararlı bir hal gelmişti.

Aynadaki yansımamı inceleyerek, “Tabureye oturun bakalım,” diye komut verdi. Yüz hatları gerildi, kısa bir süreliğine müthiş bir konsantrasyonla gözlerini yüzüme dikti. Sanki makyaj yapmayacak da *Evimi Baştan Yarat* programı için yetmişlerden kalma kaba sıvalı duvarlarıyla yıkılmakta olan bir kulübeyi görkemli bir mimari şahesere çevirmeyi deneyecekmiş gibi düşüncelere daldı. Masanın üzerine bir yığın yeni ürün çıkardı; daha önce endişelenmem gerektiğini hiç düşünmediğim, Boo’nun tarifiyle “kül rengi tonlarımı” açmak için bir krem bulup işe başladı. Evimizin sıvasını yapan adamları hatırlatan bir tavırla en az dört farklı renk kapatıcıyı bir palette karıştırdı. Çıkan –fikrimce fazla koyu tondaki– rengi yüzüme fırçayla kalın bir katman halinde sürdü. En azından boya rulosu gerekmediğine sevindim. Sırada pudra vardı; küçük bir toz fırtınasının ardından sıra gözlerime geldi. “Dumanlı bir görünüm istiyoruz,” diye cıvıldaayan Boo birkaç ton kahverengi ve korkutucu siyah farı karıştırıp uygulamaya başladı. Dudaklarımı kapladığı hatırı sayılır miktarda parlaticıyla yüzüm tamamlandı

“Şimdi sıra saçlarda,” derken kendi kafasındaki yünlü bereyi çıkarıp makyaj masasına bıraktı. Terlemeye başladığına göre işler ciddileşmiş olmalıydı. “Normalde saçınıza ne yapıyorsunuz?”

“Sadece yıkıyorum,” dedim.

İğrenmeyle karışık bir dehşetle yüzüme baktı. “Biraz hacim kazandırmak için fön de mi çekmiyorsunuz ya da şekillendirme de mi yapmıyorsunuz?”

Hiç alakam olmayan bir meslekle ilgili yanlış bir iş görüşmesine gelmiş gibiydim. Boo birdenbire, “Karaciğer yağlanmasını hangi yöntemlerle saptarsınız?” diye sorsa ancak bu kadar yetersiz hissederdim.

“Sabahları genellikle acelem oluyor,” diye açıkladım. “Arabayla işe giderken kendiliğinden kuruyor.”

Boo, sanki hiç yıkanmadığımı söylemişim gibi tiksiniş bir ifadeyle baktı. “Hiç bir ürün kullanmıyor musunuz?”

“Yani elbette şampuan kullanıyorum ve bir de Rosie’nin de sevdiği, Body Shop’un muzlu şekillendiricisi var.”

“Buna bir şey yapmak lazım,” deyip üfleyerek çantasından birtakım fırçalar ve saç bakım malzemeleri çıkardı. Saçım su spreyiyle ıslatıldı, fönlendi ve maşalandı. Maşanın faks makineleriyle beraber tarihin tozlu sayfalarına gömüldüğünü zannediyordum. Sonuç: yüzümü tamamen çerçeveleyen buklelerden bir yele. Boo elini beline koyup baktı. “Ee, nasıl buldunuz?”

Nasıl mı buldum? Queen grubundan Brian May’in ruj sürmüşü gibiyim. “Çok... seksenler oldu sanki.” Yüzüme memnun bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım.

“Evet, biraz daha cazibe gerekiyordu,” dedi Boo dertsizce, yangın söndürücüye benzeyen aile boyu bir saç spreyi çıkarıp kafama gelişigüzel sıktı. “Hazırız,” diye duyurdu.

Sprey bulutunun altından çıkıp halkımı selamlamaya gittim. Rosie’nin dili tutuldu, öylece bakakaldı. Parker ve Fletch ışıkları yeniden düzenlemişlerdi; gri fonun önüne şık, şeffaf bir akrilik sandalye getirilmişti (zira yaşım itibarıyla bir ayağım çukurda). “İyi iş Boo,” dedi Parker, tekrar boyanmış ikinci el bir arabaymışım gibi. “Hiç fena görünmüyor.”

Kızım beni hâlâ sanki ilk defa görüyormuşçasına süzüyordu. Çekim başladı ve Rosie’yleken “iyi ve rahat hissetmek”

üzerine olan ortam bir anda film setine dönüştü. Arkamıza lacivert bir perde asıldı, “kaygısızca” yaslanmam için bir masa getirildi, üzerine bir lamba eklendi. Masa lambasının yüzümü karartacağını ümit etsem de dev permam Parker tarafından tekrar itinayla aydınlatıldı.

Parker ara sıra lens değiştirmek için duruyordu. Her şeyi bulanıklaştıran, hafif bir tül ya da ince çorabın arkasından çekilmiş etkisi vererek beni genç gösterebilecek bir lens bulacağını umuyordum. Parker, Rosie’ye arkamda durup elini omzuma koymasını söyledi. Parmaklarından akıp omzuma yayılan ve derime nüfuz eden utanma hissini neredeyse somut şekilde algılayabiliyordum. Boo ikide bir gelip yüzüm bir yağ deryasına dönüşmüşçesine pudra basıyordu. “Biraz parlama sorunumuz var galiba,” dedi yüzünü ekşiterek. “Hep böyle terler misiniz?”

“Burası bayağı sıcak,” dedim, her nasılsa Rosie’nin makyajı olanca matlığıyla bozulmadan duruyordu. Belki de ter bezlerim on üç yaşına geri dönmek istemişlerdi. Ya da menopoz kaynaklı ateş basmasıydı. Öte yandan Parker yüzlerce poz çekiyordu, elbet birinde doğru dürüst çıkardım.

Çekim bitti, koltuğa geri döndüm. Rosie telefonda Parker’ın kız kardeşine röportaj veriyordu. Yanıma oturmaktansa geniş stüdyoda bir ileri bir geri yürümeyi tercih ediyordu: *Evet bu harika... dışarıda alışverişteyken keşfedildim... evet... yanımda arkadaşlarım vardı.*

Hımm, aslında yanında ben vardım; o sefil ses ekipmanını Forever 21 boyunca sürükleyen ben. Will paketi açtıktan sonra yatak odasına düzgün bir şekilde istiflemek dışında müzik setine bir daha hiç dokunmamıştı. O zamandan beri kutunun üzerinde görünmez bir “istenmeyen hediye” etiketi asılı duruyordu.

...*Şanslı hissediyorum,* diye devam ediyordu Rosie. *Evet, amacım en iyi tasarımcılarla birlikte çalışmak...*

Veterinerliğe ne oldu? Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Yüksek notların ne olacak?

Konuşmayı bitirip telefonu bana uzattı. Joely'nin neşeli sesini duydum. "Merhaba, Rosie'nin annesi. Pardon isminizi alamadım, neydi?"

"Charlotte," dedim. "Charlotte Bristow."

"Ha iyi, size birkaç soru sorabilir miyim?" Ve başladı art arda sıralamaya, tam bir sorguda gibiydim. Geçenlerde ben Zach'in eğitim durumuna dair kibarca sorular sorarken Will beni çocuğu sorgulamakla suçlamıştı, bunu görse ne düşünürdü acaba. Evet, kendimi saçmalarken buldum, Rosie'nin keşfedilmiş olmasından memnunum. Hayır, daha önce hiç düşünmemiştik ve hayır, ailede başka manken yok. Sonra birdenbire hatırladım: Gloria. "Rosie'nin büyükannesi yetmişlerde Folyo Güzeli seçilmiş," dedim bu bilginin Joely'yi yeterince tatmin edip sorularına bir son vermesi umuduyla.

"Ya, demek bu uzun ve güzel bir kariyerin başlangıcı oldu?"

"Pek değil aslında..."

"Ah, kötü bir şey mi oldu?"

Birkaç saniyelik bir sessizliğe gömüldüm. Rosie camdan bacaklarını sarkıtmış oturuyordu, Boo ise malzemelerini tekerlekli küçük bir valize dolduruyordu. "Hımm, şey olmuş. Bir elleme hadisesi... Fotoğrafçının biri yapmış. Sonra hamile kalmış zaten..."

"Bir fotoğrafçıdan hamile mi kalmış?" Joely'nin soluğu kesildi. "Tanrım, Rosie'nin modellik yapması konusunda bu kadar rahat olmanız inanılmaz. Gerçekten özgürlükçü bir anne olmalısınız!"

"Hayır, kocasından hamile kalmış," diye kibarca düzelttim.

"Ha, anladım, peki. Güzellik rutininize dair birkaç soruyla röportajı bitireceğim."

Hayır, yine mi?

“En sevdiğiniz ürün?” diye başladı Joely.

“Pek yok aslında,” dedim; Rosie esneyerek telefonunu kurcalıyordu.

“Ama bir şey yazmam lazım.” Joely’nin artık sabırsızlandığını anlayabiliyordum. “Yazıdaki diğer tüm anneler en sevdikleri ürünleri belirttiler. İstedığımız de bu, kızınıza bıraktığınız güzellik ipuçlarını öğrenmek. Tüm yazı bunun üzerine kurulu.”

“Benim güzellik ipuçlarıma ihtiyacı olacağını sanmıyorum,” dedim çok ciddi olmamaya çalışan bir tonda.

Joely isyan etti. “Bari kullandığınız ürünlerin ismini verin.”

Kafam boşalıverdi. Banyo rafımızı gözümün önüne getirmeye çalıştım ancak beynimde tek canlanan şey turistik bir fincan içinde aile üyelerinden çok daha fazla sayıda olan sapları köpek kemirmiş gibi parçalanmış diş fırçaları. “Elvive şampuan,” dedim.

“Daha etkileyici markalar istiyoruz,” dedi Joely heyecanla.

Lanet olsun. Gözüm sehpanın üzerinde açık şekilde duran *Vogue*’a çarptı. Gerçek altın parçacıkları içeren bir tür serumun tam sayfa reklamını yapmışlardı. Küçücük, çok yüzlü bir cam şişeydi ve silindirik şeklinde altın rengi bir kapağı vardı. Yüzünüze sürmek yerine rafta sergilemeyi tercih edeceğiniz kıymetli bir eşyaya benziyordu. “Hımm, Belle Visage Beauty Elixir,” deyiverdim, o anda Rosie’nin yüzü bana döndü.

“Vay, pahalı zevklerin var anne!” dedi Joely. Anlaşılan bana bugün hiç ismimle hitap edilmeyecekti.

“Biliyorsunuz ki doğru ürünü bulduğunuzda...”

“Tabii ki! Ben de denemek isterdim ama maalesef bütçemi çok aşıyor. Elixir’e dair en çok hoşunuza giden şey ne peki?”

Tanrım, tam da bu noktada o serumun inter-moleküler-hücreyenileyici-etkisi’nden ya da her ne yapıyorsa ondan bahsetmem gerekiyordu. Onun yerine, “Kokusunu beğeniyorum,” dedim.

“Gerçekten mi?” diye güldü. “Sizin adınıza sevindim. Kendilerini bırakmaktansa güzelliklerine dikkat eden anneler hoşuma gidiyor. Tabii ben anne değilim, dolayısıyla bunlar bilmediğim konular ancak nasıl olur da bir kadın anne olunca rimel sürmeyi bırakır ki?”

“Herhalde meşguliyetten...”

“Hayır, yani ne kadar sürebilir ki? En fazla yirmi saniye.”

Gerçekten bilmiyordum. Rimel sürmenin ne kadar vakit aldığını hiç ölçmediğim gibi konunun vakit değil öncelikler olduğunu da anlatamazdım. Herkes yirmi saniyesini rimele ayırabilirdi elbette ama çocuklar yaygara koparıp kahvaltı talep ederken son düşüneceğiniz şey rimel olurdu muhtemelen. “Unutuyorlardır belki,” demeyi tercih ettim.

“Ben unutmazdım, eminim ki siz de unutmuyorsunuzdur. Tüm o parayı verip kendi bakımınıza öncelik tanıdığınız için size hayran kaldım.” İşte ulusal bir dergide etkileyici duracak konu: erken annelik batağında kendini geçici olarak kaybeden kadınlara üstü kapalı bir eleştiri. Rosie’nin ilk yaşı boyunca bacaklarım kıllarla kaplıydı ve nemlendiricinin ne olduğunu bile unutmuştum.

Joely durmaksızın konuşurken yanağıma dokundum. Cildim kat kat ürünün altında tuhaf bir yağ tabakasıyla kaplı gibiydi ve temizlenmek için can atıyordum. “Pahalı cilt ürünlerine takıntılı biri gibi görünmek istemem,” dedim kesin bir sesle.

“Boş versenize, iyi görünmenin ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyoruz. Sevsek de sevmesek de insanlar bizi dış görünüşümüze göre yargılıyor.” Buz gibi gerçekle yüz yüze gelmiştim: Belki de Joely haklıydı, biraz daha çaba sarf etmem gerekiyordu. Böylece belki Will elimi kibarca itmeyi ya da Rosie alışverişe çıktığımızda benden on metre ileriden koşturmayı bırakırdı...

“Her neyse, zaman ayırdığınız için teşekkürler,” dedi Joely. “Umarım dergi çıktığında yazıyı beğenirsiniz.”

“Beğeneceğime eminim,” dedim, röportajın bitmesiyle rahata kavuşmuş durumdaydım. Ekibe veda edip stüdyodan çıktık.

Binanın dışına adım attığımızda Rosie bana bakıp, “Eve böyle mi gideceksin?” diye sordu.

“Tabii ki. Başka ne yapabilirim ki?”

“Hımm, yüzünü yıkayacak bir yer bulabilirsin.”

“Neresi mesela? Buralarda hiç öyle bir yer yok.” Kirli beton bloklarla çevrilmiş yıkık bir fiskiye'nin önünden geçiyorduk. Çevresindeki süs havuzu ufak bir çocuk havuzu kadardı ve içi cips paketleri, teneke kutularla doluydu. “Şuraya bir dalıp çıkayım madem,” diye espri yaptım.

Rosie of çekti. “Stüdyoda çıkarabilirdin. Boo'nun temizleyici krem ve mendilleri vardı veya tuvalette yıkayabilirdin...”

Kafamın üzerinde dev bir beze gibi duran saçıma dokundum. “Boo'nun alınabileceğini düşündüm, sanki eserini çıkarmak için can atıyormuşum gibi.”

“Ah, anne, gerçekten çok acayip görünüyorsun! Hem neydi o Elixir'le ilgili söylediğin şeyler? Nereden çıkardın?”

“Güzellik sırlarımı istedi,” dedim zoraki bir gülümsemeyle.

“Sen serum kullanmazsın ki.” Rosie kıkırdadı.

“Belki kullanırım,” dedim yalandan savunmaya geçerek. “Hatta senden gizli, ulaşamaman için kilit altında tuttuğum bir zulam bile olabilir.”

Gülmekten katıldı, sonra da telefonunda bir yerlere tıklayıp birini aradı. “Nina? Benim. Bugün ne oldu tahmin edemezsin! Annem çekime *tamamen* el koydu.”

On Üçüncü Bölüm

İki gün sonra saçım eski şekline neredeyse kavuşmuşken Liza neler olduğunu öğrenmek üzere bize geldi. Will'in parti için götürdüğü yemeklerin servis tabaklarını geri getiren Sabrina da bize katıldı; üçümüz akşamüstü güneşinde oturmuş, soğutulmuş bir şişe beyaz şarabın dibini buluyorduk.

“Evli misin Liza?” Sabrina her zamanki dolaysızlığıyla sordu.

“Ezelden beri bekâr sayılırım,” dedi Liza. “Kızım yirmi yaşında ve Bristol Üniversitesi'ne gidiyor. Babasıyla on yıl önce dostça ayrıldık, sanırım bir noktada,” omuz silkti, “tutkumuz bitti.”

Sabrina başını salladı. Dantelli beyaz elbisesi bronzluğunu ön plana çıkarıyordu, etkileyici bir güzelliği vardı. “Bir noktada artık geri dönüş olmadığını anlıyor insan, değil mi?”

“Evet, bir noktada yalnızca... beraber var olmaya başlıyorsun.”

“Ev arkadaşı gibi,” dedi Sabrina. “Sen ve Will başkasınız, Charlotte. Adam sana fena vurgun. Eminim çekimden eve geldiğinde üzerine atlamıştır.” Onlara çoktan Boo'nun “dumanlı göz” tutkusunu anlatmıştım, terimi sanki tepegözmüşüm gibi kullanmasını da.

“Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Liza.

Gülümsedim. “Aslında telefonumda bir fotoğraf var. Eve döndüğümüzde Rosie'yi çekmesi için zorlamıştım.”

“Göster hadi!” Sabrina çantasından bir paket sigara çıkarıp birini yakarken emretti. Telefonu alıp fotoğrafı açtım.

“Tanrım, bu halin...” Liza bir kahkaha patlattı.

“Müthiş!” diye tamamladı Sabrina.

“Hayır, değil. Travesti gibi görünüyorum.”

“Deli misin?” diye çılgılık attı Sabrina. “Nefes kesici görünüyorsun. Saçın, makyajın...”

“Ama ne saç ne de makyaj bana ait,” diyerek kadehleri doldurdum. “Rosie acayip görüldüğümü söyledi ve haklıydı da. Benimle işini bitirdiğinde makyözün sert bir içkiye ihtiyacı var gibi duruyordu. Umarım fotoğraflardan beni keserler de bir tek Rosie çıkar.”

“Sen delirmişsin,” diye kıkırdadı Sabrina. “Will ne dedi peki?”

Gülümsemeye çalıştım. “Will, ‘Lanet olsun!’ deyip mantarlarını temizlemeye devam etti.”

“Dalga geçiyorsun!”

“Yani bazıları kurtlu çıkabiliyor, hem bazen hayvanlar üzerlerine işiyor.”

“Mantarlardan bahsetmiyordum, *seni* kastettim. Hiç mi etkilenmedi?”

“Gördüğüm kadarıyla hayır.”

Hayret içinde kafasını salladı.

“Şoktaydı belki,” dedi Liza. “Normalde hiç makyaj yapmıyorsun, seni olduğun gibi seviyor.”

Ben Will’in bana hâlâ deli gibi âşık olduğu ihtimaline dair kafamda kanıtlar ararken kısa süreli bir sessizliğe büründük. “Aslında,” diye mırıldandım, “beraber var olmak diyordun ya Liza, işte o biziz.”

Yüzünü buruşturdu. “O kadar da kötü değil, değil mi? Yani bütün bu işsizlik meselesinin sinir bozucu olduğunu biliyorum, Will sürekli evde falan ama...”

“O kadar kötü,” diyerek sözünü kestim. “Ev arkadaşı gibiyiz. Tek fark aynı yatakta yatıyor olmamız.” Durup yutkundum, camdan Rosie’yi gördüm, Nina’yla mutfakta oyalanıyorlardı.

Sabrina boğazını temizledi. “Yine de Will hoş adam.”

Başım la onayladım ama biraz rahatsız da olmuş tım. Konu bu değildi, Will’in çekiciliğini ya da mangal maşasıyla harikalar yaratmasını göz ardı etmiyordum. “Evet, öyle,” dedim. “Ama bazen artık birlikte o kadar da hoş olmadığımızı düşünmüyor değilim.”

Anlayışlı bir bakış attı Sabrina. “Herkesin böyle ara dönemleri olur.”

Alaylı bir şekilde gülümsedim. “Bizimki pek ara gibi değil, Sabrina.”

“O zaman işleri biraz kızıştırman gerekiyor,” diye öneride bulundu. “Dışarı çıkmaya ne dersin? Bazen işi resmiyete dökmen gerekir; tarihli, saatli buluşmalar falan. Ben ve Tommy hep çıkarız böyle. Evdeki durumu değiştirmeye birebirdir. Evde dediğim yatakta yani. Will senin çekim için süslenmenden etkilenmediyse belki de başka bir şey denemelisin?”

Anlamayarak ona baktım. “Ne gibi?”

“Anlarsın işte. Rol yapma gibi. İşin içine sürprizler katmak gibi...”

Kahkahasını bastırmaya çalışan Liza’ya ilişti gözüm. “Üzgünüm Sabrina, olumsuz konuşmak istemem ve seksi hemşire kıyafeti eminim birçok kişinin işine yaramıştır ama bunların Will’i şaşırtacağını pek sanmıyorum.”

“Ama kesin...”

“Kalp krizi geçirir,” diye araya girdim. “Ya da gülmekten kasılır kalır. Fıtığı falan atar. Her neyse, zaten vücudum seksi hemşire kıyafetine pek uygun değil.” Dolgun göğüslerimi işaret ettim. “Bana daha çok haşin başhemşire yakışır.”

Sabrina bir sigara daha yaktı. “Belki ona da bu lazımdır, haşinlik...”

“Yok, beni öyle görmek Will’i hastanelik eder. Hem zaten ilgisini çekebilmek için başka biri gibi giyinmek pek kafama yatmıyor.” Şarabımdan bir yudum aldım.

“Peki o giyinse?”

“Ne gibi?”

Sabrina hakikaten de umutsuz vaka olduğumu belirtir şekilde kafasını salladı. “Bilmiyorum. Sana çekici gelen neyse onun gibi işte...”

“Sorun şu ki sanırım bana çekici gelen özel bir şey yok. Yani belki eskiden vardı ama ne olduğunu hatırlayana kadar muhtemelen ölüp giderim,” diye açıkladım.

“Hadi ama polis memuruna ne dersin?”

Liza ve ben kahkahalara boğulduk. “Üniformalara başlatma,” dedim toparlanmaya çalışırken. “Annesi Will’in gardiyan ya da trafik memuru olmasını istiyor.”

“Trafik memuru hiç de fena fikir değil,” dedi Liza. “Park edilmez bir yere arabayı çektiğin için seni cezalandırabilir.”

Artık gülmekten yıkılıyorduk. Sabrina, “Ceza yememek için ona özel bir muamele çekersin,” diye öneride bulundu.

Will arka kapıda belirdi, biz normale yakın bir ifade takınmaya çalışırken elinde yeni bir şişe şarapla yanımıza geldi.

“Teşekkürler sevgilim,” dedim. “Sen de bizimle bir kadeh içsene?” Onu caddede her arabayı tek tek kontrol ederken düşünmemeye çalıştım.

“Yok, siz için,” dedi yüzünde meraklı bir bakışla. “Zaten bayağı geç oldu.”

Will eve yürürken Sabrina arkasından ilgiyle bakıyordu. “Ah, ne tatlı,” dedi. Bense ona gerçekten Superman veya George Clooney gibi bir hayranlık mı besliyor yoksa benim ilgimi artırmaya mı çalışıyor emin olamadım. Neyse ki sohbetimiz benim aşk hayatımdan Sabrina’nın çok daha parlak olan gelinlik tasarımlarına döndü. Hava kararana dek sohbet ettik; onları uğurlarken hafiften başım dönüyordu.

Elbette bu baş dönmesinin kısmi sorumlusu hızla mideye indirdiğim şaraptı ama öte yandan düşünmeden de duramadım: hemşire, polis üniforması, trafik memuru... Gerçekten de Will’e çekici ve ilginç görünmek için artık başkası gibi mi davranmalıyım?

Arka kapının ağzında sıcak akşam esintisinde oyalanıyordum. Küçük bir hareketlilik görüp irkildim; Guinness hâlâ dışarıdaydı. Onu içeri almazsam ölüp ölmeyeceğini düşündüm, kötü hisseder miydim? Hayvanı kaldırıp içeri taşıdım. Yumuşak ve tüylü bir hayvanı kucaklamak öyle iyi geldi ki onu yuvasına götürmek yerine kollarımda tutarak mutfak masasına oturdum.

Saat on bir buçuktu ve bütün ev sessizliğe bürünmüş durumdaydı. Guinness’in küçücük kalbinin atışını duyabiliyordum. Belki de zannettiğimden daha sarhoştum, Liza’yla *bir* (belki iki) kadeh içmeyi planlarken üç kadın neredeyse üç şişe şarabın dibini bulmuştuk. Yine de şu an bayağı sevildiğimi hissediyordum. Evet, dedim kendi kendime: Guinness beni kendi saf, memelice haliyle seviyordu.

Tanrım, ne yapıyorum ben?! Gerçeğe dönüp ev hayvanımıza baktım. Tabii ki beni sevdiği falan yoktu. Ben yalnızca onun bu saatte dışarıda olduğunu fark eden biriydim. Yani tavşanlar söz konusu olduğunda sevimliliği su götürmezdi ancak alt tarafı

kucağımda oturmuş kıpırdanıyordu. Yalnızca kıpırdanma da değildi, kalkınca fark ettim ki kot eteğime pislemişti. Taneler önce yeşil desenli yer kaplamamıza, sonra da masanın altına yuvarlandı. Guinness'i ardiyedeki yuvasına bırakıp kakalarla ilgilenmeksizin arka bahçeye yöneldim ve kapının önündeki basamağa çöküverdim.

Henüz yatağa gidemezdim. Uyumam mümkün değildi. Kafamda o "evcil hayvanlı insanlar"dan biri olduğum fikri dönüp duruyordu: restoranlarda gördüğümüz, kucağındaki bol tüylü hayvanını yemeğinden kopardığı ufak parçalarla besleyen pasaklı, orta yaşlı bir kadın. O tür insanları belli bir uzaklıktan izleyip hafiften eğlenmek iyidir ama aynı masada oturmayı istemezsiniz.

İnsan sevgisine açtım, durum buydu. Fraser'i internette araştırmamın sebebi de buydu, yalnızca Rosie'nin sorması değildi. Elindekiyle tamamen mutlu olan hiç kimse internette eski aşklarını aramaz. Böyle aramalar şeyin belirtisidir... Şeyin... *Bir şeyin* işte, her neyse. Tırnağımı kemirdim, keşke Sabrina'dan bana bir dal sigara bırakmasını isteseydim. 1996'dan beri bir nefes dahi sigara içmemiştim gerçi ama olsun. Oturduğum basamaktan kalkıp bahçe masasına doğru ilerledim; yarın sabah çitin üzerinden bizim tarafa göz atan Tricia'nın Gerald'a dönüp hafta içi bir günde yalnızca içki değil sigara da içen ayyaşlar olduğumuzu söylemesini istemiyordum. Bardakları toparlayacaktım ve elbette Sabrina'nın plastik bir saksının içine söndürdüğü izmaritlerini de.

Ancak masayı toplamak yerine bitmemiş bir şarap kadehini elime aldım. Kötü kokuyordu, ekşimiş ve sidik gibi olmuştu ama yine de bahçe kulübemize bakarken bir yudum aldım. Will ve benim orada halvet olma ihtimalimiz var mıydı ki? Belki de Sabrina daha girişken olmamı, yatak konusuna biraz yenilik getirmemi kastetmişti. Muhtemelen haklıydı da. Seksenlik bir

çift gibi birbirimize “İyi geceler” dileyip gece lambalarımızı kapatıyorduk ve birbirimizden öyle ayrı yatıyorduk ki aramızdan geçebilirdi. Belki de işleri *benim* ele almamın vakti gelmişti. Demek istediğim, bu kadar sene sonra Will’i hâlâ arzuluyordum; şişmanlaşıp kelleşe ya da osuruklu, horlayan bir adama dönüşse dahi herhalde arzulamaya devam ederdim. Öte yandan bunların hiçbirisi olmadığı gibi yaşlanırken daha da yakışıklı bir adama dönüşmüştü, tüm o bahçıvanlık ve bisiklet sayesinde kaslanmıştı da.

Fraser şimdi nasıl görünüyordur acaba?

Bu ani düşünce tekrar başımın dönmesine sebep oldu. Hemen kafamdan kovmaya çalıştım, en baştan hiç düşünmemeliydim. Son günlerde beynime daha çok sızıyordu; üst sınıf aksanlı, kolejli saçlı pis herif. Derin bir nefes aldım, sonra da aslında tükürmem gereken şaraptan koca bir yudum içip hemen yuttum. Bahçe kulübemize odaklandım.

Çok bakımsız kaldığını itiraf etmeliyim; bu eve taşındığımızdan beri boyanmadı ve altından doğru çürümeye başladı, dip tahtaları çoktan toprağa karışmıştı bile. Küçük bir kareden ibaret olan tek penceresi, Ollie ve Saul beyzbol oynarken kırılmıştı. (ŞANGIR! Biz hiçbir şey yapmadık!) Bu kulübe gerçekten bir aşk yuvası, bir günah mabedi olabilir miydi?

Belki de olabilirdi. Ilık şarabın geri kalanını da yuvarlayıp kadehi bahçe masasına bıraktım. Gıcırdayan –ve hiçbir zaman kilitlemediğimiz– ahşap kapıyı itip içeri süzüldüm.

Işığı açmaya cesaret edemedim. Yatak odamız bahçeye bakıyordu ve ufak bir ihtimal de olsa Will dışarıya göz atarsa çıplak ampulden gelen ışığı görüp davetsiz bir misafirin içi köklen-dirme hormonu tozu dolu olan dev sarı tenekeyi yürütmeye çalıştığını düşünebilirdi. Teneke raftaydı; sokaktan gelen sarı ışıkla aydınlanmış bir şekilde tüm heybetiyle oturuyor ve büyük

heyecan vadediyordu. Biraz kaba da olabilirdi gerçi: *köklendirme hormonu*. Bana neler oluyordu böyle? Bir dakika önce bir tavşanla romantik bir kaçamağa niyetleniyordum, şimdiyse yalnızca bitki gübresine bakarak kasıklarımda oluşan karıncalanmayı hissedebiliyordum. Terapiye ihtiyacım vardı galiba.

Başka neler var bakalım. Diğer malzemenin tam bir listesini çıkarabilmem için bana bir fener lazımdı. Neticede burası aslında Will'in gizli sığınağıydı; burada neler depolandığını Tanrı bilirdi. Eve geri girdim, bayağı eğlenmeye başlamıştım; orta yaşlı, zavallı bir tavşan seviciden pervasız ve yaramaz bir kadına dönüşmüştüm. Tezgâhın üzerindeki yığıntının arasında Ollie'ye aldığım yeni feneri buldum. Mutfakta denedim ve evet, çalışıyordu.

Kulübeye geri dönüp keşfe devam ettim. Bir yığın plastik sakı, yağ tenekesi ve kulağa çok tehditkâr gelen bir naylon poşet dolusu balık kanı ve kılçığı gübresi vardı. Hımm. Bunun münasip yerlerime yakın olmasını pek istemem. Kulübede pek yer de yoktu zaten. Yer kaplayan ıvır zıvırı –çim biçme makinesi, Ollie'nin eski haşat bisikleti, paslanmış tırmık ve çapalar– buradan yok etmem sevgilimin dikkatini çekerdı, o zaman da istediğim sürpriz etkisini yaratamazdım.

Üst rafta özenle dizilmiş katran ruhu ve boya sökücü kutularına bakarken ayağım yumuşak bir şeye değdi. Will'in balıkçı çizimleri. İşinin ve huzurunun olduğu, balıkların içinde Kanada kazının yumurtlama alanlarını incelediği o güzel günlerden kalma. Birini alıp kokladım; güven verici bir lastik kokusu vardı, ilkokuldaki bilgilerimiz gibi.

Muzip bir tebessüm gelip dudaklarıma yerleşti. Balıkçı çizimleri seksi olabilir miydi? Sabrina'ya da dediğim gibi bana çekici gelen özel bir kostüm yoktu ama belki Will bunları çekici bulabilir ya da en azından neşesi yerine gelip beni üstün çabam için tebrik edebilirdi. Onu cebinden arayıp evden buraya çağıra-

bilirdim, geldiğindeyse beni üzerimde yalnızca lastik çizmelerle çıplak bir şekilde bulabilirdi. Büyük sürpriz olurdu, iyi gülerdik. Hem zaten daha çok gülmeliyiz. Böylece Lanet-Fraser-Johnson'u düşünecek daha az vaktim kalır. Will'le buraya sığışırırız, şuradaki ahşap –ve kesin kıymık dolu– bankın üzerine birkaç minder attım mı tamam. Ucuz Şili şarabı ve heyecan beni iyice ele geçirmişti, Ollie'nin fenerini rafa koyup iki elimi de boşa çıkardım.

Mavi bez ayakkabılarımı çıkardım, eteğimi toparlayıp çizmeleri giydim. Fena halde büyük geldiler. Seksilik bir yana komik bile görünmüyorlardı. Sıradaki fikir gelsin! Bankın altında, Will'le gittiği saha gezilerinde Ollie'nin giydiği çizmeleri buldum. Onların numarası ayağıma daha yakındı, meraktan denedim. Bunlar da fazla dar geldi, *fazla*. Ollie bunları en son giydiğinde yedi sekiz yaşlarında olmalıydı. Ayaklarıma baktım, belki de yağmur çizmeleri seksi bir buluşma için çok da doğru bir karar değildi. Belki de evlilik danışmanlığı daha faydalı olurdu.

Çizmeleri çıkarmaya çalıştım. Ayağımın etrafında vakumlanmış gibilerdi, sıkışmış çıkmıyorlardı. Çektim, çektim, en sonunda birini çıkarıp nefesimi toparlamak için bir ara verdim. Diğerini denedim, oynamadı bile. Tanrım, üzerimde tişörtüm, eteğim ve ayağımda bir tek yağmur çizmesiyle eve geri döne-mezdim! Kulübenin içine bakınırken raftaki sarı toz tenekesi gözüme takıldı; hormonlu veya değil, şu an ihtiyacım olan tek şey biraz tozdu.

Uğursuz Interrail seyahatimden önce arkadaşım Angie'yle beraber Soho'da bir fetiş kulübüne gitmiştik. Angie göbeği açık, lateks, kırmızı bir üst ve dar bir mini etek giymeye cesaret etse de ben sıradan siyah bir elbise seçip barda takılmışımdım. Biramı yudumlayıp etraftaki insanları çekingen gözlerle süzerken aslında bu parlak lateks kıyafetli insanların göründüklerinden daha

arkadaş canlısı olduklarını fark etmiştim. Tuvalet sırasında bir kız lateksten yapılmış kıyafetlerin içine talk pudrası sürmenin giyip çıkarmaya yardımcı olduğunu söylemişti.

O gecedен sonra bu bilgi kırıntısını tamamen unutmuştum, ta ki bu geceye kadar. Rafa uzanıp sarı tenekeyi aldım, kapağını açıp çizmenin içine biraz döktüm. Köklendirme hormonu tozunun çizmenin içinde kalan bacak tüylerimi birdenbire gereğinden fazla uzatacağı ve Will'in benim bir tür orta yaş testosteron krizine girdiğimi düşüneceğı fikrini aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Neden bir bacağım insan bacağıyken diğеrinin kalın tüylü bir mamut bacağı olduğunu açıklamam zaman alabilirdi. İşime konsantre olmaya çalıştım. Çizmeye sertçe asıldım ve birdenbire elimden fırladı; bense diğеr tarafa, ahşap bankın üzerine sırtüstü düştüm. Bank kulübenin yıkılmak üzere olan duvarına vurup tüm yapıyı sarsarken tepemden ağır ve sert bir şey düştü.

"Ahhh!" diye bağııp ellerimi kafama götürdüm. Baş dönmesi ve acıyla çömeldim; her yer karanlıktı, fener raftan düşüp kapanmış olmalıydı. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordum. "Lanet olsun, kafam!" diye söylenerek kafatasımı elimle hafif hafif yokladım.

Bir ıslaklık hissettim. Kanıyor olmalıydım. Gözlerim karanlığa alışana kadar kıpırdamadan ellerime bakarak durdum. Dışarının ışığıyla parmaklarımdaki yapışkan, koyu renk lekeleri seçebiliyordum artık. Ya dikiş gerekirse? Will'i boş vermiştim, Ollie ve Rosie anneleri hastaneye götürölüp dikiş attırılırken ne düşünürdü? Ebeveynlerin çocuklarına iyi örnek olması gerekirdi, şaraptan sarhoş olup kulübelerde kendilerini yaralamasalar tercihen daha hoş olurdu mesela. Korkunç bir anneydim, Will çocukların velayetini benden alsa yeri ydi.

Hasar tespiti yapmam lazımdı. Zemini yoklayarak Ollie'nin fenerini bulmaya çalıştım, onun yerine koca bir teneke keskin

kokulu, yapış yapış sıvıya çarptı elim. Şimdi anladım. Teneke kafama düşmüştü ve kapağı açılmıştı, dolayısıyla çıplak ayaklarım artık katran ruhuna bulanmış durumdaydı.

“Gerald!”

Kahretsin, bu komşumuz Tricia ve sesi korkunç derecede yakından geliyor.

“Gerald, *hemen* buraya gel.”

“Tricia, sana söyledim, bir şey yok.”

Hırsızlar ve polislerle ilgili söylene söylene bahçede dolaştığını duyabiliyordum. Gözümde feci bir sahne canlandı: Will beti benzi atmış olan Rosie ve Ollie’ye sakince sarılmış, beni götürürlerken, “Üzgünüm çocuklar ama annenizin... bazı sorunları var,” diyor.

“Gerald?” Tricia neredeyse kulübenin önündeydi. “Sana kulübe tarafından bir şeyler duydum dedim. Tanrı aşkına çabuk ol, yanıma gel.”

On Dördüncü Bölüm

Tanrım, olamaz! Gerald. Komşular Birliği'nin tuğgeneralisi; mahallemizde sokağa bırakılmış sahihsiz her köpek kakasının etrafına tebeşirle bir daire çizip BUNU KİM YAPTI? yazma kampanyasının baş müsebbibi! (Ollie her büyükçe kaka için bu soruya "Scooby Doo!" diye cevap veriyor.) Demem o ki Gerald uğraşılması gereken bir adam.

Açık arka kapılarından parlak beyaz bir ışık sızdı. "Hayır, gri hırkanın nerede olduğunu bilmiyorum," diye söylendi Tricia. "Sabahlığını giy ve dışarı gel."

Kulübede çökmüş, hareketsiz durmaya çalışırken kalbim ağzımda atıyordu. Katran ruhuna bulandığımı fark ettim, ayakkabı ve çoraplarım da kesin nasibini almıştır. "Alt tarafı bir tilki," dedi Gerald yaklaşırken. "Neden bu kadar taktın ki?"

"Kadın sesiyle bağırın bir tilki mi?" diye cevabı yapıştırdı Tricia.

"Evet, aslında insan sesine benzer bir sesle ağladıkları olur," dedi Gerald. "Haydi boş ver de yatalım."

"Küfreden bir tilki ha?" dedi Tricia. "Lanet olası kafam' diyen bir tilki mi?" Konuşmanın o kısmını tam duyamadım, sonra ses yine yükseldi. "Bristowların bahçesi. Eğer doğru dürüst

bakım yapsalardı içinde adam saklanacak kadar büyük çalılar olmazdı.”

Çalı mı? Terbiyesize bak sen! Onlara otsul çit deniyor bir kere, gülhatmi ve bir sürü adını bile bilmediğim çiçekten oluşuyor ve sırf Will’in gösterdiği çaba için bile hayranım ben o çalılara! “Adam mı?” diye sordu Gerald.

“Evet, adam. Ne bileyim, uyuşturucu bağımlıları, hırsızlar... Pek umursamıyorsun galiba?”

Bir sessizlik daha oldu. Sonra Gerald mırıldandı. “Kadın dedin sanıyordum.”

“Evet, en azından öyle düşünüyorum. Tanrım, bilemiyorum. Belki de canı yanan biridir. Bir kadın, bir çocuk. Belki saldırıya falan uğramıştır...”

“İyi, peki. Etrafa bir göz atalım bari.” Çizgili pijamaları ve ekose terlikleriyle Gerald’ın etraftaki kokain bağımlılarını korkutup kaçıracağına hiç kuşku yoktu. Anlaşılmaz konuşmalar bir süre daha devam etti, sonra çitin ardından kimsenin onların tarafına geçip kendilerine saldırmayacağından emin olan komşularımız evlerine geri girdiler.

Artık titriyordum. Eteğimi çekiştirerek kulübenin penceresinden Tricia ve Gerald’ın evine baktım. Mutfak ışıkları söndü. Kulübeden çıkıp kapısını çektim, bahçeyi boydan boya geçtikten sonra sessizce eve girdim.

Katran ruhuna batmış çoraplarımı koridordaki mutfak çöpünün en dibine sokuşturdum. Önce bir ayağımı, sonra ötekini mutfak lavabosuna sırayla sokup bulaşık süngeriyi iyice ovalayarak yıkadım, sonra kimse zehirlenmesin diye süngeri de çöpe attım. Çakırkeyif olabilirdim, hatta balıkçı çizmelerinden erotik bir hikâye yazacak kadar deli de olabilirdim ama en azından izlerimi örtecek kadar sistemli ilerliyordum. Mutfak zeminindeki

katran ruhlu ayak izlerimi de paspasladım. Çok şükür ki evde herkes uykundaydı.

Banyoya sığınıp kafamı inceledim. Kesikten hatırı sayılır miktarda kan akmıştı, ıslak bir makyaj pamuğuyla beceriksizce sildim. Bayağı canım yandı, “sihirli krem” dediğimiz merhemi de sürdürdüm ki mikrop kapmasın. Hâlâ başım döner halde karanlık yatak odamıza yavaşça süzıldüm.

Neyse ki Will derin uykundaydı, soyunup yanma süzıldüğümü fark etmedi. Ondan geç yatmam çok da alışılmadık bir şey değildi, gerçi bir süredir aynı anda yatağa girmenin evliliğimizi güçlendireceğini düşünmüyor değilim. Ancak bu gecelik herhangi bir şekilde dikkat çekmeden yatağa yatabildiğime şükrediyordum. Yaranın yanmasının ne zaman geçeceğini merak ederek gözlerimi kapattım.

Birden Will’in elinin değmesiyle ürperdim. “İyi misin?”

“İyiyim.” *Üzerime pisleyen tavşan ve kafama saldıran iki litrelik katran ruhu tenekesi dışında turp gibiyim.*

“Saat kaç?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Geç. Gece yarısını geçmiştir. İyi geceler hayatım.” Lütfen, lütfen uykuya dal...

Bir anlık sessizlik. Sızdı sanırım, güvendeyim. Cilt kendini geceleyin daha hızlı onarır diye duymuştum, yani sabaha kafamdaki delik tamamen kapanmış olacaktı. Ya da en azından umudum bu yöneydi. Beynimin olumsuz yanıysa bütün gece kanamaya devam edeceğini ve sabah yastık kılıfı kafama yapışmış olarak uyanacağımı söylüyordu. Ayırmak için cerrahi müdahale bile gerekebilirdi. Will’e arkamı dönüp uyuyabilmek için dua ettim.

Sırtımda bir el hissettim. Sonra bana arkadan sarıldı, bu da yetmezmiş gibi enseme öpmeye başladı. Böyle sarılması oldukça

istisnai bir durumdu, öte yandan başka bir gece olsa çoktan seve seve üstüne atardım. Ancak bu gece normal bir gece değildi. Utanç ve acı dolu bir geceydi.

“Selam,” diye fısıldadı.

“Biraz yorgunum,” dedim, eli sırtımı okşarken dişlerimi sıktım. Neler oluyor? Bahçede Liza ve Sabrina’yla yaptığımız seks muhabbetinin polenleri eve mi saçılmıştı? Ya da acaba ev arkadaşı gibi olduğumuzu söylediğimi duyup işleri yoluna koymaya mı karar vermişti? Aman Tanrım, şimdi de eli başka zaman olsa heyecanla titreyeceğim, şimdiyse yalnızca beni daha da geren şeyler yapmaya başladı.

Bu çok saçma. Geçen birkaç defadır sevişmeyi başlatan taraf hep ben olmuştum. Hatta son zamanlarda neden neredeyse hiç sevişmediğimizi sorduğumda “hayat” falan diyerek geçiştirmişti. Ama şimdi Will’e benzeyen başka bir adam eve girip yatağımıza süzölmüştü sanki. Ya da şehvetli bir uzaylı Will’i ele geçirmişti. Huzursuzca kıpırdanırken “haydi sevişelim”den ziyade “yorgunluktan bittim” anlamına gelen bir inleme koyverdim.

“Charlotte,” diye fısıldadı.

“Hımm?” diye mırıldandım.

“Bak... üzgünüm.”

“Sorun değil.” Neden üzgün olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama şu an öğrenmek de istemiyordum. Altı saat kadar uyuyup iyileşmiş bir kafayla kalkmak istiyordum.

Eli karnımın yumuşak kıvrımına gelip durdu. “Sadece demek istedim ki...” Nefesimi tuttuğumu fark ettim. “Tüm bu işsizlik konusunda bana çok iyi davranıyorsun.”

“Önemli değil,” diye fısıldadım.

“Ben... biliyorum şu sıralar hayatımız pek kolay değil.” Bunu neden şimdi konuşuyorduk ki? Neden gündüzleri her konuşmaya çalıştığımda haşın bir şekilde savunmaya geçiyordu madem?

“Hiç sorun değil,” dedim kesin bir ifadeyle. “Hem daha iyi, evdesin, kendi... uğraşların var.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Tabii.” Ensemi öyle güzel öpüyordu ki neredeyse ağlayacaktım. *Lütfen şimdi her gece yaptığın gibi uykuya dal...* Ama dalmadı. Öpmeye devam etti; orada öylece hiç kıpırdamadan, yanıt vermeden yatmamın doğru olmadığını düşünüp hızla döndüm, yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

Geri çekilip yüzünü buruşturdu. “Bir koku alıyor musun?”

“Hımm, yo hayır.”

“Burnuma bir koku geliyor.” Derin derin kokladı. “İlaç koku gibi bir şey. Saçımdan geliyor. Yeni bir şampuan falan mı kullanmaya başladın?”

Savunmaya geçip, “Hayır,” dedim.

“Yok yok, kullanmışsın. İlaç gibi kokuyor. Saçında kepek mi oldu?”

“Hayatımda hiç kepeğim olmadı!” diye itiraz ettim.

“Biraz öyle kokuyor. Yoksa şu Hint defnesi yağından mı? Bitlendin mi?”

“Hayır!”

“Dur da bakayım...” Baş ucundaki lambayı açıp parmaklarını saçlarımdan arasına soktu.

“Bitlenmedim Will, bırak beni...”

“Kıpırdama, sadece bakıyorum.”

“Ah,” diye inledim.

Geri çekildi. “Ne oldu? Bir şey mi yaptım?”

“Sadece... elini saçımdan çeker misin lütfen? Biraz hassasiyetim var.”

“Saçında mı?” Bu defa kafamın tepesine baktı. “Tanrım, burası kesilmiş. Bayağı kötü görünüyor. Ne oldu?”

Huysuz bir çocuk gibi, “Vurdum,” dedim.

Dikkatli, sevecen bir şekilde Will yüzüme düşen bir tutam saçı yana çekti. “Nasıl oldu?”

“Ben... düştüm.” Ürpererek pikeyi üzerime çektim, Will yarayı incelemeye devam etti.

“Üzerine bir şey sürmüşsün.”

“Antiseptik krem sürdüm.”

Ofladı. “Bayağı derin görünüyor. Niye bana söylemedin?”

“Ben,” boğazımı temizledim, “biraz aptal hissettim.”

“Ah sevgilim.” Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Böyle anları o kadar nadir yakalayabiliyorduk ki gözlerim doldu. “Ah-mak sevgilim,” diye fısıldadı. “Sarhoş oldun, değil mi?”

“Birazcık,” diye onayladım.

“Çarşamba gecesi,” diye hafifçe kızgın taklidi yaptı. “Hem de bahçede. Tricia ve Gerald görse ne der kim bilir!”

“Umarım görmemişlerdir,” dedim hafif bir kahkahayla.

Will ciddileşti. “Dışarıda mı düştün?”

“Yok hayır, içeri girerken kafamı vurdum.”

“Kapıya falan mı?”

“Galiba.”

Kafasını salladı. “Bir şeye mi takıldın?”

“Hı hı.” Cümleleri o söylerse tam da yalan sayılmaz diye düşünüyordum.

“Belki de bandaj yapmalıyız,” dedi.

“İyileşir,” dedim. “Açık kalması daha iyi, hava alır.”

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Bana endişeli bir bakış daha atıp baş ucundaki lambayı söndürdü. Arkasını dönüp iyi geceler dilemesini bekledim, o ise bana sıkıca sarıldı. Kulübede başıma gelenlerden sonra en çok ihtiyacım olan da buydu: Will'in kollarında uykuya dalmak. "Seni seviyorum, Charlotte," diye fısıldadı.

"Ben de seni hayatım."

"Seni seviyorum sarhoş, manyak kadın ve bunu çok sık söylemediğimin farkındayım." Arkamı dönüp onu bir daha öptüm, bu öyle güzeldi ki. Bir tavşana sarılmaktan bin kat daha iyiydi. Will meğer beni seviyormuş ve şimdi yaralı olduğum için daha da şefkatli davranıyor.

Belki de kafama daha sık katran ruhu tenekesi düşürmeliyim.

On Beşinci Bölüm

Kahvaltı sırasında Will'den yaralanmama dair başka soru gelmedi, Rosie ve Ollie ise kendi hayatlarında uğradıkları haksızlıklarla öyle meşgullerdi ki kafamı fark etmemişlerdi bile. Fark etmeleri de zordu zaten, kelleşen biri gibi saçımı bir yandan alıp yaranın üzerine doğru taramıştım.

"Ajansım hâlâ aramadı." Rosie geçici bir darboğaza girmiş mevsimlik işçi gibi dramatik bir tonda söyleniyordu.

"Menajerin var," dedi Ollie. "Çok acayip. Ben de 'menajerimle görüşün' falan demek isterdim."

Rosie, Ollie'ye surat yaptı. "Eminim arayacaklardır tatlım," dedim ama aklım başka yerdeydi. Will'in dün gece kulübede olanlara dair herhangi bir şey fark etmeyeceğini umuyordum. Sabah altı buçukta kalkmıştım, gizlice kulübeye gidip yerleri paspaslamış, arka kapımıza kadar gelen siyah, yapışkan ayak izlerimi silmiştim. Bastığım çimenleri bile temizlemiştim, sonra da tüm paspas ve kirli bezleri çöp tenekesinin en altına saklamıştım. Vahşi bir cinayet işlemişim de izlerimi kapatıyormuşum gibi...

"Anne?" Rosie'nin sesi dalgınlığımı böldü. "Şimdiye kadar en azından birkaç görüşmeye çağırırlar sanıyordum."

Ollie kendince eğleniyordu. “Görünmeye mi, görüşmeye mi gidiyorsun? Sen mi onları görüyorsun, onlar mı seni?”

Rosie huysuzlandı. “Görüşme işte, Ollie. Gerçi hiçbirine gidemiyorum çünkü anlaşılan kimse beni görmek istemiyor.”

“Biz seni görmek istiyoruz,” dedi Ollie gülümseyerek. “Seni seviyoruz Ro, model ajansı sevmese de...”

“Ah, kes sesini,” diye çocuğu susturdu.

“Rosie, bu kadar aksi olman veya sinirini Ollie’den çıkarman gerekmiyor...” Gözüm Ollie’ye kaydı. Hollister mağazasının karanlık dehlizlerinden onun için aldığı kazağı inceliyordu.

“Bunu okulda giyemem anne.”

Anlamadım. “Neden ki?”

“Çünkü bu kazak lacivert, siyah değil.”

“Tanrım, gerçekten mi?”

“Evet, gayet belli. Nasıl fark etmedin anlamadım, renk körü müsün?”

“Hayır, değilim Ollie. Sana söylemiştim, Hollister’ın içi mağara gibi karanlık. Bir dahaki sefere Primark’tan alırım.”

“Hayır, Primark olmaz,” diyerek babasına baktı. Tüm bu konuşma boyunca Will sırtıp durmuştu, arada da kahvesini yudumluyordu.

Şimdiyse bir öneriyle geldi. “Geri veremez misin?”

“Hayır, veremem,” dedim. “Eğer ilk aldığımız zaman doğru dürüst bakıp lacivert olduğunu söyleseydi fişi atmamış olurum.” Ceketimi ve çantamı aldım. “Neyse, işe gitmem gerek.”

Tam vedalaşırken Will aklına geç gelmiş gibi sordu. “Kafan daha iyi mi?”

“Çok daha iyi, teşekkürler.” Rosie ve Ollie’ye de sarılıp evden çıktım, neler olduğunu sormadılar bile.

Onların tersine iş yerindeki herkes taradığım tutamın dağılmasıyla ortaya çıkan yarayı sadece fark etmekle kalmadı, çok da endişelendi. Rupert işe gelmemem gerektiğini bile söyledi. “Kafa yaralanmaları ciddi olabilir,” dedi ciddi bir sesle. Dükkânda tepeme dikilip ilgili bir doktor gibi yarayı inceledi. “Araba kullanabiliyor musun?”

“Tabii ki, gayet iyiyim,” dedim ilgiden şımarmış bir şekilde.

“Belki de...” deyip gülümsedi, gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı. “Eve dönsen iyi olur, dinlenirsin.”

Bu kadar ilgili olması komiğime gidiyordu. “İyiyim, gerçekten. Yalnızca kapıya çarptım, benim yaşımda olağan şeyler herhalde bunlar. Mekân algısı bozuluyor falan...”

“Yalnızca o da değil,” dedi Dee; üst kattaki ofise çıkarken ikisi de peşimden geliyordu. “Düşünüyorduk da böylesi özel bir günde...” Neden bahsettiklerini hiç anlamıyordum.

“Doğru,” dedi Rupert ve poposunu masama yerleştirdi. “Üstelik bunu söylemeden geçemeyeceğim, her şeye rağmen harika görünüyorsun.”

“Hiç sanmıyorum,” dedim.

“Yok yok, gerçekten harika görünüyorsun.” Dee’ye döndü. “Sence kullandığı kremden mi? Hani içinde gerçek altın parçacıkları olan.”

Dee kıkırdadı. “Evet, herhalde.”

Hayretler içindeydim. “Siz neden bahsediyorsunuz Tanrı aşkına?”

“Haydi, utanmana gerek yok,” dedi Rupert, “Hepimizin küçük güzellik sırları vardır. Ben mesela burun kıllarım için tıraş makinesi kullanıyorum. Marcelle geçen Noel’de aldı. Hoş bir fikir değil mi, romantik bile denebilir!” İkisi de kahkahalarla gülerken aydınlandım: Altın parçacıklı kremin -aslında

serumun- günlük hayatıma tek girdiği yer, Rosie'nin çekimiydi. Telefon röportajı sırasında *Vogue*'daki reklama bakıp bir şeyler gevelemiştim. Tanrım! Nefesim daraldı. "Çıkmış mı?"

"Çıkmış." Dee elindeki *Front* dergisini salladı.

"Tanrım, ver de bakayım!" İlgili sayfayı çevirirken masaya doğru eğildim. Rosie çok hoş görünüyordu, üstelik ilk çekimi olmasına rağmen duruşu gayet rahattı. Bense tam tersine, sanki biri gelip "lütfen buraya oturmayın" diyecekmişçesine sandalyenin üzerine eğilmiş, savunmaya geçmiştim. Ancak daha beteri -Queen gitaristi saçım ve feci makyajıma rağmen güzel çıkan fotoğraftan da beteri- yazının başlığıydı.

İki sayfaya yayılmış bir şekilde dev puntolarla yazmışlardı:

Biz Modanın Yeni Yüzlerinin Arkasındaki
Bakımlı Anneleriz!

"Aman Tanrım!" diye gıdaktıdım.

"Sana fazla maaş veriyoruz galiba." Rupert gülmeye devam etti.

Sayfaya bakakaldım. "Ama röportajı yaparken bundan hiç bahsetmedi. Kimse bakımlı anne demedi bana. Tamamen yanlış yönlendirildim!" Doğruyu söylüyordum. Marketten nemlendirici sanıp pişik kremi alan biriydim. Kaşlarımı hiç şekillendirtmezdim; 2005'te satın aldığım, artık paslanmaya yüz tutmuş bir cımbızla kendim alıyordum. Hayatımda *hiç* masaj yaptırmamıştım; tabii Will'in üç saniye kadar hırsıyla omuzlarımı ovalayıp sonra, "Yeter mi?" diye sormasını saymazsak. Guinness bile benden daha bakımlıydı; en azından tırnakları veterinerde kesiliyordu. Başım tekrar sızlamaya başladı.

Rupert ve Dee'nin kahkahaları azalırken dergiyi alıp masama oturdum.

Charlotte Bristow, 42 yaşında olmasına rağmen harika görünüyor...

Çünkü yalnızca otuz sekiz yaşındayım! Röportajda yaşımın sorulduğunu bile hatırlamıyordum; Rosie ve ben son dakika katılımcıları olduğumuz için Joely sormayı unutmuştu herhalde.

...Olağanüstü kemik yapısı ve nemli cildiyle, diye devam ediyordu. Onun güzellik sırrı ne mi? Gerçek altın parçacıkları içeren Belle Visage Beauty Elixir. 50 ml'si 750 sterlin olan bu ürün, piyasadaki en pahalı serum...

Fiyata bakarken kafamdaki yara daha da fazla sızlamaya başladı. 750 sterlin. Daha ucuz arabalarım olmuştu. "Hepsi saçmalık," dedim. "Akla gelebilecek en ucuz ürünleri kullanıyorum. Şampuanım bile 99 sent..."

"Belli," diye takıldı Dee. "Yüzüne o kadar harcarsan."

Rupert yüzünde asılı kalan gülümsemeyle omzumun üzerinden baktı. "Rosie on beş yaşında mı?"

"Hayır, yaşını da yanlış yazmışlar."

"Her şeyi uydurmuşlar mı yani?"

Yanaklarım kızardı. "Yani serumu kullandığımı söyledim elbette, cimri görünmek istemedim."

Gülümsedi. "Cimri değilsin. Her neyse, kafanı dağıtacak çok iyi bir fikrim var."

Dergiyi anında kapattım. "Neymiş o?"

"İnternet sitemizin güncellenmesi gerekiyor. Yapar mısın?"

"Elbette," dedim, içim rahatladı. O başlığı düşünmememi sağlayacak ne olursa yapardım.

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

“Harika. Festival yaklaşıyor, sitenin de jilet gibi görünmesi iyi olacaktır. Bugün bir çekim ayarlayabilir misin? Güneşli ve sevimli bir etkinlik, herkesin iyi vakit geçireceği bir şey?”

Kafa salladım. “Aklında bir şey var mı?”

“Hımm...” Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. “Bunu sana ve yaratıcı dehana bırakıyorum. Yalnızca eğlenceli bir şeyler olsun, tamam mı?”

“Tamam, hallederim.”

Kapıya doğru ilerledi, bir an durdu ve “Bu arada, şu dergi konusu...” deyip bir ağabey gülümsemesi takındı. “Bayağı iyi çıkmışsın, Charlotte Bristow,” dedi ve merdivenlerden inmeye başladı.

Arkasından bağırdım. “Yaşıma göre!”

“Her yaşa göre!” diye yanıtladı.

On Altıncı Bölüm

Front dergisi konusunda şimdiden daha iyi hissediyordum. Tekrar bir göz attım da diğer anneler yosunlu vücut kürleri ve enzimli yüz bakımlarından yana taraf tutmuşlardı. Bu durumda kişisel bakım söz konusu olduğunda model anneleri arasında çok da fena bir yerde sayılmazdım.

Aklımı işe vermeye çalıştım; sanırım bir piknik düzenleyecektim. Gökyüzü bulutsuzdu, dolayısıyla piknik için ideal bir gündü, hem fotoğraflar da iyi çıkardı. Dükkândan sepet, örtü ve bilumum öteberiyi topladım, sonra da en yakın süpermarkete gidip bir dolu sandviç ve kek aldım. En son bir de hediyelik eşya dükkânına uğrayıp etrafa asmak üzere plastik rüzgâr gülleri ve Tibet süsleri buldum.

İşe geri dönüp çapa deposuna –Çiftçi Mickey’nin patateslerini sakladığı karanlık, serin kulübeye– girdim. Geçen sene bir çekimde kullandığım bir yığın flamayı buldum. Ne zaman “çekim” kelimesini kullansam artık aklıma Parker geliyordu; kendisi *gerçek* bir fotoğrafçı olduğundan aşağılayıcı kahkahalarını duyabiliyordum. Flamalar toz içindeydi ama depodan çıkarıp ziyaretçi merkeziyle satış mağazası arasında bulunan bahçedeki ağaçlara astım mı hiç de fena görünmezlerdi.

Üzerine vuran gün ışığında hazırladığım renkli manzara göze gayet hoş görünüyordu. Neredeyse Doğu Londra'nın eteklerinde değil de kırlarda olduğunuzu düşündürecek kadar hoştu. Piknik alanına son dokunuşları yaparken dün geceki yağmur çizmeli ve köklendirme hormonlu sahneler aklımdan silinmeye başladı. "Ekip arkadaşları" mı çekimde yer almaları için ikna etmeye çalışırseniz geceyi iyice unuttum, zira anlaşılan herkesin ne kadar bakımlı bir anne olduğuma dair söyleyecek bir şeyleri vardı. Parker dergiyi kimsenin okumayacağını söylerken doğru söylüyormuş; yazıyı okumamış, âdeta hatmetmişlerdi.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Frank kış uykusundan yeni uyanmış gibi gün ışığına bakarken bir yandan ellerini önlüğüne siliyor, bir yandan da huysuzca söyleniyordu.

"Piknik alanına yayılır mısınız?" dedim. "Bir de tulumlarınızı çıkarır mısınız arkadaşlar?"

Ekip arkadaşlarım üniformalarını çıkarıp kadrajın dışına doğru fırlattılar. Sonra Frank bir paket sigara çıkarıp birini yaktı, ben de söndürmesini rica ettim çünkü Archie'nin pikniğinde kimse sigara içemezdi. Haylaz İspanyol havalarında beni kızdırmaya çalıştığının farkındaydım elbette, hatta beraber çalıştığı kadınların ona gizli hayranlıklar beslediğinden de şüphelenmiyordum. Takım oyununda çok iyi olmasa da Rupert onun sıkı çalışmasına değer veriyordu.

Dee sarı saçlarını hoş –ama yaşına göre olmayan– bir topuzla tutturmuş, dükkândan çıkıyordu. "Gel de aramıza katıl," diye seslendim. Parlak çizgili örtünün bir kenarına ilişti. Frank'ın hal ve tavırlarının değiştiğini gözlemledim. "Frank'e biraz daha yakın oturabilir misin Dee?" diye sorup fotoğraf çekimine başladım. "Aile gibi görünmeliyiz, unuttun mu? Köşede tek başınayken pek iyi bir imaj vermiyorsun."

Garip bir şekilde güldü. “Biraz daha yakın,” diye mırıldandım, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Keşke Frank’in yanına oturmasını Sandra’dan rica etseydim, anlaşılan Dee bu durumdan fena halde rahatsızdı. Belki de Mike’in onu internet sitesinde yakışıklı bir iş arkadaşıyla fazla samimi bir halde görecekt olmasından çekiniyordu. İşi hızla bitirebilmek için arka arkaya deklanşöre bastım, bir yandan da düşünüyordum: İnternet sitesindeki fotoğraflarda tamamen çıplak, fabrikadaki tüm erkeklerle al takke ver külah şeklinde bile çıksam Will’in kılı oynamazdı.

Çekim bitti; sonraki birkaç saati masamın başında, etkinliğe dair yazıyı hazırlamakla geçirdim. Sonra aklıma parlak bir fikir geldi, neden piknik tarifleri için Will’i aramayayım ki? Kısa ve sert bir “Selam,” geldi karşıdan.

“Selam, müsait misin? İnternet sitemiz için pikniklerle ilgili bir yazı yazıyorum da fikirlerim tükendi.”

“Hımm, evet, ee?”

“Üzgünüm, meşgulsün sanırım.”

Boğazını temizledi. “Yo, hayır. Sabrina geldi de...”

“Ah, ne istiyormuş?” Bu cümleyi bu tonda söylememeliydim ama ben evde yokken gelmesi hakikaten garipti. Öte yandan neden gelmesin ki, Will evde sürekli yalnız.

“Yalnızca kahve içiyoruz,” dedi.

“İyi. Harika! Çok güzel. Hımm, bana birkaç tarif verebilir misin diyecektim ama eminim kendim halledebilirim.”

“Yo, sorun değil. Seni sonra arayayım, olur mu?” dedi ge-reğinden neşeli bir sesle.

“Tabii, acelesi yok.” Azıcık canım sıkılmıştı, Sabrina’nın yine o beyaz dantelli elbisesini giyip giymediğini merak ediyordum. Ya da belki seksi deri pantolonunu giymiştir. Telefonu kapattıktan sonra fotoğrafları düzeltmeye başladım. Dee’nin en

az rahatsız görüldüğü pozları seçmeye dikkat ettim ama neredeyse hiçbirinde piknik neşesine bürünmüş, gevşemiş bir hali yoktu. İşe devam ettim, bir süre sonra internet sitemiz gayet yazlık görünmeye başladı. Hep bahçede takıldığımızı, ufak tefek yarışmalar yaptığımızı anlatan bir metin ekledim; şimdi tek eksikim tariflerdi. Will hâlâ geri aramadığından internette araştırma yapmaya başladım.

Peynirli kiş ve baharatlı Fas usulü soslu falafel tarifleri buldum, başka birkaç salata tarifinde de kopyaladığım belli olmasın diye ufak tefek oynamalar yaptım. Renkli kalemlerle birkaç karalama (Rupert'in deyimiyle "sevimli çizimler") yapıp bilgisayarda tarattım. İşte. Her şey hazır. Will'i aramamın üzerinden iki saat geçmişti ve beni geri arayamayacak kadar acil işleri vardı anlaşılan.

Her neyse, dedim arabayla eve dönerken kendi kendime, onun falafel tarifine ihtiyacım yok.

*

Benim aksime Sabrina, Will'in mutfak tecrübesini fazlasıyla heyecan verici buluyordu; eve vardığımda onu hâlâ bizim mutfakta, son bitki avından gelen öteberiye bakarken buldum. "Kocamanlar, balon gibiler," dedi büyülenmiş şekilde.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek. "Halbuki küçültücü sütyen kullanıyorum."

Boğuk boğuk güldü, soluk pembe askılı üstüyle âdeta ışıksaçıyordu. Üst değil de mendil demeliydim belki de. Altındaysa dar kalçasını saran eski, solmuş bir kot vardı. "Mantarlardan bahsediyordum," dedi. "İnanılmaz değiller mi? Bunları Londra'da bulmanın mümkün olduğuna inanamıyorum."

“Hiç düşünmemiştim,” dedim.

“Başlangıç olarak onları ekmek kırıntısına bulayıp soteleyecek.” Neden yemek programı sunucusu gibi konuşuyordu bu kadın?

“Kulağa güzel geliyor. Etkileyici.” Çantamı ayağımın dibine bıraktım. Bu sıcak ev ortamında keyfimi kaçırarak hiçbir şey olmadığına dair kendimi telkin ettim. Tanrı aşkına, alt tarafı mantarlardan konuşuyorlar! Sabrina kâğıt havluyla onları tek tek kurularken Will uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Günün iyi geçti mi?”

“Evet,” dedim. “Çok yoğun.” Bir yandan da temizlediği mantarı geniş bir tabağın ortasına koyup saygıyla seyreden Sabrina’ya bakıyordum.

Yüksek sesle iç geçirdi. “Keşke *benim* kocam da yemeğe bu kadar ilgi gösterse. Mutfakta ne yaptığını bilen bir erkekten daha seksi bir şey yok. Tommy neredeyse bir paket cipsi bile açmaktan âciz.”

Kibarca gülümsedim; bu konuşmanın masum bir tonda olduğuna inanmaya çalışıyordum, hem zaten çocuklar da yanımdaydı. Rosie oturma odasındaki televizyonun karşısından kalkıp mutfığa geldi ve bir sandalyeye çöktü. “Selam tatlım,” dedim alnından öperek. “Dergiyi gördün mü?”

Kafa salladı. “Evet, yaşımı yanlış yazmışlar. On beş yaşında olduğum yazıyor.”

“Evet, benimkini de, üç sene eklemişler üstelik.”

“Ben de gördüm,” diye kıkırdadı Sabrina. “Senin bakımlı anne kategorisinde olacağın hiç aklıma gelmezdi, Charlotte! İkiniz de müthiş görünüyorsunuz.”

“Öyle gerçekten,” diye ekledi Will, akli başka yerde gibiydi. Mantarları sotelerken, “Yemeğe kalacak mısın Sabrina?” diye sordu. Bu beklenmedik daveti biraz keyfimi kaçırdı. Will böyle

beklenmedik davranışlarda bulunmazdı. Öte yandan, daha sosyal ve rahat olmasını isteyen ben değil miydim?

“Size uyarsa tabii,” dedi Sabrina. “Çok teşekkürler.”

“Tommy ve Zach de gelirler mi?” diye sordum. “Onları da çağırmalı mıyız?”

“Tommy birkaç günlüğüne şehir dışında, Zach ise kendi başının çaresine bakmayı tercih eder.” Sonra Rosie’ye döndü. “Seni akşam yemeğinden sonra alacağını söylememi istedi, uyar mı?”

Kızım kızarak, “Evet,” dedi.

Yüzüne baktım. “Bu birlikte dışarı çıkacağınız anlamına mı geliyor?”

“Yani, öyle gibi...” diye mırıldanırken Ollie sallana sallana yanımıza gelip bana kısacık sarıldı.

“Ne güzel,” dedim ama bir yandan da Will’in bu konudaki fikrini merak ediyordum. Neticede çocuğu esrar içerken görmüştük ama on yedi yaşındaki bir oğlan için belki de bir kerelik bir şeydi. Will’e baktım, Zach’le çıkma konusu onu da şaşırtmışa benziyordu.

“Baba bunlar ne?” Ollie tabağa bakarak sordu.

“Mantar.”

“Bir tür cilt hastalığına yakalanmış gibiler,” dedi Rosie.

“Hiç de değil,” diye karşı çıktı Sabrina. “Öyle güzeller ki. Marketten kutu içinde aldığınız küçük, zavallı mantarlara benzemiyorlar.”

“Biz onları seviyoruz ama,” dedi Ollie, yine de belki de sadece babasını memnun etmek için ağzına bir mantar tıkadı.

Ana yemek fırında somondu ve öyle güzel pişmişti ki –biber ve dereotuyla folyoya sarılmıştı– beni aramadığı için Will’i o an affettim.

Bu kadar hassas olmayı bırakmalıydım. Sabrina'nın bütün öğleden sonrayı bizim mutfakta geçirmiş olmasına da bozulmasam iyi olurdu; sonuçta çocukça bir davranıştı.

Taze fasulyeyi kaşıklarken Rosie'ye tüm kibarlığımla sordum: "Ee, Zach'le mahallede mi takılacaksınız?"

"Yok hayır, sinemaya gideceğiz." Tam o anda kapı çaldı. Rosie yemeğine dokunmamıştı bile, çatal bıçağını bırakıp kapıya koştu. "Haydi hemen çıkalım," dedi Zach'e ve benim hole doğru geldiğimi görünce yüzü düştü.

"Selam Zach, nasılsın?"

"Teşekkürler, iyiyim." Uzun boyu, yanık karamel rengi gözleri ve sürekli alnından geriye attığı bir tutam koyu renk saçıyla çocukta asi bir yakışıklılık vardı. Rosie bana *sakm-sorguya-çekenim-deme* bakışı attı.

"Hangi filme gidiyorsunuz?" dedim tatlılıkla.

Zach omuz silkti. "Bilmiyorum, bakacağız."

"Baştan bakmanız gerekmez mi? İnternette bilet alabilirsiniz hem."

"Anne," diye araya girdi Rosie. "Sinemaya gitmeyi biliyoruz."

"Peki, peki..." Gülererek geri çekildim. "Yemeğini bitirseydin bari."

"*Şimdi* gitmemiz gerekiyor."

"Peki, tamam. Ne zaman dönersiniz?"

Sabrina kıkırdayarak yanımda belirdi. "Saat daha yedi. Kendi başlarının çaresine bakarlar, dert etme. Kızı kaçırmazsın, değil mi Zach?"

"Sanmam," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Sorun bu değil ki, elbette Rosie oğlanlarla çıkabilir diye düşündüm arkalarından bakarken. Sadece... Sabrina bütün öğleden sonrayı Will'le geçirdi, şimdi de Rosie ve Zach dışarı

çıkıyor, tabii doğru terim buysa. Tüm bunlar bana biraz ağır gelmeye başladı niyeysel.

“Çok tatlı değiller mi?” dedi Sabrina mutfağa geri döndüğümüzde. “Ne iyi anlaştılar.”

Rosie’nin bu akşam Zach’le çıkacağını söylemeye bile te-nezzül etmemesine bozulduğumu göstermemeye çalıştım. Öte yandan ulusal bir dergide haber olmasını da yalnızca iki cümleyle geçiştirmişti.

*

Rosie saat onu geçerken kazasız belasız geri döndüğünde daha konuşkan bir haldeydi. Koltukta Will’le ikimizin arasına sığışırken, “Utanç vericiydi,” dedi.

“Ne oldu?” diye sordum. “İyi vakit geçirmediğiniz mi?”

“Geçirdik; film berbattı gerçi, Zach’in görmek istediği bir macera filmine gittik.” Bana döndü. “Çıkamamızı bu kadar olay haline getirmenden bahsediyordum.”

“Olay haline getirmedi. Yalnızca sordum...”

“Zach bu kadar korumacı olmana çok şaşırdı.”

“Biletleri internetten almanızı önerdim. Yanında bile gel-medim, Rosie.”

“Asıl komik olan ne biliyor musun? Benim sinemaya gitmem konusunda endişeleniyorsun ama babam hepimizi zehirleyebilecek mantarları eve getirince umurunda olmuyor.” Alaycı bir kahkaha patlattı.

“Elbette sinemaya gidebilirsin tatlım,” diye mırıldandım, kafamdaki yara tekrar sızlamaya başladı. Duygularımı artık sızlamanın şiddetiyle ölçebiliyordum.

“Anne,” diyerek koluma dokundu. “Sorun yok, biliyorsun. Zach’le yalnızca arkadaşız.”

“Evet, biliyorum,” dedim. Kızım haklıydı, bazen *fazla* endişeleniyordum. Rosie arkadaş edinebilirdi, elbette Will de, hem onun için iyi de olurdu. Sinir içinde bahçedeki çimleri biçmesindense komşularla sohbet edip sosyalleşmesini görmeyi tercih ederdim.

Ancak yine de eve geldiğimde Sabrina’yı Will’in kocaman mantarlarını överken bulmasam iyi olur.

On Yedinci Bölüm

Asıl bomba ertesi gün patladı. Tam da Tuzlu Atıştırmalıklar Festivali'ne gitmek üzere evden çıkacakken.

Mutfakta Rosie'yle baş başaydık, sersem bir ifadeyle telefona gülümsüyordum. Dee ve Rupert sabah erkenden Bournemouth'taki fuar merkezine standımızı kurmaya gitmişlerdi, Dee bana gururla dünyanın en büyük cipsinin yanında durdukları bir fotoğraf yollamıştı. Bu dev cips, standımızın başköşesine yerleştirilecek ve hâlâ ilgilenen birileri varsa Guinness Rekorlar Kitabı'nda da yer alacaktı (Rosie küçükken bu rekorlar konusunda takıntılıydı, tavşanımızın adının Guinness olmasının sebebi Tricia'nın tasvip etmediği gibi "alkollü içecek" sevmemiz değil, rekorlar kitabının adı olması).

"Rupert bize cipsi kendisinin yapmak istediğini söylemişti." Rosie'nin dinlediğinden şüpheliydim ama yine de anlatıyordum. "Ama elbette tek parça olarak kızartması mümkün değildi. Zaten o kadar büyük patates bulmak da zor." Bir an düşündüm. "Herhalde fırınlardı, gerçi o zaman da dev bir Pringles olurdu..."

Rosie ayağının dibindeki okul çantasını karıştırırken bir şeyler homurdanıyordu.

"Evet, kesin fırınlamıştır."

“Anne,” diye çıkıştı doğrularak. “Cips hakkında konuşmayı keser misin? Hiç ilgi çekici değil.”

“Ha, düşünüyordum ki...” Bu kadar sert olması canımı yaktı. Susup telefonu masaya bıraktım. Birkaç sene önce olsa böylesi bir patates mühendisliği onu müthiş heyecanlandırırdı. Muhtemelen o gün okula gitmeyip patatesle ilgilenmek isterdi.

“Cipslerden bahsetmiyordum anne,” diye ekledi soğukça.

“Seni duymak mümkün değil ki Rosie, bana değil de çantanın içinde haftalardır seninle gezen terli tişörtlere, beden dersi şortlarına falan konuşuyorsun.” Aramıza biraz mesafe koyabilmek için ardiyeye gidip çamaşır makinesini boşaltmaya başladım. Ergenliğin böyle olacağını hiç tahmin etmezdim. Elbette zor olacağına dair bir fikrim vardı, benimle hayvanat bahçesine gelmek ya da haşlanmış yumurtalara surat çizmek istemeyeceğini tahmin ediyordum ama bu huysuz, asık suratlı, haletiruhiyesi dalgalı çocuk benim kızım mıydı? Televizyon dizilerinde falan abartıldığını düşünürdüm. Şimdiyse tastamam bir örneğiyle aynı evde yaşıyordum.

Mutfağa geri dönüp ıslak çamaşırlarla dolu sepeti tezgâha koydum. Sesimi elimden geldiğince yumuşatıp, “Ee, neden bahsediyordun o zaman?” diye sordum.

“Gerçek babamla tanışmak istiyorum.”

Kalbim göğüs kafesimden çıkacak sandım. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp çamaşır sepetinin sapını kavradım. “Gerçekten mi? Emin misin?”

Çenesini uzatıp başını salladı.

“Eh... peki.” Neyse ki Ollie yukarıda okula gitmek için hazırlanıyordu, Will de her zamanki gibi bahçede çapayla meşguldü. “Ben bir noktada bunu isteyeceğini biliyordum,” dedim.

Yüz ifadesinden ne hissettiğini anlamaya çalıştım, belirgin bir cüretkârlık vardı.

“Evet, artık istiyorum.” Birbirimize tuhaf bir şekilde baktık. Aslında istemesi gayet doğaldı. Elbette istiyorsa babasıyla tanışabilirdi, buna her türlü hakkı vardı, ona engel olmayacaktım. Öte yandan Fraser’la buluşup bir kahve içtikten sonra eve dönünce, “Eh, güzel vakit geçirdik; onu sevdim,” diyerek hayatına devam edeceğini de zannetmiyordum. Kolay olmayacaktı.

Hiç kolay olmayacaktı. *Muazzam* olacaktı.

“Peki onunla nasıl bağlantı kuracağız?” Sanki Fraser’ın bizi hiç aramaması, Rosie’ye bir kart bile göndermemesi benim suçummuş gibi sesi soğuktu. On dokuz yaşındaki bir oğlanın geceleri bağırarak ağlayan ve kusan, poposu bezli ufacak bir yaratığın sorumluluğunu almaktan korkmasını bir yere kadar anlayabiliyordum. Korkup kaçtıktan sonra yokluğunun aslında kalıp hiçbir işe yaramamasından daha iyi olduğunu bile kabul etmiştim. Yine de yıllar geçtikçe Fraser’ın neden çocuğunu hiç merak etmediğini bir türlü anlayamadım. Genç ve zeki bir adamdı. Ben evlendikten sonra bile istese bizi bulabilirdi.

Ollie sırtında okul çantasıyla merdivenlerde belirince Rosie’ye, “Bu konuyu yolda düşüneceğim,” dedim. “Bu gece büyükanne ve büyükbabanızda kalacağım.”

“Neyi düşüneceksin?” diye sordu Ollie.

“Hiç canım, haydi ayakkabılarını bul da giy.”

“Şu yemek festivali bugün müydü?”

“Evet tatlım, yani sizi yarından önce göremeyeceğim.”

“Aa, süper.” Ayrılık kaygısı gerçekten de vurucuymuş.

Mutfak penceresinden Will’in dışarıda çitin arkasından Tricia’yla konuştuğunu gördüm. Kısa süre sonra ayrılıp yanımıza geldi. “Tanrım, bu kadın...” diye söylenmeye başladı. “Biri

geçen gece bahçemize mi girmiş ne. Ben bir şey duymadım, sen duydun mu?”

Başımı şiddetle salladım. “Hayır.”

“Bağırıp küfreden bir kadın varmış.”

“Nerede?” Şaşırmış gibi yaptım.

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Bizim bahçeden geliyormuş ses. Ama her şey yolunda görünüyor, herhangi bir şey bozulmamış.”

Rolümü abartıyor muyum acaba diye düşünerek şaşkın ifademini korudum. Sonra herkesi öpüp vedalaştım, geceleme için çantamı da alıp kapıya koştum.

*

Hata ettiğimi biliyordum, Rosie ve Will'i karşıma oturtup tüm bu Fraser konusunu etraflıca konuşmalıydım. Sonuçta ben cipsler, fıstıklar ve türlü tuzlu nefasetle dolu bir fuar merkezine birazcık geciksem dünya yıkılmazdı. Saul dışarıdan Ollie'ye seslenir, beraber sallana sallana okula yürürlerdi. Rosie okuldan öğlene kadar izin alır; medeni insanlar gibi sakince, düzeyli bir şekilde konuşurduk. Şu anda evde olup bunu yapsam iyi olurdu ancak henüz yüzleşmeye hazır değildim, zira doğru (belki de St Ives'ta müteahhit olan) Fraser Johnson'ı nasıl bulacağımı ve iletişime geçtiğimde nasıl davranacağımı kestirmem gerekiyordu.

Belki de ben dünyanın en büyük cipsine dair gevezelik ederken Rosie'nin söylemeye çalıştığı buydu.

Öte yandan Bournemouth'taki hangar tipi fuar merkezine geldiğimde gördüm ki cips gerçekten de etkileyici boyuttaydı. “Rupert evde yapmış,” dedi Dee. “Parça parça fırınlamış ve sonra yenilebilir bir çeşit tutkalla tutturmuş.” Güldü. “Tam olarak yenilebiliyor mu emin değilim gerçi.” Dünyanın en büyük cipsi

yenilebilir olmasa da tanıtım için kurduğumuz mutfakta patatesli omlet, dip sos ve hatta cips kıtırılı kurabiyelerimiz bile vardı.

“Olağanüstü görünüyor.” Rupert, yanında etkileyici eşi Marcelle’le beraber yanımıza geldi; Marcelle’in elinde bizim için aldıkları bir tepsi kahve vardı. Rupert da Archie önlüklerimizin üzerine takmamız için kahverengi yünden yapılmış korsajlarımızı dağıttı (Korsaj dediğime bakmayın, aslında çiçek falan yoktu. Rupert’ın Skye Adası’ndaki büyük teyzesi bize yünden cipsler örmüştü).

Ve gösteri başlıyor... Yüzlerce stand yayılmış o kadar çok yiyecek şey vardı ki alan ziyaretçilerle dolup taşı. Geçen festivallerden öğrendiğim bir şey vardı: Eğer bedava yiyecek dağıtıyorsanız insanlar tükeneneği korkusuyla delirmişçesine avuç avuç alırlar. Festival; cips pişirme, sohbet ve benim şahane Archie elçiliğimle göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Rosie’nin arzusu ara ara aklıma geliyordu ama neyse ki yoğunluktan uzun düşünmeye vaktim olmadı.

Etkinlik bitmeye yaklaşırken Rupert, “Hepiniz harika iş çıkardınız,” diyerek her birimize birer kadeh şampanya dağıttı.

Alandan çıkarken kendimi cips gibi hissediyordum; kırılğan ve bütün gün atıştırdıklarım yüzünden kısmen tuzlu. Ailemin şehrin birkaç kilometre dışında, rüzgârdan harap olmuş kır evine giden sahil yolu sakın ve keyifliydi. Geceyi orada geçireceğime de seviniyordum. Rosie konusu bir yana, Will’le kısa bir süre ayrı kalmaya ihtiyacımız vardı. Ayrılığın aşkı alevlendirmesi falan işte... Ya da en azından öyle umuyordum. Anneler geceyi onların evinde geçirmemi önerdiklerinde hemen kabul etmiştim. Belki Sabrina gelip Will’e fındıklarını parlatmada yardımcı olurdu. Dün bronzlaşmış kolları ve çıkık köprücük kemikleriyle ne kadar güzeldi, gerçi dürüst olmak gerekirse Will onunla ilgi-

lendiğini belirten herhangi bir harekette bulunmamıştı. Sabrina tatlı bir kadındı; bense kötücül ve paranoyak davranıyordum.

Bir sapaktan geçiyordum; bir keresinde Will'le beraber kaldığımız, girişinde aslan heykelleri olan büyük bir otelin olduğu kasabaya gidiyordu. Devasa bir oteldi, kendine ait bir gölü ve korusu vardı; yatak odamız ise şimdiye kadar gördüğüm en güzel odaydı. Ailem bize bir gecelik konaklama hediye etmiş, Rosie ve Ollie'ye de o gecelik bakmışlardı. Otuzuncu doğum günümdü; Will, üzerindeki Greenspace Heritage tişörtüyle başgarsonu etkileyemediği için akşam yemeği salonuna alınmamıştık. Bu tür kır otellerinin Londra'daki birçok restorandan çok daha sıkı yönetimleri olduğuna dair konuşup gülüşmüş, böylesi "şık" bir yerde yemek yiyemeyeceğimize hiç üzülmemiştik. Yakınlardaki bir marketten ekmek, peynir, zeytin ve şarap alıp odamızdaki dev yatağın üzerinde atıştırmış, sonra da sabaha kadar sevişmiştik. Öyle ki kahvaltıya bile yetişememiştik.

Benim romantizm anlayışım işte tam da buydu, şık yemeklere veya devasa gül buketlerine büyük paralar harcamak değil. O gecenin anısı kalbimi sızlatıyordu, şimdi olsa yine bir otel odasında yatağın üzerinde ekmek peynir yer miydik? Sanmıyorum. Muhtemelen Will kırıntılardan rahatsız olurdu. Her neyse, artık bunları umursamıyordum. Yalnızca Will'le tekrar yakın olmayı istiyordum.

Elbette gün gibi ortada olan bir ihtimal daha vardı: Will bana, bize, hayatın geneline dair bir hayal kırıklığı içinde olabilirdi. Oteldeki o gecedен beri belirgin şekilde yaşlanmıştım. Çizgiler gelmişti, sarkmalar olmuştu, her şey... bulanıklaşmıştı. Popom ve memelerim artık çok diri değildi, yüz hatlarım da keskinliğini yitirmişti. Sanki birisi objektifin odağını bozmuş gibiydi. Makyajcı kız Boo yüzümü yakından gördüğünde bir anlığına geri çekilmişti; gerçi o, gözenekleri ve damarları ortada olan

sıradan kadınlarla değil, mankenlerle çalışmaya alıştı. Will muhtemelen kusurlarımı bu kadar fark etmiyordu, hem ben de yüzüne bakılmayacak bir kadın değildim. Rupert görünüşüme sık sık iltifat ediyordu. Öte yandan onun beni nasıl gördüğüne de bel bağlamıyordum, zira evli olduğum adam o değildi.

Giderek seks takıntılı bir kadına mı dönüşüyordum acaba? Sevgi konusunda doyumsuzdum ve nadiren yakaladığım orgazmlar da işe yaramıyordu. Aslında cips yemeye benziyordu: Kilonuzu umursamıyorsanız ufak bir avuç yemekle yetinirsiniz ancak boğazınızdan kesmeye çalışıyorsanız aile boyu bir paketi mideye indirmekten başka bir şey düşünemez olursunuz. Ki aile boyu paketler de her zaman için gereğinden fazla cips içerir; oburluğa giden yolda bir adım daha... Örneğin Liza herhangi bir ciddi ilişki istemediğini ve seksi özlemediğini söylüyor ancak gördüğüm kadarıyla bolca hayranı var. Her zaman için etrafında onu bir şeyler içmeye ya da konserlere davet eden birileri oluyor; konserden kastım da akustik gitarla şarkı söyleyen, adını daha önce duymadığım söz yazarı-şarkıcı tiplerin olduğu gerçek konserler. Ancak Liza, bir yandan da biriyle yatmayalı çok uzun zaman olduğu için o isteğinin öldüğünü söylüyor.

Benim içinse durum tam tersi. Ollie bir keresinde deniz süngerlerinin asexual olduğunu söylemişti. “Gerçekten güzel görünen bir deniz süngerisiyle tanışsalar bile canları istemiyormuş anne.” Ancak bu raddeye ulaşabileceğimi zannetmiyordum. Ah, ne iyi olurdu.

Annemlerin beyaza boyanmış evinin önüne park ederken böylesi bayağı fikirleri bir kenara bıraktım. Arabamı gören annem beni karşılamak için dışarı koştu. Moralimin düzeldiğini hissettim; burada, Withersea Evi’nde bir eş ya da anne değildim, yalnızca Charlotte’tım. Anın keyfini çıkaran, fazlasını istemeyen Charlotte.

Annemle sıkıca sarıldık, harika göründüğünü söyledim; yalan yok. Klasikleşmiş bir tarzı vardı, normalde karmakarışık görünebilecek parçaları karamel rengi dalgalı uzun saçları ve anlamlı yüzüyle öyle güzel birleştiriyordu ki. Yüzüne yalnızca belli belirsiz bir ruj sürmüştü. “Babam nerede?” diye sordum tebeşir beyazı oturma odasına girerken. Odanın muhtelif yerlerine denizden objeler yerleştirilmişti: gelgitten kalan çakıl taşları, deniz kabuklarıyla dolu ahşap bir çanak ve babamın denizden bulduğu dallarla yaptığı tekne maketleri.

“Dışarıda, birkaç arkadaşıyla yelken yapıyor,” dedi annem. “Ama fazla geç kalmaz, akşam yemeği neredeyse hazır.”

Mutfaktan gelen nefis kokuları içime çekerek, “Oh, cennet gibi,” diye mırıldandım. Annem de Will gibi mükemmel bir aşçıdır. Ondan tek farkı, her yemeğin yanına tereyağlı kalın bir dilim ekmeği şart koşması; en sıcak yaz günlerinde bile! Fırındaki turtanın dayanılmaz kokusu bütün odayı dolduruyordu. Sonra babam geldi, yüzü sağlıklı bir kırmızıya dönmüş, saçları başı dağılmıştı, bana kocaman sarıldı. “Seni görmek çok güzel Charlotte, çeten ne yapıyor bakalım?”

“İyiler,” dedim, aileme son haberleri vermeliydim. “Rosie bir mankenlik ajansına girdi.” Annemin etli turtasının başına çöktük.

Annem coşkuyla atıldı. “Eminim çok heyecanlıdır.”

“Menajeri Laurie yükselip yükselemeyeceğine dair garanti veremiyor tabii ama yaz tatilinde neler olacak göreceğiz. Okul dönemi bitmek üzere, yalnızca birkaç günü kaldı.”

“Bizi görmeye geleceksiniz, değil mi?” Annem beni ve çocukları özlediği kadar Will’i de özlüyordu. Kocama bayılırdı: kibar, yakışıklı, becerikli Will. Anne babam için beslenme pi-

ramidindeki solucandan bile değersiz olan Fraser'ın adı –doğal olarak– yıllardır hiçbir konuşmada geçmiyordu.

“Tabii ki geleceğiz,” dedim. “Hep beraber zaman geçirmek çok keyifli olur.”

“Bu sene tatile gitmiyor musunuz?” Annemin gözlerinde anlayış pırıltıları vardı.

“Hımm, biraz paraya sıkıştığımız şu sıra,” diye itiraf ettim.

Babam duraksadı. “Nasıl gidiyor, anlarsın ya... İş avı?”

“Eminim yakında bir şeyler bulacaktır baba.”

“Elbette bulacak,” dedi annem müthiş bir güvenle. “Doğru kararı verdiğinden emin olmak için biraz zamana ihtiyacı vardır herhalde.”

Onaylar şekilde başımı sallarken düşündüm: herhalde. Ama kim bilir? Kim *ne* biliyor ki bu zamanda... Yemek sonrası masayı toplarken telefonum çaldı. “Anne, tahmin et ne oldu?!” Hattın diğer ucunda Rosie vardı, mutlu sesi içimi rahatlattı.

“Selam tatlım, her şey yolunda mı?”

“Evet. Bir iş aldım!”

Bana meraklı gözlerle bakan anneme döndüm. “Mankenlik işi mi?”

“E herhalde, ya ne olacaktı?”

“Ama herhangi bir görüşmeye gitmedin daha?”

“Bugün gittim işte; okuldan hemen sonra. Hatta biraz erken çıkmam gerekti, son dersi kaçırdım, tarihi. Babam sorun olmayacağını söyledi.”

“Tabii ki sorun değil,” dedim, Will’in sonunda bir adım atıp karar alabilmesine içten içe sevinmiştim. Belki de artık Rosie ve Ollie’nin hayatındaki her küçük detayla benim ilgilenmem gerekmiyordu. Rosie’nin mutlu sesini tekrar duyabilmekse beni iyice sevindirmişti.

“Öyle güzeldi ki,” dedi nefes almadan. “Birkaç poz çektiler ve benim bu iş için doğru kişi olduğumu söylediler, sonra da hemen oracıkta işi aldığımı bildirdiler...”

“Bu harika tatlım!” Anneme sessizce *Rosie ilk modellik işini aldı!* diye işaret ettim. Annem tıpkı küçük bir çocuk gibi gülümseyerek el çırpı.

“Hangi firma peki?” Babam elime “özel kahve”lerinden birini tutuşturdu; kuvvetli bir İrlanda kahvesini krema ve viskiyle karıştırmıştı, bir fincanı kim bilir kaç bin kaloridir.

“Hımm, şey... bir moda firması. İtalyan. Laurie gerçekten prestijli bir marka olduğunu söyledi, bir kızı severlerse tekrar tekrar kullanıyorlarmış. Yani *onların* kızı oluyorsun gibi bir şey...”

Duraksadım. “Saygın bir marka olduğundan eminsin, değil mi?”

“Evet, tabii ki! Laurie öyle dedi.”

“Ama tam olarak kim olduklarını bilmiyorsun...”

“Anne!” diye sözümü kesti. “Ben çocuk değilim. Benim için *mutlu* olsan ne olur?!”

“Mutluyum tatlım,” dedim kesin bir tonda. “İşi almana öyle sevindim ki.”

“Çekim pazartesi,” diye atıldı. “Ve ne diyeceğini biliyorum.”

Bu kadar tahmin edilebilirim yani, öyle mi? Tüylerim diken diken oldu ama neşeli bir tonda devam etmeye çalıştım. Kızımın telefonda papaz olmak en son istediğim şey. “Bak tatlım,” dedim boynumda bir damarın attığını hissederek. “Pazartesi okul günü ama dediğin gibi dönemin sonuna geldik.”

“Harika, o zaman gidebilir miyim?”

“Tabii ki gidebilirsin.” Kahvemden bir yudum aldım. Annem kıpır kıpırdı, oturma odasında dolanıp düzeltilmesi gerekmeyen

eşyaları düzeltiyordu; babamsa en sevdiği koltuğa kurulmuş bir yelken dergisi karıştırıyordu.

Tebrik ettiğimi söyle, diye işaret etti babam bana bakarak.

Gülümsedim. “Dinle hayatım,” dedim. “Büyükannen ve büyükbaban senin adına çok sevindiler ve tabii ki ben de.”

“Teşekkürler anne,” dedi sesini alçaltarak. Telefonu kapattığımız gibi annem yanıma oturdu.

“Her şey yolunda mı tatlım?” diye sordu.

Endişelerini hafifletmek istercesine başımı salladım ama dürüst olma ihtiyacım ağır bastı. “Sadece... Rosie’nin o yaşı geldi.” Annem anlayışla dinliyordu. “Veya belki de sorun ben-dedir. Benim yaşımda yani. Belki biraz... anlarsın ya, yaşlanmış hissediyorum. Bu sorun olduğundan değil tabii de bir zamanlar Rosie’yle o kadar yakındık ki. Şimdiyse ne zaman konuşsak ya da beraber bir şeyler yapsak tartışmayla bitiyor, birbirimize giriyoruz.” Nefis alkollü kahvemden bir yudum daha aldım. “Belki de çenemi kapatsam iyi olacak.”

“Hayır, sakın,” dedi annem kesin bir ifadeyle. “Kızınla her zaman konuşmalısın. Konuşmak çok önemli.”

“Biliyorum anneciğim ve deniyorum da ama sanki...” Bir an durdum. “Belki de gençler ve ebeveynleri bir arada olamıyorlardır. En azından bir süreliğine. Bu dönem için. En ideali ne olurdu biliyor musun? Aynı büyük evin farklı katlarında yaşamak, yalnızca paraya ihtiyaçları olduğunda ya da doğru dürüst bir şeyler yemek istediklerinde görüşmek...”

Babam sevecen bir şekilde güldü. “İyi bir noktaya parmak bastın hayatım.”

“Demek istediğim, Ollie’yle sorunum yok. Onu tercih ettiğimi asla söylemiyorum tabii ama en azından onunla hâlâ rahatça

konusabiliyorum, keyif kaçıran bir anne olduğumu mütemadiyen hatırlatmıyor.”

“Öyle değilsin!” Annem karşı çıktı. “Sen mükemmel bir annesin. Rosie de Ollie de çok şanslılar.”

Hafifçe gülümsedim. Bütün günü ayakta geçirdikten sonra annemin uzun bir banyo yapmamı teklif etmesi öyle iyi geldi ki. Eve dönmüş bir öğrenci gibi şımartılmak hoşuma gidiyordu. Annemlerin pençe ayaklı dev küvetinde köpüklerin içinde kaybolurken kafama takılan *tek* şey, Will’in bir merhaba demek için bile olsa telefona gelmemesiydi. Uzun, sıcak banyo işe yaradı ve saat on bir olmadan baygın bir şekilde yatmaya gittim.

Kaldığım oda, çocukluğumu geçirdiğim oda değildi. Annemle babam seyahati sevdiklerinden ben evden ayrıldıktan sonra birkaç defa taşınmışlardı. Yine de sıcak ve konforlu bir odadaydım. Kalın pikem, puf yastıklar ve keskin bir deniz kokusu; bütün günün yorgunluğunun üzerine bu hoşluklar da eklenince hemen uykuya daldım.

Sabaha karşı ikide cin gibi uyandım.

“Neden kalktın, Peter? Bir şey mi oldu?” Annemin sesi yatak odalarından geliyordu.

“Bir bardak su alacağım.” Babamın koridoru geçip aşağı inen ayak seslerini duydum. Eski bir yatak odası kapısının gıcirtısı geldi, sonra annemin yumuşak adımlarla aşağı inişini takip eden mutfaktaki fısıldaşmaları duydum.

“Haydi hayatım, yatağa gidelim.” Babam cevaben başka bir şey söyledi, annemin sesi ise kararlı geliyordu. “Onu endişelendirmenin bir anlamı yok, Peter.”

“Bilmesi gerek. Ona söylemeliyiz.”

“Niye ki? Onu üzmekten başka bir işe yaramayacak.”

Doğrulduğum gibi kafamı vurdum. Annemlerin yukarı çıktığını duydum, yataktan çıkıp onları koridorda karşıladım. “Ah, seni uyandırdık mı?” Annem şaşırmış görünüyordu.

“Yok, sorun değil. Anne, baba... neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Annem dantelli sabahlığının önünü düzeltti. “Seni uyandırdığımız için kusura bakma. Haydi yatağına dön tatlım.”

“Baba, sorun ne? Bana söyleyebilirsiniz, biliyorsunuz bunu. Biz her şeyi konuşmaz mıyız?”

Ayağındaki süet makosen terliklere bakıyordu. Tanrım, biri hasta mıydı yoksa? Ailemin hep mükemmel bir hayatı olduğunu düşünürdüm; yelken gezileri, fırında pişen börekler, sosyal etkinlikler... “Baba?” diye tekrar sordum.

Anneme baktı, sonra tekrar bana dönüp, “Bir e-posta aldık, Charlotte,” dedi.

Bir e-posta. Aklımda binbir ihtimal dolaşıyordu. Borç batağındaydılar. Evlerini kaybedeceklerdi. Biri ciddi bir hastalığa yakalanmıştı.

“Ee, kimden peki?”

Annem dudaklarını sıkıyor.

“Söyler misiniz *lütfen*?”

“Pek doğru olduğunu...”

“Anne, ben çocuk değilim!” Rosie birkaç saat önce aynı cümleyi kurmamış mıydı bana?

Babam öksürdü ve ağzının içinden, “O adamdan,” diye homurdandı.

O adam. Hımm, ihtimaller bayağı azaldı hani.

“Hangi adam? Tanıdığım biri mi?”

“Ona...”

Annem tam başlarken babam sözünü kesti. “Ona ihtiyacın olduğunda yanında olmayan adam.” Kim hakkında konuştuklarını o an anladım. *İsmi lazım değil.*

“Fraser’ı mı kastediyorsunuz?”

Babam başını salladı.

“Ne istiyormuş? Ve Tanrı aşkına, sizi nasıl bulmuş?”

“Çok zor olduğunu sanmıyorum,” dedi annem. “Baban yelken kulübünün yazmanı sonuçta.”

“Ama...” Bakışlarımı babamdan anneme kaydırırken midem bulanacak gibi hissettim. *Bir şekilde Rosie’nin onunla tanışmak istediğini sezmiş olabilir miydi?* “Okudunuz herhalde?” diye mırıldandım.

Annem kızardı. “Okuduk bir tanem. Belki okumamalıydık ama merak ettik.”

“Hiç sorun değil,” dedim aceleyle. “Ben de merak ederdim. Okuyabilir miyim peki?”

Babam kırıışmış pamuklu pijamalarının içinde şimdi iyice yorgun görünüyordu. Beni yatak odalarına götürdüler, bilgisayar köşedeki kırık dökük bir masanın üzerinde duruyordu. Bir iyilik yapıp bilgisayarı açtıktan sonra beni yalnız bıraktılar, antika masa lambasının sarı ışığında katlanır bir sandalyenin tepesine çöktüm. Annemlerin aşağı indiğini duydum, gecenin 02.17’sinde çay yapmak tamamen normal bir şeymiş gibi mutfağa gittiler.

Gelen kutusunda yazan ismine dikkatle baktım. *Fraser Johnson*. Konu: *Charlotte’a*. En azından yaşıyor. E-postayı açarken kalbim güm güm atıyordu.

On Sekizinci Bölüm

Sevgili Charlotte,

Merhaba, benim, Fraser. Aşırı uzun zaman olduğunun farkındayım. Söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum, dolayısıyla hissettiğim gibi yazacağım.

Dağılmış saçlarımı yüzümden çektim. Sıcak ve basık bir geceydi, annemlerin yatak odasında yeterince hava yokmuş gibi hissediyordum.

Hayatına bu şekilde paldır küldür girdiğim için gerçekten kötü hissediyorum, diye devam ediyordu ve umarım seninle baban aracılığıyla irtibat kurmama kızmazsın. Onun yelkene olan büyük tutkusundan bahsettiğini hatırladım ve adını Google'ladım. Babana ulaşmanın bu kadar kolay olacağını hiç tahmin etmezdim. Yıllar boyunca seni de internette aradım ama herhalde evlenip soyadını değiştirdiğin için bulamadım. En azından dergide öyle görünüyordu. Sayfaları çevirirken seni ve kızını gördüğümde gözlerime inanamadım.

Benim kızım. Kendisini başarıyla fotoğraftan silmişti. Ya da birlikte olduğumuzu unutmuştu belki de, gün doğarken iyi bir fikirmiş gibi arabayla Brighton'a gitmemizi, tekrar tekrar bakıp gerçek olduğuna inanmamız için peçeteye sarıp çantamda sakladığım gebelik testini... Sahildeki bankta el ele otururken

her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Benim kızım da ne demekti?

...Dergiyi almaya niyetim yoktu, diyordu ama istasyondaki adam çok ısrar etti. Öğle molasında bir göz atmak için açtım, bir de ne göreyim. Hiç değişmemişsin, tıpkı hatırladığım gibi görünüyorsun...

Hadi oradan! Boo'nun makyajı ve Parker'ın ışıkları birkaç yılı silmiş olabilirdi ama on yedi senenin tamamını değil.

Tabii ki tanıdığım Charlotte olmama ihtimalin de var, bu durumda özür dilerim. Ancak Charlotte, sen olduğuna hayatım üzerine yemin edebilirim ve eğer senin için de uygunsa görüşmek, konuşmak istiyorum. Çok zaman geçtiğini biliyorum. Anın heyecanıyla birtakım kararlar vermiştik çünkü gençtik ve korkmuştuk. Görüşmek istemezsen seni anlayabilirim.

Yalnızca seni asla unutmadığımı bilmeni istedim.

Sevgiler,

Fraser

Ekrana bakakaldım ve midemin ağzıma geldiğini hissettim. Anemin nefis turtasının huzur verici lezzetiyle yatmaya gitmişim, şimdiyse hepsini kusabilirdim. İlk tepkimin hemen cevap vermek olduğunu fark ettim: Anın heyecanıyla kararlar vermiştik derken neyi kastediyorsun? SEN NE DEDİĞİNİ SANIYORSUN? Evet, büyük harfle yazardım, aynen böyle. Dediği gibi "korkmuş" değildim üstelik. Elbette daha araba kullanmayı ya da yumurta kırmak dışında başka yemek yapmayı öğrenmeden anne olmak gelecek planlarım arasında yoktu. Ancak olmuştu bir kere, Fraser'ı seviyordum ve işlerin yoluna gireceğini öyle tatlı bir şekilde anlatmıştı ki hiç korkmuyordum. Bankacılığa başlamak ve Londra'ya taşınmak üzerine planlarından bahsetmişti, böylece benimle olabilecekti. Hoşumuza gidebilecek

mahallelerin birinden ev tutarız demişti: Notting Hill, Camden veya Islington'da para hiçbir zaman sorun olmazdı.

Derin bir nefes verip e-postayı kendime gönderdim, sonra da bilgisayarını kapattım.

Böylesi daha iyiydi. En azından bir kereliğine ani tepki verip kendimi aptal yerine koymamıştım. Ölçülü ve sakindim. Merdivenlerden aşağı, "Teşekkürler," diye seslendim anne babama. "Okudum, şimdi yatmaya gidiyorum."

Annem sahanlıkta belirdi, yüzü hayalet görmüş gibi bembeyazdı. "Sen iyi misin hayatım?"

"İyiyim anne."

"Her şeyi yeniden altüst etmesini istemiyoruz."

"Hiçbir şey altüst olmadı," dedim kısa ve öz bir şekilde. "Yalnızca ufak bir şok, önemli değil." Yukarı gelip olanca tatlılığı ve anlayışıyla beni sakinleştirmesine fırsat vermeden odaya girip kapıyı kapattım. Yatağa girip Fraser Johnson'ı hayatımdan uzak tutmak istencesine gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

*

"Selam, nasıl geçti?" Ertesi gün öğlenleyin Will beni bahçede karşılayıp öptü. Arka kapı açıktı, içeri güneş doluyordu ve mutfağımız çilekli dondurmaya gömülmüş gürültücü oğlan çocuklarıyla doluydu.

"Harikaydı," dedim. "Standımız bütün gün doldu taşı. Rupert halinden çok memnundu."

"Çok sevindim."

Saul dondurma kâsesinin dibini sıyrırken, "Bunu Will yaptı," dedi.

Ollie düzeltti. "Hayır, yalnızca dolaptan çıkardı."

Kıkırdadım. Will'den tarafa bakarak, "Evet ama bu bildiğin dondurmalarından değil, çilek ve kremalı doğru dürüst bir dondurma," dedim. "Babanın dondurma yapmasını sıradan bir şey sanıyorsun. Herkesin babası dondurma yapmıyor."

Saul kocaman bir gülümseme takındı. "Bu dünyanın en güzel dondurması. Babam öyle meşgul ki hiçbir şey yapamıyor. Keşke o da Will gibi işsiz olsa."

Amanın. Will uzaklaştı ve bir bisikletin delinmiş iç lastiğini onarmaya koyuldu. Oğlanlar bir müddet sonra evlerine döndü, Rosie de öğleden sonrayı Nina'yla havuzda geçirdikten sonra eve geldi. Günün geri kalanında herkesin yokluğumda neler yaptığını dinledim. Ama Fraser'ın yazdıklarını düşünmeden de duramadım.

...*Seni asla unutmadım...*

Doğru bile olsa bu bilgiyle ne yapabilirdim ki? E-postasının tonundan anladığım kadarıyla kabız geceler ve kakalı bezlere ya da ergenlik sivilcelerine müdahil olmamayı kendisinin seçtiğini unutmuştu. Rosie'nin yaşamına yegâne katkısı spermi ve gebelik testini gördüğündeki –sonradan sahte olduğu anlaşılan– heyecanı olabilir. Şimdi de çocuğumuz büyümüşken birdenbire merak etmeye karar vermişti. Yüzsüzlüğe bak! Zavallı annem babam da ortada hiçbir şey yokken aldıkları e-postayla endişelere gark olmuşlardı.

Ailem Fraser'la yalnızca bir defa görüşmüştü, ne kadar stresli bir an olduğunu tüm canlılığıyla hatırlıyordum. Fraser müthiş gergindi ve anne babamın her ne kadar sıcakkanlı ve makul olmaya çalışsalar da ne düşündükleri açıktı: *Seni serseri! Biricik kızımızla bir trende tanış, beş dakika sonra da onu hamile bırak!*

Durum onların gözüne büyük ihtimalle böyle görünüyordu.

Her neyse, şu anda aciliyeti olan konu ailem değil, Will'di; bahçede çömelmiş bisiklet parçalarıyla uğraşıyordu. Akşamüstünün serinliğini bahane ederek ince bir kazak alıp yanına gittim. "Selam," dedim bağdaş kurup yanına otururken.

Bana döndü. "Selam, ee, anne baban nasıllar bakalım?" Döneli saatler olmuştu ama daha şimdi sormayı akıl edebilmişti.

"İyiler, onları görmek güzel oldu." Zorla gülümsedim. "Rosie'nin iş alması ne iyi oldu, değil mi?"

"Evet, herhalde. Çok mutlu şu an." En azından kızı adına sevinmiş gibi yapabiliyordu. Beraber ayağa kalkıp banka doğru yürüdük.

"İş hangi markanın biliyor musun? Telefonda çok üstü kapalı geçti."

Kafa salladı. "Bir tasarımcı galiba. Adı İtalyan gibi." Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturduk. "Ee, var mı başka bir şeyler?"

Tanrım, *biliyormuş* gibi...

"Hayır, neden?"

"Biraz... huzursuz görünüyorsun."

Geçıştirmeli miyim diye kısa bir süre kararsız kaldım. Dünkü festivalin yorgunluğunu ya da annemlerde iyi uyuyamadığımı bahane edebilirdim.

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?" dedi.

Boğazımı temizledim. "Fraser babama e-posta atmış."

Will'in tüm vücudu bir anda kasıldı. Gözlerime bakakaldı. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır, Will. Keşke geçseydim. Rosie'yle beni dergide gördükten sonra babama yazmış."

"Lanet olsun!" Bu habere sevinmeyeceğinden emindim ama doğrusunu söylemek gerekirse böylesi bir *şok* da beklemiyordum.

“Sorun değil,” dedim. “Önemli bir şey yok. Sadece biraz şaşırdım, hepsi bu. Bu kadar yıl sonra bana kısa, arkadaşça bir e-posta atabileceği aklımın ucundan geçmezdi.”

Will’in yüzünü inceledim. Gözleri kısılmış, tüm vücudu savunmaya geçmiş gibiydi; sanki Fraser Johnson birdenbire bahçede belirip evimize dalacak ve “İşte geldim, Rosie! Gerçek baban! Beni bu kuzukulağı delisi pespaye kopyacıdan çok daha fazla seveceksin, değil mi? Hem doğruya doğru, adam garip kokuyor, çiş gibi sanki!” diye bağırarakmışçasına gergindi.

“Kısa, arkadaşça bir e-posta,” diye tekrarladı.

“Biliyorum. Bu çok saçma. Ondan haber alacağımı hiç düşünmemiştim.”

Will yüzünü buruşturup alnını kaşıdı. “Babanı nasıl bulmuş peki?”

“Yelken kulübünden. Babam yazman olduğu için bulması kolay.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Hiç”, dedim kesin bir duruşla. “Şu an hiçbir şey yapmayacağım.”

“Rosie’yle tanışmak mı istiyor? Peşinde olduğu şey bu mu?”

“Yo, garip olan da bu ya. Yalnızca ‘Sizi dergide gördüm ve yazmak istedim’ demiş. Rosie’yle tanışmanın konusu geçmiyor. Hatta ondan *benim* kızım diye bahsediyor.” Rosie’nin odasından gelen müziği duyarak dudağımı ısırdım. Ollie’nin odasının ışığı çoktan kapanmıştı ama Rosie ve Nina muhtemelen gecenin bir yarısına kadar oturup sohbet ederlerdi.

“İnanılmaz bir herif.”

“Biliyorum. Dergide Rosie’yi gördüğü anı düşünsene, ilk defa, hem de büyümüş olarak...”

Will bana döndü. “Ne tür bir adam olduğu belli işte. Ne zaman istese bizi bulabilirdi ve biliyorsun ben bunu sorun etmedim. Yani görüşmek istese, Rosie’nin de onayıyla.” Sesi çatladı. Ona sarılmayı denedim ama beni itti. “Arıza çıkarmazdım bu konuda...”

“Tabii ki hayır, biliyorum hayatım,” dedim şefkatle. “Bu konuda hep gerçekçi olmadık mı? Rosie’nin bir noktada onu tanımak isteyebileceğini biliyorduk.”

Başını salladı. Şu an, Rosie’nin daha dün sabah bu tanışmayı istediğini söylemem için doğru fırsattı. Ancak öyle yıkılmış görünüyordu ki bu yükü omuzlarına bırakamazdım. Ki önce tüm durumu kendi kafamda hale yola koymalıydım ki düzgün bir plan yaratabilelim.

Gözlerini bana dikti. Safir gibi parlıyorlardı, etkileyici bir mavi. “O halde cevap vermeyecek misin?”

“Neye, e-postaya mı?” Tereddütte kaldım. “Düşünmek için zamana ihtiyacım var, Will.”

“Düşünecek ne var ki?”

“Bilmiyorum,” deyip uydurmaya başladım. “Eğer Rosie onunla irtibata geçmek isterse diye e-posta adresinin elimde olması iyi olabilir.”

“Evet, lazım olabilir.” Will’e baktım. On beş yıldır Rosie’ye babalık eden, yüzmeyi ve bisiklete binmeyi öğreten, tüm o zor zamanlarda yanında olan Will. Yine de her şeye rağmen babalık konumu ince cam gibiydi, fevkalade kırılgan. Böyle hissettiği için onu suçlayamazdım, son zamanlarda Rosie onu çok zorlamıştı. Bana da çok iyi davrandığını söyleyemezdim ancak farkımız vardı; ben Rosie’nin annesiydim ve bunu kimse değiştiremezdi.

Will banktan kalktı ve “Erken yatacağım,” diye mırıldandı. Bahçeye dağıttığı bisiklet parçalarım toplamaksızın eve girdi.

Arkasından koşmalıydım. Yetişip, “Tamam! E-postayı sildim! Bir daha asla onunla iletişime geçmeyeceğim, asla,” demeliydim. Ama peki ya Rosie? Fraser onun babasıydı ve bu durumu değiştiremezdim.

Mutfakta oyalandım, yapmayı hep ertelediğimiz işlerle uğraştım: tost makinesindeki kırıntıları temizlemek, okuldan gelen etrafa dağılmış yazıları toplamak gibi... Guinness’in suyunu ve samanını yeniledim. Üst kata çıktığımda Will’i yatak odamızda, rafta bir kitap arar gibi yaparken buldum. “Senin için zor olduğunu biliyorum,” dedim yumuşak bir sesle.

“Beklenmedik oldu.” Çoraplarını çıkarıp kirli sepetine attı.

Pantolonunu çıkarıp tişörtü ve iç çamaşırıyla yatağa girmesini izledim. Dişini bile fırçalamamıştı ki Will temizlik konularında titizdir. Banyoya gidip temizlendim, üstümü değiştirip bu konuyu mantık çerçevesinde konuşabilmek için kendimi toparladım. Ropdöşambırımı üzerime geçirip yatak odamıza doğru yürüdüm. Will sırtüstü uzanmış, boş boş tavana bakıyordu. “İyi misin hayatım?” Yanına sokulup yanağından öptüm.

“İyiyim.”

“Will, durum şu ki...”

“Sorun değil,” diye sözümü kesti. “Ona cevap yazabilirsin, tabii yapmak istediğin buysa.”

“İstemiyorum,” dedim kesin bir tonda. “Bunu nasıl söylersin? Birdenbire ortaya çıkıp hayatımıza girmesinden memnun olduğumu mu sanıyorsun?” Kalbim güm güm atıyordu. Üzüldüğünü anlayabiliyordum ama olan olmuştu ve bir şekilde bununla baş etmemiz gerekiyordu.

“Yalnızca Rosie için en iyisini istiyorum,” diye mırıldandı.

“Elbette istiyorsun. Önemli olan da bu. Ama konuşmamız gerek...”

Sırtını döndü. “Korkuyorum, tamam mı? Bir şeylerin değişmesinden, bunun bizi etkilemesinden korkuyorum.”

Gözlerim doldu, karanlıkta elini bulup sıkıca tuttum. “Ben de korkuyorum Will, hem de çok.”

Nefes alışını değiştirdi; belki uykuya dalıyordur ya da numara yapıyordur, ayırt edemedim. Yine de elini sıkı sıkı tutmaya devam ettim, asla bırakmak istemiyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün Fraser'ın e-postasının hayaleti Will'le aramızda olanca rahatsızlığıyla duruyordu. Mesafemizi kibar ama dikkatli bir şekilde koruduk, öyle ki kaçabilecek bir işim olduğu için bugün ayrıca sevindim. Rosie'nin ilk düzgün modellik işi bugün olduğundan en azından o neşe doluydu.

Neyse ki ofiste işim başımdan aşkındı. Gelen basın dökümleri, yemek çekimlerine giden ürünler, Rupert'ın iş yaşamı dergileri için röportajlarının ayarlanması ve yeni çıkardığımız "Kendi tadını kendin tasarla" yarışması tüm vaktimi aldı. Will/Fraser konusunu kafamdan çıkarmayı başardım, eve döndüğümde kocamın ruh halinin düzelmiş olacağını umut ediyordum.

Kapıdan içeri girdiğim anda düzelmediğini fark ettim. "Rosie'nin çekimi nasıl gidiyor acaba?" diye sordum ceketimi çıkarırken.

Will omuz silkti. "İyidir herhalde. Akşama pizza uyar mı?"

"Harika olur," dedim. "Bak, bir sürü numune getirdim." Dev bir çantadan bir sürü reddedilmiş ürün paketi çıkarmaya başladım. Tehlikeli değillerdi, tarihleri de geçmiş değildi, yalnızca üretim bandında bir şekilde standartlara uygun bulunmamışlardı. Demek istediğim, *gayet* iyilerdi. Ancak Will masada yükselen yığına bakarken standart dışı birkaç paket cipsin aramızı dü-

zeltmesini ummakla biraz fazla iyimser olduğumu düşünmeye başlamıştım. Will'i neşesine kavuşturacak tek şeyin onu yanıma çağırıp Fraser'ın e-postasını gözünün önünde silmek, sonra da Çöp Kutusu'ndan kaldırmak olacağını tahmin ediyordum ama bunu yapamazdım. Rosie'nin babasıyla tanışmayı istemesi bir yana, *ben* de Fraser'ın bugünlerde neyle uğraştığını bilmek istiyordum. Ona sorulacak sorularım da vardı elbette. Merakım tavan yapmış durumdaydı.

"Bayağı bir depoladık herhalde." Will argümanını desteklemek için bir dolabın kapağını açtı, içi ağzına kadar Archie ürünleriyle doluydu. Bizi tanımayan biri, ailede istifçilikten muzdarip birinin bulunduğunu ya da en azından cips takıntımız olduğunu düşünebilirdi. Sorun şu ki ne Will ne de çocuklar cips seviyordu, fenalık gelmiş de olabilirdi tabii. Sonuç olarak cips birikiminde Will'in deyimiyle "kritik seviye"ye ulaşmak üzereydik.

Kâsedden büyük bir parça pizza hamuru alıp *dan!* diye masaya vurdu. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Böyle davranmasından da. Belki de sorun Fraser'ın e-postası ya da benim davranışlarım değil, onun yaşı ve hormonlarıydı, testosteron seviyesindeki düşüş olabilirdi mesela. Ancak elbette soğuk veya mesafeli davranan bir erkeğin sebebi asla hormonlar değildir; yorgun ya da *düşünceli* olduğu söylenir.

"Cipslerle bir şeyler yapmalıyız," diye öneride bulundum.

"Ne gibi?"

"Bilmem... yaratıcı olalım."

Hamuru daha sert yoğurmaya başladı. "Aklında ne var?"

"Hımm... Bilemedim. Kızlardan biri festival için cipsli kurabiye yapmıştı."

"Cipsli kurabiye," diye tekrar etti. Dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı, sanki *gübre soslu krep* demişim gibi.

“Kulağa garip geldiğinin farkındayım,” dedim. “Ama yulaf, kuru üzüm ve tuzlu cips kırıntıları bir araya geldiğinde çok nefis oluyor.”

“Cipsli kurabiye,” diye bozuk plak gibi tekrarladı. “*Cipsli kurabiye*? Hakikaten böyle bir şey var mı?”

“Evet ama yalnızca bir öneriydi,” dedim, keşke artan kurabiye paketlerini ofiste bırakmasaydım.

“Hımm,” dedi Will.

“Cipsli pizza da ilginç olabilir,” diye acınası şekilde devam ettim. “Her neyse, eğer sen ve Ollie yediyseniz ben başımın çaresine bakarım.” Bir şey daha: Lavaboda iki kirli tabak olduğunu fark ettim. Normalde Will ben işten gelmeden asla yemek yapmazdı. *Bana bak*, diyor gibiydi hırslı yoğurması, *lanet olası bir aşçı yamağı gibi ikinci defa yemek yapıyorum...*

Taze domates ve fesleğen sosu kavanozunu buzdolabından çıkarırken, “Sorun değil,” dedi. “Bu arada söylemeyi unuttum; Tricia uğradı, arka tarafa bir güvenlik kamerası takılması için katkıda bulunmamızı istiyor.”

“Güvenlik kamerası mı? Neden ki?”

Will omuz silkti.

“Çalınacak bir şeyimiz yok ki,” diye devam ettim.

“Bahçemize giren hırsızlardan bahsetti yine...”

“Muhtemelen birkaç sarhoş gençti,” dedim, bir yandan da ilk defa görüyormuşum gibi deniz tuzu ve sirkeli cips paketinin arkasını incelemekle meşguldüm.

“Evet, ben de aynı şeyi söyledim.” Kavanozdaki sosu doğrudan açtığı hamurun üzerine boca etti, şekilsiz bir birikinti oluştu. Aceleyle ufaladığı mozzarellayı da üzerine atıverdi. Solmakta olan zavallı fesleğenimizin kalan birkaç yaprağını öyle sert kopardı ki bitkicik küçük plastik saksısında devrilecek gibi

oldu. Hazır pizza dükkânlarındaki aşçıların bile daha özenli iş yaptıklarına emindim.

“Bir ara cipsli omlet de deneyebiliriz.” Gergin havayı dağıtmak için ne dediğimi bilmeden konuşuyordum.

“Ne?”

“Cipsli omlet. Şaşırtıcı derecede lezzetli oluyor. Veya şu televizyon programında yaptıklarını hatırlıyor musun, ekmeğin üzerine krem peynirle kaplayıp cips kırıntısına bulamışlardı, kirpi gibi görünüyordu.” Kapı çaldı. Will’in utandırıcı bakışlarına daha fazla maruz kalmamak için koşarak açtım.

“Sabrina, selam, gelsene...” Sabrina geniş gülümsemesiyle mutfığa girerken Will’in suratsızlığı yumuşadı: kırk sekiz saattir gördüğüm ilk sıcak ifade.

“Umarım rahatsız etmiyorumdur,” dedi. Üzerindeki mavi streç elbisesiyle yine çok hoştu, saçlarını yukarıdan toplamıştı ve dalgalı tutamlar yüzünü çevreliyordu.

“Hayır, tabii ki etmiyorsun, Will de pizza yapıyordu...”

“Mutfakta gerçekten de mucizeler yaratmıyor mu?” derken Will’in benim için fırına verdiği şekilsiz hamura bakıyordu.

Will çekingence gülümsedi. “Sen de ister misin Sabrina, bolca hamur arttı.”

“Ah...” Tereddüt etti. “Aslında yememeliyim ama Tommy hâlâ şehir dışında. Sandviçle geçiştirmeyi planlıyordum, nasıldır bilirsiniz. Aslında yemek yapmaktan nefret ediyorum.”

“Bilmez miyiz, Charlotte da öyle.” Hayda! Will mutlu mesut Greenspace Heritage’da çalışırken yaptığım binlerce öğün yemek ne olacak? Milyonlarca ızgara sosis, pürelenmiş patates? Saçlarım sürekli domuz eti kokuyordu ve patates ezeceği yüzünden az kalsın kolumu sakatlıyordum. Kabul ediyorum, hiçbirisi mutfak mucizeleri değildi ama en azından kimse aç kalmamıştı! Will

hamuru yoğururken –daha doğrusu erkeksi büyük elleriyle okşarken– buzdolabını açıp yarım şişe şarabı kafama dikmemek için kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Size Zach’in sıradaki konserinden bahsetmeye geldim,” dedi Sabrina masanın kenarına dayanarak. “Perşembe gecesi ucuz bir kulüpte çalacaklar, buraya çok uzak olmayan bir bar. Bilet satışları pek iyi gitmiyor ve bütün o provalardan sonra yalnızca bir grup sıkılmış bar çalışanı ve Tommy’yle bana çalmalarını istemiyorum.”

Will’in can kulağıyla dinlemediğini görebiliyordum, zira şu anda hamuru avuçlamakla meşguldü. Kıvrımlarında ellerini gezdiriyordu, eski bir İtalyan mutfağı kitabından arakladığımız pizza hamurunu değil de Sabrina’nın şuh memelerinden birini okşar gibiydi. Ya da bana öyle geliyordu.

Şaşkın gözlerle onu izliyordum ve tahrik olduğuna dair işaretleri yakalamaya çalışıyordum. Kızardığı kesindi, göz bebekleri de büyümüş gibi görünüyordu. Pantolonunda herhangi bir hareketlenme olup olmadığını görmek için bakışlarımı aşağı kaydırdım ama doğrudan apış arasına bakmadan bunu anlamak imkânsızdı.

Sabrina, Zach’in konserini anlatmaya devam ediyordu ama odaklanmakta güçlük çekiyordum. Onu dikkatle incelediğimi fark eden Will bana meraklı bir bakış attı. Sonra hamurdan mükemmel bir daire yapıp son bir gereksiz çimdik attı. Sosu fırça kullanarak şefkatle yaydıktan sonra peyniri serpiştirdi. Son olarak da bolca döktüğü zeytinyağıyla performansını taçlandırdı; benim kullanmamdan pek hazzetmediği sosyetik Tuscan yağıyla. Benim pizzama *koymadığı* zeytinyağıyla. Pizza hamuru neredeyse inlemeye başlayacaktı. “İşte oldu,” dedi gururlu bir sesle.

“Ee, Zach’in konseri diyorduk.” Sabrina’ya döndüm.

“Evet, felaket bekliyor gibiyiz. İkiniz gelmek istemez misiniz?” Umut dolu bir gülümseme takındı. Will’i arzuladığını –ya da tam tersi bir ihtimali– düşündüğüm için saçmalıyor olmalıydım. Yalnızca arkadaşça, komşuluk ilişkileri dâhilinde davranıyor ve iyi niyetiyle bizi oğlunun konserine davet ediyordu.

“Hımm, olur,” dedi Will kendinden pek de emin olmayan bir sesle. “Gelmememiz için bir sebep göremiyorum, ya sen Charlotte?”

Aslında büyükçe bir sebep görebiliyordum: Zach henüz çok gençti, yaptıkları müzik de fazlasıyla genç olacaktı. Muhtemelen orada kendimizi bin yaşında hissedecektik. “Harika olur,” dedim sevinçle.

“Peki Rosie?” diye sordu Sabrina. “Belki birkaç arkadaş getirip kalabalık yapar...”

“Yakında evde olur, eminim gelmek isteyecektir,” dedi Will.

Will fırındaki pizzaların durumunu kontrol ederken ben de, “Bugün ilk modellik işini aldı,” dedim. “Camber Sands’te çekimdelerdi. Dönüşte onu eve bırakacaklar.”

Sabrina doğal görünen bir tebessümle, “Ne kadar heyecan verici!” dedi. “Neler olduğunu dinlemek için sabırsızlanıyorum.” Tam o sırada, bunu bekliyormuş gibi kapı sonuna kadar açıldı ve Rosie içeri girdi, kapıyı çarpıp odasına çıkmadan önce ağzının içinden hızlı bir “merhaba” duyduk.

Will’e gülümseyip merdiven sahanlığından yukarı seslendim. “Rosie? Kıyafetler nasıldı? Ne yaptınız?”

“Hiçbir şey,” diye böğürdü.

Mutfağa gidip derin bir of çektim. “Bunun kulağa korkunç geldiğinin farkındayım Sabrina ama bazen Rosie’nin yirmi beşinci yaşını, doğru dürüst konuşacağımız günleri görebilecek miyim

merak ediyorum. Kelimelerle, insan gibi iletişim kuracağımız günleri...”

“Bir de bana sor,” diye güldü Will pizzaları masaya getirirken. Sabrina nezaketle bir parça koparıp zevk inlemeleri eşliğinde kemirmeye başladı.

Will bana bakıp, “Üzgünüm, seninki biraz yandı,” dedi.

“Yo, hiç sorun değil, ben zaten yanık severim.” Kararmış hamuru dişlerken gülümsemeye çalıştım.

“Öyle mi?” Sabrina araya girdi. “Tommy de aynı senin gibi. Her şeyi iyi pişmiş, neredeyse yanmış sever. Her seferinde uyarıyorum çünkü biliyorsunuz yanmış gıdalar kanser yapıyor.”

“Çok kötü değil aslında,” dedim. “Çok da yanmamış zaten.” *Henüz kül olmamış*, demek istedim.

“Selam.” Rosie koridorda belirdi. Yüzü solgun ve fena halde yorulmuş görünüyordu.

“Ee, nasıl gitti?” Will ona bir fincan çay uzattı. “Pizza ister misin? Ya da başka bir şey yapayım?”

“Çekimden sonra hamburger yedik.” Dudaklarını sıktı.

“Kıyafetlerden bahsetsene,” diye heyecanla atıldı Sabrina. “Ne giydiniz?”

“Hiçbişi.”

Bakakaldım. “Hiç mi? Çıplak değildin herhalde?”

“Hayır, anne,” diye tısladı. “El işi dedim. Çekim bir yün markasındı; hırkalar, kazaklar, bereler falan... Bu havada tüylü tüylü yün giymek zorunda kaldık.”

“Ah zavallım,” diye araya girdi Sabrina.

“Senenin en sıcak gününde...” diye söylenmeye devam etti Rosie. “Sıcaktan öleceğim sandım!”

“Bir İtalyan tasarımcının ürünleri olacak sanıyordum?” dedi Will.

“Evet, ben de öyle sanmıştım. Laurie, müşterinin Giordano olduğunu söylemişti, ben de İtalyan markası zannettim. Gerçekten de öyleymiş aslında ama el işi örme yapıyorlarmış.”

“Yün markası mıymış yani?”

“Evet.” Somurtarak yutkundu.

“En azından iş,” dedi Will. “Hem bak para kazanmaya başladın, deneyim de oldu, değil mi?”

Rosie boğuluyor gibi hırladı. “Baba, bir örgü dergisinde olacağım! İnsanlar görürse ne derim?” Tanrım, ufacık bir çekim işi ve şimdiden havaya girdi.

Will omuz silkti. “Eh, mankenlik yapacaksan insanların fotoğrafını görmesi gayet doğal, mesleğin cilveleri diyebiliriz hatta.”

“Evet ama üzerimde terleten dev bir kazak ve örme bir kemerle? Bir de *tek parmaklı eldivenler*, ah!”

“Aman canım,” dedim. “Kim görecektir ki? Arkadaşların arasından örgü ören var mı hiç?”

“Hiç yok,” deyip sesli bir şekilde burnunu çekti.

“O zaman sorun yok,” dedi Will. “Güvendesin. Öte yandan başından beri dediğimiz gibi kendini rahat hissetmiyorsan istediğin zaman bırakabilirsin, tamamen senin kararın.”

“Herhalde,” dedi Rosie isteksizce, Sabrina’nın yanındaki sandalyeye ilişti. “Bakın! Bakın bir de ne oldu.” Tişörtünün kolunu sıvayıp sağ koltuk altını Sabrina’ya gösterdi. Bana, öz annesine, onu doğuran kadına değil de Sabrina’ya.

“Ahh, fena olmuş.” Sabrina kendi canı yanıyormuşçasına yüzünü buruşturdu.

“Görüntüye bakılırsa isilik olmuşsun,” dedim kabarmış cildine bakarak. “Çinko oksit losyonu sürmek lazım.”

“Evde var mı?”

“Şu an yok ama yarın alabilirim.”

“Bizde var,” dedi Sabrina ayaklanarak. “Geçen hafta sonu Tommy bahçede güneş yanığı olunca almak zorunda kalmıştık. Deli herif, ıstakoz gibi yandı.” Bir kahkaha patlattı. “Güneş kremi kullanmayacak kadar maço da kendisi. Gidip getireyim. Ah, bu arada unutmadan Rosie, perşembe akşamı Zach’ın konserine gelmek ister misin?”

“Olur,” dedi. O sırada Ollie yanında Saul’le içeri giriyordu, isilik kısa bir süreliğine unutuldu. İki oğlanın da elinde dumanı tüten birer kutu patates kızartması vardı, halbuki daha yeni yemek yemişlerdi. Bu ikisinin iştahları hakikaten muazzamdı, buna rağmen çırpı gibilerdi.

Sabrina yanında bir sürü tıbbi malzemeyle geri geldi, kızımın koltuk altına losyonu sürerken teftiş eder bir gözle izledim. “Daha iyi hissediyorum,” dedi Rosie minnettar bir bakışla. “Teşekkürler Sabrina, losyon gerçekten de rahatlatmış.”

“Ne demek.”

Will kıkırdadı. “En azından birisi bu eve işe yarar bir şeyler getiriyor.”

“Ne demek istiyorsun baba?”

Will yılışıkça sırtıyordu. “Annen yine eve reddedilmiş cipslerden getirdi ve dikkat etmeniz iyi olur...”

“Neden?”

“Onlarla kurabiye pişirmeyi düşünüyor,” demesiyle beraber herkes kahkahalara boğuldu. Ben dâhil, zira kendiyse dalga geçebilen biri olduğumu göstermeliydim.

Yirminci Bölüm

İsilik losyonu konusundaki başarısızlığımı dönem sonu parti-sindeki performansıyla telafi ettim. Bu partiler artık bizim için gelenek haline gelmişti; çocukların jelibon savaşı yaptığı (ve Tricia ile Gerald'ın çitin arkasından endişeli gözlerle bakıp bir insan yavrusu yerine köpekleri Nipper'ı yetiştirdiklerine şükrettikleri) dönemlerden beri severek organize ediyordum. Ebeveyn olarak Will ve benden beklenen, etrafı yastıklarla donatmamız, masaya yiyecek yığmamız ve sonra da iyi eğitilmiş birer servis personeli gibi ortalıktan sıvışmamızdı.

Öte yandan bir süredir Will'in kendini mutfak kölesi gibi hissettiğini düşündüğüm için bugünkü yemekleri ben hazırlamıştım, ona da biraz nefes alacak alan bırakmıştım. Evlatlarımla tatilin başlangıcında beni etrafta görmeye *bayılacaklarına* emin-dim. Sıcak, sisli bir çarşamba öğleden sonrasıydı. Liza yardıma yetişmişti, Ollie ve Rosie'nin arkadaşları da yavaş yavaş geliyordu. Zach de konuklar arasındaydı, ilgiyi kendine çekmekten gayet memnun görünüyordu. İtiraf etmek gerekirse yakışıklı bir çocuktu; yalnızca biraz yanlış yetiştirilmiş ve hatta az beslenmiş gibi duruyordu. Etraftaki diğer –ortalama görünen– çocuklar Zach'in yanında oldukça gürbüz kalıyorlardı.

Zarif, sarışın bir kızın belirmesiyle ortam hareketlendi. “Bu Delph,” diye tanıttı Rosie. “Çekimde beraberdik.”

“Ah, o felaket çekim!” Delph şikâyet ederken bir yandan da gözleriyle bahçeyi tarıyordu; ya konuklardan ya da ortamdan etkilenmediği bakışlarına yansıyor, hangisinden hoşlanmadığını ise anlayamamıştım. Poposuna kadar ipeksi bir incelikte inen sarı atkuyruğuyla hayranlık uyandırıcı görünüyordu; dünyanın en küçük poposu olduğuna her türlü bahse girerdim, zira kalem kutusu boyutunda bir kotun içine sığabilmişti.

“O kadar kötü ne vardı ki?” diye sordu Zach.

“Tam bir cehennemdi.” Kızın bu cevabı üzerine Ollie –ah yavrum, bayılıyorrum bu çocuğa– yanaşıp, “Deniz kenarında olduğunuzu sanıyordum,” dedi.

“Evet?” Delph, *Sen de kimsin?* der gibi gözlerini devirdi.

Yeni arkadaşının bu halinden rahatsız görünen Rosie, Zach’e açıklama yaptı. “Eldiven takmak zorunda kaldık.”

Bir kahkaha dalgası yayıldı. “Ee?” dedi Saul.

“Ee mi?” Delph iyice gerildi. “Hava sıcaktı! Yılın en sıcak gününde *sen* eldiven giyer miydin?”

“Para verseler giyerdim,” deyip omuz silkti Ollie. “Kalın, yün bir bere de takardım. Para için her şeyi giyerdim...”

“İyi madem.” Delph, Rosie’nin koluna girip onu muhabbetten uzaklaştırırken bir yandan da söyleniyordu. “Bir dahakine belki sen yaparsın. Ajansıma senden bahsederim. Littlewoods’un okul kıyafetleri için senin gibi can sıkıcı veletler arıyorlar diye duydum.”

Vay canına, bu hakikaten gereksizdi. Liza’ya baktım. Tüm o yemek koşuşturmasının ardından bahçenin dibine serdiğimiz bir kilimin üzerinde nefesleniyorduk. “Rosie’nin yeni arkadaşından pek hoşlanmadım,” dedim.

“Onun tipi değil gibi pek,” diye onayladı. Nina’nın ikilinin etrafında dolaşıp durmasını izledik. Egzotik yeni konunun gelişile kenara atıldığını hissetmiş olmalıydı.

“Liza,” dedim sesimi alçaltarak. “Anne babamın evindeyken bir şey oldu...”

“Ne oldu?”

“Rosie’nin babası bize ulaştı. Fraser yani...”

“Hayır! Nasıl yani?”

“Babam vasıtasıyla. Onun e-posta adresini bulmuş. Bir ara görüşmek ister miyim diye soruyor.”

“Öylesine mi? Okul arkadaşları falan gibi mi?”

“Gibi, evet. Biraz garip aslında. Genç olduğumuz, korktuğumuz, hata yaptığımızdan falan bahsetmiş.”

“Ona ihtiyaç duyduğunda defolup gitmesi gibi hatalar mı?”

Başımı salladım. “Evet, aynen.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Henüz emin değilim. Will gayet anlaşılır şekilde pek iyi karşılamadı. Öte yandan Rosie bir süre önce onunla tanışmak istediğini söylemişti. Kafasında böyle fikirler olduğu açık. Gerçi bu konuyu daha Will’e açmadım.” Tam o sırada Will’in üç bira ve kurabiyelerle dolu bir tepsiyle yanımıza yaklaştığını görüp sustum.

“Bu seneki parti biraz farklı sanki,” dedi buruk bir gülümsemeyle ve her birimize birer şişe bira verdi.

Başımı salladım. “Hatırlıyor musun bir seferinde oğlanlar bir sığınak inşa etmişlerdi, partide büyük olay olmuştu. Daha geçen yaz gibi geliyor...”

“Hâlâ yaşımız geçmiş sayılmaz,” diye ekledi Will, Liza’ya bir kurabiye uzatırken. “Yarın gece bir konsere gidiyoruz.”

“Şaka ediyorsunuz?”

“Maalesef hayır,” dedi gülümseyerek.

“Zach’in grubu çalışıyor, kalabalık yapalım diye bizi de çağırdılar,” diye açıkladım.

Will yüzünü ekşitti. “Kaçamaz mıyız dersin?”

“Sanmam,” dedim, bir yandan da Sabrina’yla vakit geçireceğine sevinmediği için memnun oldum. Kadını sevmiyor değildim ama mesela bugün ortalıkta görünmemesinin beni üzdüğünü de söyleyemezdim. Liza’ya dönüp sordum. “Sen de gelmek istemez misin?”

“Tabii, neden olmasın.”

“Hem sen hep konserlere gidiyorsun,” diye ekledi Will. “Bize nasıl davranacağımız konusunda ipucu verirsin.”

“Sahnedeki izleyicilerin üstüne atlayacak mıyız mesela?” diye sordum.

Kahkaha atıp kurabiyesinden bir ısırık aldı. “Biraz rock’n’roll görünseniz yeter, Will.”

“Eyvah eyvah, gerçekten mi?”

“Tanrım, şaka yapıyordum. Sadece rahat olun ve güzel zaman geçirmeye çalışın.” Durakladı, kurabiyeyi uzun uzun çiğnedi. “Vay, kurabiye şahane olmuş Will. Hem tatlı hem tuzlu. Ne koydun buna?”

Will itiraf etti. “Hepsi Charlotte’in eseri.”

“Gördün mü?” dedim gülerek. “Gayet güzel oluyormuş. Cipsli kurabiyeler bunlar; tuzu cipten, tadı da üzümden. Will ilk duyduğunda delirdiğimi düşündü.”

Will’e baktım, bana gülümsüyordu. Üstelik *gerçek* bir gülümseme. İçten, eskiden olduğu gibi. Kalbim hafifledi, her şey çok güzel olacak dedim kendi kendime ve biramdan bir yudum aldım. Mutfak deneyim işe yaramıştı. Şimdiye kadar kurabiyelerimi kimse beğenmemişti, dolayısıyla bu anı iyiye işaret olarak kabul ettim. Fraser bir daha benimle asla iletişim kurmayacak, Rosie fikrini değiştirip babasıyla tanışmak istemeyecekti.

En önemlisi de Will’le aramız düzelecekti. Elimi tuttu. Bu güzel yaz gününde muhteşem kocamın eli elimdeydi.

Konsere gitmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki ertesi sabah hafif bir endişeyle uyandım. Müziğe dair değil elbette, o zaten olacaktı. Doğru yöne bakıp ilgileniyor gibi görüldükten sonra hoşuma gitmesi ya da gitmemesi pek önemli değildi. Konserle ilgili diğer konulardı beni endişelendiren: Örneğin mekânın bir vestiyeri olacak mı yoksa bütün gece ceketim elimde, tıpkı Ollie'nin müsameresine geç kalıp oturacak yer bulamadığım zamanki gibi dikilecek miydim? Bütün akşam acıyan bakışlarla karşılaşmıştım ve tabii ki o yorumlarla: “İyi olduğuna emin misin Charlotte? Belki birileri sana *katlanır bir tabure* bulabilir?” Sophia Barton'm flüt solosunun ortasında cınlayan fısıltılar. Hayır, bunu bir daha yaşayamazdım.

Ve tabii ki... kılık kıyafet. Liza'nın pek sevdiği o sakallı akustik adamları dinlemeye gitsek sorun olmazdı; dağınık saçlarım, makyajsız yüzüm, bir de kot ve tişörtle hemen uyum sağlardım. Ya da sağlayamazdım. Bu rahat, geleneksel görünüm zayıf insanlarda gayet güzel dururken benim gibi balık etli bir cips delisine pek gitmeyebilirdi.

Saçlarım, dedim. Acilen el konulmalıydılar. Mahalle kuaförüm Petra'yı aradım ve şanslıyım ki beni boya ve kesim için bu öğleden sonra saat dörde sıkıştırabilirdi. Lüks bir saç tasarım salonu olmasa da Petra'nın kuaförüne gitmeyi seviyordum; rahat, mütevazı ve muhabbeti gayet iyiydi. Orada öğrendiğim şeyleri başka yerde duymam mümkün değildi. Beyoncé, internet aşkları, sıvı diyetinin işe yarayıp yaramadığı... Petra bu konularda tam bir bilgi madeniydi, koltuğa oturup onu dinlemeye bayılıyordum. Bayılmadığım tek konu ise yirmilerinin sonundaki Petra'nın her seferinde, “Ee, bu akşam ne var?” diye sormasıydı. Her defasında Ollie'nin ödevlerine yardım etmek ya da film seyretmek

gibi müthiş eğlenceli aktiviteleri süsleyerek anlatmak zorunda hissediyordum kendimi.

En azından bu defa gerçekten de kayda değer bir şey yapıyordum. “Konsere gideceğim,” dedim Petra’ya.

Ve dev bir hata yaptığımı o an anladım çünkü Petra, “Ne tür müzik?” diye sordu.

“Indie rock gibi bir şey sanırım,” dedim ve hemen sonra olanca coşkusuyla Petra’yla birlikte boya için renk bakarken buldum kendimi. Bir kartona iliştirilmiş sıra sıra, renk renk sentetik saç tutamları...

“Bu sefer farklı bir şey yapalım,” dedi. “Daha yeni, daha genç bir şeyler, görünüşünü yenileyelim.”

“Olur,” dedim Petra’nın coşkusuna katılarak.

“Derin sebze tonlarında bir kızıl kahveye ne dersin?” Sebzeden kastının havuç ya da daha az popüler türevlerinden olan solgun renkli yaban turpu veya kereviz olmadığını umuyordum.

“Harika olur.” Petra renk kartelasında bir tutam saçı işaret etti, güzel bir renkti, gerçekten beğendim, zengin görünümlü parlak bir kahverengi, demek tam bir kumral olacaktım. Kafamdaki yaranın iyileşmesi şerefine bugünlük biraz müsrif davranabilirdim. Bir süre sonra saçımın boyası yıkanmış, fönlenirken Petra’nın “sebze tonları” diyerek neyi kastettiğini anladım: mor. Yani morumsu diyelim. Tabii bunu doğrudan Petra’nın yüzüne söylemedim çünkü ben kahvesi ılık gelince ya da şarap kadehinin içinde yüzen bir mantar parçası görünce şikâyet etmeyen bir insanım. Hatta “Teşekkürler,” deyip cömert bir bahşiş de bıraktım. Ne kadar tatmin olmazsam bıraktığım bahşiş o kadar yüksek olurdu, sonra da kızgınlıkla mekânı terk ettim. Bu durumdan sorumlu olan kişiye değil de böylesi omurgasız bir ahmak olduğum için kendime kızıyordum. Daha kendi saçına

dair fikrimi açıkça söyleyemezken Rosie'yi kendine güvenen güçlü bir kadın olması için nasıl doğru yetiştirebilirdim ki?

"Ah, *anne!*" Eve geldiğimde yeni görünüşüme tanıklık eden ilk kişi Rosie oldu.

Anlayışla göz kırptım. "Biliyorum tatlım."

Bana doğru birkaç adım attı. "Boyattımışsın."

"Evet."

"Yıkanınca gidecek mi?"

Kalbim kırıldı. "Hayır, elbette gitmeyecek. Kalıcı boya."

"Hımm, peki ne kadar süre kalacak?" Gözlerini kafamın tepesine dikmiş bakıyordu.

"Diplerden uzayana kadar diye tahmin ediyorum ya da ben yeniden boyatana kadar." Omuz silkтім. "Belki sarıya boyatırım. Morun üzerine hangi renk yakışır dersin, eflatun mesela?"

Kahkahalara boğuldu. "Çok da kötü görünmüyor. Yalnızca alışmak için biraz vakit lazım."

"Teşekkür ederim. Hem birkaç yıkamada akıp hafifler zaten." Akşam hepimizin ailecek konsere gidecek olması fikrini (Ollie hariç, Saullerde kalmayı tercih etti) düşünerek mutlu oldum. Liza gelene kadar dar bir tişört, siyah kot pantolon ve fazlasıyla parlak morumsu saçlarımla neredeyse hazırdım. Liza yeni saç rengimi, "Olağanüstü ve tabii ki mor değil seni manyak kadın. Nefis olmuş!" diye karşıladı.

Sonra Will alışverişten döndü, üzerinde hâlâ bahçeyle uğraşırken giydiği eski tişört ve dizi yırtılmış kotu vardı. Hazırlanmak için acelesi olmadığı belliydi. "Vay," dedi saçıma bakarak. "Kim yaptı bunu?"

"Kuaförüm tabii ki, Petra. Nasıl buldun?"

"Hımm... Şey." Kulağını kaşıdı. "*Değişik.*"

"Değişik, aklımı kaçırmışım gibi mi değişik?"

“Hayır, elbette değil.” Liza’ya bakıp başını salladı. “Tanrım, Charlotte, bu kadar şüpheli olmana gerek yok. Biraz fazla... patlıcan rengi olmuş sadece. Alışılmadık. Ama sevdim.” Bu cevabı çığgınca bir coşku olarak algılamayı tercih ettim.

“Patlıcan ha,” diye takıldım ona. “Yani beni bir yumru köke benzetiyorsun?”

“Patlıcan yumru kök değildir anne,” diye atıldı Ollie, parktan gelmişti. “Bitkinin rahminde büyür, dolayısıyla meyve sayılabilir. Yine de ben saçını çok beğendim,” dedi vefakâr bir şekilde.

“Teşekkürler tatlım.”

“Ben de patlıcanları severim üstelik,” diye ekledi Will. “Üstelik parlak ve canlı görünüyor. Gerçek bir patlıcan olsaydı ‘En İyi Sebze’ yarışmasını kazanırdı.”

“Haha, teşekkürler,” dedim. Will yukarı hazırlanmaya çıktı. O sırada Nina geldi, arkasından da Delph (Nina’nın yüzünden Delph’in gelmemesini tercih ettiğini okuyabiliyordum). Artık hepimiz aşağıda, Will’in inmesini bekliyorduk. Saatlerdir ban-yodaydı.

“Yüz maskesi falan mı yapıyor dersin?” deyip kıkırdadı Liza.

Rosie huysuzlanmaya başladı. “Bu kadar uzun süre ne yapıyor?”

“Bilmiyorum,” dedim ve Liza’ya baktım. Acaba Will son dakikada fikrini değiştirip gelmemeye mi karar vermişti.

Herkesi mutfakta bırakıp yukarı, yanına çıktım, Will’i merdivenlerin başında yakaladım. Ağzımdan gayriihtiyari bir “Ayy!” çıktı.

Will yüzünü buruşturdu. “Ne oldu?”

“Hiç canım. Bu pantolonunu daha önce görmemişim de.”

“Hayır kurumuna göndermek için ayırdığımız torbanın içindeydi,” diye açıkladı ki bence orada da kalmalıydı. Kuru-

mun ikinci el mağazasında seksi, zayıf, yirmilerinde bir basçı tarafından bulunup giyilmeliydi mesela... Will şişman ya da yaşlı olduğu için değil, yalnızca genelde deri pantolon giyen bir adam olmadığından.

Merdivenin ağzında birbirimize bakıyorduk. “Böyle bir pantolonun olduğunu hatırlamıyorum,” dedim.

“Yine aynı şeyi söylüyorsun. Tüm pantolonlarımı ezbere mi biliyorsun?”

“Hayır ama...”

“Sahip olduğum kıyafetlerin çetelesini tutmuyorsun, değil mi?”

Yüzüm düştü, bu kadar alıngan olacak ne vardı? “Tabii ki tutmuyorum. Yalnızca pantolonun biraz... şaşırtıcı.”

“Şaşırtıcı mı?”

“Evet, sanki eve gelip seni şu yeni moda, üzerinde dantelli sütyen külot resmi olan naylon mutfak önlüklerinden birini giymiş halde bulmam gibi. Çıplak vücuduna mesela.” Görüntüyü düşünüp kıkırdadım.

Will soğuk bir ifadeyle bana baktı. “Deri pantolonla naylon mutfak önlüğünü aynı kefeye koyduğuna inanamıyorum.”

“Koymuyorum!” diye bağırdım. Neyse ki herkes hâlâ aşağıda, mutfaktaydı. “O önlükler korkunç görünüyorlar, senin pantolonunsa,” ter basmıştı, “çok hoş. Sana çok yakışmış.”

“İyi görüneceğini düşünmüştüm,” diye homurdandı.

“İyi görünüyor, gayet iyi. Yalnızca şaşırdım, hepsi bu.”

“Ha, sen saçını mora boyatabilirsin ama...”

“Kahverengi olması gerekiyordu. Maun daha doğrusu. Bir yanlışlık oldu.”

“Ve hatta yüzünü altın parçacıklarıyla kaplayabilirsin?”

“Onu baskı altındayken uydurmuştum, biliyorsun!”

Will kaşlarını çatdı. “Yani bir damlası neredeyse sekiz yüz papel olan kremi kullandığına dair yalan söylemen uygun, benim eski bir pantolon giymem değil, öyle mi?”

Eski, uygun. Deri, değil. Sonra bir anda uyandım: Tanıştığımız gün Sabrina deri pantolon giyiyordu. Will onu taklit ediyor olabilir miydi? Yo, bu çok saçma. Will yeni yetme bir kıza dönüşüyor olamazdı, değil mi? Altı aydır evde oturup sürekli yemek yapmak, bahçe makasıyla çalıları biçmek falan... onu biraz değiştirmiş olabilir miydi? Bilemiyorum. Bir şeylerin eksikliğini duyuyor olabilir miydi? Gençlik, muhtemelen. Ya da heyecan. Ya da deri pantolon. “Tabii ki uygun,” dedim aceleyle. “Haydi, herkes bizi bekliyor.”

Aşağı indiğimizde Rosie bir çığlık kopardı. “Baba, pantolonun!” Ollie dev bir kahkaha patlattı; onu Saullere bırakma vaktimin geldiğinin habercisi olan yüksek bir kahkaha. Neyse ki Liza ince düşünceliydi ve bana kısa bir *Will-ne-giymiş-öyle?* bakışı atmakla yetindi.

Kapı çaldı, gelen Sabrina’ydı. Göğüslerini ortaya çıkaran dar bir siyah elbise giymişti ve üzerinde deri bir motorcu ceketi vardı (Burası iyice Deri Dünyası’na dönmeye başlamıştı). “Hazır mıyız?” diye sordu neşeyle. “Zach çoktan mekânda, Tommy de kurulmalarına yardım etmeye gidiyor.”

“Evet, hazırız,” dedim. “Ceketin nefis.” Ceket hakikaten de güzeldi, azgın bir hayrandan ziyade eski bir rock yıldızının karısı gibi görünüyordu.

“Teşekkürler, bugün aldım. Almamalıydım ama...” *Ne yapabilirdim ki*, ifadesiyle omuz silkti, abartılı dekoltesine gözümü dikmemek için özel bir çaba sarf ediyordum.

“Mekânın adı ne?” diye sordu Liza.

“Alt Taraf,” dedi Sabrina.

Gülmeme hâkim olamadım. “Alt tarafımda bir kaşını var’daki gibi mi?”

“Haha, umarım değildir,” dedi kıkırdayarak. “Mekân Cap & Feather adlı fotoğrafçının alt katında. Biraz batakhane hali var ama sonuçta hepsi imaj için, değil mi?”

Kendimden emin bir şekilde ve neşeyle, “Elbette öyle,” dedim, sanki Will’le her gece böyle yerlere gidiyorduk.

Mekân yürüme mesafesinde olduğu için dağınık bir grup halinde yürüyüşe geçtik. Tahmin edileceği üzere üç genç kız, bizimle ilgileri olduğu anlaşılmasın diye en arkadan yürüyordu, Will’le Sabrina ise en önden seğirtiyordu. İnsan yaşlandığını kafasında sürekli şu soru dönmeye başladığında anlıyordu galiba: Bu, yaşıma uygun mu? Kendime hep bu tür sorular soruyordum: Bu bluzun dekoltesi çok mu fazla? Ponponlu bereyle komik mi görünüyorum? Sabrina’nın kafası belli ki bu şekilde çalışmıyordu, dar elbiseler giyip takma kirpikler falan takabiliyordu. Bahçe kulübesinde seks yapıyordu. Ve elbette bugün o deri ceketini almıştı. Ben en son ne zaman kıyafet alışverişine çıktığımı hatırlamıyordum bile. En son satın aldığım şey sade, kullanışlı, paslanmaz çelikten bir yumurta kabıydı.

İki kafilenin arasında Liza’yla beraber ilerliyorduk, grubun ne çalacağına dair tahminlerde bulunuyordu. “Youtube’ta bazı şarkılarını dinledim,” dedi. “Bayağı iyiler. Güzel bir gece olacağı benziyor.” Kulağım ondaydı ama dikkatimi veremiyordum.

Düşündüğüm tek şey, belki de sorunun bende olduğuydu. Belki de artık anlamıyordum. “Alt taraf” dendiğinde kötü şakalar yapıyordum. Deri kelimesiyle çağrışım oyunu oynandığında el çantası ya da deri kanepeli geliyordu aklıma ve eğer konu deri pantolonsa *sıcaktan pişik olma* fikrinden ileri gidemiyordum. Hiçbir şeyi doğru yapamıyordum.

Yirmi Birinci Bölüm

Grup hakikaten de iyi çalışıyordu: Enerjiklerdi ve kendilerine güveniyorlardı ama ah öyle gençlerdi ki! Kendimi teyzeleri gibi hissetmekten alıkoyamadım; başım hafif yana eğik, çok tatlılar diye düşünüyordum, bu şarkıları ezberleyene kadar kim bilir ne çok çalışmışlardır! Belki hayran kulüplerini kurup yönetmeyi önerebilirdim, tabii böyle şeyler hâlâ varsa.

“Ee, nasıl buldun?” Tommy ter içinde yanımda belirdi, gelişine sevindim çünkü Sabrina ve Will çoktan sahne önüne ilerleyip beni burada bırakmışlardı, Liza da bara içki almaya gitmişti. Kızlarsa elbette mekânın ta diğer ucunda takılıyordu ve benim yanlarında durup havalarını söndürmemi istemiyorlardı.

“Çok beğendim,” dedim. “Zach’in sesi olağanüstü.”

Neşelendi, söylediklerim hoşuna gitmişti. “Evet, ham ve saf bir sesi var. Bir de çok çalıştılar.” Birasını yudumladı. “Konser sonrası bizim evde toplanacağız, gelmek ister misiniz? Kutlama gibi...”

“Olur,” dedim.

“İçki ister misin?”

“Böyle iyi, sağ ol,” diyerek neredeyse dolu bardağımı gösterdim.

“Ne o? Votka mı?”

“Hayır, su.” Sonra kendimi savunmak istercesine ekledim. “Şu sıralar kendimi pek iyi hissetmiyorum da.” Bu şekilde anlatmak, *Will’in korkunç pantolonu ve karınla kocam arasındaki garip elektrik yüzünden bardaki içkilerin tamamını içebilirim ama bu biraz abartılı olur, değil mi? Hem bu gece kendimi rezil edesim yok*, demekten çok daha kolaydı.

Tommy önlere doğru *hâlâ* Will’le olan karısını bulmaya gitti. Adamın bu tip şeyleri hiç umursamadığını tahmin ediyordum, neticede Sabrina sosyal ve hafif flörtöz bir kadındı, bense bunu anlamakta neden güçlük çektiğimi bilmiyordum. Will’in Sabrina’nın pizzasını avuçlaması aklıma geldi ama bu görüntüyü hemen kafamdan kovdum. Tanrım, şimdiye kadar hiç kıskanç olmamıştım ki ben! Acınası haldeydim. Belki de Will bana birazcık daha şefkatli davransaydı tek bacağımın bile girmeyeceği minicik siyah bir elbise giymiş etkileyici bir kadınla vakit geçirmesini o kadar da umursamazdım.

Sahneye odaklanmaya çalıştım, müziğin beni endişelerimden uzaklaştırmasına izin verdim. Sabrina, Tommy ve Zach bizim aileden ne kadar da farklıydılar... Zach ailesinin konserine gelmesinden gayet memnundu bir kere. Hem Tommy de gruba destek oluyordu, Zach’in ise annesiyle takılmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Önlerinde ot bile içiyordu, Tanrı aşkına! Belki Will’le ben de biraz daha rahat davranmalıydık. Rosie’ye deneme çekiminde eşlik etmişim ve olanlara bak: Fraser bizi dergide görmüştü. Eğer istediği gibi kendi başına gitmesine izin verseydim bunların hiçbiri olmazdı.

Şimdi Fraser’ı düşünüyor olmazdım mesela. Lanet olası e-posta. Cevaplamalı mıydım? Defolup gitmesini ve bizi rahat bırakmasını mı söylemeliydim yoksa mantıklı, mesafeli ama dostça bir ton belirleyip Rosie’nin onu hayatına almasına fırsat mı vermeliydim? Tüm bunların Will için ne kadar acı verici oldu-

ğunu görebiliyordum. Elbette atlatacağını biliyordum –atlatmak zorundaydı– ama üzerinde tekrar konuşamamıştık bile. Önce kendim görüşmeden Rosie’nin Fraser’la buluşmasına müsaade edemezdim. Kızımın hayatının bir parçası olacaksa önce düzgün bir adam olduğundan emin olmam gerekiyordu. Kaypak ya da yalnızca meraklı –veya kafadan arızalı– biriye, selametle...

Rosie’nin Nina ve Delph’le durduğu tarafa bir göz attım. Sohbeti Delph yönlendiriyor gibi görünüyordu ve Rosie kahkahalarla gülüyordu. Bu kalabalıkta bile Nina’nın dış kapının mandalı yerine konulduğu anlaşılıyordu. Nina sadık bir arkadaş ve çalışkan bir kızdı, Harvester restoranında bir yandan salata barının birbirine girmesini önlerken bir yandan da ıstakoz ve karides sepetlerini servis edebiliyordu. Rosie’yle beş yaşından beri yakın arkadaşlardı. Yüzündeki sikkın ifadeyi görüp üzüldüm.

Delph ise başka bir türdü, hayatında hiç ıstakoz ve karides sepeti gördüğünü sanmıyordum mesela. Onu Harvester’a götürseler muhtemelen gözyaşlarına boğulurdu. Bütün dünyası modellik üzerine kuruluydu, gerçi güzelliği de başka bir dünyadan gelmiş gibiydi: Alt Taraf’ın garip ortamında altın bir peri gibi parlıyordu. Kariyerine bir örgü dergisi için yün eldiven giyerek başlamadığı çok açıktı, hatta Rosie’nin dediği kadarıyla bu çekim yüzünden ajansını bir güzel haşlamıştı. “Delph dedi ki bir daha *asla* ama *asla* böyle bir çekime gitmemeliymişim,” diye net bir şekilde belirtmişti Rosie, sanki yün eldiven giymesi değil de hasta altı temizlemesi istenmiş gibi.

Liza yanımda belirip elime bir bardak kola tutuşturdu. Cin toniğinden bir yudum alıp, “Bayağı güzel konsermiş,” dedi.

“Evet,” dedim. “Benim için de değişiklik oldu. En son konsere gittiğimde... Tanrım, en son ne zaman konsere gittiğimi hatırlamıyorum bile. Will’le gittiğimiz konserlerde oturma düzeni ve repertuvar oluyordu genelde.”

Gülümsedi. “Gerçi mekân iğrençmiş.”

“Değil mi? Aşırı nemli, neredeyse ağzıma küf tadı geliyor.” Kıkırdayarak sahneye baktık, grup daha gürültülü ve baskın başka bir parçaya geçmişti. Nefis bir şarkıydı, dans etmemek için kendimi zor tutuyordum. İçmediğim halde gayet iyi hissediyordum. Mekânın tıraş nedir bilmeyen ergen oğlanlar ve üzerlerinde daracık kotlar, minicik atletler ve bolca göz makyajı bulunan kızlarla dolu olması umurumda değildi.

Burnunda gümüş bir halka olan bir kız geçerken ayağıma bastı ve sanki ayağımın orada olması benim suçummuş gibi yüzüme baktı. Tebessüm ederek, “Pardon,” dedim. Belki de bakmasının sebebi hiç pirsingim veya dövmem olmamasıydı, burası için büyük bir istisnaydı sonuçta. Gerçi küçük bir dövmem vardı, sağ kalçamda bir buket papatya. Amsterdam’dayken yediğim uzay kekinin etkileri daha geçmeden yaptırdığım dövmenin acısı geçmişti. Beni teşvik eden Fraser’dı, onun da omzunda küçük bir şeytan dövmesi vardı, daha Paris’e varmadan açıp göstermişti. O dövmeyi yaptırdığıma hiç pişman olmamıştım. Hiçbir pişmanlığım yok, diye düşündüm: *Je ne regrette rien!* Üstelik sarhoş bile değildim. Kocamla bir konsere gidebilirdim ve o bütün akşamı benden uzakta, Sabrina’nın yanına yapışmış şekilde geçirebilirdi; bense burada durup kolamı yudumlayabilirdim. Hiç sorun değil!

“Çok iyiler, değil mi?” Sabrina, Will’i peşine takmış yanıma geldi. Grup son parçasını çalıyordu, o anda bütün havayı öldüren bir şey oldu: Çocuklar daha sahneden inmeden ışıklar açıldı. Karanlıkta bu mahzen gibi yerin en azından egzotik bir havası vardı, şimdiyse floresan lambalar nedeniyle olanca çıplaklığıyla ortadaydı. Etrafıma bakındım. Herkes bizi seyrediyordu: Yanlış konsere gelmiş bir grup orta yaşlı insan olduğumuzu düşünüyor olmalıydılar. Gerçi Sabrina ve Liza ortama uyum sağlamıştı,

hatta Tommy de. Kablo topluyordu, yani bir işi vardı, yani aslında buraya ait denilebilirdi.

Will'e baktım. Tatilden bir gün erken dönünce evlerinde bir sürü yabancı genci bütün içkileri bitirip vazolara izmarit saplarken bulan ebeveynler gibi görünüyorduk. Aval aval bakan dağınık kızıl sakallı çocuğa durumu açıklamak istedim: *Yalnızca kalabalık yapalım diye geldik!* Duvardaki kırık ayna dekorunda absürt saçım ve solgun yüzümü gördüm. Demek mumyalanırsam böyle görünecektim. Bu görüntümün sorumlusu yalnızca kötü ışıklandırmadır diye umuyordum. Son günlerde pek çok şeyin nedenini ışığa bağlar olmuştum.

"Tuvalete gidiyorum," dedim Liza'ya ihtiyacım olmadığı halde. Sabrina ve Tommy'nin partisi için kendimi birazcık toparlamaya ihtiyacım vardı çünkü Will evlerindeki konser sonrası kutlamaya katılmayı ister gibi görünüyordu. Anlaşılan bu akşamki pantolonu onu tam bir parti canavarına dönüştürmüştü.

Zemini ıslak tuvalet kâğıdı rulolarıyla tamamen kaplanmış olan kadınlar tuvaletine girerken kabinlerin birinden bir oğlanla kız çıktı, üstleri başları dağılmıştı. Bu feci kokan yerde yapmış olamazlardı, değil mi? Hijyen kurallarına tamamen aykırıydı, gerçi ben kimim ki onları eleştireceğim, daha birkaç gün önce Will'le bahçe kulübemizde halvet olmayı planlıyordum.

Beklenmedik bir şekilde çocuklar sanki ben orada yokmuşum gibi kırık dökük lavaboların orada öpüşmeye başladı. Yanlarından geçip kabinlerden birine kendimi attım, tam o sırada da yanlışlıkla kurutucuyu çalıştırdım. Kız sanki vurulmuş gibi, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Sallanan kapıyı kapatıp yapış yapış klozet kapağının üzerine oturdum, bir bahane bulup partiye gitmesem ne olurdu?

Olmazdı tabii ki. Bütün ailem gidiyordu (Ollie hariç elbette, şu anda onunla yer değişmek için neler vermezdim. Saul artık

gizlese de hâlâ Lego'lara bayılıyordu, bu iğrenç tuvalette saklanmaktansa renkli parçalardan tam teşekküllü bir uzay istasyonu yapmayı tercih ederdim). Her neyse, bu noktadan sonra direkt eve dönmek ayıp olurdu.

Klozetten kalkıp sahte bir özgüvenle mekâna geri döndüm. Her şey deminkine nazaran çok daha iyiydi, öpüşen çift ortadan kaybolmuştu ve bütün ekip gitmeye hazır şekilde beni bekliyordu. Dönen metal merdivenden yukarı tırmanıp dışarı çıktığımızda hava hiç olmadığı kadar temiz geldi. Alt Taraf'ın yosun ve nem kokusundan sonra âdeta dağ havası gibiydi. Dönüş yolunda, "Oğlun ne kadar yetenekli," dedim Sabrina'ya ve bunu gerçekten kastederek söyledim.

Gururla gülümsedi. "Teşekkürler. Harikaydılar, değil mi?"

"Gerçekten de çok iyidiler," dedi Liza. Will de onaylayan bir şeyler mırıldandı. Belki de Sabrina ve Tommy'lerdeki parti eğlenceli olur diye düşünmeye başladım; Will'le kitap okumak ya da film seyretmek yerine her yaş grubundan bir sürü insanla çok daha fazla eğlenebileceğimiz bir gece. Evlerine vardığımızda neredeyse parti havasına girmiş hissediyordum. Will'in pantolonu bile gözüme daha az korkunç görünüyordu. Belki de alışmak lazımdı.

"Dağınıklığın kusuruna bakmayın," dedi Sabrina ancak etrafta ne geçen defaki açılmamış kutular ne de yemek masasına saçılmış şişeler vardı. Yalnızca altın rengi bir vazoya yerleştirilmiş dev leylaklar baygın bir koku yayıyordu.

"Vay," dedim. Leylak hayranı bir insan değildim aslında, bahçeden toplanmış çiçekler daha çok hoşuma giderdi ama görüntü gerçekten de etkileyiciydi.

"Tommy aldı," dedi Sabrina bir tebessümle. "Doğum günüm için."

“Neden söylemedin?” diye bağırdı Will. Sonra da bana dönüp, “Hediye almalıydık,” diye fısıldadı.

“Farkındayım,” diye alçak sesle yanıtladım, bir yandan da otuz sekizinci yaş günümü evimizin sıvasını yaptırarak kutladığımız aklıma geldi. *Kes şunu* dedim kendi kendime, *sen yetişkin bir kadınsın, ergen gibi davranmayı bırak.*

Sabrina içki getirmeye giderken Will, “Keşke haberimiz olsaydı,” diye yakınmaya devam etti.

“Neden?”

“Doğum gününden!”

Tanrı aşkına! Eminim Tiffany marka kolyeyi birkaç gün geç almayı sorun etmez. “Önemli değil, Will,” dedim. “Bizden hediye beklediğini sanmıyorum.”

“Alsaydık iyi olurdu, yani...”

“Bu konuyu kapatabilir miyiz artık?” diye tısladım, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Saçmaladığımı farkındaydım. Muhtemel sebebi de üzerinde tekrar düşündükten sonra Fraser’ın bana yazmasından aslında o kadar da tedirgin olmadığımı fark etmemdi. Yalnızca merak ediyordum, zira bir zamanlar bütün dünyam Fraser’dı. Ve elbette böyle şeyler düşünmemem gerektiğini bildiğim için kendimi Will’in –kendi çilekli dondurmasını yapabilen sadık kocamın– gözünün de dışarıda olabileceği fikriyle avutuyordum.

Uzaklaşıp mangal partisinden hatırladığımı sandığım bir adamla muhabbet etmeye başladı. Liza ve Sabrina’nın yanına gittim, bir süre sonra müzik coştı, Tommy kendini gecenin Dİ’i ilan etmişti. Bu durumu gülünç bulan Zach ve arkadaşları çok eğleniyor gibiydi. Parti giderek hareketleniyordu ancak ben pek ayak uyduramıyordum. Nina’nın da aynı şekilde hissettiğini fark

ettim. Rosie ve Delph derin bir sohbeta dalmışken o, kenarda telefonuyla oynuyordu.

Gece yarısı olmak üzereyken telefonum çaldı, ekranda Saul'ün annesi Maria'nın ismini görünce bir an ürperdim. "Selam Maria, her şey yolunda mı?"

"Evet, endişelenme, pek bir şey yok. Bu gece dışarıda olduğunuzu biliyorum, aradığım için üzgünüm. Ollie kendini pek iyi hissetmiyor da."

"Ah, hemen gelip alayım." Ceketimi giyerken Will bana şaşkın bir bakış attı.

"Bizde kalabilir, gerçekten sorun olmaz," dedi Maria. "Kendisi de kalmak istiyor zaten ama ateşi bayağı yüksek..."

"Hiç sorun değil," dedim. "On dakikaya oradayım."

"Ne oldu?" Telefonu kapatırken Will kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Ollie hastalanmış. Ateşi çıkmış."

"Gidip alayım."

Hayır anlamında başımı salladım. "Sorun değil gerçekten, ben giderim. Sen kal ve eğlenmene bak." Yanağından öperken, pantolonuna gösterdiğim tepki ve Sabrina'ya arkadaşça davranmasından çıkardığım kıskançlık krizi için kendime kızdım. Sonuçta onu mangal partisine sürükleyen de bendim.

Hakikaten büyümem lazımdı.

Rosie'nin yanına gidip, "Ben Ollie'yi almaya gidiyorum," dedim. "Siz kızların bizim eve dönme vakti geldi mi?"

Sanki yemeğini onun için küçük lokmalara bölmeyi önermişim gibi küçümser biri bakış attı. "Eve istediğimiz zaman kendimiz dönebiliriz anne."

"Tamam, peki. Çok geçe kalmayın ama." Yine saçmaladığımı fark ederek duraksadım; Will buradaydı, keza Liza da. Ters bir

şey olamazdı ki. Herkesle vedalaşıp Saullerin yolun aşağısındaki evine gittim. Oğlum kanepede oturuyordu, çoktan hazırlanmış ve ceketini giymişti, solgun görünüyordu. "Selam anne," diye homurdandı.

"Selam tatlım. Ah, zavallı yavrum. Haydi gel de seni eve götürüyüm."

"Sizi arabayla bırakayım," dedi Maria, öyle cömert ve iyi bir kadındı ki. En az dört çocuk büyütmişti ama sesini bir an bile yükseltmediğine emindim.

Minnettarca gülümsedim. "Hiç gerek yok. İki dakikaya evde oluruz, hem biraz temiz hava almak Ollie'ye iyi gelir." Sarılarak vedalaştık.

"Geceni mahvettiğim için üzgünüm."

"Mahvolmadı ki," dedim dürüstçe. "Zaten fenalık gelmişti."

Eve geldiğimizde Ollie'nin gerçekten de hasta olduğunu anladım, zira etrafında dolanıp onu yatağa yatırmama, alnına ıslak bez koymama izin verdi. Çocuklarımı şımartabilmeyi özlemiştim. Her günkü görevlerimden bahsetmiyordum elbette, çamaşır ve kahvaltıyı herkes yapardı ama *anneliği*... Hatta hemşireliği bile özlemiştim. Ateş düşürücü verip yatağının başında o uyuyana kadar bekledim, sonra aşağı inip yapmam gereken sıradaki şeyin ne olduğunu düşündüm.

Yirmi dakika sonra Rosie ve Delph dev kahkahalarla eve girdiler. "Selam kızlar," dedim, acaba içki mi içmişlerdi? Sorgulamamayı tercih ettim, fena görünmüyorlardı, sadece keyifleri yerindeydi. "Nina nerede?" diye sordum.

"Eve gitti," dedi Rosie umursamaz bir şekilde.

"Öyle mi? Hayret, ben bize geleceğini sanıyordum."

"*Babası* gelip aldı." Bu sanki dünyanın en utanç verici şeyiymiş gibi Delph'in yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi.

Kaşlarımı çatıp Rosie'ye baktım. "Onu bizde kalmaya davet ettin, değil mi? Kendini dışlanmış hissetmesin?"

"Anne, kız *on altı* yaşında," deyip Delph'e bakarak gözlerini devirdi. "Tabii ki dışlanmış hissetmedi. Biraz şey davranıyordu... Ne bileyim..." Omuz silkip Delph'e döndü. "Hadi odama çıkalım."

"Bir şey lazım mı?" diye seslendim arkalarından. "Su falan getireyim mi?"

"Yok, gerek yok," diye mırıldandı Rosie.

Sonra merdiven sahanlığında benim duyup duymadığımı umursamadan, "Ee, Sabrina hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Delph.

"İyi biri," dedi Rosie.

"Biraz turuncu değil mi sanki? Ucuz bronzlaştırıcı spreylerden sıkılmış gibi."

"Hımm, sanırım." Rosie'nin sesi ikna olmamış gibi geliyordu.

"Mandalina rengi hatta," diye ekledi Delph kıkırdayarak. "Ya da satsuma. Veya turunç. Ne farkları var hiç bilmem, hepsi küçük portakallar değil mi sonuçta?" Rosie'nin odasına girip kapıyı arkalarından güm diye kapattılar, kahkahaları devam ediyordu.

Duşa girmiş, Alt Taraf'ın –tekrar düşündüm de bir bara verilebilecek en kötü isim olabilir– küflü kokusunu üzerimden atmaya çalışırken az önce olanları gözden geçirdim. Rosie zor bir genç kız olabilirdi ama kimse hakkında kötü konuşmazdı, en iyi özelliklerinden biriydi bu. Nina konusunda bu kadar vurdumduymaz olmasına ise inanamıyordum. Belki de Delph mandalinalar konusunda Ollie'ye danışmalıydı, oğlum meyveler konusunda tam bir uzmandı.

Duştan sonra aşağı inip mutfakta yiyecek bir şeyler aradım. Canım cips istemiyordu, hele ıstakoz aromalı olanları *hiç*. Ilık

ve sakinleştirici bir şeye ihtiyacım vardı. Yıllardır kimsenin el sürmediği Ovaltine kavanozunu gördüm. Dumanı tüten bir fincan yapıp oturma odasına geçtim ve camın kenarına oturup kakaolu malt aromasının keyfini çıkardım.

Oturduğum yerden Tommy ve Sabrina'nın oturma odasının içini görebiliyordum. Tıpkı bizimki gibi onların da oturma odası geniş bir pencereyle yola bakıyordu. Partiye yeni gelenler de olmuştu anlaşılan, oda iyice kalabalıklaşmıştı. Eğlenceli görünse de burada kalıp yatmadan önce sükûnetin tadını çıkarmayı tercih ettim. Fincanımdan bir yudum daha aldım, bu gece çok da kötü değildi aslında. Neşeli, cömert insanlarla beraberdik ve benim artık kendimi toparlamam gerekiyordu.

Ön kapı açıldı, Liza içerde birilerine el salladıktan sonra uzaklaştı. İnce, uzun vücudu ve açık kumral saçlarıyla ne hoştu. Will'in daha ne kadar kalmayı planladığını merak ediyordum. Oturma odasında dans eden birileri vardı: dans dediysem orta yaşlı dansı, yani "geometrik şekilli" figürler topluluğu... İyi ki kızlar buna şahit olmadılar. Rosie benim radyodaki şarkılara eşlik etmeme bile fiziksel acı çekercesine tepki veriyor, bu yetişkin figürlerini muhtemelen kaldıramazdı. Neyse ki Will de pek dans eden tiplerden değildi.

Ancak şimdi bakıyordum da fikir değiştirmişti herhalde. Vay canına, hem de ne hareketler, ne hareketler! Havada elleriyle altıgen çiziyordu. Ya da Ollie'nin en sevdiği şekil olan onikigen belki, sanki sinek kovmaya çalışır gibi kollarını dört bir yana savuruyordu. Will'den beklenmeyecek davranışlardı ancak gördüğümün o olduğuna emindim, deri pantolonunun sardığı kalçalarını kıvrıp kollarını tüm dans türlerini aynı potada eritmek istercesine sallıyordu.

Dansın ona iyi geleceğini düşündüm. Tüm bu hareketlerle endorfin salgıladı ve o da gülümsemesini geri getirirdi belki.

Pizza hamuru yoğurmak üzerine kurulu evcimenlik zincirlerini kırıp biraz deşarj olsa hiç fena olmazdı. Tanrım, son altı ayımın çoğunu düdüklüyle ve papatya dikmekle harcasaydım ben de bu gece sarhoş olurdum. Sarhoşluk ne kelime, kendimi kaybederdim. Hatta şu trafik memurluğu ilanlarını bile ciddiye alabilirdim; her gün bir sürü asabi insanla muhatap oluyorsun ama bunun bir ergenle yaşamaktan pek de farkı yok, değil mi?

Herhalde ben de buyum diye düşündüm: Rosie'nin iyi gününde şüpheyle, kötü günündeysen düşmanlıkla baktığı, her an ona ceza yazacakmışım gibi tetikte olduğu bir trafik memuru. Her neyse, en kısa sürede Will'le karşılıklı oturup iş başvurularının nasıl gittiğini öğrenmeliydim. Belki de çevresini biraz genişletip farklı seçenekleri değerlendirmesi gerekiyordu. Bahçe peyzajcısı olabilirdi ya da pizza şefi, kim bilir?

Tommy ve Sabrina'nın oturma odasında misafirler ara ara görünüp kayboluyordu. Oda tamamen boşalmış gibiydi, sonra bir anda Will yeniden ortaya çıktı, üstelik yalnız değil de bir kadınla sarmaş dolaş! Kadının uzun, dağınık saçları yüzünü örtüyordu, kim olduğunu anlayamıyordum. Will tutkulu bir şekilde sarılıp kadını döndürürken midem ağzıma geldi.

Tango veya herhangi başka bir seksi latin dansı yapmadıkları açıktı, öyle olsaydı bu sarılma kabul edilebilirdi, yani belki... Elbette kocamın başka kadınlarla dans etmesini dert etmiyordum. Sorun şuydu ki Will asla dans etmezdi, benimle bile. Kaçabiliyorsa mutlaka kaçardı; bardakları toplamaya, hatta bulaşıkları yıkamaya giderdi. Tanımadığı insanların sarhoşlarla dolu oturma odasında yetmişlerin disko müziğiyle dans etmek dışında aklınıza gelebilecek her şeyi yapabilirdi. Ama asla dans etmezdi. Ya da bu geceye kadar öyle sanıyordum, sonuçta yetmişlerden bir rock grubunun gardırobunu soyacağı da aklıma gelmezdi.

Her neyse, teorik olarak bakarsak bu yaptıkları tam olarak dans da sayılmazdı, daha ziyade ön sevişme olarak kabul edilebilirdi: Sıkı, ateşli kavrayışlar ve –öğk– başını kadının elbisesinden fışkıran göğüslerine gömmeyi içeriyordu. Kimdi bu kadın? Sabrina mı yoksa arkadaşlarından biri miydi? Şu Abs denen kadın mıydı? Görebildiğim tek şey silah gibi doğrultulmuş dolgun memeler ve sağa sola savrulan dev bir saç yığınıydı.

Odada bir grup insan daha belirdi, gülüyor ve alkışlıyorlardı. Belki de Sabrina ve Tommy'nin parti anlayışları buydu. Belki de kulübede sevişmek yalnızca grup seks partilerine giden yolda buzdağının görünen ucuydu. Ağzımdaki malt tadı acılaştı.

Giyinmeli, oraya gitmeli ve Will'i kendini daha fazla rezil etmeden eve getirmeliydim ancak sinirli bir anne gibi görünmeden bunu yapmam imkânsızdı, üstelik kalıp eğlenmesini bizzat ben söylemişken. Yapabileceğim tek şey kendime daha fazla eziyet etmeden izlemeyi bırakmaktı. Ah, ne aptalım, saçma patlıcan saçlarım ve ben! Üstelik patlıcan sevmem bile. Acılığı gitsin diye tuzla ovulan bir sebzedden –pardon *meyveden*– ne hayır gelir ki? Gerçi bu akşam ben de *tatlı* sayılmazdım. İçim en acı patlıcandan da acı diye düşündüm gözlerim dolarken.

Ayağa kalkıp pencereden uzaklaştım, fincanımla beraber yukarı çıkarken kocamın en azından o deri pantolonun içinde terleyip pişik olmasını diledim. Umarım yarın sabah müthiş bir kaşıntıyla uyandığında pişik olduğunu fark eder ve şu çinko oksit losyonunun (*Sabrina*'nın çinko oksit losyonunun) geri kalanını apış arasına sürmek zorunda kalır. Stratejimi belirlemiştim: Akşamdan kalma bir şekilde yatakta uzanıp münasip yerlerini kaşırken gayet sakin ve mesafeli duracaktım. Benimle *hiç* öyle dans etmemişti. İstedğimden değil tabii ama yine de... Artık soğumuş içeceğimin kalanını bitirdim, sütün kaymağı dudağıma yapıştı.

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Yatak odamıza geçtim, soyunup sabahlığıma sarındım. Sonra bilgisayarımı alıp yatağa girdim. Bağdaş kurup oturduktan sonra gelen kutumu taradım. İşte oradaydı: Fraser'dan gelen e-posta.

Çok zaman geçtiğini biliyorum. Anın heyecanıyla birtakım kararlar vermiştik çünkü gençtik ve korkmuştuk.

Gözyaşlarım yanaklarıma iniyordu artık. Elimin tersiyle sil-dim onları. Aklımdaki tek görüntü, Will'in koltuk minderlerinin arasına kaçan bisküviyi bulmaya çalışan bir köpek gibi kafasını kadının dik memelerinin arasına gömdüğü andı. Ne düşünüyordu ki? Ne kadar sarhoş olabilirdi? Ben de sarhoş olmuştum, çok yakın zamanda hem de. Ama yalnızca katran ruhuna bulanıp komşuları korkutmuştum.

Görüşmek istemezsen seni anlayabilirim. Yalnızca seni asla unutmadığımı bilmeni istedim...

*

Daha ne yapacağımı düşünmeye fırsat bulamadan parmaklarımın kontrolü bende değilmişçesine yazmaya başladım:

Selam Fraser,

Babam e-postanı iletti. Evet, benim, artık Charlotte Bristow'um. Senden haber almak en hafif tabiriyle şaşırtıcı oldu ama yazdığına sevindim. Her neyse, işte buradayım.

Charlotte

Yirmi İkinci Bölüm

Will eve geldi. Dans eden baykuş ormanda bayankuşla yaptığı âlemden yuvasına döndü –muhtemelen bayankuş onu kibarca paketlemişti– ve sallana sallana mutfığa girdi. Ya da girdiğini sandım. Kulaklarımı dikmiş yatakta yatıyordum, saat gece 02.07’ydi ve neredeyse hiç uyumamıştım. Ne yapmalıydım?

Seçenekler açıldı: 1. Yataktan çıkmayıp uyuyor taklidi yapabilir, herhangi bir yüzleşmeden belki de sonsuza dek kaçınabilirdim. 2. Fırtına gibi aşağı inip ona gördüklerimin hesabını sorabilirdim. Hayır, soramazdım. Kadının birinin göğüslerinde kaybolurken elimde maltlı sütümle candan onu dikizlediğimi itiraf edemezdim.

Hiçbir şey görmemiş gibi davranmalıydım. Hayatıma devam etmeli, çocuklarımla ilgilenip işime gitmeli, bir saygınlık abidesi olmalıydım. İyi yanından bakmak gerekirse aşağıda yaptığı o kadar gürültüye rağmen çocuklar uyanmamıştı. Rosie ve Ollie’nin babalarını bu halde görme ihtimali yeterince kötü değilmiş gibi bir de bizi neredeyse hiç tanımayan bir ziyaretçimiz vardı. Delph, Will’in erotik gösterisine şahit olup bütün model dünyasına Rosie’nin babasının nasıl utanç verici bir adam olduğunu anlatabilirdi. Neyse ki hepsi uykudaydı, bir de bununla uğraşamayacak kadar sinirliydim.

“Ahhh...” Merdivenlerden bir sızlanma sesi geldi. Sonra bir ses daha, yaralı küçük bir köpeğin inlemesi gibi. Yataktan çıkıp sahanlığa doğru gittim.

Will merdivenlere yığılıp kalmıştı. Saçları dağınık ve terden alnına yapışmıştı, tişörtünün önünde koca bir içki lekesi vardı. Orada durup manzaraya baktım, neden farklı hissettiğimi anlamaya çalıştım. Çocuklardan biri yaralanmış olsa ya da bir sebepten mutsuz olsa hemen yanına koşardım, Will’in de böylesi acil bir desteğe ihtiyacı olduğu açıktı. Yine de durumun *farklı* olduğunu biliyorum. Çocukların ebeveynlerine ihtiyacı vardır. Duygusuz ve bencil olabilirler, insanın sağlam bir içkiye duyduğu ihtiyacı artırabilirler ama bunu isteyerek yapmazlar. Bir keresinde doktora gittiğimizde form doldurmak için çantamdan yanlışlıkla kalem yerine tampon çıkarmıştım. “Anne, o kalem değil!” diye bağırıyordu Ollie. “Kadınların popolarına taktığı şeylerden o!” Küçük düşürücü olduğunun farkındayım ama yalnızca yardım etmeye çalışıyordu.

Will kıvrandı ve tekrar inledi. Tanrım, bir de bununla uğraşacağım. Yanına eğilip, “Will,” diye fısıldadım. “İyi misin?”

“Ayyy...”

“Kalkman lazım. Burada uyuyamazsın. Çocuklar görür...”

Merdivene yayıldı. “Sorun değil. E-posta attın mı bari?”

“Ne?”

“Ona. Fraser. Kızı görebilir dedin mi?” Gözlerini bana dikmiş, kıpırdamadan bakıyordu.

“Cevap attım,” diye mırıldandım. “Ama bunu şimdi konuşmayalım istersen.”

“Neden? Konuşalım, önemli!”

“Şişş.” Rosie’nin duyacağı endişesiyle Will’i susturmaya çalıştım. “Biliyorum ama bunu şimdi konuşmasak daha iyi olur,

hele de merdivenlerde kendini kaybetmişken. Şaka gibi... Haydi yatağa gidelim Will, ben de sana su getireyim."

"Kötü bir şey yaptım," diye sözümü kesti.

"Evet, biliyorum, gördüm."

"Yok, görmedin. Bilmiyorsun." Şimdi neden bahsediyordu acaba? Belki de kadını mıncıklaması sadece ısınma turuydu, sonra devamını getirip kadınla tuvalette ya da bahçede falan sevişmişti. Hatta bahçe kulübesinde! Daha korkuncu olamazdı herhalde. Ancak şu an tek düşündüğüm Will'i kazasız belasız yatağa yatırabilmektir.

"Haydi gel. Sabaha konuşuruz." Kıpırdamadı. "Herkesi uyandıracaksın," diye tısladım. "Üzgünüm." Yarım yamalak konuşuyordu. "Çok, çok üzgünüm Charlotte..." Şimdi de titremeye başlayan kocamı yavaşça doğrultup oturur pozisyona getirdim.

"Endişelenme, ben yanıdayım," diye fısıldadım. "Haydi şimdi kalkmayı dene."

İtaatkârca ayağa kalktı. Gözleri bir garipti, odaklanamıyor ve başka yerlere bakıyordu, bir yandan da şırıl şırıl terliyordu. Kalkınca fark ettim, pantolonunun sol bacağına da bir şeyler dökülmüştü. Âdeta bir çekicilik abidesi! Sinirime hâkim olmaya çalışarak ona yatak odasına kadar eşlik ettim, yatağın kenarına oturttum. Başı önde, ayakkabılarına bakıyordu. "Will," dedim. "Ne kadar içtin?"

"Çok içmedim. Azıcık."

"Ama çok çarpmışa benziyor."

Suratını ekşitip sırtüstü yatağa devrildi. "Gerçekten çok fenayım."

"Ne demek istiyorsun? Ne yaptın?" Yüzüne baktım, acaba normal rengine ne zaman dönecekti.

"Tommy sorun olmaz dedi, özel anlarda o da atıyormuş..."

“Ne? Tanımadığı kadınları tuvalete mi atıyormuş?”

Anlamamış gibi ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. “Ben kadın atmadım.”

“Ne yaptın peki?”

“Eks attım.”

Ne olduğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. “Eks mi attın? Tanrı aşkına, Will! Hangi yıldayız, 1988 mi?”

“Hayır ama Tommy dedi ki...”

“Arkadaş baskısından etkilenmek için biraz fazla yaşlısın,” diye çıkıştım. “Düzenli olarak hap mı alıyorlarmış, hem de Zach ve arkadaşları evdeyken?”

“Yok, onlar başka partiye gitti...” Bir anda doğrulup yataktan fırladı, banyoya koşup yüksek sesle öğürmeye başladı.

Peşinden seğirttim –kapıyı açık bırakmıştı– ve onu küvetin kenarına tutunmuş halde içine kusarken buldum.

“Baba?” Rosie şaşkınlıkla kapı aralığında duruyordu. “Neler oluyor? Babamın nesi var anne?”

Delph yanında belirdi, üzerinde kısa bir atlet ve pembe bir külot vardı. “İyy, baban kustu galiba?”

“Bir şey yok,” dedim aceleyle. “Will iyi kızlar. Haydi odanıza dönün.”

Bu defa Ollie’nin kapısı açıldı ve oğlum gözlerini ovuşturarak yanımıza geldi. “Babam hasta mı? Benim hastalığıma mı yakalanmış?”

“Odalarınıza geri dönün,” dedim kesin bir tonda. “Haydi, burada görülecek bir şey yok.”

“Ateşi mi var?” Ollie yine meraklıydı. “Belki ateşine bakman gerekir anne.”

Hımm, acaba termometreyi neresine soksam?

“Üzgünüm,” diye homurdandı Will. “Herkesten özür dilerim. Şimdi daha iyiyim. Biraz... yorulmuşum da.” Ters ters bana baktı, sanki uyuşturucuyu ben almışım da kusmuşum gibi. Sonra da banyodan çıkıp, “Beni yalnız bırakın,” diye söylenerek aşağı inmeye başladı.

Ollie omuz silkip odasına geri gitti. Önce Delph’e, sonra Rosie’ye baktım, yerlerinden kıpırdamıyorlardı. “Anne?” diye kaç göz yaptı Rosie. “Nesi var?”

Delph yapmacık bir gülümsemeyle, “Sarhoş mu oldu?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

“Ne oldu peki?” Sıra Rosie’deydi.

Yüzüme sakın görüldüğünü umduğum bir ifade takındım. “Tam olarak bilemiyorum tatlım ama endişelenmene gerek yok. Yediği bir şey dokundu herhalde.”

*

Arabada gidiyorduk. Ya da daha ziyade ben gidiyordum çünkü Will kendi iradesinin dışında yolcu koltuğuna oturmuş, sürükleniyordu. Yüzü adını bilmediğim garip bir renkteydi, soluk ve yeşilimsi gri. Ev dekorasyon kataloğundan bir renge boyanmış gibiydi; kemik olabilirdi ya da belki fil nefesi. Tricia bu rengi görse kesin arka kapıları için isterdi. Güzel bir renkti ama ahşapta güzel dururdu, yüzde pek değil.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bir şeyler yapmalıydık. Evde kalamazdık; yatmama inat eden çocukların bitmek bilmez soruları ve bakışlarından kaçmamız gerekiyordu. Elbette bir de Rosie ve Ollie babalarının ekstazi yuttuğunu hiçbir şart altında öğrenmemeliydi. Ben ufacık bir tahıllı kek yedim diye onca laf ettikten sonra bir de bunu öğrenseler kim bilir ne olurdu. Altıma

bir kot geçirdim, pijamamın üzerine de bir kazak giyip babalarını “hava almaya” çıkardığımı söyledim. Yarı baygın ve fena halde korkmuş olan kocamı arabaya atıp evden uzaklaştırdım. Tıpkı uyumayan bir bebeği gezintiye çıkarır gibi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sızlandı Will.

“Bilmiyorum.” Sağ tarafıma baktım, yaşlı bir adam tekerlekli bir çöp tenekesine dayanmış sigara içiyordu, sonra da kol kola yürüyen bir çift gördüm.

“Beni hastaneye mi götürüyorsun?” diye sordu kısık bir sesle.

“Hayır, götürmeli miyim? Mideni yıkatmamızı istersen gidebiliriz, sorun olacağını sanmam Will.”

“Yok, teşekkürler,” dedi kısaca. Sessizce yolumuza devam ederken camını açtı. Daha iyi hissediyor gibiydi. Alt tarafı bir tane eks, diye düşünüyordum bir yandan da, tek bir tane aldıysa şimdiye etkisi geçmeye başlamıştır. Umalım da korkutucu yan etkileri falan olmasın. Böyle konularda güncel haberleri takip ettiğimi söyleyemezdim –“esrar” konusunda fena çuvallamıştım– ama en azından hapin İngiltere’de bir mutfakta üretildiğini tahmin ediyordum, ülkeye birilerinin kıcına tıklanmış şekilde girmemiştir yani. Ama ya girmişse? Ya bütün bir boşaltım sistemini dolaşmışsa? Kırmızıda durduğumuzda Will’in yüzünü inceledim, turp gibi sağlıklı görünmüyordu ama bir ayağı çukurda da değildi sanki. Düz bir sesle, “Belki de eve dönmeliyiz,” dedi.

“Birazdan,” dedim. “Gel... şey yapalım... Bilmiyorum, ne yapalım bilemiyorum Will. Hah bak, şu kafe açık...”

“Feci görünüyor.”

“Şu an pek takacak durumda değilim. Bu saatte Michelin yıldızı falan aramıyorum. Girip bir fincan çay içelim işte.” Kafenin önüne park ederken, belki de ondan evvel kendime bakmam gerekiyordur diye düşündüm, sütlü malt içeceği yudumlayan

sıkıcı, orta yaşlı bir kadın olan kendime. Will, "Parti zamanı! Haydi uyuşturucu alalım!" derken ben, "Şimdi güzel, sıcak bir çay olsa," diyen biriydim sonuçta.

Bütün gece açık olan kafenin sararmış naylon tavan kaplamaları ve lekeli, kırmızı formika masaları vardı. Sabahın 03.17'sinde bizden başka müşteri yoktu. Siyah, yağlı saçlı ve buram buram sigara kokan bir adam sipariş almaya geldi. "Ne istiyorsunuz?"

Bir fincan çay ve bir boşanma. "Bir fincan çay lütfen."

"Peki, siz?" Will'e baktı.

"Sadece-bir-bardak-su-istiyorum-teşekkürler."

Adam kaşlarını çatı. "Bu kadar mı?"

"Evet, teşekkürler," dedi Will bezgin bir sesle.

"Burada sadece su sipariş edip saatlerce oturamazsınız."

Will'e doğru eğildim. "Belki de bir şeyler yemelisin. Sade bir şeyler. Midene iyi gelir." Yapış yapış plastik kaplı menüyü alıp hızla göz gezdirdim; neredeyse her şey kızartmaydı. Rupert kızartmanın çağrıştırdıkları konusunda ne diyordu? "Yağlı, damar tıkayan ve iğrenç."

"Domatesli tosta ne dersin?" Will seçim yapmayı beceremiyormuş gibi öneride bulundum.

"Ne tür domates kullanıyorsunuz?" diye sordu Will.

Adam Will'e dik dik baktı. "Domates işte."

"Evet ama..."

"Domates. Konserve domates."

"Ha," dedi Will somurtarak.

"Harika!" Gereksizce heyecanlı bir şekilde onayladım, kendimi giderek daha fazla Will'in bakıcısı gibi hissetmeye başlamıştım. Adam gittiği anda Will'e dönüp sordum: "Ne tür domates olabileceğini düşündün acaba?"

Will omuz silkip yağlı karabiberlikle oynamaya başladı.

“Fesleğenle süslenmiş, soyağacı belli olan nadir bir cins domates kullandıklarını düşünmüyordun herhalde?”

Yarı kapalı gözlerini bana dikti. “Domatesin cinsi olmaz, hayvan değil ki bunlar Charlotte. Domatesin çeşitleri olur.”

“Üzgünüm,” dedim sinirle. “Her neyse.” Boğazımı temizledim, neyse ki servis yapan adam hâlâ mutfaktaydı. “Kötü bir şey yaptığını söyledin...”

“Ne?”

“Sabrina ve Tommy’lerdeyken kötü bir şey yaptığını söyledin. Tahmin ediyorum ki bu, duvarları boyamak ya da birinin saçını çekmek değildi...”

“Sana söyledim.” Sesini alçalttı. “Şey attım işte.”

“Evet ama bunun dışında... Camdan o tarafa baktığımda seni dans ederken gördüm.” Gözlerimi kırptırdığımın farkındaydım.

“Ne?”

“Dans diyorsam bir kadına yapışmıştın, neredeyse sevişiyordunuz.”

Will’in ağzı açık kaldı. “Neden bahsediyorsun?”

Will’in domatesli tostı ve içeceklerimiz önümüze atılırken derin nefesler alıyordum. Will’in tabağının her yerinde pembemsi lekeler vardı, sanki domatesler yukarıdan bir yerlerden tabağa bırakılmış gibiydi. Adam uzaklaşırken, “Seni gördüm, Will,” diye ekledim. “Bunun kulağa acınası geldiğinin farkındayım ama pencereden dışarı bakıyordum ve seni kadının birine sarılmış, ateşli ve seksi bir şekilde dans ederken gördüm...”

“Ben asla seksi dans yapmam,” diye gürledi, adam kasanın arkasından kafasını çıkarıp bize baktı.

“Ben de öyle düşünüyordum ama kendi gözlerimle gördüm. Çok ateşliydiniz Will, neredeyse duman çıkıyordu. Pantolonunun erimemesi bir mucize.”

Boş boş bakıyordu. Susmam gerektiğini, servis yapan adamın artık bize açık açık bakarak yılışıkça sırttığını görebiliyordum ama susamıyordum.

“Deri erimez ki,” diye mırıldandı.

“Sabrina mıydı? Onunla mı dans ediyordun?”

Arabaların arkasına konan oyuncak köpekler gibi kafasını şiddetle salladı. “*Sabrina*’yı arzuladığımı mı sanıyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok, Will. Belki arzuluyorsundur!”

“Sen delirmişsin.”

Açık çayımdan bir yudum aldım. “Çok çekici bir kadın. Onu gerçekten beğeniyorsan bunu anlarım, en azından bile-yim...” Sustum.

“Kesinlikle Sabrina’yla dans etmiyordum.” Titreyen ellerle su bardağını aldı. “En azından o olduğunu sanmıyorum.”

“Peki ama sonuçta seni biriyle gördüm.”

“Evet, bunu söyledin, tekrar etmene gerek yok.”

“Kimdi peki?”

Will iç çekti. “Bak, her şey biraz bulanık, tamam mı? Bu konuyu şimdi konuşmasak olur mu? Kendimi pek iyi hisset-miyorum.”

Bakışlarımı el sürmediği yemeğine indirdim. Masada iki plastik şişe duruyordu, kırmızı şişede ketçap vardı, sarı şişenin üzerindeyse SALATA SOSU yazıyordu. Will sanki müzedeki bir tarihî esermişçesine şişeyi inceliyordu. Roma devrinden bir sostu belki de. Yüz ifadesi yumuşadı, gözlerinde bir pırıltı belirdi, pişmanlık gibi, özür dilemek üzere olabilirdi, her şeyi unutup eve gidelim diyecekti belki de.

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

...Ya da belki tüm durumu yanlış anlıyordum, yalnızca biraz saçmalayası gelmişti. Aptal bir hap alıp uzaylı gibi dans ettiyse ne olacak? Hepimiz bazen saçmalamak istiyorduk. Bana baksanıza, kendimi katran ruhuna bulamıştım.

“Will,” dedim kararsızca.

Bakışlarını masadan uzaklaştırdı. “İnanabiliyor musun?” dedi.

“Neye inanabiliyor muyum?”

“Buna.” Titreyen parmağıyla sarı şişeyi işaret etti.

“Ne olmuş?”

“Masalara kremalı salata sosu koymuşlar.”

Anlamadan baktım. Neyse ki servis yapan adam yine ortalıkta yoktu çünkü şakadan anlayan birine pek benzemiyordu. “Ee?”

“Bu devirde kim hâlâ kremalı salata sosu servis eder ki?”

Nedenini bilmiyordum ama bu rastgele yorumu beni gereğinden fazla kızdırdı. “Alt tarafı bir salata sosu, Will. Bazı insanlar seviyor ki kullanılıyor. Yasa dışı bir madde değil sonuçta.” *İsmi lazım değil bazı maddeler gibi mesela.*

Omuz silkti. “İğrenç.”

“Hayır, değil. Ailem hep kremalı sos kullanırdı, belki hâlâ da kullanıyorlardır, gayet de severler. Hatta önümde bir marul olsa şu an sosa banıp banıp yerdim, çok da lezzetli olurdu.”

Sandalyesinde geriye yaslandı. “Tanrım, yalnızca...”

“Bu çok şey ifade ediyor, Will!” Sesimi yükselttim. “Gerçekten de. Kişiliğine dair birçok şey söylüyor...”

“Ne alaka?”

“Kremalı salata sosuna karşı tutumun,” diye devam ettim. “Bir insan olarak sana dair tahmin ettiğinden de fazla ipucu içeriyor ve bu hiç de hoş değil.”

“Kremalı salata sosuna karşı tutumum mu?” Kimyasal macesasından sıyrılmış, boş gözlerle bana bakıyordu şimdi. Hatta sırtıyordu. Kadının birinin füze gibi memelerine yumulduktan, çocuklarımızın ve –kesin Marc Jacobs’ın yakın arkadaşı olan– misafirimizin önünde küvete kustuktan sonra geçmiş karşıma sırtıyordu. Ne yaptığımı düşünmeksizin kremalı salata sosunu elime alıp silah gibi üzerine doğrulttum ve kuvvetle sıktım.

“Ne yapıyorsun Charlotte?!” Ayağa fırlayıp dehşet içinde tişörtüne baktı. Üzerinde sapsarı bir bulamaç vardı. Antik krema sosu yavaş yavaş aşağı akıyordu, hatta pantolonunda da bir damla vardı ve kuş pislemiş gibi duruyordu. Çantamı tuttuğum gibi içinden cüzdanımı çıkardım ve masaya bir onluk bırakıp kafeden dışarı seğırttim. Kocam peşimden geldi.

“Sen delirmişsin!” Arabaya binerken köpek gibi hırlıyordu.

“Muhtemelen evet.”

“Çocuk gibisin, Charlotte. Hiç büyümüyorsun, sorunun da bu.”

“Ha, sen bu akşam tam bir yetişkin gibi davrandın çünkü.”

“Ya sen? Liza ve Sabrina’yla bahçede sarhoş olup kafanı kapa vurmadın mı? Beni en son ne zaman düşüp kafamı kıracak kadar sarhoş gördün?” Buna bir cevabım yoktu. Dümdüz karşıya bakıp arabayı sürüyordum, direksiyonu o kadar sıkı kavramıştım ki eklemlerim bembeyazdı. Ağzımda kötü bir tat vardı, çayın sütü bozuktı galiba.

“En azından yaralanmadım,” dedi gururlu bir sesle. *Evet ama gece bitmeden yaralanmayacağını garanti edemem.*

Öyle öfkeliyim ki konuşmak bir yana nefes bile alamıyordum. Nasıl kendimi onunla bahçe kulübesinde, tavuk gübresi çuvallarının üzerinde sevişirken hayal edebilmişim ki! Seksi olacağını düşünmüştüm; dar, kapalı ve karanlık bir odada, örümcek

ağlarının içinde. Lanet olsun, şu an bir otelin salon-salamanje balayı süitini bile verseler yanında soyunmazdım. Her neyse, zaten başka yerlerden tahrik oluyordu herhalde. Bu geceyi yalnızca dansta bırakmadığına her türlü bahse girerdim. Nelerden hoşlanıyordu? Bitki avından. Belki de evden çıkıp yaptığı budur, bitki değil kadın avlamak...

Basık Londra gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyordu. “Ee, ona cevap yazdın mı?” Midem ağzıma geldi.

“Kime?” Kimden bahsettiğini adım gibi biliyordum.

“Eski sevgiline.”

Başımınla onayladım. “Evet, yazdım.”

“Rosie tanışmaya gidecek mi yani?”

“Herhalde,” dedim sakince. “Aslında çoktan tanışmak istediğini söyledi.”

Will’e bakmama gerek olmadan yüz ifadesinin değiştiğini hissedebiliyordum. “Ne? Yeni mi oldu bu?”

“Evet, ben Bournemouth’a gitmek üzere yola çıkmadan hemen önce.”

“Neden bana söylemedin?”

“Çünkü... üzüleceğini biliyordum.”

“Tanrı aşkına Charlotte, bu çok büyük bir olay. Bütün hayatımızı değiştirecek. Bilmem gerekmediğini mi düşündün?”

Derin bir nefes aldım, burnuma kremalı sosun içindeki sirkenin kokusu geliyordu. “Tabii ki öyle düşünmedim. Sana söylemeliydim, haklısın. Ancak o an, hatta bir süredir diyelim, özellikle de işi bıraktığından beri seninle konuşmakta güçlük çekiyorum.”

“Ha şimdi benim hatam oldu yani?”

“Kimsenin hatası değil.” Ses tonumu sakın tutmaya çalıştım. “Kimseyi suçlayamayız, sadece olan oldu ki bir gün bu

anın geleceğini biliyorduk. Fraser'a dair daha önce de sorular sormuştu, hatırlarsın..."

"Evet, masum ve çocukça sorular..."

"Ama Rosie artık çocuk değil," diye sözünü kestim, gözlerime yaşlar doluyordu. "Fraser'la tanışmak istiyor, nasıl biri olduğunu merak ediyor." Duraksadım. "Bu da gayet doğal, Will. Bu konuda daha önce konuşmuştuk, onu bulmasına yardım edeceğimizden, üstesinden beraber geleceğimizden bahsetmiştik."

"O zaman başkaydı," dedi düz bir sesle, haklı olduğu şimdi kafama dank etti: Rosie'nin Fraser'la buluşma ihtimalini teoride uygun buluyordu. Ancak şimdi işler gerçeğe dönüşmeye başlamıştı.

Bahçe yolumuza dönüp arabayı park edene kadar sessiz kaldık. İçeri girerken, Sabrina'nın "gece dışarı çıkın" önerisiyle böyle bir geceyi kastetmediğinden adım gibi emindim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sevgili Charlotte,

*Cevabın beni çok mutlu etti, dürüst olmak gerekirse şaşır-
dım da. Benimle tekrar konuşmak isteyeceğinden ya da babanın
e-postamı sana ileteneğinden pek umudum yoktu. Nereden başlasam?
Fazlasıyla uzun zaman olduğunun farkındayım ama geçtiğimiz
yıllar boyunca seninle irtibata geçmeyi hep istedim. Yalnızca nasıl
yapacağımı ve tepkinin ne olacağını bir türlü kestiremiyordum.
Doğrusu, seni düşünmekten asla vazgeçmedim...*

Ben de geçtiğimiz yıllar boyunca Fraser'ı merak etmişim
açıkçası ya da daha doğru ifade etmek gerekirse neden annesine
o mektubu yazdığımı. Bulabildiğim olasılıklar ise şöyleydi:

1. Annesi, Fraser'ın bu genç yaşında baba olması fikriyle
dehşete düştü. Oğlunun "önünde parlak bir gelecek" uzandığı (ve
naçizane fikrine göre benim hiçbir geleceğim olmadığı) için oğluna
beni görmeyi yasakladı. Fraser da on dokuz yaşında Avrupa'yı
tek başına gezebilecek kadar cevval olmasına rağmen annesinin
sözünden çıkmadı.

2. Fraser annesinden o mektubu yazmasını özellikle istedi çünkü Perdita adında mısır püskülü gibi parlak sarı saçları ve bir vitrin dolusu atletizm ödülü olan başka bir kız arkadaş bulduğunu itiraf edemeyecek kadar utanıyordu.

Kocam kimyasallarla desteklenmiş akşamdan kalmalığını uyuyarak atarken beklenmedik şekilde ölçülü ve sakindim. Çocuklar da hâlâ uykudaydı, evde müthiş durağan bir atmosfer vardı. Bilgisayarım kucagımda kanepeye uzanıp okumaya devam ettim.

Peki, hayatın nasıl gidiyor? Evlenip olağanüstü derecede başarılı olduğumu tahmin edebiliyorum. Her zaman çok zekiydın; konu seyahat, kalacak yer ve toplanma olunca zekân beni kat kat aşırıyordu. Kalmamız için Pigalle'de bir oda bulduğumu, sonradan o binanın gözetleme delikleri ve gece çıkan acayip seslerle dolu bir genelev çıktığını hatırlıyor musun? Ya barda unuttuğum pasaportumu? Her neyse, artık benimle nasıl iletişime geçeceğini biliyorsun. Buluşup bir kahve içebilirsek çok sevinirim, hayatımıza dair konuşuruz. Ancak elbette görüşmek istememeni de anlayışla karşılarım...

Aşağı inen ayak seslerini duyduğum gibi bilgisayarın kapağını kapattım. "Günaydın anne, babam iyi mi?" Ollie gelip yanıma yerleşti.

"Evet, iyi hayatım. En azından iyileşecek, sadece uyuması gerekiyor."

Başını salladı. "Eğer besin zehirlenmesi geçirdiyse kusması iyi oldu."

"Evet."

“Kusmak, vücudun bakterilerin kan dolaşımına girmesini engelleme yöntemidir. Vücudumuz bu şekilde tasarlanmıştır. Diyafram yukarı aşağı hareket eder, karnımız kasılır ve yiyecekler ağızımızdan dışarı fırlar, buna projektıl kusma denir...”

“Evet Ollieciğim, biliyorum.” Gülümseyip elimi alnına götürdüm. “Sen nasıl hissediyorsun? Dün gece ateşin çok yükseldi.”

“İyiyim.”

“Sevindim tatlım.” Kolumu beline doladım, başını omzuma koydu. Esintili, güneşli bir sabahtı ve evden, Will'den uzaklaşmak için ani bir istek duyuyordum. En azından birkaç saatliğine. “Bugün bir şeyler yapmak ister misin?” diye sordum.

“Tabii, ne gibi?”

“Bilmem. Tatile girdiniz artık, bütün gün bizim.” Omuz silktim. “İstedğin herhangi bir şeyi yapabiliriz.”

Ollie ayağa kalktı. Berrak, gri mavi gözleri, dağınık çilleri ve geniş gülümsemesiyle ne güzel bir çocuktı. “Tamam, yüzmeye gidelim mi? Şu kaydıraklı yeni yere?”

“Hımm, dün akşam ateşlendikten sonra bunu yapabileceğine emin misin?”

“Eminim anne, kendimi iyi hissediyorum! Saul de gelsin mi?”

“Tabii ki. Maria'yı ararım şimdi.”

“Hımm, anne?” Bilgisayarımı masaya koydum. “Sen bizimle... şey... yüzmeyeceksin, değil mi?”

Güldüm. “Merak etme, kulaçlarımla rekor kırıp sizi rezil etmem.”

Kıkırdadı. “Yani gelmek zorunda değilsin. Biz kendimiz de gidebiliriz.”

“Bak,” dedim bir yandan da Maria'nın numarasını tuşlarken. “Sizi ben götüreceğim ama suya ayak başparmağımdan fazlasını sokmayacağım, anlaştık mı? Liza'yı ararım, belki oradaki kafede

oturur birer kahve içeriz.” Hasta koğuşuna –Will’in çekingence teşekkür ettiği– bir bardak su ve kızarmış ekmek bıraktıktan sonra evden çıktık, yolda Saul ve Liza’yı da aldık.

Dün geceki pis kafeden sonra yüzme havuzunun kafeteryası tatlılıktan yıkılıyordu. Belki biraz gereğinden fazla sıcaktı ama en azından Will’e karşı duyduğum öfkeyi terleyerek atabilirdim. “Şaka ediyorsun,” diye haykırdı Liza. “Will ekstazi mi almış? Senin Will? Emin misin?”

“Biliyorum, kulağa çok uçuk geliyor.”

“Ama insanlar kırk bir yaşında birdenbire uyuşturucuya başlamaz ki, yavaş yavaş artırarak alışırlar. Hatta tam tersine, gençken bir denerler, sonra bir noktada vücutları daha fazla kaldıramadığı ya da aptal görünmekten korktukları için azaltırlar.”

“Yani,” dedim. “Will açısından artırma ya da azaltma olmadı. Yalnızca aldı ve kullandı. İsteyerek yaptı demek istiyorum, Tommy üzerine oturup ağzına hap tıkmamıştır herhalde. Tanrım, annesi duysa ne der kim bilir?”

Liza kahkaha attı. “Hâlâ inanamıyorum. Ben oradayken iyi görünüyordu. Biraz sarhoştur elbette ama iyiydi. Neden böyle bir şey yaptı dersin?”

Bilmiyorum anlamında omuz silktim. “Bir fikrim yok. Çok da umurumda değil açıkçası. Kafama takılan, Will’i meğer aslında hiç tanımamış olduğum. Sence de biraz... *endişe verici* değil mi?”

“Ah, hadi ama...” Koluma dokundu. “Yalnızca çılgın bir geceydi.”

“Bir de onu biriyle dans ederken gördüm.” Erotik dans figürlerini tarif etmeye başladım, sonrasında ona salata sosuyla saldırdığım eğlenceli anımızı da anlatmadan geçemedim.

Gülmekten karnına ağrılar girmiş gibi kıvranıyordu. “Aklını kaybetmiş olmalı. Mekânda içtiği biraların üstüne bir de ekstazi aldıysa... Buna anlam yükleme.”

Omuz silkip kahvemden bir yudum aldım. “Hep öyle derler.”

“Doğru söylüyorlar ama. Tanrım Charlotte, ikinizin ilişkisini riske atacak hiçbir şey yapmayacağını biliyorsun. Will her zaman göstermez ama sana tamamen sadıktır. Üstelik yalnızca *dans* ediyormuş...”

“Evet ama figürler kafasını kadının memelerine bastırmasını da kapsıyordu.”

“Hımm.” İkimiz de aşağıya doğru havuza baktık. Ollie ve Saul şamandıraların üzerine uzanmış, şezlongda güneşlenen iki orta yaşlı adam gibi tembellik ediyorlardı. “Deri pantolon onu kötü etkilemiş olabilir mi?” diye devam etti Liza.

“Evet, belki de,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Ah... bir şey daha var... Fraser yine yazdı.”

Kaşlarını çatıp yüzümü inceledi. “Onunla görüşmek istiyorsun, değil mi?”

“Gibi. Yani... evet, galiba istiyorum.”

“Will içip içip dağıttı diye mi?”

“Tabii ki hayır. Bunun o konuyla alakası yok!”

“Çünkü...” Liza kelimelerini seçerek, ağır ağır konuşuyordu. “Will bir geceliğine gerizekâlı gibi davrandığı için böylesi hayati bir karar vermezsin. Değil mi?”

“Asla,” dedim, sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı. Pusetinde bir çocuk ağzındaki çikolatalı dondurmayı çıkarıp bize baktı.

“Yani görüşmenin sebebi... *intikam* veya benzeri bir şey değil?”

“Elbette değil,” dedim kararlı bir şekilde. “Onu görmek istememin sebebi Rosie’nin babası olması. Biliyorsun, Rosie de onunla tanışmak istiyor.”

Liza başını salladı.

“Fraser’ı önce ben görürsem düzgün bir adam mı, Rosie’yle görüşmeye uygun mu anlarım.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi Liza dikkatlice.

Tekrar havuza döndüm, bir kadının mükemmel bir yay çizerek havuzun derin tarafına dalmasını izledim. Will’in düşüncesizliğine dair artık o kadar da kötü hissetmiyordum, dünyanın yıkılacağını sanmıyordum en azından. Liza duruma doğru açıdan bakmama yardımcı olmuştu. Üstelik artık Fraser’la yazıştığım için suçluluk da duymuyordum. Onunla buluşmak istememin yegâne sebebi, Rosie’nin hayatına olumlu katkıda bulunup bulunamayacağını anlamaktı. Bir değerlendirme yapacaktım, bir bakıma *mülakat* bile denilebilirdi. Gayet akla yatkın ve olgun bir tutumdu.

Göz ucuyla Ollie’ye baktım, havuzdan çıkıyordu. Beni ve Liza’yı görüp el salladı. “Toplum içinde sana hâlâ selam vermesi ne tatlı,” deyip gülümsedi Liza.

“Biliyorum, o harika bir çocuk.”

Tekrar bana döndü, gözlerinde zor bir soru soracağını işaret eden bakışı gördüm. “Peki Fraser’la görüşme ayarlarsan Will’e de söyleyecek misin?”

Tereddüt ettim. “Evet ama muhtemelen görüştükten sonra söylerim. Şimdi işleri karıştırmanın anlamı yok, zaten şu sıra aramız pek iyi değil.”

“Senin içine siniyorsa, bundan eminsen sorun yok.”

Fincanımın dibinde kalan kahveyi bitirdim. Yorgun bir kadın iki heyecanlı çocuğu otomata doğru takip ediyordu. Çocuklar

sanki bütün gofretler dökülecekmiş gibi otomatı sallamaya başladılar. “Hiçbir şeyden emin olamıyorum, Liza,” dedim. “Sadece bunu yapmam gerektiğini hissediyorum.”

*

Çocuklarla eve geldiğimde Will beklemediğim kadar uyumlu görünüyordu. Akşam yemeğini hazırlamaya başlarken, “Dün gece için üzgünüm,” dedi ve bir an duraksadı. Muhtemelen o arada benim, *Ben de üzgünüm, üzerine yetmişlerden kalma bir salata sosu sıkacak kadar çocukça davranmamalıydım. Hatalıyım ve kendimden utanıyorum*, dememi bekliyordu. Çok bekler. Tam o sırada Rosie’nin ajansından gelen bir telefon aramızdaki olası gerginliği dağıttı.

“Pazartesiye bir iş aldım,” dedi Rosie. “Dev bir proje. İnanamıyorum!”

“Bu harika,” deyip kızıma sarıldım. “Neyle ilgili?”

“Billboardlara çıkacak. Yeni bir alışveriş merkezi inşa ediyorlar ve Bluewater’dan da büyük olacak. Onun reklam kampanyası.” Rosie’yi mutluluktan parlarken görmek ne büyük zevkti.

“Bravo tatlım,” dedi Will, işin ciddiyetinin farkında olmadığı belliydi.

“Herhalde işi alamam,” diye kendi heyecanını baltaladı Rosie. “Ama Laurie beni gerçekten görmek istediklerini söyledi. Bu arada örgü dergisinden yine aradılar, başka bir patron eki için mi neymiş ama kabul etmedim.”

Surat astım. “İş mi reddettin? Sorun çıkmayacağına emin misin?”

“Evet, Delph profilim için bir işe yaramayacağını söyledi.”

Kızımı profilinden bahsederken duymak ne garipti. Neşesi tekrar yerine geldi. “Her neyse, bu yeni işi çok istiyorum. Billboard olan hani. Laurie onlara uygun olduğumu düşünüyor.” Kocaman gülümsedi.

“Öyle diyorsa öyledir,” dedim. “İşi alacaksın desene!” Heyecanla kutlamaya giriştik, Will’in ateşli dansı ve Fraser’ın e-postaları aklımdan çıkıp gitti, en azından şimdilik.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cumartesi sabahı erkenden, ev daha sessizken kanepeye kıvrılıp bir e-posta yazdım.

Selam Fraser,

E-postan için teşekkürler. Evet, kahve için buluşmak iyi bir fikir olabilir, belli ki konuşacaklarımız var. Hâlâ Manchester’da mısın? Ben Doğu Londra’da oturuyorum. Buralara yolun düşüyor mu? Sana neresi uyar? Haberlerini beklerim.

Charlotte

Selam Charlotte, diye hızlıca geldi cevap.

Senden tekrar haber almak ne güzel. Buluşmak istemene çok sevindim. Daha önce de dediğim gibi yıllardır seninle irtibata geçmek istedim ama ihtiyacım olan cesareti ancak seni dergide gördüğümde bulabildim.

Bugünlerde Cheshire ve Londra arasında mekik dokuyorum. Son birkaç yıldır belediyede çalışıyorum, Battersea’de bir dairem var. Her neyse, senin hayatına dair daha çok şey bilmek istiyorum, ailen, neler yaptığın... Sanırım vakti geldiğinde hazır olursan bana anlatırsın.

Seni bir an bile suçlamadığımı da bilmeni isterim.

Sevgiler,

Fraser

Son cümle kafama takıldı. Suçlamak mı? Ne için? Birbiri-mizi yalnızca birkaç aydır tanıdığımız halde hamile kaldığım için mi? Spermini *çalıp* ondan hamile kaldığımı, çocukla alakası olmadığını falan mı ima ediyordu bu? Ya da uzay kekini yememi mi kastediyordu? Ben kek severim, hep sevmişimdir; içinde un, yumurta ve tereyağı olan masum bir kekin bir kafenin ortasında sandalyemden düşüp kahkahalara boğulmama neden olacağını nereden bilebilirdim ki? Bu yüzden mi affediliyordum?

Kutuma bir e-posta daha düştü: *Ufak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama haftaya biraz boş vaktim olacak... O zaman buluşmak ister misin? Ya da hiç sormamış mı olayım?*

Yaptığım doğru değildi, biliyordum. Ancak onu görmeliydim.

Tamam, yazdım. Pazartesi saat 14.00'da Long Acre'daki Caffè Nero'ya ne dersin?

Doğru bir yer seçmiştim. Geniş ve kalabalık bir yerdi. Baş başa olamayacaktık.

Mükemmel, diye cevapladı, orada görüşürüz. F

Yazışmamı bitirdikten sonra Will'le oldukça resmî bir kahvaltı yaptık, çocuklar henüz odalarından çıkmamışlardı. Kahvaltı sonrası alışverişe gittim, şu an Will'e yakın olmayı kaldırabilecek durumda değildim. İşten izin alıp ailemle vakit geçireceğim ya da ev işlerini halledeceğim yerde Fraser'la gizli

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

buluşmalar ayarlamamın ne kadar feci olduğunu düşünüyordum. Ne zaman Fraser'dan bir e-posta gelse içim hop ediyordu, bu derece suçluluk duymamın sebebi de bu olsa gerekti. Ondan pek hazzetmesem de –“iki ev arası mekik dokumak”mış, şımarık sosyete– bana her yazdığında heyecanlanıyordum. Keşke onun e-postalarını da gelen kutuma sürekli düşen HEMEN ENİNE BOYUNA BÜYÜTÜN!! e-postaları gibi göz ardı edebilseydim. Ama olmuyordu işte.

Fraser'ı görmem gerekiyordu. Neden bir anda benimle konuşmayı kestiğini ve benden vazgeçtiğini öğrenmeliydim. Bunun için Rosie'yi bahane ettiğime inanamıyordum. Belki de umurumda olmadığını, ondan nefret ettiğimi söyleyip dursam da o sefil, omurgasız heriften ayrılmayı hâlâ hazmedememiştim.

Mahallemizin yavan dükkânlarım geçip bir yirmi dakika daha yürüyerek kasaba tarafına geçtim; buradaki butikler daha şık, fırınlar daha artistikti. Antika kesme cam parfüm şişeleri ve brokar kırlentler dışında pek bir şey satmayan bir ev eşyası mağazası vardı mesela. Galeriler, inanılmaz pahalı butikler ve süslü şarküteriler de cabası. Tuğla ağırlığında ekşi mayalı bir ekmek aldım ve yeni açılan bir Fransız pastanesinden de yatay beyaz kutusunda bir elmalı turta.

Manava da uğramalıydım. Will'in evde yetiştirebildiği marul falan gibi şeyleri dışarıdan almamaya azami özen gösteriyordum. Fraser'la yazışmamın bende yarattığı etki buydu; alakasız küçük detaylara takılmaya başlamıştım. Mesela roka alsam Will'in, “Ama bahçede bir sürü roka var. Yoksa rokalarım artık senin için yeterli değil mi?” demesinden çekiniyordum.

Tanrım, bu öyle yorucuydu ki! Salatanın bu kadar tartışmalı bir konu olacağı kimin aklına gelirdi. Keşke Fraser'a kısa bir e-posta karalayıp HAYATIMDAN DEFOL! yazabilseydim, böylece henüz hiçbir şey yapmadığım halde bu kadar kötü hissetmemin

önüne geçebilirdim. Öte yandan bu esnada kocam neler yapmıştı? Kendime sürekli hatırlattığım üzere, kafa bulandırıcı kimyasallar hüpletip gizemli bir kadınla bütün mahallenin önünde müthiş bir gösteri sergilemişti.

Mango dolu hasır bir sepete gözüm takıldı. Neyse ki meyveler konusunda güvendeydim, Will erik dışında henüz hiçbir meyveyi yetiştiremiyordu, yetiştirdiği erikler ise olgunlaşmamıştı bile. Doğruyu söylemek gerekirse bu kadar yüksek fiyatlı ürünlere bu derece yakın mesafede olmak kendimi bayağı erdemli hissettiriyordu. Türünün önde gelen örnekleri arasından seçim yaparken burada olma sebebimin tam da bu olduğunu fark ettim: Mesela mangoyu evdekiler sevdiği için değil (et-çekirdek oranı hayal kırıklığı yaratıyordu), yalnızca iyi anne ve eş olmanın gereği olduğundan satın alıyordum. İyi anneler eve mango götürüp dilimlerdi ve bahçede ailecek yerlerdi. Eminim Tricia güneşli bir günde bizi bahçede oturmuş egzotik bir meyve yerken görse çok etkilenirdi.

Evet, kararım kesindi. Mangolar reddedilmiş cipslerden çok daha çekiciydiler. Eve doğru yürürken vardığım anda Will’le barışmaya karar verdim. Kendisinin de olanca kibarlığıyla hatırlattığı gibi ben de zaman zaman fena sarhoş olabiliyordum, kafa çarpmalımsından üstelik. Keyfim iyice yerine geliyordu, bahçede keyif yaparız diye durup bir şişe de beyaz şarap aldım. Bu hediyeleri ona barış çubuğu olarak vermeyi planlıyordum; belki beraber geçireceğimiz sakin bir akşamüstü işleri yoluna koymaya yeterdi. Yine de pahalı hediyeler elimde eve doğru ilerlerken kendimi hâlâ kötü biri gibi hissediyordum.

Will’in arkasından iş çevirip Fraser’la kahve randevusu ayarlamıştım. Alışveriş torbasına göz atarken Will’in ekşi mayalı ekmek sevdiğinden bile emin olamadım. Bir keresinde “ağır” geldiğini söylemişti sanki. Kafamı kaldırdığımda karşımda duran

beyaz minibüsü fark ettim. Kilisenin dışındaki çakıllı alana park etmişti ve üzerinde *Burada Kan Bağışı Yapabilirsiniz* yazıyordu. Ne yapacağımı bulmuştum. Suçluluğumu manavdaki herhangi bir meyveden çok daha hızlı silecek bir çözümdü.

Durdum ve kiliseye girip çıkan insanları seyrettim. Hayal gücümün bir yanılsaması olabilir ama iyi insanlara benziyorlardı. Hayat kurtarıyorlardı sonuçta. Girişe yönelirken fark ettim: Şu anda damarlarımda gezen kötü kanın bir kısmını alsalar vücudum onun yerine yeni ve taze kan üretirdi. Belki de böylece yeni üretilen kan, mucizevi bir şekilde Fraser'ı görme isteğimi azaltırdı.

Girişteki kayıt masasında kısa bir kuyruk vardı. "Daha önce kan bağışında bulundunuz mu?" diye sordular.

"Evet," dedim. "Ama çok uzun zaman önce." Masadaki görevliye kişisel bilgilerimi verdim, o da ekrandan bakıp beni buldu. Elime bir form tutuşturdu, sıranın ucundaki plastik sandalyelerden birine oturup doldurdum. Kısa saçlı sarışın bir kadın beni küçük bir kabine çağırıp elindeki makineyle başparmağımdan kan aldı. Dijital ekranda değerlerime baktı. "Ah, üzgünüm," dedi. "Hemoglobin düzeyiniz çok düşük." Güven verici bir şekilde gülümsedi. "Yani kanınızdaki demir miktarı. Endişelenecek bir şey yok, yalnızca bugün kan veremezsiniz."

Bir sebepten, saçmaladığımı da bildiğim halde –bir bağ ıspanak yesem çözülecek bir sorundu, üstelik şansıma Will bahçemizde ıspanak da yetiştiriyordu– bu haberden ötürü büyük hayal kırıklığına uğradım. Nereye baksam BUGÜN KAN VERİN VE BİR HAYAT KURTARIN yazılı posterler vardı. Ben kan vermek istiyordum ama kimse benim kanımı istemiyordu. Sorun demir miktarı değildi. Biliyordum. Ben eski sevgiliyle kocasından gizli buluşmayı düşünen korkunç bir insandım.

Salona göz gezdirdim, sıra sıra yataklara uzanmış insanlar demir dolu güzel kanlarını aldırıyordu. Başka bir köşede bir grup toplanmış, çay içip çikolatalı bisküvi atıştırarak sohbet ediyorlardı. Kahkahalar çınlıyordu. Bir tür sosyal aktivite olmuştu.

“Charlotte! Huu huu!”

Etrafıma bakındım. “Buradayım!” Sabrina bana doğru çikolata kaplı bisküvisini çiğneyerek gelirken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

“Selam, Sabrina. Ben de tam çıkıyordum...”

“Eve gidiyorsan beraber yürüyelim. Tanrım, bu çikolata kaplı bisküviler şahane, değil mi? Ne kadar leziz olduklarını unutmuşum!”

“Aslında,” dedim, “ben kan veremedim. Demir seviyem yeterli değilmiş anlaşılan.”

Dışarı çıkarken söyleniyordu. “Amaaan, bugünlerde her şeye takıyorlar, değil mi?”

“Galiba,” dedim, bir yandan da önceki gece Sabrina’nın da hap alıp almadığını düşünüyordum. Eğer aldıysa 1996’dan beri yasa dışı uyuşturucunun yanından geçmemiş bendenizden kan almayıp onun damarlarını kurutmaları büyük haksızlıktı.

“Neden ofiste değilsin?” diye sordu eve yürürken.

“Çocukların tatili başladı, ben de birkaç gün izin aldım.”

Gülümsedi. “İyi etmişsin. Will’in de hoşuna gitmiştir.”

“Evet, gitti. Hımm... Sabrina? Geçen geceye dair bir şey sorabilir miyim? Zach’in konserinden sonrası hakkında...”

Başını salladı. “Elbette.”

Maltlı sütümü içip pencerenin arkasından kocamı başka bir kadınla oynasırken izlediğimi itiraf ederek kendimi küçük düşürmeyecektim. Belki de *Sabrina*’ydı. Artık umurumda bile değildi. Zaten muhtemelen hepsinin kafası kıyıktı ve hiçbir şey

hatırlamıyorlardı. Liza haklıydı, o olsa bile artık bir önemi yoktu. Ancak öğrenmek istediğim, nasıl olup da Will'in bahçeli bir Doğu Londra evindeki sıradan bir perşembe gecesini –yirmi beş yıl önceki– çılgın bir uyuşturucu âlemi sandığıydı. İnsanların hâlâ ekstazi kullandığını bile bilmiyordum. Rosie'ye göre bugünlerde “peynir” takılıyorlardı.

Sabrina'yı izledim, kanı azaldığı halde canlılığından bir şey kaybetmemişti. “O gece Will eve biraz dağılmış halde geldi de.”

Bana baktı. “Tanrım. Üzgünüm. Kaldırabileceğinden emin değildim. Ancak biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı, anlarsın ya.”

Evet, tabii, eminim merdivenlerde kıvrılıp bebek gibi ağlmasına sebep olacak bir hapa *gerçekten* ihtiyacı vardı.

“Tommy'nin bir arkadaşı getirmiş. Normalde kullanmıyoruz. Yani pek sık değil. Zaten bu yaşta sık almak imkânsız, değil mi?”

“Tabii,” dedim Will'le düzenli olarak bu ikilemde kalırmışız gibi.

“Her neyse,” dedi neşeyle. “Kötü olmadığı sürece...”

“Yani aslında gece evde fenalaştı.”

“Tanrım, gerçekten mi? Zavallı Will!”

“Şimdi daha iyi,” diye ekledim.

Gülümsedi. “En azından iyi vakit geçirdi. Keşke sen de kalabilseydin, Will'in bambaşka bir yanını gördük. Komik bir adammış.” Öyledir, komiktir. “Kahve içelim mi?” diye sordu sokağımıza vardığımızda.

“Olur,” dedim, şarap biraz daha bekleyebilirdi. Belki Sabrina geçen gece Will'e neler olduğuna dair beni biraz daha aydınlatırdı.

“Rosie bizde galiba, Zach'le takılıyorlar.”

“Ne güzel.” *Ne yapıyorlar acaba?* diye sormak istiyordum. Fark ettiğim kadarıyla Will “Aşırı Korumacı Baba” görevinden istifa etmişti; bu değişikliğin deri pantolonlar ve ateşli dans-

lara duyduğu ilginin artmasıyla aynı zamana denk düşmesi de manidardı. Endişelenmeme gerek olmadığını içeri girdiğimizde anladım, mutfakta çay içip tost yiyen Rosie ve Zach bizi neşeli tebessümlerle karşıladı. Sahnenin masumiyetini pekiştirmek için masada bir kart oyunu eksikti. “Selam anne,” dedi Rosie dev bir gülümsemeyle.

“Selam tatlım, kan bağışında Sabrina’yla rastlaştık da.”

Zach bıyık altından gülerek, “Annemin kan vermeye ilgili ufak bir takıntısı var,” diye açıklama yaptı.

“Hayır, yok,” diye atıldı Sabrina. “Yalnızca dışarı çıkmak istedim, sabah altıdan beri stüdyoda yeni koleksiyonun taslakları üzerinde çalışıyorum.” Bana göz kırptı. “Yukarıda, görmek ister misin?”

“İstemez miyim,” dedim. “Haydi gel Rosie, bir göz atalım.” Çatı katma çıktık, burası stüdyodan çok bir grottoyu andırıyordu. Kar gibi beyaz tüyler ve parlak boncuklarla dolu bir saksağan yuvası gibiydi. Çatıdaki geniş pencereden içeri süzülen ışıktaki duvarlardaki gelinlik taslak çizimlerini, üst üste yığılmış kadife kurdeleleri ve dantelleri gördük. Dayanamadım. “Ne kadar güzel bir oda!”

“İnanılmaz,” diye onayladı Rosie de, yaldız çerçevesi bir boy aynasının köşesine iliştirilmiş Hint leyleği tüylerini okşuyordu. Kısa bir süre sonra da aşağı indi, Zach’in birkaç elbise çiziminden çok daha çekici olduğu aşikârdı.

“Nasıl buldun?” Panoya asılı son çizimlerini gösteriyordu. Çok cıfcaflı tasarımlardı, hepsi tüylerle, tüllerle ve ince oyalarla kaplıydı. Bana hitap etmiyordu ama masallardaki prensesler gibi bir gelinlik isteyen kadınlar için biçilmiş kaftandı.

“Bence göz kamaştırıcılar,” dedim dürüstçe.

“Umarım öyledir. En iyi yaptığımız iş bu: geleneksel, tam takım gelinlikler.” Duraksadı. “Bak Charlotte, Will’in geçen geceki haline dair küstahlık etmek istemedim. Üzgünüm, onu teşvik etmemeliydik.”

Omuz silktim. “O yetişkin bir adam. Kimsenin suçu değil, Sabrina.”

“Yani denemek için bayağı istekliydi...”

“Aptal,” dedim alaycı bir gülümsemeyle.

“Hepsi aynı değil mi şekerim?” deyip bana sarıldı. Sabrina’nın o akşam Will’le dans eden kişi olmadığına karar verdim. Olamazdı. Fazla dürüsttü ve Will’le neredeyse ayakta çiftleşen biri için fazla iyiydi. Üstelik bana da çok samimi davranıyordu. Ve eğer Will ondan hoşlanıyor, onu etkilemeye çalışıyorsa –deri pantolonla mesela– kabul etmem gerek, hepimizin birilerinden hoşlanma hakkı vardı. Bizi genç ve canlı tutan da bu değil miydi zaten? Tüm bu düşünceler, ilk âşık olduğum adamla buluşmam konusunda *birazcık* içimi rahatlatıyordu.

*

Will’i bahçede buldum. Bankta yan yana oturduk, güneşten bronzlaşmış sıcak kolu koluma değiyordu. Bugün ayrı bir yakışıklı görünüyordu, beyaz tişörtü yanık tenini iyice ortaya çıkarmıştı.

“Rosie ve Zach bayağı samimiler,” dedim.

Will başını salladı. “Efendi bir çocuğa benziyor. Çıkıyorlar mıdır, yoksa öylesine mi takılıyordurdur?”

“Tanrı bilir. Rosie’nin ağzından laf almak imkânsız.” Pembe, alacalı bir yüksük otuna konan arıyı izliyordum. “Muhtemelen öpüşmüşlerdir bile.”

“Ne? Onu öldüreceğim!” dedi Will ve kahkahalara boğuldu.

Tanrım, bir an ciddi olduğunu sandım.

“Kızımızı öpmüşse o çocuğun bacaklarını kırarım,” diye ekledi.

Kızımız. Söyleyişi içimi ısıtıyordu. Fraser’a e-posta atıp fikrimi değiştirdiğimi söylemek için hâlâ vaktim vardı.

“Şu demir bekâret kemerlerinden hâlâ satıyorlar mıdır dersin?” deyip gülümsedim.

“Emin değilim,” dedi. “Bir tane yapmayı denemeliyim belki.”

“Yalnızca oturup Monopoly oynamak istediği zamanlarda hayat daha kolaydı.”

“Evet. Hâlâ Zachlerde mi?”

Başımı salladım. “Herhalde kızımıza pul koleksiyonunu gösteriyordur.”

“Ben de tam onu düşünüyordum. Ya da öyle umuyordum diyelim.” Yapıyor olabilecekleri başka şeylerden bahsettik, domino ya da mikado oynuyor olabilirlerdi mesela. Sonra Rosie, Zachlerde akşam yemeğine kalacağını belirten bir mesaj attı, Ollie de Saullerde bir korku filmi maratonuna gitmek üzere evden çıkıyordu. Bu şerbet gibi cumartesi akşamında baş başaydık, uzun yıllar önce kendimiz dışında başka kimseyi memnun etmek zorunda olmadığımız akşamlar gibi. Yemek yapmak yerine ekşi mayalı ekmekle peynir yedik, sonra da arka kapının basamağında oturup akşam güneşinde mangoların ve şarabın tadını çıkardık.

Daha sonra bir kilim getirip çimenlere yayıldık, Gerald yan bahçede kuş havuzlarını ovarken kendi kendine alçak tonda bir şarkı mırıldanıyordu. Bu güzel akşamda hoş ve samimi bir sessizliğe büründük. Ateşli dansı ya da uyuşturucuları artık umursamıyordum, belki Will de benim balık pedikürü yaptırmam gibi bir defalık denemek istemiş, ilginç ya da eğlenceli olabile-

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

ceğini düşünmüştü. Tanrım, o kaygan ve ısırgan yaratıkların ayaklarımın arasında dolanması ne iğrenç bir histi. Çıkmak için dakikaları saymıştım.

Her neyse, bunların hiçbirinin artık bir önemi yoktu. Başım Will'in göğsünde, pazartesi günü Caffè Nero'dan döner dönmez Fraser'la olan görüşmemi ona anlatmayı planlıyordum. Aramızda gizli saklı olmamalıydı. Ona daha iyi davranmalıyordum, hâlâ kremalı sosun utancını hissediyordum. Aslında böyle baş başa akşamları daha sık yapsak ben de evliliğimizin gidişatına dair daha az endişelenirdim. Çocuklar, evin hayhuyu, Will'in işsizliği derken hayat monotonlaşmıştı tabii. Artık ikimizin özel bir konuşma yapması bile mümkün olmuyordu.

Geceleyin çocuklar eve dönmüş ve çoktan uyumuşlarken yatakta Will'e yanaştım. Belki, dedim, sevgi dolu akşamımızdan sonra biraz daha *rahatlamış* hissediyordur. Bir hamle yaptım ve etine şiş batırmışım gibi geri çekilmedi, bu iyiye işaretti. Ancak sonra bana dönüp fısıldadı: "Hâlâ önceki gecenin yorgunluğu üzerimde."

Anlaşılan kocamın akşamdan kalmalıkları artık *iki* gün sürüyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Pazartesi sabahı Doğu Londra’da patlayan büyük volkanla uyandık. “Şuna bak anne!” Çenesini göstererek mızıldandı. “Bu şekilde dışarı çıkamam...” Durumun vahametini bir defa da çelik su ısıtıcımızın üzerindeki yansımasından kontrol etti.

“Yalnızca ufak bir nokta canım,” dedim. “Küçücük bir sivilce. Çıplak gözle görülmüyor bile.” Aslında küçücükten daha iriydi, orta boy bile denilebilirdi. Ancak yine de ulusal bir kriz gerektirmiyordu.

Mutfak sandalyesine kendini bıraktı. “Teselli etmeye çalışma anne. Ne olduğunu görüyorum. Yassı bir şişlik bile değil, bayağı sivri, tepesi var. Ah, neden bugün olmak zorundaydı ki!”

“Seni teselli etmiyorum,” diye karşılık verdim. “Sivilce çıkmış işte Rosie. Ne dememi istiyorsun?”

“Roger mı desek?” Will mutfığa girerken alaycı bir şekilde gülümsüyordu. “Barry de diyebiliriz ya da Dave?”

Rosie kötü kötü bakıp dikkatle çenesine dokundu. Bugün o alışveriş merkezinin reklamı için deneme çekimine gidecekti, büyük olaydı yani. Yüzü Londra çevresindeki tüm billboardlarda olabilirdi. “Çok komik baba,” diye söylendi.

“Haydi ama,” diyerek sevgiyle omzuna dokundu Will. “O kadar da büyük değil gerçekten.”

“Bak, devasa bir sivilcem var, biliyorum. Bunu kabul edelim.”

Will omuz silkip bana gözlerini devirdi.

“Evet,” dedi pijamalarıyla mutfığa dalan Ollie. “Gözlerim çıplak ve sivilcenı görebiliyorum.”

Rosie çıkıştı. “Çok sağ ol.”

Ollie masadaki tabaktan bir kızarmış ekmek aldı ve kemirirken, “Kesin uzaydan da görünüyordur,” diye destek çıktı.

Rosie iyice delirdi. “Anne, şuna gitmesini söyle! *Lütfen!*”

Kızıma baktım. “O da burada yaşıyor tatlım, nereye gidebilir ki?”

Yüksek sesle homurdandı. “Peki madem, bugünkü çekime gitmeyeceğim.”

“Ama çok heyecanlıydın hani...”

“Durum şu ki Ro,” diye söze girdi Ollie ağzında ekmek kırıntılarıyla. “Sivilcen olduğu için kendini şanslı saymalısın.”

Rosie anlamadan baktı kardeşine.

“Sivilceler iyidir. Çünkü sebum denilen –basitçe yağ– bir madde, gözenekleri tıkiyor ve bakteriler orada çoğalıyor. Neden şiştiğini ve tepesinde sarı bir ucu olduğunu biliyor musun?”

“Sarı uç mu?” Rosie’nin ifadesi iğrenmeye dönüştü.

“Çünkü beyaz kan hücreleri orada kötü bir şeyler olup bittiğini anlıyorlar. Ordu gibi bir araya toplanıp savaşıyorlar.”

Rosie dua eder gibi gözlerini yumdu.

“O sarı uç hepsini içeride tutmaya ve korumaya yarıyor, bir tür kapak gibi.”

“Hücrelerimin ne yaptığı umurumda değil!” diye atıldı. “Lanet olası bir kapak istemiyorum!”

“Rosie!” diye çıkıştı Will. “Abartmayı bırak.”

“Bu kadar büyütecek bir şey yok,” dedim. “Modellik yapıp bugünkü gibi büyük işler almak istiyor musun?”

“Evet, tabii ki istiyorum...”

“O zaman yetişkin gibi davranman gerekiyor, en ufak şeyde bu kadar fazla tepki vermemelisin.”

“Çekirdekler gibi.” Ollie masadaki marmelat kavanozunu işaret edip kıkırdadı. “Rosie çekirdeklerden hoşlanmadığı için bu çirkin, jöle gibi şeyi almak zorunda kalıyoruz.”

“Çekirdekleri boş ver, Ollieciğim,” deyip kızıma döndüm. “Büyütecek bir şey yok gerçekten. Azıcık kapatıcıyla hallolur.”

“Deneme çekimlerinde makyajsız olmak gerekiyor,” diye huysuzlandı. “Ajansa gittiğimizde yüzümü silmek zorunda kalmıştım, hatırlamıyor musun?”

“Evet çünkü yüzünde *tonla* makyaj vardı, şimdiyse ufacık bir kapatmadan söz ediyoruz.”

“Zaten genç kızlarla çalışıyorlar, değil mi?” diye ekledi Will.

“Evet?”

“O zaman sivilcelerin hayatın bir parçası olduğunu da biliyorlardır.”

“Hem işi alırsan ve sivilcen geçmezse ve günler günler boyu iyileşmeyip bir *yaraya* dönüşürse fotoşopla silebilirler.” Ollie vazgeçmiyordu.

Rosie atağa geçti. “Ha, doğru, şimdi de uzman mı oldun?”

Ollie kafa salladı. “Fotoşopu biliyorum, evet. Bay Bailey’nin dersinde bir fotoğraf projesi yaptık, bilgisayarında varmış, bize gösterdi...”

“Peki cilt? Dermatoloji de biliyorsundur herhalde?”

Ollie’nin yüzü asıldı. “Pek değil ama okulda cildin katmanlarını öğrendik; dermis, epidermis...”

“Aman ne iyi!” Rosie hışımla mutfaktan çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

“Tanrım,” diye mırıldandı Will.

Kendime kahve doldururken, “Ne derdi var, bilmiyorum,” dedim.

Ollie omuz silkti. “Bu ekmekler biraz yumuşamış anne.”

“Evet çünkü bir saat kadar önce kızartıldılar.” Yüksek sesle iç geçirip tost makinesine yeni dilimleri koydum. “Ben yukarı çıkıp ne durumda olduğuna bakacağım. Sakinleşmesi gerek. Çekime gidemezse daha da mutsuz olacak...”

Ollie arkamdan, “Ama bu *bizim* hatamız değil ki!” diye bağırdı.

Rosie’yi yatağında kamburunu çıkarmış otururken buldum. Tırnaklarını kemiriyordu. Tokasını çıkarmış, yüzünü perde gibi örtecek biçimde saçlarını dağıtmıştı. Yanına ilişip yüzündeki tutamlardan birini nazikçe yana çektim. “Tatlım, kapatabiliriz. Bırak da sana yardım edeyim.”

Kızarmış gözlerle bana baktı. “Sen sivilceden ne anlarsın, hiç sivilcen yok ki.”

“Çünkü otuz sekiz yaşındayım ve bu yaşta artık çizgiler ve kırışıklar oluyor. Çatlaklar da diyebiliriz. Geçen sene Yorkshire’da gittiğin coğrafya alan gezisini hatırlıyor musun? Malham çukuruna inmiştiniz.”

Başıyla onayladı.

“Neydi oradaki şeyin adı? Hani araştırmış, kesitsel grafiklerini çizmiştiniz...”

Tüm kızgınlığına rağmen gülümsedi. “Coğrafi yarık.”

“Hah, işte bugünlerde aynaya baktığımda gördüğüm bu: *coğrafi yarıklar*. Burnumdan ağzıma doğru ve alnım boyunca uzanıyorlar, tarlalardaki saban izleri gibi...” Elini tuttum. “Keşke eskisi gibi sivilce çıksa da yalnız onunla uğraşsam.”

Gülümsemesi genişledi. “Yarığın yok anneciğim, aksine cildin çok güzel.”

“Eh, eskisi kadar taze değil ama sorun etmiyorum. Genç görünme konusunda takıntılı değilim. Altın parçacıklı aptal bir seruma yüzlerce papel harcamak gibi hayallerim yok mesela...”

Gerçek bir kahkaha patlattı.

“Haydi, makyaj çantayı çıkar da ne yapabiliriz bakalım.”

İsteksizce yataktan kalkıp çekmecelerin birinden kırmızı puantiyeli bir çanta çıkardı. İçinden ucuz bir kapatıcı buldu. Rahatsız edici derecede pembe, hatta şeker pembesiydi. “Fondötenin de var mı? Doğru rengi tutturmak için ikisini karıştırmamız gerekebilir.” Şişeler ve tüplerle dolu bir kutuyu karıştırıp dibinden bir tüp çıkardı. Elimin tersinde iki ürünü karıştırıp küçük bir fırçayla saldırgan sivilcenin üzerine sürdüm. Hâlâ belli oluyordu ama çok daha hafiflemiş görünüyordu.

“Bu çok daha iyi,” dedi neredeyse gönülsüz bir ses tonuyla, tuvalet masasının aynasında yüzünü inceliyordu. “Çok yakından bakmadığın sürece göremezsin.”

“Kimse çok yakından bakmayacak, merak etme,” diye güvence verdim. “Şimdi hazırlanıp çekime gidebilirsin.”

Bana dönüp gülümsedi ve neredeyse kalbimi yerinden çıkaracak bir hareketle kollarını etrafıma dolayıp sıkıca sarıldı. “Çok teşekkürler anne. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum tatlım.” Will ve benim iyi şans dileklerimizi alıp evden çıktı. Giderken Ollie destek için arkasından bağırdı: “Umarım sen çekimdeyken patlar ve lavlar içinden akıp gider!”

Rosie çıktıktan sonra ev hızla boşaldı. Will yosun tutmuş verandayı temizlemesi için annesi tarafından çağrıldı (Rosie’nin sivilcesinin yanında gerçek bir kriz gibi duruyordu). Sonra da

Maria, Saul'le gelip çocukları Victoria Parkı'ndaki tırmanma duvarına götürmek üzere Ollie'yi aldı. Annesinin yardımına koşan iyi, sorumlu evlat Will ve çocuklara eğlence dolu bir gün vadeden iyi anne Maria: Etrafım ne kadar da iyiliksever insanlarla doluydu, bu durum Fraser'la gizlice buluşacağım için bana kendimi daha da kötü hissettiriyordu. Sadece *kahve* içeceğiz canım, değil mi? Gri bir pazartesi öğleden sonrasında etrafta tonlarca insan varken Caffè Nero'da ne olabilirdi ki? Kısa ve öz konuşacak, vakti gelince Rosie'yle tanışmak için uygun mu diye bakacaktım. Sonra da doğru eve.

Will yosunlarla işini bitirmeden dönmüş olacaktım.

*

Bir kotun üzerine soluk gri, düz bir tişört geçirdim. Makyaj yapmadım, Fraser'ı gördüğüme sevindiğimi belirten ya da beni çekici bulmasını sağlayacak herhangi bir detay olmamalıydı. Aslında tam tersi bir etki yaratmak istiyordum: Mutlu ve dop-dolu bir hayatı olan meşgul bir kadını ve *rimel sürececek vaktim yok*, teşekkürler. Öte yandan bu adam değil ruju, hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Metroya bindiğimde bu işin hakkından gelemeyeceğime dair endişelenmeye başladım. *Ellerim titriyordu*, sanki bir iş görüşmesine gidiyorum da işi alamazsam evimize ipotek koyacaklarmış ve Guinness'in mamasını karşılayamayacağımız için onu da vermek zorunda kalacakmışız gibi bir gerginlikti.

Yedi sene evvel Cips Pazarlama Direktörü pozisyonu için Essex'e görüşmeye gitmiştim. *Korkmaya gerek yok*, demiştim kendi kendime, sırf bu görüşme için rugan ayakkabılar ve yavan bir lacivert takım almıştım. *İşi alamazsan da sorun yok. Başka bir sürü iş var. Onlar seni istese de sen onları istemeyebilirsin.*

Yola çıktığımda gerginlikten tamamen kasılmıştım. Ellerim öyle terliydi ki ön camı sildiğim bezle kurulamak zorunda kalıyordum. Ancak Archie'nin otoparkına arabayı çektiğim andan itibaren mucizevi bir şekilde çok daha iyi hissetmeye başlamıştım. Görüşmeyi kafamda ufacık, önemsiz bir noktaya indirgeyebilmişim. Korkulacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

Şu anda da aynı şeyi yapmaya çalışıyordum. Fraser'la görüşmeyi önemsiz bir günlük işe, yaptıktan hemen sonra unuttacağım bir şeye çevirmeyi deniyordum. Gerilmeye gerek yok, diyordum kendi kendime. Tren takır tukur ilerlerken Fraser'ı şişmiş, burnundan kıllar fışkıran, sigillerle dolu bir adam olarak gözümde canlandırmaya çalışıyordum. O parlak dişlerinin yorgun, yaşlı yüzünde nasıl sırtacağını düşünüyordum; bir sürü egzotik tatilden yanıp kırılmış yüzünde.

Bir zamanlar eski püskü kotlar veya bol hâkî şortlar giyerdi, üzerindeki soluk tişörtlerde sevdiği şarkıcı ve grupların ismi olurdu: Bowie, The Velvet Underground, Iggy Pop... Tam bir öğrenci kılığı. Muhtemelen şimdilerde bu kıyafetler yerini ütülü gömlekler ve keten pantolonlara bırakmıştır diye düşündüm keyifle, klasik sosyete kıyafetleri. Fraser lüks markaların adamıdır; ayakkabı için de kesin hardal rengi, rahat görünümlü makosenleri tercih ediyordur. *Fraser lavuğun teki*, diye kendi kendime tekrar ediyordum. *Korkak, onun bunun çocuğu bir göt*. Gloria'nın evinden döndüğünde Will'e her şeyi anlatacaktım. Hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama bunun yapmam gereken bir şey olduğunu söyleyecektim ve ikimiz beraber herifin ne kadar iğrenç olduğundan bahsedecektik. Belki hamile kızları terk eden hıyarlara karşı nefretimiz bizi daha bile yakınlaştırırdı.

Her neyse, alt tarafı bir kahve, diye düşünerek vagondan indim.

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

İstasyondan yukarı çıktığımda yağmur çiselemeye başlamıştı, saçımın anında elektriklendiğini hissettim. Deve dikenini gibi mosmor bir çalıya dönüşecektim. Çok çekici... Çantamda saç fırçası yoktu (zaten neden iyi görünmekle uğraşayım ki?) ve yanıma herhangi bir ceket ya da hırka almayı da akıl edememiştim, muhtemelen kafam başka yerdeydi. Örneğin sinsi bir yalancı olarak kocamı -ve Rosie'yi- kandırmakla meşguldü. Ah, Tanrım!

Şimdi bir de midem bulanmaya başlamıştı. Long Acre'a kusak pek iyi bir seçenek değildi (öncelikle Face Model Ajansı buraya çok yakındı; kahvaltıda yediklerimi kaldırıma boşaltırken bir süpermodel ya da daha fenası Laurie tarafından enselenmek pek hoş olmazdı). Onun yerine derin nefesler alıp Caffè Nero'ya doğru yürüdüm.

İçeriye şöyle bir taradıktan sonra sütlü kahve ve yiyemeyeceğimi bildiğim bir bademli kruvasan sipariş ettim. Kızımın doğmasına sebep olup üstüne kalbimi paramparça eden adamla buluşurken ağzıma lokma koyamayacağımı biliyordum. Arkalarda boş bir masa buldum ve tabağa döktüğüm kahveyi peçeteyle sildim.

Kapıyı görecektir şekilde yerime yerleştikten sonra mümkün olduğunca kayıtsız görünmeye çalıştım. Sanki Gap'teki alışverişimden çıkmış, Marks & Spencer'ın yemek reyonuna uğramadan önce ufak bir mola vermişim gibi. Gergin olduğumu gösteren tek işaret, polislin içeri dalıp beni enseleyeceğinden korkar gibi kapıyı gözlememdi. Tabii bir de yetersiz bulunan kanımı aldıkları noktayı kaşıyıp duruyordum.

Gerilme, dedim kendi kendime. Hatırlarsan hayatını mahvetti. En azından o bok kafalı korkak ana kuzusunu unutana kadar üzüntüden öldün ama uzun sürmedi, şimdi iyisin.

İşe yaramadı. Heyecanım azalmıyordu.

Belki de onu tanıyamayacaktım bile. Tüm saçları dökülmüş, dev bir sakal bırakmış olabilirdi, yaşlandıkça erkekler kadınlara göre daha fazla değişiyordu, öyle değil mi? Elektriklenen saçım aklıma geldi ve elimle düzeltmeye başladım. İşte tam da o anda onu gördüm; elim kafamda, saçımın ancak yarısını düzleyebilmişken.

Fraser Johnson kafeden içeri giriyordu. Durup etrafa bakındı. Üzüntüyle itiraf etmeliyim ki şişmanlamamış ya da çirkinleşmemişti. Siğil falan da yoktu –en azından görünen yerlerinde– burun kılları da gayet kısaydı. Hâlâ aynı, bir zamanlar delicesine âşık olduğum Fraser gibi görünüyordu, yalnızca biraz yaşlanmış ve tedirgin duruyordu. İçimde küçük, hareketli bir şey, bir ispinoz, göğüs kafesime vurup duruyordu. *Kızgın olmalısın*, dedim kendi kendime, *ondan ne kadar nefret ettiğini hatırla*.

Yanaklarım ateş gibiydi ve kesin domates gibi kızarmışlardı, tam da patlıcan moru saçıma yakışan bir renk. Eminim Tricia olsa, *Etkileyici bir renk kalabalığı!* derdi. İşte beni gördü, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Suçluluk içermeyen, hakiki bir gülümseme. Utanmış ya da çekingen görünmüyordu. Masaların arasından geçerek bana doğru geliyordu. Gözlerime bir *lanet olası kaçak* bakışı yerleştirmeye çalıştım ama başaramadım. Ağzım benden bağımsız hareket ediyordu. Her ne kadar küçümseme, hatta nefret ifadeleri takınmaya çalışsam da kesinlikle olmuyordu. Ben de gülümsedim. Yüzümü kontrol edemiyordum.

Uzun, ince bacakları ve mavi, masmavi gözleriyle bana doğru geliyordu. Yan masadaki Japon kız onu beğeniyle süzüyordu ama o hiç fark etmişe benzemiyordu. Doğrudan gözlerime bakıp konuştu. “Tanrım, Charlotte, ne kadar uzun zaman oldu.”

Yirmi Altıncı Bölüm

“Evet, çok oldu, değil mi?” diyebildim bir tek.

Yarısı boşalmış fincanıma ve dokunmadığım kruvasana baktı. “Sana bir şey alayım mı? Bir kahve daha?”

“Yok, böyle iyiyim, teşekkürler.” Burada olmamam gerekiyor ama iyiyim elbette. Yalnızca kan verip bir sepet mango alarak her şeyi yoluna koyabileceğimi sanmıştım, ne garip. Kocam elleri ve dizlerinin üzerinde Gloria’nın verandasını ovarken benim burada ne işim vardı?

“Hemen geliyorum,” deyip kasaya yöneldi. *Lütfen hemen gelme*, dedim içimden, *kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım var, göğsümdeki ispinozu durdurup tekrar nefes almayı hatırlamam gerek*. Parmağımdaki şeytan tırnağıyla oynuyordum. Ollie ve Saul şimdi Victoria Parkı’ndaki tırmanma duvarında kim daha yukarı tırmanacak yarışı yapıyorlardır, Maria da güvenli bir mesafeden endişeyle onları seyrediyordur. Bu görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım ama bu defa da Rosie geldi gözümün önüne, heyecanla çekime gidişi... Umarım kapatıcı akmamıştır.

Tanrım, ben ne biçim bir anneyim!

Fraser sade bir kahveyle geri döndü. Karşıma oturup düzgün kesilmiş sarı saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. “Aslında nereden başlayacağımı bilemiyorum,” dedi gergin bir kahkahayla.

“Ben de.” Bir anlık bir duraksama oldu, sanki bütün kafe sessizliğe bürünmüştü.

“Umarım sana yazmamdan rahatsız olmamışsındır.”

“Şaşırdım açıkçası,” dedim çabucak. “Rahatsız olsam cevap vermezdim.”

“Evet, herhalde.” Fraser bakışlarım aşağı kaydırıp fincanıyla oynamaya başladı. Yaşma göre çok daha genç görünüyordu; otuz altı yaşında olduğunu biliyordum çünkü benden iki yaş daha gençti. Ancak yüzünde hiç kırışıklık yoktu ve saçları da dökülmüşe benzemiyordu. Genç bir adamın ince, canlı fiziğine sahipti ve kırmızı mavi kareli bir gömlek ile kot pantolon giymişti. Ayakkabılarına çoktan bakmıştım, hardal rengi gudubetler yerine siyah, parlak, sıradan ayakkabılar vardı ayağında.

Boğazını temizlemek için öksürdü. “Ee, baban hâlâ yelken yapıyor mu?”

Hatırlaması ne garipti. Öte yandan o zamanlar uzun tren yolculukları boyunca hayatımıza dair her detayı birbirimize anlatırdık. “Evet,” dedim. “Bırakacağını hiç zannetmem.”

“Güzel,” deyip ellerine baktı. “Rosie de modellik yapıyor galiba?”

Başımınla onayladım.

“Mükemmel.”

“Hı hı,” dedim, kısa cümleler kurmaktan ne zaman vazgeçecektik acaba? İlkokul kitaplarındaki karakterler gibi konuşuyorduk.

Fraser’ın gözlerinden stres fışkırıyordu. Onun için de kolay olmasa gerekti. Olmasındı zaten. Bir çek ve bir paket kuş yemiyle kenara atılan o değildi sonuçta. Yine sustuk. Yan masadaki Japon kızı bize bakarken yakaladım. *Eyvah eyvah*, diye düşünüyordur, *buluşma iyi gitmiyor*. Fraser kahvesinden bir yudum alırken çok sıcak olduğu için höpürdetti, muhtemelen dudağını yakmıştı.

Ve sonunda söyleyiverdi. Geldiğinden beri ilk defa bana dikkatli bir bakış atarcasına gözlerini gözlerime dikip, “Bak, böyle olduğu için üzgünüm...” dedi.

İstem dışı öksürdüm. “Evet, herhalde üzgünsündür. Ama biraz geç olmadı mı? On yedi yıl kadar? Sence de uzun bir zaman değil mi?”

Yan masadaki kız bize dönüp duruyordu. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu Fraser kaşlarını çatarak.

Bir an bakakaldım. “Neden bilmiyormuş gibi konuşuyorsun?”

“Ama...” Duraksadı. “Duyduğum kadarıyla... Yani düşündüm ki...”

“Ne düşündün?” diye sordum sertçe.

“Sen... hayatına devam etmek istedin ve her şeyin icabına baktın diye...”

“O yüzden hayatımdan çıktın yani?” diye sözünü kestim. “Öylece.”

Fraser bir nefes verip etrafına bakındı. Tanrım, onu şu an tokatlayabilirdim. Her şeyin icabına bakmışım, öyle mi? Sanki eve eşya almışım gibi konuşuyordu. Gecenin ikisinde daracık bir evde kucağında ağlayan bir bebekle kimseden yardım alamamanın ne demek olduğunu bilmiyordu. O zamanlar hiçbir arkadaşımın çocuğu yoktu. Bütün bu bebek mevzusundan biraz korktuklarını hissediyordum ve bu yüzden onları suçlayamazdım. Bir keresinde, nadiren dışarı çıktığım gecelerin birinde birkaç kadeh şarap sonrası kendimi annemle babamın bana hediye ettikleri makineyi överken bulmuştum. Makine o korkunç kokan bezleri alıp kokusuz bloklara çeviriyordu. “Dâhice!” diye haykırdığımı hatırlıyorum, sonra Rachel ve Gabby’yi “Charlotte’a ne oldu böyle?” ifadesiyle birbirlerine bakarken yakalamıştım. Bara doğru uzaklaştığımda ise Rachel’in arkamdan, “Tanrım,

ne olur şu boklu bloklardan bahsetmeyi bıraksın!” dediğini ve ikisinin de kahkahalara boğulduğunu duymuştum. Fraser bunların hiçbirini yaşamamıştı tabii. Kruvasanıma uzanıp küçük bir lokma aldım.

“İstedığinin bu olduğunu düşünmüştüm,” diye mırıldandı.

“Öylece terk edilmeyi istediğimi mi düşündün? *Hamileyken* hem de?” Farkında olmadan sesimi yükseltmiş olmalıydım çünkü diğer masadaki kız alenen bize bakıyordu. Onu fark ettiğimi görünce de bakışlarını çevirdi.

“Ama öyle demişsin.” Fraser’ın sakın kalmaya çalıştığı çok açıktı. “Arayıp annemle konuştuğunda. Gayet açık belirtmişsin. Seni yalnız bırakmayı *ben* istemedim.”

“Aradığımda mı? Ne demek istiyorsun?” diye sözünü kestim. “Numaranı değiştirdin, unuttun mu? Ya da en azından ben değiştirdiğini düşündüm çünkü ulaşamıyordu. Hem sonra zaten annenden gelen mektup da her şeyi açığa kavuşturmuştu.” En olmaması gereken anda gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark ettim.

Fraser’ın bir anda beti benzi attı. “Ne mektubu?”

“Biliyorsun işte, annenin gönderdiği, içinde kuş yemi olan. Bilmiyormuş gibi davranma...”

“Gerçekten haberim yok. Neden bahsettiğini anlamıyorum Charlotte, kuş yemi mi?”

“Kuş yemi, hani şu küçük kaplara konan, kuşların kemirmesi için...”

“Kuş yeminin ne olduğunu biliyorum,” dedi çabucak. “Ancak konuyla ilgisini anlamadım.”

Dimdik oturdum, etrafımız oldukça gürültülüydü; kafenin bu kalabalık, basık havasının gözlerimde tehlikeli şekilde biriken sıvıyı buharlaştırmasını umut ediyordum. Kaçıp giden o ise üzülen neden *bendim*? Onu umursamıyordum ki. Will'im var,

harika çocuklarımız var ve güzel bir bahçesi olan yıkık duvarlı bir evde oturuyoruz. Bu adamdan istediğim hiçbir şey yok.

“Fraser,” dedim tuhaf şekilde sabırlı bir sesle. “Annen bana yazıp hiçbir şekilde seninle iletişim kurmamam gerektiğini belirtti. Büyük umutlar vadettiğini söyledi, herhalde benimle kalıp baba olmanın –gerçek bir baba, yanımızda olan ve çocuğuyla *ilgilenen* bir baba olmanın– hayatını mahvedeceğini söylemek istedi...”

Öylece bakıyordu. “Ben... Ben bilmiyordum.”

“Kuş yemini de inanılmaz zeki bir şaka olarak gönderdi.” Sesim giderek hissizleşti. “On bin papellik bir çekle beraber, büyük incelikti doğrusu.”

Fraser bana doğru eğildi. “Annem sana *para* mı gönderdi?”

Başım la onayladım. Mucizevi şekilde gözyaşlarım kurumuştu ve artık çok daha güçlü hissediyordum, belki de şu ufacık kruvasan lokması işe yaramıştı. Kendimi gayet iyi hissediyordum. Sırf ona da bunu göstermek için kruvasana uzanıp koca bir lokma daha aldım, işte bu kadar, iyiyim!

“Ne için?”

“Herhalde bebek için.”

“Bebek... mi?” diye tekrar etti.

“Evet, bize destek olacağını düşündü. Ancak ben onun parasını istemediğim için çeki yırtıp geri gönderdim.” Tabağımdaki kırıntıları parmağımla bir köşeye topladım.

“Charlotte...” diye söze başladı. Gözleri yaşarmıştı, niye ki? Alt kirpiklerinde çimendeki çiy taneleri gibi damlalar vardı.

“Her neyse, toparlandım,” dedim canlı bir tonda. “Bebekliği süresince ailem müthiş yardımcı oldu, sonra da Will’le tanıştım ve bir çocuğumuz daha oldu.”

“Bir çocuğunuz daha,” diye tekrar etmeye devam etti gözlerini ayırmadan. “İnan bana bilmiyordum.”

Kaşlarımı çattım. Japon kız gitmiş, yerine etrafları kocaman alışveriş torbalarıyla dolu, yorgun görünen orta yaşlı bir çift oturmuştu. “Neyi bilmiyordun?” diye sordum.

“Bebeği... doğurduğunu.” Kelimeleri fısıltıyla dönüşmüştü.

İşte o an her şey karıştı: Yıllardır kafamda tuğla üstüne tuğla koyarak inşa ettiğim kule sallanmaya başlamıştı. Bir anlık fikir değişikliği ya da korkması veya her ne düşündüyse işte, sonra annesinden bana mektup yazmasını istemesi, son olarak da –en kötüsü buydu– bizimle asla ilgilenmeyip “Doğum nasıl geçti?” ya da “Çocuğum nasıl, konuşmaya başladı mı? Neler yapmayı sever?” gibi herhangi bir şey sormaya tenezzül etmemesi...

O an yan masadaki çift Hamleys oyuncak mağazasının artık eskisi gibi olmadığından şikâyet ederken kafamda ufacık bir şüphe uyandı. Yıllar sonra ilk defa, tüm olan bitenin belki de sandığım şekilde cereyan etmediğini düşünmeye başladım. Gözlerini silen Fraser’a baktım.

“Nasıl yani?” dedim çekinerek. “Bebeği doğurmadığımı mı düşündün?”

Başını salladı. Dudaklarını sıkırmıştı, konuşmaya cesaret edemiyor gibiydi.

“Kürtaj yaptırdığımı mı sandın?”

“Evet.” Sesi titriyordu. Masadaki küp şekerlerden birini alıp üzerini tırnağıyla kazımaya başladı. “Annem öyle dedi. Onu aradığını, bebeği aldıracağını ve beni bir daha asla görmek istemediğini.”

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Çok sert bir yumruk. “Tanrım!”

“Haklısın. Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Perişan görünüyordu.

“Eh, öyle olmadı,” dedim bocalayarak. “Rosie’yi doğurdum, şimdi on altı yaşında.”

Yutkundukça âdemelması yukarı aşağı hareket ediyordu. “Ama dergide on beş yaşında yazıyordu.”

“Evet, yanlış yazmışlar. Muhabirin aklı biraz dağınıktı.”

“Tanrım, Charlotte. İkinizi dergide gördüğümde başka biriyle tanışıp çok vakit kaybetmeden hamile kaldığını sandım.”

Başımı iki yana salladım. “Rosie senin kızın, Fraser... Yani biyolojik olarak.”

“Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum.”

“...Ve annene hiç telefon etmedim. Hayatta onunla konuşmadım. Telefon numaranız değiştiği halde bunu başarabilmem tuhafına gitmedi mi?”

“Aman, ne bileyim. Birkaç kere numara değiştirmişliğimiz var. Annem rahatsız edici telefonlar aldığımızı söylüyordu. Şu kuş yemi hikâyesi ne?”

Parmaklarımın arasındaki kruvasan parçasıyla oynuyordum. “Hımm... Sana yazdığım mektupların birinde güvercin olup kafana pislemeyi istemiştin.”

“Ah,” dedi boş bulunup, oynadığı şekeri kahvesine düşürdü. “Hâlâ öyle mi hissediyorsun?”

“Nasıl yani, güvercin olmayı istemek gibi mi?”

“Hayır, kızgın mısın? Yüzüstü bırakılmış gibi mi... Ne bileyim.” Fraser’a baktım. Euston istasyonunda vedalaşırken sarıldığım adamın neredeyse hiç yaşlanmamış hali olan bu yakışıklı adama. *Her şey çok güzel olacak*, demişti beni öperken, *Birlikte olacağız ve işleri yoluna koyacağız. Seni seviyorum*.

Bunca yıl neler olduğuna dair kafamda bir senaryo yazmıştım ama aslında hiç de öyle olmamıştı. Annesi aramıza girmeseydi şimdi nerede olurduk? Hayır, bu şekilde düşünmemeliydim. Eve dönmeliydim, şu anda evime gidip iyi bir anne ve iyi bir eş olmalıydım. Yerimden kalktığım gibi çantamı omzuma attım.

“Ne yapıyorsun?” Fraser panikledi.

“Eve gitmeliyim. Burada seninle olamam.”

“Charlotte, lütfen.” Ayağa fırlayıp kolumdan tuttu. “Lütfen gitme. Bak, artık annemle görüşmüyorum, yıllardır doğru dürüst konuşmadık bile. Babamla ayrıldılar...”

“Peki,” diye patladım. “Annenle konuşursan ona de ki Rosie küçük bir çocukken en büyük eğlencelerimizden biri parka gidip kuşları beslemektir. Rosie’ye nasıl yaklaşıtlarına inanamazdın. Hep ekmek götürürdük ama bir gün çekmecedeki annenin yol-ladığı yemi buldum ve onunla kuşları besledik. Hediyesi bir işe yaradı yani.” Arkamı dönünce her şeyin –kasanın arkasındaki personelin, kahve kuyruğunun ve raftaki sıra sıra keklerin– bu-lanıklaştığını görüp dehşete düştüm.

“Charlotte, bekle!” Fraser arkamdan kapıya doğru koştu. “Böyle çekip gitme...” Gözyaşlarım taşıyordu artık. Peşimde Fraser’la Caffè Nero’dan çıktım, Ollie’nin küveti tıkayıp bütün muslukları açarak taşkınların nasıl olduğunu anlatması geldi aklıma. Tek farkı, şu an taşan gözyaşlarımın bütün yüzüme akmasıydı. Fraser’a döndüm. “Üzgünüm ama artık bu konuda konuşamam.”

Yirmi Yedinci Bölüm

“Meğer sadece veranda değilmiş,” dedi Will eve girerken. “Bir de kuş besleme masası vardı. Kız kardeşime güvenmiştim ama annem için şu birkaç farklı katı olan saçma kuş masalarından sipariş etmiş – tepesinde bir de İsviçre dağ evine benzeyen yuva var– ama elbette hepsi demonteydi, kurmak için beni beklemiş.”

Zar zor bir kahkaha attım. Will beklenmedik şekilde neşeliydi, ihtiyaç duyulmak ve işe yaramak keyfini yerine getirmiş olmalıydı ama ben ne yazık ki çok katlı kuş masalarına ve annesinin kim bilir hangi doğaya zararlı kötü kokan ürünle verandayı derinlemesine fırçalattığına odaklanmakta güçlük çekiyordum.

Tek düşünebildiğim şeydu: *Fraser bir çocuğu olduğunu bilmiyormuş. Bizi aslında terk etmemiş. İşler yolunda gitseydi ve bebeğimizi beraber büyütseydik şu anda hayat acaba nasıl olurdu?* Brighton kıyısında günün aydınlanmasını izlerken pozitif çıkan gebelik testine bakıp durduğumuz zamanı kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. İncecik mavi çizgiye inanamamıştık. Bir bebeğimiz olacaktı! O çubuğa işediğimde çizimdeki hormonlar böyle söylemişti! Fraser’ın beni sevdiğini söylediği anları düşündüm. Belki de yalan söylemiyordu.

Öğleden sonranın yapış yapış sıcağına rağmen içim üşüyordu. Mutfakta oyalanıp yapacak faydalı bir şeyler bulmaya çalıştım.

“Demek istediğim...” diye devam etti Will. “Kuşlar yemek masalarının neye benzediğini önemsiyorlar mıdır ki?”

“Sanmıyorum.”

“Üzerinde kuş yemi olduktan sonra...”

Hayır, bunu yapma. Kuş yemi hakkında konuşma. “Kulağa çok ihtişamlı geliyor,” dedim. “Belki de gidip görmeliyim.”

Akşam yemeği için masayı hazırlarken Will kıkırdadı. “Bu kadar ilgileneneğini bilseydim telefonla fotoğrafını çekerdim.”

“İyi olurdu,” dedim küçük bir tebessümle.

“Charlotte?”

Gülümsememi büyüttüm. “Efendim?”

“Sen... *iyi* misin?”

“Evet, gayet iyiyim. Niye sordun?”

Yüzüme baktı. Riyakârlığın gözeneklerimden fışkırdığını hissediyordum. Normal davranmaya çalıştım, buzdolabından acı sos ve portakal suyunu çıkardım ama bir yandan da bugün öğrendiğim gerçekler karşısında hâlâ şoktaydım: Fraser bebeğin ne zaman doğduğunu umursamamış çünkü doğduğunu bilmiyormuş. Babamın gerçek babam olmadığını, asıl babamın *Hello!* dergisinde gördüğümüz Lüksemburg kraliyet ailesinin karanlık üyelerinden biri olduğunu öğrensem bu kadar şaşırmazdım.

“Biraz garip davranıyorsun,” diye devam etti Will.

Bardak almak üzere mutfağın diğer tarafına gittim. “Ne gibi?”

“İlginç konuşuyorsun, sanki İngilizce ana dilin değilmiş de fiil çekimlerinde zorluk yaşıyormuşsun gibi.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” diye çıktım.

Yine şüpheci şekilde baktı bana. “1950’lerden kalma ciddi bir santral operatörü gibi konuşuyorsun.”

“Beni incelemekten vazgeç,” derken ön kapı açıldı.

Rosie koca bir gülümseme ve kızarmış yanaklarla içeri daldı. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

“Bilin bakalım ne oldu!” dedi neşeyle. “Billboard kampanyası için beni istiyorlar. Buna inanabiliyor musunuz?”

“Bu şahane!” diye bağırarak ona sarıldım. “Bu kadar erken döneceklerini tahmin etmezdim.”

“Ben de.” Kâseden bir elma alıp ısırıldı. “Ama beni gördükleri anda Laurie’yi aradılar ve işte! Güneydoğunun bütün billboardlarında yüzüm olacak!” Will’e sarıldı, sonra yine bana ve hemen sonra da yorgun ve güneşten yanmış yüzüyle eve giren Ollie’ye. Zach’in konserinden sonraki hararetle konuşmamızdan beri Rosie, Fraser konusunu hiç açmamıştı. Belki bu büyük reklam kampanyası onu bir süreliğine, en azından ben ne yapacağıma karar verene kadar meşgul ederdi.

“Tırmanma duvarında eğlendiniz mi Ollie?” diye sordu Will.

“Evet, öyle güzeldi ki,” diye heyecanla anlatmaya koyuldu. Will’in nefis Tayland yemeklerine yumulurken kendimi benim günümün aslında o kadar da önemli olmadığına inandırdım. Tekrar buluşmak için plan bile yapmamıştık sonuçta.

Peki neden Will’e söylememiştim? Genelde birbirimizden sır saklamazdık. En azından ben saklamazdım. Fazilet timsali bir insan olduğumdan değil de bu kadar yıllık birlikteliğimiz boyunca saklanacak en ufak bir şey yapmadığımdandı. Ancak artık bir şey vardı. Üstelik bundan sonra ne yapacağımı da bilmiyordum. Tek bildiğim, deri pantolonlu geceye dair artık kızma hakkımı kullanamayacağımdı.

Ertesi gün Liza'yla buluşup Arlene Johnson'ın Rosie ve beni oğlunun yaşamından nasıl kolayca sildiğini anlattım. Yeşil meyve suyuyla dolu bardağına sarılıp, "Bunu yaptığına inanamıyorum!" diye söylendi.

"Ben de," dedim. "Gerçekten insanlık dışı bir hareket. Rosie, Fraser'ın çocuğuydu. Üstelik onun da *torunu*. Rosie'nin Fraser'la herhangi bir şekilde bağlantı kurmasına tamamen engel oldu."

"Şu an bir trene atlayıp o kadının karşısına çıkmak isterdim. Nerede oturuyor demiştin?"

"Emin değilim. Eskiden Manchester'ın biraz dışında oturuyorlardı ama Fraser artık annesiyle konuşmadığım söyledi."

Liza derin bir nefes verdi. Bugün yoga dersi vardı ama dersten önce kısa bir sohbet için onu çalabilmişim. Yoga stüdyosunun kafesindeydik ve etrafta kendisiyle müthiş barışık, güzel, narin insanlar geziniyordu, eminim hiçbiri kimsenin arkasından iş çevirmemişti. "Bir yandan da," diye ekledi Liza, "kadın senin hayatının akışını tamamen değiştirdi. Hem kendi oğlunun da baba olma şansına engel oldu." Sustu. "Will'in çok iyi bir baba olduğunu inkâr etmiyorum elbette."

Başımınla onayladım.

"Hem belki de hayatın böyle devam etmesi gerekiyordu. Eğer o araya girmeseydi..."

"Her şey bambaşka olurdu." Ismarladığım meyve suyu geldi, benimki yeşil değil de saçımınla uyumlu bir mor renkteydi.

Liza bana baktı. "Hayatının böyle olmasından pişman değilsin, değil mi?"

"Elbette hayır," dedim, sesim hislerimden daha kararlı çıkmıştı.

"Fraser'ın başka çocuğu var mı?"

“Bilmem. Londra’da finans alanında çalıştığı ve Cheshire’da da bir dairesinin olduğu dışında bir bilgim yok. Rosie dışında bir şeyden bahsetmedik zaten.” İçeceğimden bir yudum daha aldım, içinde pancar vardı ve tadı toprak gibiydi; düşüncelerimi temizleyeceğini sanmıştım ama yakınından bile geçmiyordu.

“Peki ne yapacaksın?”

“Will’e söyleyeceğim ama doğru anı kollamam gerekiyor, bugünlerde nasıl olduğunu biliyorsun.”

Başını salladı. “O gece Sabrinalarda neler olduğunu öğrenebildin mi? Ben gittikten sonra yani?”

“Hayır.” Sesimi alçalttım. “Hiçbir kadınla herhangi bir şey olmadığı konusunda ısrarcı, benim uydurduğumu ya da hayal gördüğümü düşünüyor.” Duraksadım.

“Will’e neler oluyor sence?”

Omuz silktim. “Orta yaş krizidir belki. Hiç bilmiyorum. Ekstazi almış yahu, Will hayatında bırak esrarı, sigara bile içmemiştir. Ona dair hoşlandığım yanlardan biri olmuştu bu; tanıştığımızda hayatını düzene koymuş, yalnızca bira ya da şarap içen derli toplu bir yetişkindi, hayatla başa çıkabiliyordu.”

Liza başıyla onayladı. “Fraser’ın tersine...”

“Evet, Fraser’ın yalnızca korkup kaçtığını sanıyordum.”

“Aslında tam da bunu yaptı,” diye düzeltti. “Annesinin anlattıklarını doğru kabul edip her şey yolunda mı diye seni arayıp sormadı bile. Yardıma ihtiyacın olup olmadığını merak etmedi. Annesinin istediği şekilde sessizce sıvıştı.”

“Haklısın.” Saatile baktım. “Tanrım, üzgünüm, bütün vaktini aldım.”

Üzgün bir yüz ifadesiyle, “Sorun değil ama gitsem iyi olur,” dedi. Dersine girerken ayrıldık.

Stüdyoların önünden geçerken bir hocanın, “Hatırlamanız gereken asıl nokta,” dediğini duydum. “Her şeyin nefes üzerine

kurulu olduğu. Sakin, düzenli nefes. Alın... ve verin. Alın... ve verin.” Keşke bu kadar kolay olsaydı.

*

Eve geldiğimde Will’i mutfak masasında bilgisayarının üzerine eğilmiş halde buldum. “Haber var mı?” diye sordum düşünmeden.

“Ne konuda?” diye sordu ekrandan gözlerini ayırmadan. Çevreyle ilgili bir şeye benziyordu. Birinin omzunun üzerinden bakmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu düşünerek uzaklaştım.

“Ne bileyim. Genel...”

“Hayır,” dedi bıkkınlıkla. “İş konusunda herhangi bir yerden haber yok.” Bilgisayarı alıp bahçeye çıkarak ortadan kayboldu. Peki öyleyse.

Rosie başka bir çekim için dışarıdaydı. Ollie’yle beraber mutfakta takılıyorduk ve bir süre sonra da kendimizi kurabiye yaparken bulduk. Oğlumun çoktan bu işlerden elini eteğini çektiğini düşünmüştüm ama benimle mutfakta zaman geçirmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu. Cipsli kurabiyeler –“hani parti için yapmıştın ya”– konusunda ısrarcıydı, bir de en sevdiği çikolata talı olanlardan istedi. Sonra Saul geldi, ikisi birden avuç avuç kurabiyeyle parka gitmek üzere aceleyle evden çıktılar.

Yalnız kalmıştım. Yukarı kattaki yatak odamıza çıkıp kendi bilgisayarımı açtım. Evin sessizliğinden memnun bir şekilde e-postalarımı kontrol ediyordum. Hepsi gereksiz reklam e-postalarıydı, Fraser’dan gelen hariç.

Dün konuştuklarımız aklımdan çıkmıyor. Seni yeniden görmem lazım. Olur mu? Seni arayabilir miyim?

F

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Bana söylediklerinden sonra nasıl hayır diyebilirdim ki?
Evet, yazdım, kesinlikle konuşmamız lazım. Numaram...

Numaramı ancak üçüncü defada doğru yazabildim. Gönder tuşuna bastım, kalbim kafein krizinde gibi çarpıyordu; hiçbir yoga nefesinin beni sakinleştirebileceğini zannetmiyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yaz tatili için işten daha uzun süre izin almadığıma üzüliyordum ama bu esintili çarşamba gününde ofis yolunda olmaktan fazlasıyla memnundum. Will'in yanında olmak, Fraser'la buluşmamı ona en doğru şekilde nasıl aktaracağımı düşünmek gerçek bir işkenceydi.

Korkaklık ettiğimin farkındaydım; Fraser'la kahve için buluşmayı kabul ettiğim anda Will'e her şeyi söylemeliydim. Uzun zaman evvelki gibi Will'le birbirimize yakın hissedip hayatlarımıza dair önemsiz ayrıntıları bile paylaşıyor olsaydık belki söyledim. Ancak artık paylaşmıyorduk. Diken üstünde hissediyor, nasıl tepki vereceğini bir türlü kestiremiyordum. Bahane bulduğumdan değil. Fraser kafeye girdiğinde kalbimin atışını hatırlayınca fark ettim ki konu artık Rosie'yi de aşmıştı: Sarı saçları ve mavi gözleriyle müthiş yakışıklı, biraz tedirgin ama tam da hatırladığım gibiydi. Şu an bile düşündükçe midem kasılıyordu. Archie'nin otoparkına çektikten sonra Fraser'la ilgili tüm düşünceleri kafamdan silmek ve normal bir insan gibi işe odaklanmak için kısa bir süre arabada bekledim.

Öte yandan Archie'nin Kalesi'nde de işler pek yolunda görünmüyordu. Yokluğumda neler olduğunun üzerinden geçiyorduk

ama Dee'nin dikkati oldukça dağınıktı. Gerginliği gözlerinden okunurken, "Rupert bir garipti," dedi.

"Ne gibi?"

"Endişeli ve huysuzdu. Belki de seni özlemiştir." Mutsuz bir gülümseme takındı.

"Sanmam," dedim kahvelerimizi koyarken, masasına fincanını götürdüğümde yüzündeki sıkıntılı ifadeyi fark ettim. "Çok mu kötüydü? Sana fırça mı attı?"

"Yok, hayır. Öyle bir şey olmadı. Aslında... hımm... sana bir şey söyleyebilir miyim? Rupert'la ilgisi yok ama."

"Ne oldu peki? Sen iyi misin?" Bir sandalye çekip yanma oturdum. "Dee?"

Derin bir nefes verdi. "*Lütfen* kimseye söyleme. Tanrım, Charlotte, birine anlatmalıyım."

"Bana anlatabilirsin," dedim yumuşak bir sesle, sonra da moralini düzeltmek için güldüm. "Sakın bana pişirme yerine kızartma dediğini söyleme!"

Dee hafifçe tebessüm etti. "Keşke öyle olsaydı... Bu... Dur sana göstereyim." Çekmecesini açıp çoktan yırtılarak açılmış bir zarf çıkardı. İçindeki kartpostalı alıp bana uzattı.

Kartın ön yüzündeki resimde yağmur çizmeli iki oyuncak ayı öpüşüyordu. Üzerlerinde süslü bir yazıyla *Seni ayı gibi seviyorum* yazıyordu. "Bu... çok tatlı," dedim. "Mike'tan mı?"

Dee kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, bu sabah geldiğimde masamdaydı."

"Kim koymuş? Bir fikrin var mı?"

Kıpkırmızı oldu ve bu sefer onaylar şekilde başını salladı. "Rupert değil umarım?" Yutkundum.

"Tanrım, hayır! Diğer tarafını oku."

Kartı çevirip arkasını okudum. Tükenmez kalemle yazılmış titrek bir yazı: *Çok tatlısın Dee. Frank, öpücükler.*

“Frank? Kızartmacı Frank mi?”

“Evet,” diye homurdandı.

“Buraya gizlice girip bunu masana mı bırakmış?”

Başıyla onayladı.

“Bunu buraya *Frank* mi koymuş?” Koyu renk gözleri, kirli sakalı, yağ lekeli Archie önlüğü ve ağzının ucundaki sigarasıyla o dev, yakışıklı İspanyolu düşündüm, bir gülme geldi. Frank’in oyuncak ayı seven bir adam olacağı hiç aklıma gelmezdi. Hele de *ayı-gibi-seviyorum* türünden, hiç.

“Evet,” dedi Dee üzüntüyle.

Ona baktım. “Sana karşı hisleri falan mı var acaba? Sevgililer Günü’nü bugün mü kutlamaya karar vermiş?”

Dee daha da kızardı. Sarışınlara dair bir şey fark ettim: Kızardıkları zaman saklamaları mümkün olmuyordu. “Gibi,” dedi ve o anda her şeyi anlamaya başladım: piknik çekimindeki rahatsız kıvranışı, düzgün görüldüğü tek bir pozunu bulamamam.

“Frank’le aranızda bir şeyler mi oluyor?” Tekrar yutkundum.

Dudağını ısırdı. “Yo, hayır, yok.”

“Emin misin? Kartpostal biraz sanki...”

“Bir şey yok,” diye sözümü kesti. “Yani pek bir şey sayılmaz. Tanrım, bilmiyorum. İyi anlaşıyoruz, tatlı biri, arkadaşız.”

“Tabii ki arkadaşsınız.”

“Bir de geçen hafta şey oldu... sen yokken.”

“Ne oldu?”

“Biz... ikimiz... öpüştük gibi bir şey.” Az kalsın şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyordum. Mike’la bir yuva kurmak için deliren Dee...

“Nerede öpüştünüz?” derken sesimi alçalttım, Jen aşağıdaki dükkânda biriyle konuşuyordu. Galiba hakikaten de müşterilerimiz vardı.

“Ağızdan,” diye cevapladı.

“Nereden demedim tatlım, nerede, yani *coğrafi* olarak?”

“Ha, aşağıdaki depoda.”

“Depoda mı?” diye kekeledim. “Ama orası çok karanlık, hem de toprak gibi ağır bir şeyler kokuyor.” Gerçi belki de bahçe kulübesi gibi bir çekiciliği vardır.

“Biliyorum,” dedi utançla, saçıyla oynuyordu.

“Ne yapacaksın?” Devamını duymak için sabırsızlanıyordum, galiba Rosie benim insanların hayatlarına normalden fazla ilgi gösterdiğimi söylerken haklıydı.

“Tanrım, hiçbir fikrim yok. Enfes bir adam. Çok seksi. Hiç aklımda yoktu, biliyor musun? Yalnızca sigara içiyorduk ve birdenbire kendimizi orada bulduk.” Benim kendimi birdenbire Fraser’a cevap yazarken, sonra da onunla buluşup her şeyi gizli tutmaya çalışırken *bulmam* gibi. İstemediğin halde bu tür uygunsuz durumların içine düşmek aslında feci derecede kolaydı. “Benim korkunç biri olduğumu düşünüyorsundur,” dedi.

“Elbette hayır.”

“Ama bu o kadar yanlış ki! Mike’la yaşıyorum, onu seviyorum ve beraber gerçekten de mutluyuz.”

“Dee,” dedim, alt kattan Rupert’in sesini duymuştum. “Kendini paralama. Alt tarafı bir öpücük.”

“Sayılmaz mı diyorsun? Yani aldatma olarak?”

“Hayır, kesinlikle sayılmaz.” Sanki bir şey biliyor gibi konuşuyordum.

“*Sen* ne yapardın peki? Böyle bir şey olsaydı, birini öpseydin ya da kaçamak yapsaydın... Will’e söyler miydin?”

Masama geri yürürken uygun bir cevap üzerinde düşünüyordum. “Emin değilim, sanırım duruma bağlı olarak değişirdi.”

“Farkımız şu ki,” dedi kesin bir sesle, “sen asla böyle aptalca bir şey yapmazdın. Kendimi gerizekâlı gibi hissediyorum Charlotte, ne düşünüyordum ki!”

Güven verici bir gülümseme takınmaya çalıştım. “Yalnızca bir öpücüktü, Dee.” Şu an depoda bir güvenlik kamerası olduğunu söylemenin vakti değildi.

*

Ne kadar şaşırtıcı diye düşünüyordum arabayı eve doğru sürerken, Dee hayatta her şeyi çözdüğümü zannediyordu. Onun gözünde düzgün bir yetişkin imajı veriyor olmalıydım. Eldeki verilere bakılırsa öyleydim de; evliydim ve iki çocuğum vardı ki bu çocuklardan biri çoktan güzelliğiyle dudak uçuklatan paralar kazanıyordu – bunu kaşındıran yün eldivenler giymek zorunda kalarak yapıyordu ama olsun, herkesin bir yerden başlaması gerekir. Dee’nin yaşındayken otuz sekiz yaşındaki bir kadının hayatı çoktan çözmüş olacağını düşünürdüm. O noktada artık sevecen, akıllı, komik ve seksi bir adamla (çok şey istediğimi asla düşünmezdim) olağanüstü bir ilişkim olmalıydı mesela.

Baktığımızda Will bunların hepsine sahipti. Tamam, espri anlayışı son zamanlarda biraz azaldı ancak etrafında sürekli iş durumunu soran ve “haber var mı” öğrenmeye çalışan birileri olan herkesin espri anlayışı azalırdı.

Cep telefonum çalıyordu. Will’in Tesco Metro’dan bir şey istemek için aradığını düşünerek yıkılmak üzere olan bir halı deposunun önünde durdum. Ben arabayı park edene kadar telefon sustu, arayan da Will değildi. Numarayı geri aradım.

“Charlotte?” dedi karşıdaki ses ve tabii ki oydu. Kalbim yine güm güm atmaya başladı. Keşke bunu yapmasa, iç organlarımı kontrol edebilmem gerekir, öyle değil mi?

“Selam Fraser,” dedim çatlak bir sesle.

“Ben... umarım yanlış bir zamanda aramadım.”

Deponun camının önüne üst üste rastgele atılmış halılara gözüm takıldı. “Yok, hayır, sorun değil.”

Boğazını temizledi. “Seni aramam gerekti. Düşünmeden duramıyorum...”

Ben de öyle, dedim içimden ama şu an istediğim tek şey eve gidip dev bir kadeh şarap eşliğinde Will’le akşam güneşinde oturup sohbet etmektir; tıpkı geçen günkü ekşi mayalı ekmek ve mangolu pikniğimizdeki gibi. Normal, sıradan şeyler yapmak istiyordum, yan komşumuz Tricia ve Gerald’ın yaptığı türden şeyler. Ya da tamam, onlarınki gibi değil ama kendi normalimize dönmek istiyordum; şu an ihtiyacım olan buydu.

“Ben de,” dedim Fraser’a. “Hep aklımda.”

“Her şey... değişmiş gibi,” diye ekledi.

“Evet, biliyorum.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum. Annemin yanı...”

“Fraser,” diye sözünü kestim. “Benden hiç mektup aldın mı? Annen benim aradığımı söyledikten sonra?”

“Hımm, hayır?” Cümlemi soruya çevirip geri sordum. “Bana yazdın mı?”

Tabii ki yazdım salak. O günlerde insanlar böyle yapardı. Basildon Bond not kâğıtlarına çılgın mektuplar yazardık, aşk dolu, nefret dolu... Hatta bazen ağlardık bile, iyi, kâğıdı tamamen ıslattım, şimdi üzerindeki dalgalardan ne kadar harap olduğumu anlayacak! GÖZYAŞLARIM ANLATIR!

“Birkaç defa yazdım,” dedim umursamaz bir tonda.

Kısa bir duraklama. "Annem mektupları benden önce almış olmalı."

Derin bir nefes alıp motoru çalıştırdım. "Gitmem gerek, Fraser. Bu konuları telefonda konuşmak istemiyorum."

"Lütfen, biraz daha konuşsak? Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Bilmiyorum."

"Seninle konuşmam gerek, Charlotte. Rosie beni biliyor mu?"

"Evet, tabii ki biliyor. Yani biraz. Hayatına dair pek bir şey bilmiyor, ben de bilmiyorum elbette."

"Ama bilmenizi isterim," diye sözümü kesti. "Korkunç hissediyorum. Seni gördüğümünden beri gözüme uyku girmedi. İşten izin aldım. Tanrı bilir Rosie benim hakkımda ne düşünüyordur..."

Rosie'nin adını her andığında içim eziliyordu. Onun babası o değil, Will'di. Fraser Johnson hiçbir zaman kanayan bir dize pansuman yapmamıştı ya da bir paket fosforlu jelibonla doktor ziyaretinden sonra moral yükseltmemişti. Kokulu bezleri bloklara dönüştüren makinenin ne olduğunu bile bilmezdi ki o bloklar da hiçbir zaman methedildiği üzere "kokusuz" çıkmamıştı. Fraser Johnson sabahın dört buçuğunda Rosie her tarafa kustuktan sonra çarşaf da değiştirmemişti. Ya da değiştirdiğini zannetmiyordum. Çocuklardan hiç bahsetmediğinden hiç çocuğu olmadığını düşünüyordum. Londra ve Cheshire arasında mekik dokuyarak hayatın içinden akıp gidiyordu. Bense parktaki salıncaklar ve dağınık mutfakım arasında mekik dokumuştum.

"Rosie'yi görebilir miyim?" diye sordu.

Hayır, hayır, hayır. Bunu böyle planlamamıştık. Bu konuyu sakince ele alacaktık, Will ve ben vakti gelince oturup konuşacaktık. "Belki," dedim ihtiyatla. "Rosie'yle konuşmam gerek."

"Ne zaman?"

“Hazır olduğumuz zaman, Fraser,” deyip telefonu sertçe kapattım. Deponun önünden geri geri çıktım, tam bakmadan çıktığım için parlak kırmızı bir Porsche’nin sahibinden sağlam bir korna yedim. *Tamam*, dedim kendi kendime nefesimi düzene koymaya çalışırken. Will’e hemen söyleyeceğim. Yani en azından baş başa konuşabilecek bir an yakaladığımda. Ergenlerle yaşamanın böyle bir yan etkisi var. Zor olan, Sabrina’nın sandığı gibi seks yapabilmek değil, iki yetişkin arasında Ollie veya Rosie araya girip dinlemeye çalışmadan özel, baş başa bir konuşma yapabilmektir. Üstelik konuştuğumuz şeyler de atla deve değildi! Çoğu zaman Will’in saç kesimine ihtiyaç duyup duymadığı veya benim Will’e Gloria’ya bir doğum günü hediyesi alması gerektiğini hatırlatmam falan.

Sokağımıza park ederken her şeyi kafamda kuruyordum, nerede, nasıl söyleyeceğim hazırды. Bahçede oturacaktık çünkü sıcak, boğucu bir hava vardı, ağır ve nemli. Ferahlamak için şarap içecektik.

Eve girdiğimde Will’i mutfakta buldum. “Selam,” dedim yanağından öperek, sanki uzak bir kuzeniymişim gibi lütfedip de bana doğru uzanmıyordu bile.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum neşeyle.

“Evet.” Yemek nefis kokuyordu, bu kadar zaman sonra Will’in hâlâ soslarla bu kadar yaratıcı tarifler bulabilmesine hayrandım. Ben yemeklere ne tür bir sos eklersem ekleyeyim hepsi fırında buharlaşıp kayboluyordu. Kulağa en heyecanlı gelen Jamie Oliver tarifini alıp herhangi bir yemekhane tabildotuna dönüştürme yeteneğine sahiptim.

Will fırını kontrol ederken gözüme bir şey takıldı. Gariptir ki lekeli bez ayakkabılarım neredeyse teşhir vitrinindeki gibi düzgün bir şekilde masanın yanında duruyordu. Yanlarında Ollie’nin parlak metal feneri de vardı, parçaları birleştirilmiş,

yenisi kadar sağlam görünüyordu. “Ah,” dedim. “Ayakkabılarımı bulmuşsun.” Gülümsedim, Converse taklidi ayakkabılarıma (Primark, 6,99 sterlin) kavuştuğum için ne kadar mutlu olduğumu göstermeye çalıştım.

“Evet, kulübedelerdi.” Bana manalı bir bakış attı.

“Ollie’nin feneri de burada! Çok sevinecek.”

“O da kulübedeydi. Ayakkabıların çalışma tezgâhının üzerindeydi, fener de kırılmış, yerde yatıyordu. Tamir ettim gerçi...”

“Harika,” dedim, kalbim ağzımdan çıkacaktı.

“Charlotte... Bahçe kulübesinde ne yapıyordun? Bu ayakkabılar katran ruhuyla kaplanmış, birisi de beceriksizce hepsini silmeye kalkmıştı. Az kalsın boş tenekeye takılıp düşüyordum. Neler oluyor?”

“Hiç,” dedim aceleyle. Bana soru işaretleriyle dolu bir bakış attı. “Aslında,” yanaklarımın kızardığını hissediyordum, “bu biraz utanç verici. Liza ve Sabrina’yla bahçede içtiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Kafamı kapıya vurduğumu söylemiştim.”

Kaşlarını çatarak başını salladı. Bu çok yanlış. Bahçede soğuk şarabını yudumlayıp Fraser konusunu anlayışla karşılayacak, şefkat dolu bir akşam geçireceğim adam bu değildi sanki. Tarih kitabının arasına bir dilim sucuk saklandığı için sinirden küplere binen bir öğretmen edasıyla kıpırdamadan duruyordu.

“Aslında tam da *öyle* olmadı,” diye mırıldandım.

“Neden bahsediyorsun?” Rosie ve Ollie odalarında müzik dinliyorlardı. İki farklı şarkı birbirine karışıp acayip bir gürültü yaratıyordu, normalde rahatsız olurdum ama şimdi meşgul olduklarına şükrediyordum.

“Ben... kulübeyi keşfediyordum.”

“Keşif mi? Orada keşfedilecek ne var ki? Neredeyse tamtakır bir yer. Doğru söyle, kulübede ne yapıyordun?”

“Öyle deme, bir sürü şey var,” diye devam ettim. “Ufacık yere bir sürü şey sığdırmışsın. Bütün o tenekeler ve tüpler... Kan ve kılçık gübresi! Köklendirme hormonu tozu! Sence de kulağa biraz müstehcen gelmiyor mu?” Sarsak bir şekilde güldüm, eskiden olsa Will’e ne yaptığımı hemen söylerdim. Gözü dönmüş bir manyak olduğumu söyleyip dalga geçerdi, bu fikri düşünüp gülerdik ve hatta belki de “aman ne olacak?” deyip denerdik bile. Bütün bunlar taş devrinde kalmıştı.

Will beni sanki ilk defa görüyor gibi inceliyordu. “Ama sen kulübeye hiç girmezsin ki?”

“Çünkü orası senin alanın sevgilim,” diyerek koluna dokundum. Sanki onu çiğ balıkla dürtmüşüm gibi irkilerek çekildi.

Kafasını salladı. “Anlamıyorum. Ayakkabılar, fener, katran ruhu...”

“Yani şöyle...” diye söze başladım, yanaklarıma iyice ateş basmıştı. “Düşünüyordum da, yani değişik bir şeyler denemek iyi olabilir. Anlarsın ya, eğlenceli olur belki diye.”

Açık pencereden içeri bir eşek arısı girdi. Will arıyı defettikten sonra, “Değişik derken?” diye sordu.

“Yani... Değişik işte.”

Hâlâ anlamamış gibi bakıyordu. Neden bahsettiğimi düşünüyordu acaba? Online alışverişimizi Tesco yerine Asda’dan yapmayı mı? Her zaman yediğimiz fıstıklı gevrek yerine Dorset marka kırmızı meyveli kahvaltılık gevreğe geçmeyi mi? Durum giderek anlamsızlaşıyordu. Ne olur söylesem? Will beni milyonlarca defa birçok biçimsiz pozisyonda çıplak gördü. Tanrı aşkına, vajinamdan bir bebek çıkardığıma şahit oldu adam!

“Yani sevişmek için...” diye mırıldandım, yanaklarım bordoya dönmüş olmalıydı.

Kaşları kalktı. “Sevişmek mi? Kulübede mi?”

“Evet, eğlenceli olur diye düşündüm.” Kendime rağmen gülümsemeye çalıştım. Buz gibi gözlerle bana bakmaya devam ediyordu.

“Seks hayatımızın sıkıcı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, elbette değil. Hayatımız harika. Yalnızca... biliyorsun işte.” Gözlerini kırpmadan bakıyordu. İşkence gibi. “Son zamanlarda pek sık yapmıyoruz,” dedim hızlı hızlı. “Ve endişelenmeye başladım, düşündüm ki...”

Kaşlarını çattı. “O kadar da uzun zaman olmadı.”

“Oldu Will. En son Anneler Günü’nde...”

“Böyle şeyleri not mu ediyorsun? Çetele mi tutuyorsun?”

“Hayır,” dedim. “Tabii ki tutmuyorum.” Eline uzandım ama geri çekti.

“Bir dosyan mı var?”

“Saçmalama. Sadece bazen aklımda kalıyor işte, özel günlerde sevişmemiz. Seni suçlamıyorum tabii...”

“Ha, teşekkürler.”

“...Senin hatan değil. Kimsenin hatası değil, sadece öyle oldu diyelim. Sonra düşündüm ki bir şeyleri değiştirirsek yenilik gelir, dolayısıyla mekân olarak uyar mı diye bahçe kulübesini keşfe çıktım.” Üst dudağımın üzerinde biriken terin parladığını hissediyordum.

“Kulübemizde mi yapmak istiyorsun?” Gözünü ayırmadan bana bakmaya devam ediyordu.

“Aslında hayır,” dedim şakacı bir ses tonuyla. “Komik olan da bu çünkü derin araştırmalarım sonucunda kulübenin erotik potansiyelinin sınırlı olduğunu fark ettim.” Kahkaha attım. Yüksek sesle. Tek başıma.

“Benim gerizekâlı olduğumu düşünüyorsun herhalde,” dedi Will.

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

“Hayır, elbette hayır.”

“Oradaydın ve katran ruhu tenekesini devirdin.”

“İyi çıkarım!” dedim hâlâ gülümseyerek. “İşte tam da olan bu.”

“Çünkü,” dişlerinin arasından tısladı, arka kapıyı açıp bahçeye çıktı, “orada *başka bir adamla* oynaşıyordun!”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bir an için donup kaldım. Böyle düşünüyor olamazdı. Gerçekten inanmıyordur, değil mi? Düşünecek, kuracak çok vakti oldu, hepsi bu, evde fazla tıklılı kaldı. Onu dışarıdaki bankta otururken buldum, gözlerini ayırmadan bahçe kulübemize bakıyordu, sanki hayalî sevgilim hâlâ orada saklanıyormuş da çıkmaya korkuyormuş gibi. “Will,” dedim tereddütle ondan tarafa eğilerek. “Söylediklerine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?” Kötü kokuyormuşum gibi öte tarafa kaydı.

“Başka neye inanabilirim?”

“Ama sana söyledim! Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım ama yalnızca ihtimalleri değerlendiriyordum, olur mu diye...”

“Alenen yalan söylüyorsun,” diye sözümü kesti. “Kıpkırmızısın ve hikâyen çok dallı budaklı.”

“Evet,” dedim. “Çünkü çok aptalca olduğunun farkındayım ve saçma bir fikir olduğunu kabul ediyorum.” Yere baktım. Planladığım gibi bahçedeydik ancak soğutulmuş beyaz şarap kadehlerimiz ortalıkta yoktu. Elbette Fraser’ın konusu da açılmamıştı. Doğru bir an değildi. Doğru an ne zaman gelecekti acaba?

“Eh, biraz,” diye homurdandı.

“Peki ama bir oynaşımın olduğunu düşünmek sence de biraz abartılı değil mi? Gerçekten böyle bir şey yapacağıma ihtimal

veriyor musun?” Gözümün önüne bir saat evvel Halı Dünyası otoparkında Fraser’la konuşmam geldi. “Biliyorum çılgınca,” diye ekledim. “Ama sana her şeyi dürüstçe anlattım, Will. Tam olarak başıma gelenler bunlar.”

“Ah tabii, kafanı kapıya vurdun.”

“Aslında kafama katran ruhu tenekesi düştü.”

Şaşkınlıkla bana döndü. “Gerçekten mi?”

“Evet,” diye hafif yollu sızlandım. “Kenarı fena keskinmiş. Daha kötü yaralanabilirdim.”

Herhangi bir acımadan yoksun bir bakışla beni inceledi. “Bu konuda yalan söyledin yani.”

“Evet, üzgünüm.” Sustuk.

“Son zamanlarda garip davranıyorsun hakikaten,” diye özetledi sonunda.

Başımla onayladım. “Biliyorum. Sadece şu...” Gerald’ın bahçeye çıktığını gördüğüm gibi sesimi kestim.

“Güzel bir akşam,” dedi mutlu bir sesle.

Will onu başıyla selamladı. “Aynen öyle,” dedim. Komşumun eğilmesini, sonra da plastik yeşil bir elekle geri doğrulmasını izledik. Eleği şöyle bir salladı.

“Başka türlü taşlardan kurtulmak mümkün olmuyor,” dedi gülümseyerek.

Çimlendirme yapılması gerektiğini biliyordum, tabii haliyle o çimlerin biçilmesi gerektiğini de ama toprağı elemek? Öyle bir şey var mıydı gerçekten? “Çok özverilisin Gerald,” dedim.

“Eh, elimden geleni yapıyorum. İş konusunda haber var mı Will? Ufukta bir şey görünüyor mu?”

Will’e baktım. “Hımm, birkaç yere bakıyorum,” dedi.

Gerald başını salladı ve kaşının üzerine kadar inmiş bir ter damlasını eldivenli eliyle sildi. “Bugünlerde rekabet çok, tabii sen de giderek yaşılanıyorsun...”

“Doğru.” Will’in tebessümü silinmeye başladı.

“Demek istediğim, iki aday varsa ve biri kırklarında, diğeri de diyelim ki yirmi sekiz yaşındaysa kimi tercih edeceklerini tahmin etmek zor değil...”

“Evet, farkındayım,” diye sözünü kesti Will. Ona doğru döndüm. Boynunda bir damar atmaya başlamıştı.

Gerald eleğini sallayarak devam etti. “Bu haksızlık tabii. Ayrımcılık yapılıyor. Kendine bak, onlarca senenin deneyimi ve...” Sanki kocama dair başka iyi bir özellik aklına gelememiş gibi sustu. Sonra da, “İyi ki senin yerinde değilim. Bir an bile gıpta etmiyorum. Tricia ve ben işlerimiz güvende olduğu için çok şanslıyız, evin kredisini ödeyebiliyoruz,” dedi.

“Şanslısınız tabii,” dedi Will, içinden *bencil serseri* diye eklediğini duyabiliyordum.

Gerald eleğin içinden bir taş alıp yana atmadan önce dikkatle inceledi. “Bahçenize başka giren oldu mu? O bağırıtları duyduğumuzda çok endişelendik...”

“Yok, olmadı,” dedim kesin bir tonda ve hızla toparlanıp sanki ocakta yemek unutmuşum gibi eve koştum.

Will de arkamdan geldi, beraber akşam yemeğini hazırlarken açıkça somurtuyordu. Yemek sırasında Will ne kadar suskunsa Ollie de o kadar çenebazdı; gergin hava böylece biraz olsun dağılıyordu. “Ne zaman daha fazla modellik işi almaya başlayacaksın, Rosie?”

“Bilmiyorum.”

“O eldivenciler için yine çalışacak mısın?”

“Hayır.” Gözlerini devirerek bana döndü. “Başka bir yün firması benimle görüşmek istiyormuş anne. Laurie gitmem gerektiğini söylüyor. Örgü piyasası için çok uygunmuşum, o da ne demekse?”

“Bilmem ki,” dedim. “Ama sonuçta hepsi iş. Ve tecrübe elbette.”

Bıçağını tabağına sertçe bıraktı. “Sen ne düşünüyorsun baba?”

Will kaşlarını çatı. “Ha moda dergisine poz vermişsin ha örgü firmasına, ikisi de neredeyse aynı şey değiller mi?”

“Tabii ki değiller!” diye cırladı. “Delph diyor ki başlarken çok dikkatli olmalıymışım yoksa seni bayat kızlar arasına koyarlarmış, katalog kızları gibi.”

Kahrolası Delph...

“Ama o da yün eldiven modelliği yaptı,” dedi Ollie.

“Evet, yanlışlıkla yaptı, salak.”

Kızıma baktım, keşke Laurie elime kartvizitini tutuşturmadan evvel kolundan tutup Forever 21’den dışarı sürükleyeydim. Ya da Gloria’nın folyo elbiseyle dürtülmesi hikâyelerine uyup bu işe hiç başlamasaydık. Bugünlerde sürekli savunmadaydı ve küçük kardeşine karşı hoşgörüsüz davranıyordu. Kim derdi ki yün eldivenler böylesi hayati bir öneme sahip olacak! Tanrım, annemin onun için severek ördüğü renkli bir çift eldiveni bayırlarak giydiği günler sanki dün gibiydi. Tekini otobüste unutunca ne ağlamıştı ama.

“Ben kayak eldivenlerini tercih ederim,” dedi Ollie. “Hem ellerimi içinde rahatça oynatırım, parmaklarımı da kullanabilirim böylece.”

“Eldivenlerden bahsetmeyi bırakabilir miyiz?” diye gürledi. Yemek boyunca birbirleriyle atıştılar, bir o laf atıyordu, bir öteki... En sonunda Ollie sinirle odasına çıktı, Rosie de yine Zach’le sinemaya gitmek üzere evden ayrıldı. Bu sefer herhangi bir soru

sormadık. Örgü piyasasında çalışacak kadar olgunsa oğlanın biriyle sinemaya gitmeyi de becerebilirdi.

Will mutfaktaki rafta duran domates saksılarını sularken onu izledim. Gerçekten bahçe kulübesinde başka bir adamla oynaşacağımı düşünmüş olabilir miydi? Fikrin kendisi o kadar gülünçtü ki sinirlenemiyordum bile. Çamaşırları toplamaya başladım, aklıma Dee'nin bugünkü itirafı geldi: Çapa deposunda öpüşmek. Pek Archie Kalesi'ne yakışır bir davranış değildi elbette ama ufacık bir kaçamaktı sonuçta. Öte yandan benim Fraser'la buluşmam ve telefonda konuşmam oldukça önemli bir hadise olmaya başlamıştı. "Yalnızca kahve" sınırını çoktan geçtiğimi hissediyordum. Yalnızcası falan kalmamıştı artık. Ne yapıyordum ben?

Will şimdi de ardiyede, Tricia'nın şikâyet ettiği sallanan bir çiti onarmak için alet edevatını alıyordu. Aklıma Rosie için yaptığı ahşap araba garajı geldi, çalışan asansörüyle. Rosie her zaman için araba koleksiyonunu büyükanne Gloria'nın ona verdiği kıvrırcık saçlı bebeğe tercih etmişti, garajı gördüğündeyse zevkten dört köşe olmuştu. "Teşekkürler babacığım," deyip Will'e kocaman sarılmıştı. Will başından beri Rosie için "babacığım" olmuştu, her ne kadar onu tanıştıtırırken Will desem de Rosie adıyla seslenmeyi hiç tercih etmemişti.

Elinde çekiç ve çivilerle ardiyeden çıkarken boğazıma bir yumru oturdu. Yüzüme bakarak, "Ne?" dedi sadece.

"Will, sana söylemem gereken bir şey var," diye başladı.

"*Biliyordum. Neymiş?*"

"Düşündüğün şey değil. Fraser'la ilgili..."

Yüzü karardı. "Sana yine mi yazdı?"

Başımla onayladım. "Evet. Biz e-posta üzerinden konuştuk."

"Kulübede onunlaydın demek!"

Will'e bakakaldım. Gözleri küçülmüş, yüzünü ateş basmıştı. Demek böyle düşünüyordu, eski sevgilimi hızlı bir sevişme için kulübeye attığımı, heyecandan katran ruhunu devirdiğimizi falan... Tanrı aşkına! Bu kadar mantıksızken ona Caffè Nero buluşmasından nasıl bahsedebilirdim ki?

"Tabii ki hayır," dedim kesin bir tonla. "Bu saçmalık. Tanrım, Will, biz nasıl bu hale geldik?"

"Hangi hale?"

"Bu hale işte. Buna. Son zamanlarda anlaşılamadığımızı gösteren her olayın üzerinden tek tek geçecek değilim."

"Yo, lütfen geç, mutsuz olduğun her konuyu öğrenmek istiyorum."

Yutkundum. "Peki, uyuşturucuya gömüldüğün o gece..."

"Ha, sen de pek tatlıydın o gece hani. Kafede attığın fırçayla canıma okudun."

"Canına okumadım," derken sesim yükseldi. "Kızgındım, evet, seni Sabrinalarda o kadınla dans ederken görünce..."

"Sonra da üzerime salata sosu boca ettin. Çok olgun bir davranış gerçekten. Nasıl hissettim sence?"

"Şu sıralar nasıl hissettiğini asla bilemiyorum çünkü bana söylemiyorsun."

Gözlerimin dolduğunu fark edip arkamı döndüm. Lanet salata sosu. Seksenimize gelince de hâlâ bundan bahsediyor olacak mıydı? Yok çünkü o zamana kadar beni terk etmiş olurdu ve ben de eski sevgilimle gizlice kahve içtiğim için evliliğimi mahvetmiş, pişmanlık içinde yaşlı bir kadın olurum.

Çekiçle çivileri mutfak masasına bırakıp bilgisayarını açtı. Belki de Google'da "hızlı boşanma"yı aratacaktır. Bilgisayarı takırdayarak açılırken -buharlı diye dalga geçtiğimiz müthiş eski bir alet- yüzündeki ifadeyi anlamaya çalıştım. Facebook sayfasını

açtı. Aramızdaki gerginlik söz konusu olduğunda hakaret gibi bir şeydi bu! Ancak ben kimim ki yargılıyorum, elbette kızgın ve kırgın hissediyordur; hele Fraser'ın ismini gelen kutumda her gördüğümde kalbimin hop ettiğini bilse kim bilir ne düşünürdü.

Konuşmamızın bittiğini farz ederek Rosie'nin çoraplarını eşleştirmeye başladım. En sevdiğim iş değildi elbette ama düzenli bir ritimde gidiyordu ve bu da kalp ritmimi düzenlememe yardımcı oluyordu. Bilgisayara yine göz attım. Hâlâ Facebook'taydı ama bu defa kendi sayfasına değil, Sabrina'nın sayfasına girmişti. Arkadaş olduklarını bilmiyordum. Gerçi tabii ki olabilirlerdi, benim de Facebook'um olsa ben de olurum. Will zaman tüneline aşağıya doğru iniyordu. Omzunun üzerinden rahat bir bakış attım, gözetliyor gibi değil de eşlik ediyor gibi. Zach ve grubunun fotoğrafları vardı, Alt Taraf'taki pirsingli ve solgun güruh da çekimden nasibini almıştı. Will ve Ollie'nin pantolonlarını ayırıp iki ayrı yığın yaptım.

Tekrar ekrana baktığımda bu defa gelinlik albümünü gördüm, mangal partisinde gördüğümüz sarışın, bronz, çıkık köprücük kemikli genç kadınlardan biri gelinlikler için modellik yapmıştı. Başka bir fotoğrafta Tommy elinde bir bira şişesiyle kameraya öpücük yolluyordu. Sonraki fotoğrafta Zach suratsız bir şekilde gitar çalarken yakın plan çekilmişti, her santiminden Indie grup solisti olduğu görülüyordu.

Sonra yine konserden kareler. O gece olduğunu anladım çünkü Sabrina'nın üzerinde mini siyah elbisesi ve deri ceketi var. Birkaç fotoğrafta Liza'yı da gördüm, ben Ollie'yi almaya gittikten sonra Sabrina ve Tommylerde çekilmiş olmalıydı.

Will'in bir fotoğrafı geldi, sarhoş ama mutlu görünüyordu, çakırkeyif bir gülümsemeyle kameraya bakmıştı. Keyfinin yerinde olduğu belliydi, ben o sırada maltlı sütümü içip kötü kötü düşüncelere dalıyordum. Sonra o kadına şehvetle sarıldığı fo-

toğraf geldi ekrana. Kalbim duracak sandım. “Sabrina bunları yeni yüklemiş,” dedi dümdüz bir sesle.

“Hımm, öyle mi, iyi. Eğlenceli görünüyor.”

Bana baktı, sonra da ekranı gösterdi. “Ateşli, seksi dans derken bu kişiyi mi kastediyordun?”

Gösterdiği fotoğrafa baktım. Sarıldığı kişi gerçek bir kadın değildi, jeton şimdi düştü. Kameranın flaşı pembe parlak yüzünü ve O şeklindeki kıpkırmızı ağzını iyice parlatmıştı. “Hımm, evet, sanırım o.”

Bu Chloe’ydi, Tommy’nin yedek sevgilisi. Bir şişme bebekle dans ettiği için kocama salata sosuyla saldırmıştım.

Otuzuncu Bölüm

Perşembe sabahı ve hâlâ dışlanmış durumdaydım. Ya da en azından öyle hissediyordum. Aşırı erken kalkıp Will'e zengin bir kahvaltı hazırlamayı planlamıştım –tam teşekküllü bir İngiliz kahvaltısı, o çok sevdiği sosislerle falan– ama ben daha tavayı dolaptan çıkarmadan bisikletine atlayıp ortadan kaybolmuştu.

Basitçe baktığımızda memeleri ve yüzü olan bir deniz yatağıyla öpüştüğü için Will'i azarladığıma hâlâ inanamıyordum. Her ne kadar binlerce defa özür dilesem de hâlâ kırgın görünüyordu. Yine de bugün o kadar da kötü bir gün değildi. Rosie'nin şu yeni alışveriş merkezi billboardları için çekimi vardı. Will, Rosie'ye şans dilemek için vaktinde eve döner diye umuyordum. Belki Rosie gittikten sonra sakın, mantıklı bir konuşma yapabilirdik. Bir daha Fraser'dan bahsetmediği halde konuyu netleştirmemiz gerektiğinin farkındaydım.

Ollie pijamalarıyla mutfığa indi, kahvaltılık gevrek için dolabı açıp önüne bir paket cips düşünce homurdanmaya başladı. Dolaba yığıldığım cipslerin artık muhtemelen tarihleri geçmişti. Toplantıların birinde Rupert, "Bayat bir cipsten daha kötü bir şey olamaz," demişti ve o an cevabı yapıştırmak istemiştım, "Aslında olabilir: savaş ya da bir ev yangınında bütün sevdik-

lerini kaybetmek.” Ama çenemi kapatıp bayat cipsin gerçekten de feci bir şey olduğunu kabul etmiştim.

Ollie yüksek sesle iç çekti. “Babam nerede?”

“Bisikletiyle çıktı hayatım.”

“Erkenden mi? Neden?”

“Bilmiyorum,” tost makinesine iki dilim ekmek attım, “ama umarım geç kalmaz çünkü bugün Rosie’nin çekimi var ve benim işe gitmem gerekiyor.”

“Ben başımın çaresine bakarım,” dedi umursamazca.

“Tabii ki bakarsın Ollieciğim, kısa bir süreliğine. Bütün gün olmaz.” Will hayatımı zorlaştırmak için dışarıda uzun saatler boyunca kalmayı planlamış olabilir miydi?

“Anne!” Rosie mutfağa girdi, üzerinde hâlâ sabahlığı vardı ve saçlarını yıkamamış, dağınık bir atkuyruğuyla tepeden toplamıştı. “Guinness’i bulamıyorum. Onu gördün mü?”

Ardiyeyi gösterdim. “Orada olması lazım tatlım.”

“Orada yok. Çoktan baktım. Gece kapı açık kalmış.”

“Arka kapı mı?” diye endişeyle sordum.

“Hayır, ardiyenin kapısı. Yatmadan evvel kapatmadın mı?”

Mutfağa bakınmaya başladım, fırının ve buzdolabının altını kontrol ettim. “Emin değilim,” dedim bir yandan da. “Hatırlamıyorum.”

“Neden ama?” diye sızlandı. *Çünkü evliliğim dağınılıyordu. Şişme bir bebek yüzünden o kadar aşağılanmıştım ki milyarlarca ışığı kapatmak ve Guinness’in ardiyede olduğundan emin olmak gibi hayati görevlerimi yerine getiremedim.*

“Bu evde kapı kapamayı becerebilen tek insan ben değilim,” diye söylendim aramaya devam ederken. “Dört kişiyiz ve hepimiz becerikli insanlarız. Aslında düşünüyordum da neden artık siz de kaka toplama görevine katkıda bulunmuyorsunuz?” Rosie ve

Ollie boş boş baktılar. “Yani siz küçükken ben hallediyordum çünkü yuvasından kürekle kaka toplamanız zor olurdu. Ancak artık büyüdünüz ve Guinness de evimizin bir üyesi. Eğer etrafta dolanıp pisleye pisleye zıplamasına izin veriyorsanız belki de o kakaları siz de...”

“Altına bez bağlayabiliriz,” diye gülerek sözümü kesti Ollie. “Küçük bir tavşan bezi.”

“Ciddiyim,” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Neredeyse on senedir Guinness’in poposundan çıkan her taneyi topluyorum. Tavşanların ömrü ne kadardır?”

“Ölmesini mi istiyorsun?” Rosie’nin soluğu kesildi.

“Hayır, tabii ki istemiyorum.”

Ollie yüksek sesle iç geçirdi. “Biri ön kapıyı da açık bırakırsa çoktan ölmüş olabilir. Belki ezilmiştir ya da kedinin biri kapmıştır...”

“Tanrım!” Rosie bir çığlık attı. Onlar Ollie’yle beraber yatak odalarını ararken ben de koltukların arkasına, kitap raflarına ve arka kapının oradaki çamurlu ayakkabı yığınınına baktım. Evcil hayvan sahibi olmanın çocuklara faydalı olduğu fikrini kim çıkarmıştı acaba? Ah, tabii, kendileri dışında bir şeyin sorumluluğunu almayı öğrenecekler. Empati ve el becerileri gelişecek. Fedakâr ebeveynlerinin keyif kaçırıcı iğrenç yaratıklar olduğunu düşünmeye başladıklarında konuşabilecekleri, dertleşebilecekleri birileri olacak. İşler tersine döndüğünde evcil hayvanların faydadan çok zarar getirdiği kimsenin aklına gelmemiştii anlaşılan.

Ollie’nin sesi merdiven sahanlığından yankılandı: “Belki vahşi doğaya kaçmıştır?”

“Vahşi doğa derken?” diye çıkıştı Rosie. “Burası Londra, Ollie. Burada vahşi doğa olmaz.”

“Peki ya babamın mantarlarını topladığı yerler? Oralara ne deniyor?”

“Ne alakası var?” Rosie *dan dun* aşağı indi, peşinde de Ollie vardı.

Hüzünlü yüzünü inceledim. “Dönecek,” dedim güven veren bir sesle. “Muhtemelen dar bir yere sığınmıştır, acıkınca çıkar.”

“Çıkana kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

“Çekimin ne olacak?”

Başını kesin bir ifadeyle salladı. “Yapmayacağım. Gitmiyorum. Guinness kayıpken modellğe nasıl konsantre olabilirim ki?!”

“Ama anlaşmanız var, Rosie!” diye patladım. “Öylece gitmemezlik edemezsin.”

“Gitmemen daha iyi,” diye atıldı Ollie. “Baksana yüzün tamamen kabarmış ve kıpkırmızı. Bu halini altı yedi metre büyüklüğünde düşünsene!”

“Kes sesini!” diye hırladı.

“Kimse o alışveriş merkezine gitmez ki,” diye ekledi bilgiç bir tavırla. “Başarısız bir reklam kampanyası olur.”

Ön kapı açıldı ve Will bisikletiyle içeri girdi. “Her şey yolunda mı?”

“Hayır,” diye homurdandım. “Guinness kayıp. Ben, ııı, birisi dün gece ardiyenin kapısını açık bırakmış olmalı. Evde bir yerlerdedir. Üzgünüm Will ama çıkmam gerek. Şu an bile geç kaldım.”

“Ah, Tanrım,” dedi.

“Rosie de Guinness bulunana kadar çekime gitmeyeceğini söylüyor.” Kızıma baktım. Bu hiç ona uygun bir davranış değildi. Arkadaşlarının doğum günü partilerine gecikince bile üzülen Rosie şimdi herkesi yüzüstü bırakmayı düşünüyordu: fotoğrafçıyı, müşteriyi ve kim bilir kimleri... Hem de ne pahasına. Yine de

kendi kararıydı. “Kariyerin için çok kötü olacak.” Sandalyeden çantamı aldım. “Üzgün olduğunu biliyorum ama seni *seçtiler*, Rosie. İstedikleri kız sensin. Çekime gitmezsen ne yaparlar?”

Omuz silkti. “Başka birini bulurlar herhalde.”

“Bu kadar kısa zamanda mı?”

“Anne, gitmeyeceğim.”

“Peki,” diye çıkıştı Will. “O zaman sorumluluğunu da al, Ro. Laurie’yi arayıp ne olduğunu açıkla.”

“Bunu yapamam! Yalan söyleyemiyorum ki. Hemen anlar.” Bana döndü. “Anne, *sen* arar mısın? Hasta olduğumu söylersin.”

“Ha, ben yalan söylemekte iyiyim yani?” Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Hayır, bu adil olmaz. Eğer gitmek istemeyen sensen sorumluluğu da senin alman gerekir.”

“Lütfen anne! *Lütfen*. Bir daha hiçbir şey istemeyeceğim, asla...”

Kızıma baktım. Alt dudağı küçük bir çocuk gibi titriyordu. Will ise durumu değerlendiriyor, esneyip esnemeyeceğini görmek için bekliyordu. Müfettiş huzurunda ders yapan bir öğretmen gibi hissediyordum kendimi.

“Peki bakalım,” dedim iç geçirerek. “İşe gitmem gerektiğini falan umursamayın, olur mu? Laurie’yi arayacağım. Ne dememi istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Herhangi bir şey.”

Müthiş yardımcı oldu, teşekkürler. Belki de utancımı azaltmak adına Will mutfaktan çıktı. Telefonumu alıp Laurie’yi aradım. Alt tarafı modellik diye düşünüyordum açmasını beklerken. Yalnızca bir kızın fotoğrafları çekilecek, milyarlarca sterlin değerindeki dev bir alışveriş merkezi için koca bir kampanya alt tarafı... Yine de son tahlilde gerçekten atla deve değildi. Kimse ölmeyecekti – yani belki küçük, tüylü, memeli dostumuz ölmüş ya da en

azından yan bahçedeki etçil bitkilerin biri tarafından paralanmış olabilirdi ama şimdi bunu düşünmeyelim, öyle değil mi?

Durumu açıkladığımda, “Bu mümkün değil!” diye telefonun diğer ucundan bağırmaya başladı Laurie. “Bunun ne kadar önemli olduğunun farkında mı? Kariyeri için ne kadar hayati olduğunu göremiyor mu? Rosie’yi bambaşka bir seviyeye çıkaracak bu çekim...”

“Farkındayım,” diye sözünü kestim Rosie’ye bakarak; yüzü beş karış bir halde tezgâhtaki ev yapımı ekmeğin içini ufak parçalar halinde koparıp ağzına tıkiyordu. “Ama kendini iyi hissetmiyor. Çok üzgünüm.”

“Midesi mi tuttu? Öyleyse eminim bir bardak su içip bir şeyler atıştırdıktan sonra düzelecektir; ekmek falan yerse, hafif bir şeyler...”

“Hayır, midesi değil.”

“Ne peki? Lütfen doğru olmadığını söyle...”

“Genel bir durum söz konusu.”

Laurie homurdandı. “Eğer ateşi varsa iyi *görüldüğü* sürece ona kendini toplayıp buraya...”

Ah, ne düşünceli! Tanıştığımız gün Laurie bize, kızlarımıza *iyi bakarız*, demişti, meğer aslında kastettiği, *ayağa kalkıp poz verebildikleri sürece 39 derece ateşleri olsa bile umurumuzda olmaz* imiş. Neyse ki Rosie’nin sağlığı gayet iyiydi. An itibarıyla bir somun ekmeğin içini tamamen boşaltmış durumdaydı.

“Yataktan çıkamıyor,” dedim Laurie’ye. “Üzgünüm ama bugün çalışması mümkün değil.”

“Bak, eğer erkek arkadaş sorunuysa...”

“Erkek arkadaş sorunu *değil*.”

“Regl sancısı mı? Ah, bu kızlar beni deli ediyor, âdet döngülerinin kölesi olmuşlar âdeti. Hep söylüyorum, ‘Tatlım, bir ağrı kesici al ve işine bak’.”

“Regl sancısı da değil. Ağrı kesicinin çözebileceğini sanmıyorum.”

Laurie cıkcıkladı. “Pekâlâ, menajeri olarak bugün çalışması gerektiğini söylüyorum...”

“Ben de annesi olarak,” diye sözünü kestim, sesimin bu kadar kararlı çıkması karşısında şaşkındım, “çalışamayacağını söylüyorum. Bak, bunun sizin için zahmetli olduğunu biliyorum...”

“Zahmetli mi? Böyle hafife alma görülmemiştir!” Bu son sözlerle birlikte telefon görüşmesi bitti. Rosie’ye baktım, kayıp hayvanı için mutfağı yeniden aramakla meşguldü.

“Feci bir konuşmaydı,” dedim.

Suratını ekşitti. “Ne olacak sence?”

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok ama pek hoşuna gitmedi. Bana inandığını da sanmam. Belki sinir krizi geçirdiğini falan düşünmüştür.”

“Hayır,” dedi ısrarla, tam o sırada Will mutfağa geri geldi. “Harikaydın. Çok ikna edici konuştun.” Will’e döndü. “Annem *müthiş* bir yalancı!”

“Ah.” Will benden yana baktı. “Bu harika. Duyduğuma çok sevindim.”

“Sonunda bir işe yaradığıma sevindim.” Midem bulanıyordu. “Gerçekten artık işe gitmem gerekiyor.” Will’i yanağından öptükten sonra Rosie’ye döndüm.

“Sen dünyanın *en* iyi annesisin!” diye bana sarılarak sıcak ve yapışkan yüzünü saçıma gömdü.

Otuz Birinci Bölüm

Rupert'ın eski kaygısız halinden eser yoktu. Bu hafta ferman da göndermedi, yani ünlemler ve gülen suratlarla dolu e-postalar da yoktu. Denk düşürebildiğimiz her sohbetle ağzından kerpetenle laf aldık ve ona gelecek basın bültenimizden –Archie ürünlerinin birçok pahalı yemek dergisinde yer alacağından– bahsettiğimde oldukça ilgisiz göründü. Şimdiyse ofiste amaçsızca dolanıyordu. “Her şey yolunda mı Rupert?” diye sordum; Rosie ve Ollie'nin masamda duran çerçevelenmiş fotoğrafını alıp tam olarak ne olduğunu anlamaz biçimde baktıktan sonra yerine koydu.

“Şu sıra biraz yoğunum da,” diye yanıtladı.

“Dee ve benim yardım edebileceğimiz bir şey var mı?” Dee'ye bir bakış attım. Bu sabah Rosie yerine yalan söylediğim için hâlâ aklım karışık olsa da sakın ve profesyonel görünmeye çalışıyordum.

“Yo,” dedi, “her şey yolunda. Yani gibi...” Soğukkanlı bir gülümseme takındı. “Eh, işe döneyim madem.” Uzaklaşırken Dee ile arkasından baktık, tatlı patronumuz için işler aslında pek de yolunda değildi anlaşılan.

“Garip,” dedi.

“Bir şeyler oluyor,” dedim, aynı anda da Will'e bir mesaj attım: *Tavşan ortaya çıktı mı?*

Yok, diye cevap geldi.

“Ee, sende ne var ne yok?” diye sordum Dee’ye. “Ev durumları nasıl?”

Açık renk bir tutam saç alnından geri itip atkuyruğunun içine kısırdı. “Tanrım, bilemiyorum Charlotte. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Şu an Frank’ten uzak duruyorum ama sanki Mike bir şeylerin ters gittiğini anladı.”

“Frank’i söyledin mi?”

“Yok, hayır, zaten söyleyecek bir şey de yok. Ancak aramızdakilerin değiştiğinin farkında.” Sustu ve sonra ekledi. “O kadar kötü hissediyorum ki. Frank yüzünden değil, Mike’ın bu kadar uğraştığını görmek... Sevdiğim şeyleri yapmamızı öneriyor, beraber yapabileceğimiz aktiviteler buluyor.”

“Ne gibi?”

“Mesela her cuma akşamı KFC’den yeriz, gelenek gibi bir şeydir bizim için, Kelepir Kova sipariş ederiz. Mike’ın en sevdiği o. İşte geçen gece beni düşünceli görmüş olacak ki sürekli, ‘Dee, iyi misin? Sıkıldın mı? Bu hafta sonu başka bir şey yapalım ister misin?’ diye sorup durdu. Ben de, ‘Tabii,’ dedim, başka şeyler yapalım, havamız değişsin. Ne önerdi biliyor musun?”

Başımı salladım. Gözleri üzüntü veya hayal kırıklığıyla parlıyordu, hangisi bilemedim. “Dedi ki, ‘O zaman bu hafta Kelepir Kova sipariş etmeyelim, başka bir şey yapalım. Mesela Dev Sos Paketi söyleyelim.’” Neşesizce güldü. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Will, KFC sipariş etmektense kendi ayağını kesip yemeyi tercih ederdi.

“Bu da onun seni sevdiğini gösterme şekli,” dedim.

Başıyla onayladı. “Haklısın. Ve biliyor musun, onu seviyorum ama artık ona o gözle bakamıyorum. Anlarsın ya.” Saçını açtı.

“Ev arkadaşı gibi olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet, aynen. Aynı evi paylaştığım en iyi arkadaşım gibi, beraber gülüyoruz, eğleniyoruz, cuma akşamları keyif yapıyoruz; bunlar çok hoş, siz de böylesiniz, değil mi? Will’le sen yani? Beraber harikasınız, bu kadar yılın ardından kaya gibi sağlam bir ilişkiniz var ve dışarı çıkmayıp yalnızca birlikte vakit geçirdiğiniz için bile mutlu olabiliyorsunuz.”

Midemin döndüğünü hissettim. “Eh, çoğu zaman evet.”

“O zaman neden elimdekiyle mutlu olamıyorum? İstedığımı sandığım şey buydu; güzel bir kanepa, yastıklar, film setleri ve dışarıdan söylenen yemekler.” Yüzüme uzun uzun baktı. “Sen de bunlara sahipsin ve mutlusun.”

“Evet,” dedim, rahatsızca kıpırdanıyordum. “Ama biz sizden biraz daha yaşlıyız ve bir ailemiz var tabii, her gece dışarıda partileyemeyiz.” Will’in ekstazi sonrası merdivenlere kıvrılmış ağlarkenki hali gözümün önünde canlandı. “Belki de her şey çok hızlı cereyan etti,” diye ekledim. “Mike’la aynı eve taşınman, tüm o evcimenlik...”

“Rosie’yi doğurduğunda yalnızca yirmi iki yaşındaymışsın,” diye hatırlattı Dee, sanki ben örnek bir hayat yaşıyormuşum gibi.

“Evet ama Rosie planlarım arasında yoktu, unuttun mu? Hiçbir zaman, ‘Eh, okulu bitirdim, British Museum’ım tanıtım departmanından bir iş teklifi de aldım ama anne olacağım için bunları bir kenara atayım, tam zamanlı kreşe de param yetmediğinden iş teklifini reddedip küçücük bir evde çocuk bakayım,’ diye düşünmemiştim.” Ne dediğimin farkına vardım. “Rosie’yi doğurduğum için pişman değilim elbette.”

“Olmadığını biliyorum,” dedi ve masasından kalkıp kahve yapmaya gitti, çalan cep telefonunu umursamıyordu bile. Mut-suzluğunu belli etmeme konusunda ne kadar iyiydi, Mike için yemek tarifleri bulmayı, kek kalıplarına ve gül desenli mutfak

bezlerine bakmayı seviyormuş gibi davranabiliyordu. Bugünlerde hepimizin mutfakta teselli bulmasının beklendiğinin farkındaydım ama cipsli kurabiye zaferim hariç böyle denemelerden tatmin olamıyordum. Önceden de dediğim gibi, benim pişirdiklerim genellikle okul kantinlerinde ve alt sınıf huzurevlerinde servis ediliyordu. Will fırında tavuk yaptığında bir mucizeye dönüşüyordu: dayanılmaz, altın rengi çıtır derisi içinde bir harika. Benimkiyse iş görür, sıradan tavuk işte, yeniyor ama akılda kalmıyor. Dee bilgisayarında bir şeyler yazarken ben de işi bıraktığından beri Will'in yaptıklarını düşünüyordum. Ev tarafında çitayı yükseltmişti, yalnızca kendisine birtakım işler icat etmekle kalmayıp hoşlanmadığım bir angaryayı da üzerimden almıştı. Elinden geleni yapıyordu en azından.

Ekranıma baktım ama bugün göndermem gereken basın bültenine bir türlü odaklanamıyordum. Zavallı Will, diye düşündüm, o kadar çalışıyor ama hiç takdir görmüyordu. Mike'ın Dee'ye sevgi gösterisi Dev Sos Paketi sipariş etmekten geçiyor, onu hoş tutarak doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Will'inki ise evde pişmiş mısır ekmekleri ve Jamie Oliver tarifiyle yapılmış incecik hamurlu mükemmel (en azından *Sabrina'nın*) pizzalar. Tüm bunları bizi sevdiği ve önemseydiği için yapıyordu ve benim gibi arkasından iş çevirip eski sevgilisiyle (yalnızca kahve için!) buluşan veya üstüne salata sosu fışkırtan bir kadını hak etmiyordu.

Neredeyse var olmayan seks hayatımızdan bahsettiğimde yüzüne yerleşen utanç ifadesini düşündükçe kendimden nefret ediyordum. Belki de bizim kadar uzun süre bir arada kalınca olan budur: Hayatın o kısmı, Will'in bahçeden toplayıp mutfak tezgâhında bir bardağın içinde unuttuğu nane yaprakları gibi solup gidiyordur. Sabrina, Tommy'yle tavşanlar gibi sürekli seviştiklerini söylemişti ("Erkekleri bilirsin, hep bir doyumsuzluk!")

ama belki de abartıyordur. Her neyse, çitin diğer tarafındaki çimler her zaman daha yeşil görünür zaten ama gerçekte nadiren öyledir. Sabrina ve Tommy, Will ve benden çok farklı, kendimizi onlarla kıyaslamak aptalca olur.

Tavşanlardan bahsetmişken Guinness neredeydi acaba? Öğle molasında Will'i aradım, kayıp ev hayvanımızdan iz olmamasına rağmen telefonu onun açması içimi rahatlattı. "Rosie nasıl?" diye sordum.

"İyi görünüyor."

"İşi reddettiği için endişelenmiyor mu?"

"Bilmem. Bir daha bahsetmedi."

"Hımm, o zaman kesin tasalanıyordur."

"Değil mi?" Kuru kuru güldü. O anda ona sarılıp, *lütfen aramızı düzeltmeye çalışalım*, diyesim geldi, *en azından birbirimize kibar davranmayı deneyebilir miyiz?*

Eve döndüğümde Ollie, Saul ve bir grup arkadaşını arka bahçeye yayılmış limonata içerken buldum; Guinness için bir arama ekibi kurmuşlardı. "Şansımız yaver gitmedi anne," dedi Ollie omuz silkerek. Çocuklara yine de çabaları için teşekkür edip içeri girdim ve Will'i öptüm.

"Hâlâ yok," dedi. "Korkarım durum pek iyi değil. Bir şekilde evden çıktığını düşünmeye başladım."

Mutfak penceresinden dışarı göz attım. "Ollie bayağı soğukkanlı görünüyor."

"Evet," deyip gülümsedi. "Guinness'in vahşi hayata geri dönmüş olması fikrinden hoşlanıyor herhalde."

"Ya Rosie?"

"Kendini alışverişle teselli etmeye karar verdi. Zach'le beraber West End'e gittiler."

"Geri kalan her şey yolunda mı?"

“Hımm, evet. Bir tek,” bahçeye bir göz atıp bana baktı, “bazı... haberlerim var.”

Yüzünü inceledim. “İyi haberler mi?”

Hafifçe kızardı. “Gibi. Haftaya bir görüşmeye gideceğim.”

Düşünmeden kollarımı boynuna doladım. “Gerçekten mi? Bu harika, Will! Nerede?” Üzerinden inip geri çekildim.

“Hımm, aslında biraz uzakta.”

“Ama sorun olmaz, değil mi? Hammersmith’te çalışmak da bayağı bir mesafe içeriyordu...”

“Hammersmith’te değil, Charlotte.” Sessizleşti, içimde bir şey, ufacak bir şüphe kırıntısı belki de bu haberin aslında o kadar da mutlu bir haber olmadığını söylüyordu.

“Nerede peki? Ne işiymiş?”

“Bir tür... yöneticilik.”

“Vay, bu müthiş! Sonunda birileri senin kıymetini anladı desene.”

“Aslında bir sürü kişi anlamıştı,” diye sözümü kesti. Anlamadan yüzüne baktım.

“Görüşmelere mi gittin?”

“Evet.”

“Ama hiçbir şey söylemedin...”

“Hiç sormadın ki,” dedi ifadesiz bir sesle.

Kocamın yüzüne baktım, nasıl olur da bana görüşmelere gittiğini söyleyemeyecek kadar soğuk ve mesafeli hale geldiğimizi anlamaya çalışıyordum... Sonra düşündüm ki bunca zamandır evde olduğunu ya da dışarıda bisiklete binip etrafta oyalandığını sanıyordum. Camdan gürültülü kahkaha sesleri geldi ve sonra da Ollie çimen kokuları içinde eve girip hep beraber parka gideceklerini haber verdi.

“Başının etini yemek istemedim,” dedim Will’e çocuklar gittiği anda. “Annen bu işi yeterince iyi başarıyor.”

“Neyse, önemli değil,” dedi hayatın bir gerçeğinden bahseder gibi. “Bu ikinci görüşme olacak.”

“Harika! Vay be! Ciddi düşünüyorlar desene?” Bu bilginin beni ne kadar üzdüğünü göstermemeye çalıştım ve memnun bir ifade takındım.

“Söylemesi zor,” dedi. “Ama yine de yüz yüze görüşmek iyi olacak. İlk görüşme Skype üzerinden...”

Yani Will evimizde oturup insanlarla görüşmüş ama işten eve geldiğimde bunu bana söyleme gereği bile duymamıştı. Hangi gün olduğunu merak ettim; reddedilmiş cipsleri getirdiğim gün ya da Rupert’ın her gördüğümde daha da şişen golden retriever cinsi köpeğinden bahsettiğim gün olabilir miydi? Ya da belki tuzlu atıştırmalıklar dünyasından haberleri eve taşıdığım herhangi bir gün? “Peki iş neymiş?” dedim hafif bir tonda. “Bir hayır kurumunda mı?”

Başıyla onayladı. “Fokları Koruma Vakfı adında bir yer. Koruma ve yaşatma öncelikleri var ama eğitime daha büyük bir bütçe ayırıyorlar; okullarla çalışıp düzenli gemi turları, hatta deniz safarileri düzenliyorlar.”

“Fok mu? Ama Londra’da hiç fok yok ki? Var mı?” Güldüm ve bir anda kendimi ancak beş yaşında bir çocuğun sorabileceği bir şeyi sorduğum için aptal gibi hissettim. “Hayvanat bahçesi hariç tabii,” diye ekledim. “İş hayvanat bahçesinde değil herhalde?”

“Hayır, Charlotte. Hımm... İskoçya’da. Merkezleri doğu sahilinde, Inverness’in kuzeyinde.”

Bunu benden nasıl sakladığımı düşünerek Will’e bakmayı sürdürdüm. Bahçede bir hareketlenme oldu, çitin üzerine konmuş bir karga meydan okurcasına beni süzüyordu. “Okul ne olacak peki?” diye sordum. “Şu anda çocukların okulunu değiştirmek

uygun mu sence? Ollie için çok sorun olmaz ama Rosie için kritik bir dönemdeyiz, veterinerlik fakültesi için notlarının iyi olması gerek.” Will araya girmeye çalıştı ama ben devam ettim. “Tabii arkadaşları ve Rosie’nin modellik işleri de var. Biliyorum, bu bir karar unsuru sayılamaz ama ona, “Tatlım, Londra’yı terk edip yüzlerce kilometre kuzeye, hiç kimseyi tanımadığın bir hiçliğin ortasına taşınıyoruz,” dediğimizde göstereceği tepkiyi tahmin edebiliyor musun?” Susup Will’e baktım.

“Şöyle ki Charlotte...”

Yine sözünü kestim. “Peki ya bu ev? Satmalı mıyız veya belki kiralarız?”

“Bak, evin durumunu...”

“Ya annen? Annen de İskoçya’ya taşınır mı dersin? Şu anda burada iyi olduğunu biliyoruz ama ufak tefek ihtiyaçları için de sana güveniyor, kız kardeşinin bu tür şeyleri halledebileceğine inanıyor musun?”

Will ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı, tıpkı bir balık gibi.

“Peki ya benim işim? Biliyorum yalnızca cips diyeceksin ama şu anda sahip olduğum tek şey bu...”

“Charlotte,” diye beni susturdu kesin bir tonda. “Eğer işi alırsam ki henüz hiçbir şey belli değil...”

“Ne zaman gidiyorsun?”

“Pazartesi sabahı erkenden,” dedi. “Görüşme öğle yemeğinden sonra ama birkaç gün kalıp ekibi ve alanı tanımamı istiyorlar, saha çalışanlarıyla beraber çıkıp tam olarak ne yaptıklarını anlamamı. Yani orada birkaç gün kalmam gerekecek.”

“Tam olarak ne kadar?”

“Yani bir hafta kadar.”

Öylece gidecekti. Konuşmadan, tartışmadan. Tabii ki ben de Caffè Nero’daki gizli buluşmamın öncesinde onunla konuşmamıştım. Will annesinin verandasındaki sinir bozucu yosunları

sorumluluk bilinciyle ovmakla meşgulken arkasından iş çevirmiştim. “Nerede kalacaksın peki?” diye sordum soğuk bir ifadeyle.

“Ana merkez yakınlarında bir yerde kahvaltı dâhil bir oda tutmuşlar. Sanırım kasabadaki tek otel de o.”

“Will,” dedim. “Anladığım kadarıyla seni bu iş için gerçekten istiyorlar, yoksa neden bir haftalık konaklama ve yolunu ödesinler ki... Uçak biletini de onlar ödüyor, değil mi?”

“Hı hı.” Bu çekingen ifadeyi tanıyordum, bu işi gerçekten de istiyorum demek istiyordu. İçime bir korku düştü ve bunun bizim için ne anlama geldiğini fark ettim. “Charlotte,” diye söze başladı Will, “iş alırsam ailecek kuzeye taşınmayı düşünmüyorum.”

Kalbim teneke bir kutu gibi ezildi. “Ah,” dedim kısık bir sesle.

“Demek istediğim, burada kalmak senin için de çocuklar için de en iyisi olur.” Saçlarım geriye itti, bakışlarıma karşılık vermiyordu.

“Yani tek başına mı gideceksin? Yalnız mı yerleşeceksin oraya?”

Başıyla onayladı. “Böylesi daha uygun.”

“Yani... *biz* olmadan?” Güçlü durup romantik komedilerde terk edilen kadınlar gibi davranmaya çalıştım. Kısa konuşma biter, topuklarını tıkırdatarak uzaklaşır ve köklü bir değişiklik yaparlar, iddialı sayılacak bir hareket olmalı... Bellerine gelen saçlarını kestirip kuaförden şık ama şeytani bir saç modeliyle çıkarlar mesela. Şu an hiç öyle hissetmiyordum gerçi. Omuzlarıma gelen morumsu saçlarım var ve korkarım daha da kestirirsem patlıcana da değil, patatese benzerim. Mickey’nin çiftliğinden fabrikamıza gelen ödüllü patateslere.

“Bunların hiçbirini planlamadım,” dedi kısaca.

“Planladın ama!” diye karşı çıktım. “Her şeyi düşünmüş olmalısın. Yüzlerce kilometre uzakta bir işe başvururken bunun bizim için ne anlama geleceğini biliyordun. Niye böyle bir şey

yaptın ki?" Sesim çatladı, ağlamamak için kendimi sıkıyordum. *Hayır, tombul bir sulu göz olmayacağım. Güçlü duracağım! Bırakalım nereye gitmek isterse gitsin. Başa çıkarız. Bahçeye bile bakarız. Huysuz çim biçme makinesinin icabına bakar, bitkiyi biraz andıran her şeye köklendirme hormonu serperim. Will'in bizim için yapacağı hiçbir şeye muhtaç değiliz.*

"Bak," dedi nazik bir sesle, "kulağa aptalca geldiğinin farkındayım ama tüm o ilanlara başvurup hiçbir cevap alamamanın ya da cevap alıp sonra 'Ah, kusura bakmayın aradığımız şartlara sahip değilsiniz' denmesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu anlatamam. Hele de başvurduğum pozisyonlara sonradan baktığımda benim yerime yarı yaşımda insanların tercih edilmiş olması..."

"Yapma Will, daha kırk bir yaşındasın. Yaşlı sayılmazsın ki."

"İş arıyorsan yaşlı sayılıyorsun," dedi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Gerald haklıydı. Kendimi hurdaya çıkmış gibi hissetmeye başlamıştım, Charlotte. Sonra bu yöneticilik ilanını görünce dedim ki bir de buna başvurup ne olacak göreyim, nasıl olsa görüşmeye bile çağırılmazlar. Çılgınca, düşünmeden yaptığım bir şeydi. Cevap vermelerini bile beklemiyordum."

"Ama verdiler," diye mırıldandım.

"Evet, çok şaşırdım. Sonra düşündüm ki belki orada bir şansım olur, işi alırsam..." Ellerini iki yana açtı. "Belki bu ikimiz için de iyi olur."

"Nasıl ikimiz için de iyi olabilir ki?" diye bağırdım. "Sen İskoçya'da olacaksın, bense burada. Neresi iyi bunun?"

"Aramıza biraz mesafê koymak..." Hâlâ gözüme bakamıyordu.

"Mesafeye ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, belki de vardır."

"O kadar da kötü durumda değiliz!" Gözyaşlarıma hâkimiyetim tükenmek üzereydi, bir yandan da haklı olabileceğinin farkına

vardım: Söyleyebileceğim tek şey bu muydu? Evliliğimizin *o kadar da kötü* olmadığı?

“Belki de her şeyi biraz fazla akışına bıraktık,” dedi yumuşak bir sesle.

“Haklısın, bıraktık.” Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dönemsel seks hayatımız ve ona dokunmayı her denediğimde benden uzaklaşması aklıma geldi. Yaşlanmaktan kaynaklanan bir durum olduğunu düşünmüştüm ya da on beş yıldır bir arada olmaktan ancak belki de sebep bunlar değildi. Belki kendime bile itiraf etmeye cesaret edemediğim daha ciddi bir sebep vardı.

“Peki,” dedi Will. “Ne düşünüyorsun?”

Ne mi düşünüyorum? Tereyağını son zamanlarda fazla tüketiyoruz, margarine mi geçsek der gibi, ne biçim soru bu? Will’e baktım, bu hale gelmemizde en az onun kadar payım olduğunun farkındaydım. Son zamanlarda arkasından çevirdiğim işler düşünüldüğünde gizlice bir iş görüşmesi yapmış, çok mu? Will, Fraser’la kahve içtiğimi bilmeliydi, yakın zamanda Rosie de onunla tanışmalıydı hatta. Düzgün yetişkinler gibi açık ve dürüst olmalı, birbirimizin etrafında dolanmayı bırakmalıydık. Tüm bunları söylemeyi planlıyordum, onu sevdiğimizi ve ona burada ihtiyaç duyduğumuzu anlatacaktım, hem Rosie o olmadan Fraser konusuyla nasıl başa çıkacaktı ki? Ancak ön kapı açıldı ve Rosie ile Zach kol kola içeri girdi, arkalarından da Ollie ve parktan dönen arkadaşları geldi.

Herkesi selamladıktan sonra mutfak çekmecelerinden birini açıp restoran menülerini masanın üzerine yığdım. Rosie’ye cüzdanımdaki tüm parayı verip, “İstediginizi sipariş edebilirsiniz,” dedim.

Will’e dönüp elini tuttum. “Dışarı çıkalım mı?” dedim mırıltıyla. “Baş başa olacağımız bir yere gitsek?”

Otuz İkinci Bölüm

Parliament Hill'e gelmeyeli yıllar olmuştu, en son Rosie'ye kuyruksuz bir uçurtma aldığımızda gelmiştik, Will ona nasıl uçurulacağını öğretmişti. Kuyruklu ya da kuyruksuz herhangi bir uçurtmayı hareket ettirme yeteneğim olmadığından Will'in nasıl bu kadar kolayca yapabildiğine şaşmıştım. Ollie'nin kendi başına uçurmasına izin vermediğimiz için ağlaması bile keyfimi kaçırmamıştı.

Bu akşamsa farklıydı. Çıkarken “konuşmak için” nereye gideceğimizi kararlaştırmamıştık. Sadece arabaya atlamış ve kendimizi burada bulmuştuk. Akşam serinliği indiği halde etrafta dolaşan bir sürü aile ve neşeyle bağırarak birbirini kovalayan çocuk vardı, tam da Archie'nin internet sitesine yakışacak türden bir görüntüydü. Ortama uymayan tek çift bizdik, Will'le birbirimize biraz mesafeli duruyorduk. Ya da şöyle diyelim, Rupert'ın “özümüzü oluşturan temel yapı taşı” diye tabir ettiği neşeden eser yoktu.

Tepeyi tırmanırken, “Will, bu kararının kulübede olanlarla ilgisi var mı?” dedim usulca.

Şaşkınlıkla bana baktı.

“Ayakkabılarımı orada bulman ve biriyle oynaştığımı falan zannetmen...”

“Tanrım, hayır,” diye homurdandı. “Ondan çok evvel başvurduğum. Bak, o konuda üzgünüm. Ne yaptığımı bilmiyordum, seni suçlamamalıyım.” Ellerini ceplerine soktu.

“Orada Fraser’la olup olmadığımı sordun,” diye ekledim.

“Evet, biliyorum. Üzgünüm, delice bir şeydi. Sanırım... ne bileyim... evde kalmaktan daral geldi galiba.”

Daral geldiği için uzaklarda, çok uzaklarda bir iş bulup evden kaçmak bana biraz aşırı geliyordu. Çoğu kişi bu boğucu histen uzaklaşmak istediğinde dışarı çıkıp sarhoş olur, tatile çıkar ya da Sabrina’nın yaptığı gibi kan verirdi. “Yani orada Fraser’la oynaştığımı sanmadın.”

“Hayır! Tanrım, elbette sanmadım.”

Birkaç dakikalığına sessizce yürüdük. “Aslında Will... Ben Fraser’la *buluştum*.”

Durup gözlerini bana dikti. “Buluştun mu? Nerede?”

“Covent Garden’daki Caffè Nero’da.”

“Ve bana söylemedin.”

“Hayır, bunun için üzgünüm. Söylemeliydim ama söylemedim. Çünkü bana ilk e-posta attığı zaman o kadar allak bullak oldun ki...”

“Bütün bunlar *benim* hatam mı yani?”

Koluna uzandım ama kendini geri çekti. “Öyle demek istemedim. Kimsenin hatası değil. Hazırlıksız yakalandık.”

“Ne zaman buluştun peki?” dedi sertçe.

“Pazartesi. Sen verandayı temizlemek için annene gittiğinde.”

Bir an nefesini tuttu. “Harika! Bir de üstüne şu lanet olası kuş masasını yapmak zorunda kalmıştım, bolca vaktiniz olmuştur!”

“Öyle olmadı,” diye karşı çıktım. “Yalnızca yapmam gereken bir şeydi.” Yanaklarımı ateş bastı ve genç bir anne, kolunun

altında mor bir uçurtma olan oğluyla beraber yanımızdan geçerken bize garip bir bakış attı.

“O kadın neye kızmış?” diye sordu çocuk.

“Sessiz ol canım, bizi hiç ilgilendirmez.”

“Peki neden o adam kuş masalarıyla ilgili bağıırıyor?”

Arkama baktım. Kadın çocuğu kolundan tutmuş sürüklüyordu. “Boş ver Lucas, haydi, acele etmezsen uçurtmanı uçuramayacağız.”

“Niye ki?”

“Çünkü rüzgâr dinmiş olacak.” Sesleri giderek uzaklaştı.

“Bu aldatmak,” diye homurdandı Will. “Gizlice çıkıp onunla buluştun ve bana öncesinde ya da sonrasında hiçbir şey söylemedin.”

“Biliyorum ve bunun için üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum, Will.”

“Doğru kararı verdiğimi anlıyorum şimdi,” diye gürlledi.

“Ne konuda? Çekip gitmek mi? Yapmak istediğin gerçekten bu mu? Anlamıyorum, yalnızca işle mi ilgili yoksa zaten beni terk edecek miydin?”

“Ne yaptığımı *bilmiyorum*,” dedi öfkeyle. “Neden buluşmadan önce bana söylemedin ki?”

Çünkü korkuyordum, doğrusu bu. Diken üstünde hissettiğimden sanki bütün hayatımı senin etrafından dikkatlice dolaşarak geçiriyordum. Buz üstünde yürümek gibi, her an kırılacağından korkuyordum...

“Üzüleceğini biliyordum,” dedim. “Çok kısa ve doğruyu söylemek gerekirse bir o kadar da garip bir buluşma oldu.” Benden uzaklaştığını fark edip birden arkamı döndüm. “Nereye gidiyorsun?”

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

“Arabaya.” Tepeden aşağı sessizce iniyorduk. O an anladım: Onu kaybetmiştim. İşi alacak, kendini deniz yaratıklarının refahına adanmış kızlarla takılmaya başlayacaktı. Kızların pürüzsüz Keltik tenleri ve kutup martılarına dair derin bilgilerinden etkilenecekti. Galce ismi olan bir elf kıızıyla tanışacak ve kızın Mhairi veya Eilidh gibi, “h” harfi tuhaf bir yerlerde olduğundan telaffuz edemediğim bir adı olacaktı.

Sürücü koltuğuna oturup anahtarı kontağa taktım. Will’in kafasının üzerinde küçük bir yaprak kalmıştı. Başka bir zaman olsa uzanır alırdım ama şu anda tüm gözeneklerinden *banadokunma* titreşimleri yayılıyordu.

Düşüncelerimi bir düzene koymaya çalışarak söze başladım. “Will, aslında buluşma tam da planladığım gibi gitmedi. Ne Rosie’yle ne de Fraser’la.”

“Ne demek istiyorsun?” diye tersledi beni.

“Demek istediğim, bizi terk etmemiş. Yani terk etmiş tabii de sandığım gibi değil.” Boğazımı temizledim. “Annesi ona benim telefon edip bebeği doğurmamaya karar verdiğimi, aldıracağımı ilettiğimi söylemiş.”

Bir anda yüzündeki sinirli ifade silindi. Gözlerini gözlerime dikti. “Tanrım, Charlotte!”

“Evet, farkındayım.”

Bir an duraksadı, uzanıp elimi tutacağını zannettim ama o gözlerini silip yüksek sesle inledi. “Yani bir çocuğu olduğunu hiç öğrenmemiş.”

Başımı salladım. “Bizi dergide gördüğünde bile Rosie’nin onun çocuğu olduğunun farkına varmamış.”

Kaşlarını çatı. “Matematigi pek iyi değil anlaşılan. Ya da insanlarda gebelik süresinin ne kadar olduğunu mu bilmiyormuş?”

Kötü kötü baktım. “Röportajda yaşını yanlış yazmışlardı, hatırlamıyor musun? On beş yaşında olduğu yazıyordu; dolayısıyla Fraser da benim başkasından hamile kaldığımı düşünmüş.”

“Çok hoş. Peki şimdi ne olacak? Ailemize katılacak herhalde, değil mi?”

“Will, *lütfen*. Rosie’nin Fraser’la bir noktada tanışmak isteyeceğini biliyorduk.”

“Evet ama doğru zaman geldiğinde. Kontrolün *bizde* olacağını sanıyordum, anlıyor musun? Önce Rosie’yle konuşurduk ve bunun doğru olup olmayacağına karar verdikten sonra adamı aramaya başlardık.”

“Zaten böyle oldu,” dedim. “Mükemmel bir zamanlama olmadığının farkındayım ama hiçbir şey mükemmel değil ki zaten.”

“Kesinlikle hayır, hiçbir şey değil.” Başını öte yana çevirip camdan dışarı bakmaya başladı, kontağı çevirip geri geri çıktım.

Sessizlik içinde eve doğru yol alırken kocamın beni terk etmesi ihtimaline alışmaya çalışıyordum. Yatağın uç tarafına doğru gittiğinde bile kendimi reddedilmiş hissedenden bir insandım. Şimdiyse Britanya ana karasının en kuzey ucuna yerleşerek aramıza mümkün olan en uzak mesafeyi koymaya çalışıyordu. Hazır gitmişken neden biraz daha uzaklaşıp Shetland Adaları’na ya da İzlanda’ya, hatta Kuzey Kutbu’na taşınmıyordu ki? Soğuk olacağına eminim ama birbirinin aynı iki kaşmir kazağını –benim ve annesinin doğum gününde aldığımız– üst üste giymek onu bayağı sıcak tutardı.

“Çocuklara ne diyeceğiz?” dedim sonunda sokağımıza sarken.

“Onlara her şeyin doğrusunu söylemeliyiz,” dedi ve sessizce ekledi, *senin gibi saklamayacağız*.

“İyi de sence nasıl tepki verecekler?”

“Bence sorun etmezler,” dedi tasasızca, sanki ön kapımızın rengini değiştireceğimizi söyleyecektik.

Ollie’nin arkadaşları ve Zach çoktan gitmişti ve karşımızda gereğinden çok daha fazla sipariş edilmiş Hint yemeği duruyordu. “İster misin anne?” dedi Ollie oturma odamızdaki sehpanın üzerinde duran, çoktan soğumuş yemek paketini göstererek. “Yığınla kaldı. Bak, senin için Peshwari naan bile var...”

Memnun olmuş görünmeye çalıştım. “Teşekkürler tatlım.”

“Nereye gittiniz ki zaten?” diye sordu Rosie.

“Hiç, yalnızca arabayla ufak bir gezintiye çıktık,” dedi Will.

“Arabayla ufak bir gezinti,” diye güldü Ollie. “Ne kadar da yaşlı işi bir şey. Ne anlamı var ki?”

“Keyifli,” diye yanıtladım ama yalan olduğunun farkındaydım, hakikaten ne anlamı vardı ki? Will aklına koymuştu ve bu işi alaması bile arama ağrını çok daha uzaklara atacaktı. Peki, öyle olsun bakalım. Will’e bu konuda ne kadar rahat olduğumu göstermek için naan’dan dev bir parça kopardım.

“Peshwari’yi neden sevdiğini hiç anlamıyorum,” diye dalga geçti Ollie. “Tatlı ve tadı bademli gibi. Ekmeği yanlış yapmışlar sanki.”

“Çok lezzetli,” diye itiraz ettim ama Will şu an çocuklara planlarını anlatmak için sabırsız görünürken hiç yiyelim gelmiyordu. Dişlerim yumuşak ekmeğin içine gömüldü. Bombay Star’ın tarifini değiştirmedigine, ekmeğin yine çok lezzetli olduğuna emindim ama şu anda çiğnediğim şeyin tadı kösele gibi geliyordu.

“Biraz daha ister misin?” Ollie yağlı hamuru yüzüme doğru salladı.

“Hayır tatlım, bu yetti.” Will’e baktım, tavuk kormanın kalanlarını bitirmekle meşguldü (İştahının kesilmediğini bir kenara yazdım).

Boğazını temizledi. “Bazı haberlerim var,” dedi ve pazartesi günü Inverness’e uçacağını müjdeledi. O anlatırken gözyaşlarıyla dolu hüznü senaryomun gerçekleşmeyeceğini anladım, zira Will çok zeki bir hamleyle bu işin henüz “kesin” olmadığına altını defalarca çizdi. Halbuki çoktan çantada keklikti ve ailemiz için de müthiş bir eğlence fırsatıydı.

“Kulağa harika geliyor,” dedi Rosie heyecanla. “Tanrım, baba... yönetici olacaksın! Bayağı bir terfi demek bu.”

“Ben de gelmek istiyorum,” dedi Ollie.

“Tabii ki gelebilirsiniz,” diye neşeyle cevapladı Will bir papadumu çiğnerken. “Elbette işi alırsam.” Bizi terk etmenin eşiğindeydi ama haftalardır yemek yememiş gibi koca koca tavuk parçalarını mideye indiriyordu. “Oralar öyle güzel ve ıssız ki,” diye de ekledi son soğan bhaji’sini ısırırken.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Ollie. “İlk görüşmenin Skype üzerinden olduğunu söylemiştin.”

“Evet ama ben küçükken oraya birçok defa tatile gitmiştik. Hatta teyzelerimden biri orada yaşıyordu, hatırlıyor musunuz? Büyükanne Gloria’nın Dornoch’ta oturan bir kardeşi vardı.” Ah, evet, Helen teyzesini anlatışını ben de hatırlıyordum: sert, iri, saçları arkadan gergin ve ciddi bir topuzla tutturulmuş, Gloria’nın güzellik yarışması ışıltısına tamamen ters bir kadın. Ve Will anlatmaya devam ediyordu; beyaz kumlu plajlar, sık çam ormanlarına bakan kuleli kaleler... Bense yakamdaki yemek lekesini çıkarmaya çalışıyordum.

Belki de en iyisi budur, dedim kendi kendime. Bütün bunları planlarken beni içine katmak aklına bile gelmediyse buna evlilik

denir miydi? Konuşurken bakışlarını yakalamaya çalıştım ama sanki odada yokmuşum gibi davranıyordu.

Rosie kaşlarını çatarak, “Ama işi alırsan seni ne zaman görebileceğiz ki?” dedi.

“Ara ara hafta sonları eve gelirim,” dedi Will, hâlâ gözüme bakmaktan kaçmıyordu. “Tabii siz de beni ziyarete gelirsiniz. Alt tarafı doksan dakikalık bir uçuş, daha cips paketinizi bitirmeden bir bakmışsınız ki inmişsiniz.”

“Uçaklarda cipsi bedava mı veriyorlar?” Ollie en son uçağa bindiğinde şimdi hatırlayamayacak kadar küçüktü.

“Galiba,” diye yanıtladı Will. “Muhtemelen. Oraya bayılacaksınız. Yalnızca foklar da yok üstelik; yunuslar, domuz balıkları, minke balinaları... sorguç kuşları bile var. Neye benzediklerini biliyor musun Ollie?”

“Evet, devasa avcı kuşlar.”

“Neredeyse sal büyüklüğünde yuva yaparlar,” diye abarttı Will. “Yetişkin bir insanın kullanabileceği bir sal kadar.”

“Müthiş!” diye bağırды Ollie.

“Kendi başımıza uçabilir miyiz baba?” diye sordu Rosie. “Yanımızda annem olmadan yani? Yeterince büyüğüm.” Yediklerim boğazımda kalmış gibi hissettim.

“Tabii ki,” dedi Will. Kanepeden kalkıp mutfağa gittim ve buzdolabını açtım. Bir şişe soda çıkardım, asıl istediğimse şaraptı. Herhangi bir tür şarap, şu an hiç seçici değildim, yeter ki boğazımdan aşağı dökülsün. Büyük talihsizlik, hiç şarap kalmamıştı. Neden acaba? Her zaman için bir iki şişemiz olurdu. Bir yerlere zula yapmalıydık: *acil durum şarabı*.

Yanlarına geri geldiğimde gezilerini planlamakla meşgullerdi. Anladığım kadarıyla onlar bağımsızca seyahat edip tekne turlarına katılırlarken ben evde kalıp Essex'teki bir cips fabrikasına gidip

gelmek ve kayıp tavşanımızı aramakla uğraşacaktım. Will'in heyecan verici macerasının aslında beni terk etmesi anlamına geldiğinin farkında değillerdi, zaten olmalarını da istemezdim.

Bu neşeli sohbete dâhil olamayınca Guinness'in yatağının civarını aramak için tekrar kalktım. Geri döndüğümde ise kendi evimde bana yer kalmadığını hissettim; tamamen lüzumsuzdum.

"Biz de gelebilir miyiz baba?" Ollie'nin sesi evin içinde çınılıyordu. "Saul'ü de getirebilir miyim?"

"Neden olmasın?" diye yanıtlıyordu Will.

Mutfak masasında oturmuş, sodamı yudumluyordum. Aslında salondaki kanepede Will ve çocuklarla sıkış tepiş oturmaktansa burada olmayı tercih ederdim. Evliliğimizi bitirmek üzereyken Will'in bu derece neşeli ve iştahlı olmasına dayanamıyordum. Aynı odada olmadığım halde her şeyi duyabiliyordum, *her zaman* böyle yüksek sesle mi konuşuyorlardı? Will şimdi de camgözlere geçmişti; denizi yarıp geçen narin yaratıklardır ve milyarlarca planktonun dişlerinin arasından geçmesini sağlamak için ağızları açık yüzerler. Görüntüsü olmayan bir doğa belgeseli gibi...

Deniz süngeri, işte bana en uygun yaratık. Ollie ne demişti süngerler hakkında? "Gerçekten güzel bir deniz süngeriyle tanış-salar bile canları istemiyormuş, ha ha!" Mutfak penceremizden Tricia'yı Gerald'ın dev ekoseli donunu asarken gördüm, belki o kadar da kötü olmazdı. Etrafta dolanır, kimseye zarar vermezdim. Seks, aşk ya da arzulanmaya dair fikirlerim olmazdı, öylece dururdum.

Evet, işte bu, diye düşünerek çantamı alıp içki dükkânına gitmek üzere evden sessizce çıktım.

Eve döndüğümde hâlâ oturma odasında sohbet ediyorlardı. Kimsenin yokluğumun farkına vardığını bile zannetmiyordum.

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Büyük bir kadehe şarap doldurup üst kata çıktım ve bilgisayarımla yatağa yayılıp Londra-Inverness arası mesafeyi arattım.

899 kilometre, dedi. Anlaşılan Will'in "biraz mesafe"den daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Will, o hayatın güzel ve cipslerin bedava olduğu uçağa binene kadarki dönemi nasıl atlattığımızı gerçekten bilmiyorum. Cipsler de bedava değilmiş üstelik, 1,80 sterlinmiş ve ekşi krema ve paprika seçenekleriyle geliyormuş, ıstakoz aroması bile yokmuş! En azından havayolları sitesinden kontrol ettiğim kadarıyla öyle.

Böyle bir insana dönüşmüştüm işte, takıntılı derecede detaycı; bir yandan da gözüm gardırobumuzun kapısında asılı duran ve şeffaf plastik kılıfı içinde Will'in görüşmesi için hazır ve nazır bekleyen takım elbisedeydi. Bayağı şık bir takımdı ve kömür rengi, incecik soluk çizgileri vardı. Will'i neredeyse hiç takım elbiseyle görmemiştim, belki bir daha da göremeyecektim; o yüzden bir giyip gösterse diye içim gidiyordu. Giysin ve karşıma başka bir Will çıksın: kendine güvenen, profesyonel, yönetici Will. Yine de kendisiyle dalga geçtiğimi sanıp bozulur diye hiçbir şey söylemedim, bir münakaşa daha kaldıramayacaktım.

Öte yandan hayatımız da bu tür zor anları ortadan kaldırmak için yeniden düzenlenmiş gibiydi. Will sanki ağır bir hastalıktan kalkmışım gibi bana müthiş tatlı ve kibar davranıyordu. Uzanırken ağzıma üzüm salkımı uzatmasını ya da en azından kadın dergileri getirmesini falan bekleyecektim neredeyse. Üstelik onu

ne zaman bilgisayarında gri foklara bakarken yakalasam sanki porno izliyormuş gibi hemen ekranı kapatıyordu.

Cuma sabahı –iş günü olduğundan çabucak bir tostla geçiştirdiğim sabahlardan biri– bana yumuşak ve leziz bir çırpılmış yumurta servis etti, üzerini kıyılmış Frenk soğanlarıyla süslemişti. Frenk soğanlarına bakıyordum. Gönül isterdi ki bu sunumu Will’in beni çılgınca sevdiğine, Fraser konusunu ve son zamanki deliliklerimi affettiğine yorabileyim ama yapamadım. Nereden bakarsam bakayım bir avuç soğan benzeri otla karşı karşıyaydım.

Her neyse, zaten iştahım olmadığından yumurtalar dokunulmadan kaldılar. Will’le aramızdaki mesafenin faydalarından biri de bu olmuştu; en sevdiğim iş eteğim artık belimi sıkmak yerine kalçama oturuyordu, anaç ve sosisvari memelerim de sönmüş gibilerdi. Yüzüm Boo’nun allık ve gölgelerle bütün hünerini gösterdiği *Front* dergisindeki fotoğraftan bile zayıftı. Bunun iyi bir gelişme olduğunu söyleyemezdim gerçi, gergin ve hasta görünüyordum, yanaklarım parlamıyordu, gözlerimin feri sönüktü. Tek tesellim Sabrina, Tommy ve Zach’in, Tommy’nin annesini ziyarete gitmiş olmalarıydı; son günlerde Sabrina’yla çok fazla karşılaşmıştım ve bu süzgülü halimi görmesine dayanamazdım. Arkadaşlığından hoşlanıyordum ancak neler olduğunu anlatmasam daha iyi olurdu, en azından şimdilik. Neyse ki ofise vardığımda işlerin arasına Liza’yla bir telefon görüşmesi sıkıştırabildim.

“Aranızın iyi olmadığının farkındayım ama işi alsan bile hâlâ hafta sonları eve gelebilir, değil mi?” dedi.

“Onun planı da bu,” diye itiraf ettim.

“Sana iyi bile gelebilir,” dedi. Hımm, ayrılığın aşkı alevlendirmesi falan... “Bu şekilde sürdürebilirsiniz, değil mi?”

“Herhalde,” dedim isteksizce; eğer Will benden uzak kalacağı için üzülseydi *evet*, sürdürebilirdik. Ancak üzgün değildi, hatta gideceği için seviniyordu bile. Garip bir şekilde eski Will geri gelmiş gibiydi; Greenspace Heritage’da harıl harıl çalışırkenki gibi mutluydu ve benimle burun deliklerini şişirerek konuşmuyordu.

Masamdaydım, kısa bir süreliğine Dee’yle Rupert’in neden huzursuz olduğuna dair fikir yürütmek ve artık “biz kızlar”dan vazgeçmiş olabileceği için selam bile vermediği konusunda şaka-laşmak dışında kafamı ekrandan kaldırmadım bile. Frank’ten ya da *ayı-gibi-seviyorum* kartından bahsetmedik ama Dee’nin kartı hâlâ çekmecesinde saklayıp saklamadığını merak ediyordum. Yumuşak yastıklardan ya da Mike’la beraber seçtikleri banyo karolarından söz etmeyi günler olmuştu. Bu konulardan hiç konuşmuyorduk hatta, klavyelerimizi tıkırdatıp telefonda iş görüşmeleri yapıyorduk. Rupert bütün gün ortalıkta görünmedi; sekreteri Rhona’yla ona bir mesaj bırakarak önümüzdeki hafta Will’in yokluğunda birkaç gün izin almak istediğimi söyledim. Sonra Rupert’in cebine de evde işlerin biraz karışık olduğuna dair bir mesaj attım ama ona da dönmedi.

Evde de işler neredeyse aynı şekilde yürüyordu ve Will’le herhangi ciddi bir konu konuşmuyorduk. Fraser’dan bahsetmi-yorduk, İskoçya’dan da, hatta şişe burunlu yunustan da. Hafta sonu Rosie’nin küçümser tabiriyle bir “aile gezmesi” yaptık; gerçi gittiğimiz pop art sergisi ve Portobello Sokağı’nda amaçsızca dolanmamız hoşuna gitmiş gibiydi, senelerdir beraber bir şeyler yapmamıştık.

Gün ışığında oturmuş elimizdeki falafelleri yerken *Biz bir aileyiz*, diye hatırlattım kendime. Will İskoçya’dayken de aile olmaya devam edecektik. Birçok baba bunu yapıyor, eşlerinden ve çocuklarından uzakta çalışıyordu. Bununla başa çıkabilecek

kadar güçlüydük. Tek sorun, Will'in bu görüşmeyi bir işten ziyade bir kaçış olarak gördüğüne dair içimdeki şüpheydi.

Pazartesi sabahı Rosie ve Ollie, babalarını Gatwick Havaalanı'na götüreceğimi söylediğimde yataklarında şöyle bir dönmekle yetindiler. Şaşırtıcı değil, saat altıydı. Will taksi çağırmayı planlasa da onu bırakmakta ısrarcıydım. Inverness Havaalanı'ndan bir araba kiralayıp kuzeye gidecek, çocuklara anlatıp durduğu bembeyaz kumsallar ve tüm o yaban hayatının yanından geçecekti.

Soğukkanlı kalmaya çalışıyordum ancak bu çaba sol gözümün şaşırtıcı bir şekilde seğirmesine sebep oldu. Midem kaynıyordu ve yapabileceğim tek şey önümdeki yola odaklanmaktı. Yol boyunca fazla konuşmadık, tek tük bahsettiğimiz konular da trafik (iyi, çok yoğun değil) ve hava durumuydu (rüzgârlı, oh ne güzel serin). Will'in heyecanına hâkim olmaya çalıştığı çok barizdi.

Aman, lanet olsun dedim girişteki kısa, nispeten garip vedalaşmanın sonunda. Umarım işi alır. Buna ihtiyacı var, marullarının ve otlarının arasında solup gidiyor yoksa. Çocukları görmeye her zaman vakit ayıracağını biliyordum (daha cips paketinizi bitirmeden varmış olacaksınız!) ancak bize ne olacağını da biliyordum. "Ateşli baba" yalnızca hoş yüzgeçleri ve çekici kıvrımlarıyla minke balinası dostumuzu ayartmayacak, oradaki *insanlar* arasında da ilgi görecekti.

Havaalanının otoparkında arabaya binmek üzereyken telefonum çaldı. "Charlotte, müsait misin?" dedi Rupert.

"Evet," diye yanıtladım. "Aradığına çok sevindim. Üzgünüm, bütün bu..."

"Neden üzgünsün yahu?"

"Önceden haber vermeden izin istediğim için. Will'im gitmesi gerekti ve Rosie'nin bütün hafta Ollie'ye bakmasını bekleyemezdim."

“İzin alabilirsin,” diye sözümü kesti. “Hiç sorun değil ancak şöyle ki...”

“Will İskoçya’da bir işe başvuruyor,” diye dökülüverdim Rupert’a güvenerek.

“Tanrım, öyle mi? Senin için iyi mi bari?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf edip arabaya bindim. İyi ki tatillerin aylar öncesinden talep edilmesi gereken dev, kimsenin kimseyi tanımadığı bir şirkette değil de Archie gibi ailevi bir ortamda çalışıyordum. “Pek iyi değil galiba. Yani eğer işi alırsa kuzeye taşınacak, ben ve çocuklar Londra’da kalacağız. Her neyse,” sesime neşe katmaya çalıştım, “benden o kadar kolay kurtulamayacaksın!”

Otoparkta zar zor ilerleyen taba rengi bir Morris Minor’a takıldı gözüm. Rupert’ın sustuğunu fark ettim. “Gevezeliğimin kusuruna bakma,” dedim. “Ne konuşmak istiyordun?”

“Hımm... evet... sana söylemem gerekenler var, Charlotte. Bir toplantı yaptık...”

“Buluşma değil yani?” diye komiklik yaptım.

“Eh, yani, her neyse, bütün personeli,” *Ha şimdi personel olduk yani? Hani ekip arkadaşıldık?* “Archie’de neler olduğuna dair bilgilendirmek için.” Kısacık durakladı. Defalarca temizlet-meme rağmen arabadaki elma kokusu hâlâ burnuma geliyordu.

“Peki neler oluyor?” dedim güçsüz bir sesle.

Rupert öksürdü. “Şirketi devrediyoruz, Charlotte. Çok üz-günüm. Keşke bunu sana yüz yüze söyleme fırsatım olsaydı.”

“Nasıl yani, şirketi satıyor musun?”

“Evet, Fielding Foods’a.” Aman Tanrım! Fielding Foods tam bir dev, *her şeyi* üretiyorlar. Yani neredeyse her şeyi: bisküviler, kahvaltılık gevrekler, gerçek taze domatesle kırmızı rengi dışında hiçbir alakası olmayan iğrenç makarna sosları... Will onların

tiksinç soslarını katacağına makarnayı sade yemeyi tercih ederdi. Bilinç akışım bir anda durdu. Tabii ya, cips de üretiyorlar: gazete kiosklarından tüm köşebaşı marketlere kadar her yere dağıtılan ucuz, sıradan cipslerden (kendiliğinden tuzlu, tuz ve sirkeli falan). “Bir süredir masadaydı,” diye devam etti Rupert. “Ama bilirsin, gizlilik anlaşmaları falan.”

Morris Minor’ın bir park yeri bulup kapılarının açılmasını izledim. İçinden bir aile çıktı, bagajları yoktu ve heyecanlı görünüyorlardı, hepsi terminale doğru ilerliyordu, birini karşılayacak olmalıydılar. Geliş katı gidiş katına göre ne kadar da şendi. “İngiltere’nin en büyük gıda üreticilerinden birinin parçası olacağız,” dedi, sesinden bunu harika bir fırsatmış gibi sunmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

“Peki bu ne anlama geliyor?” dedim ön camıma düşmeye başlayan yağmur damllarına bakarak. “Personel için, pardon, ekip arkadaşlarımız için?”

“Archie markasını devam ettirecekler, bu müthiş tabii. Ama,” işte geliyor, “işlemleri merkezileştirmeyi planlıyorlar, dolayısıyla üretim Doğu Midlands’teki ana imalathanede yapılacak.” Tüm bu Archie dışı sözcükler: *işlem*, *merkezileştirme*, *imalathane*... “Bunu söylemekten nefret ediyorum Charlotte ama Basın ve Halkla İlişkiler departmanını da merkezileştirecekler.”

Patronumun beceriksizce sıraladığı özürleri dinledim, sonra da benim ne kadar kıymetli bir çalışan olduğumdan, cömert bir işsizlik ikramiyesiyle ödüllendirileceğimden bahsetmeye başladı, elbette kuvvetli referanslar da verecekti, lafını bile etmeye değmez. Benimse aklımda tek şey vardı: *Fielding Foods*. Özenle örülmüş cips şeklindeki korsajlara daha uzak bir firma olamazdı. Ama sorun değil, dedim Rupert’a, sorun yok, gerçekten. Olur böyle şeyler. Anlıyorum.

“Bu konuya bu şekilde bakmana sevindim,” dedi alenen gergin bir sesle.

Başka ne yapabilirdim ki? Kocam birkaç saat içinde o eski, küçük, kartpostal güzelliğindeki kasabadaki oteline varacak ve takım elbisesini giyecekti (aramızda kalsın, onu takım elbiseyle hep acayip çekici bulmuştumdur). Kısa bir süre sonra da resmen fok yöneticisi olduğu açıklanacaktı.

Ben de resmen işsiz olacaktım.

Eve giden yağışlı yol boyunca *olur böyle şeyler*, deyip durdum içimden sessizce.

Otuz Dördüncü Bölüm

Aslında bir işim vardı: tavşan arama genel müdürü. Çocuklar Guinness'in girebileceği deliklere dair bütün olasılıkları tüketince aklıma gelen diğer kovuklara bakma işi bana düşmüştü. En azından kendimi meşgul ediyordum. Ancak bu arama evin en tatsız, en kuytu yerlerini içerdiğinden oldukça nankör ve kirli bir işti. Yalnız da kalıyordu insan. Ollie tavşan avından çoktan vazgeçmişti, Rosie ise bütün gün odasında Tanrı bilir telefonda kiminle konuşuyordu. Delph veya Zach'ti muhtemelen ama ben yine de Nina olmasını umut ediyordum. Rosie'nin üzgün olduğunun farkındaydım, hem beş gündür ortada olmayan Guinness hem de her ne kadar haberleri neşyle iletmiş olsa da Will yüzünden. Keşke moralini yerine getirebilecek bir şeyler yapabilseydim. Ebeveynlerin görevi her türlü sorunu çözmek değil mi? Nina'yı arayıp gezmeye davet etmesi önerim boş bir bakışla karşılandı. "Ben *iyiyim* anne," dedi pek de ikna edici olmayan bir sesle.

Evde afakanlar bastığından dolaptaki tek eşofmanımı ve spor ayakkabılarımı giyip parkın etrafında hızlı bir yürüyüşe çıktım. İştahsızlık ve şimdi de egzersizle yakın zamanda moda endüstrisinin "numune bedeni" (gördünüz mü, hızlı öğreniyorum) dediği bedene inerdim. Her neyse, şirketin Fielding Foods'a devrinin bir faydasını görürüm böylece diye düşünüyordum ki

uzaktan el sallayan biri dikkatimi çekti. Artık gözümün önünde duran kaliteli cipslerin çekiciliğine kapılmayacaktım. Rupert tekrar aradı ve benim işe dönmemi beklemediklerini söyledi. Birkaç güne, fırtına dindiğinde uğrayıp onunla “paketimin” üzerinden geçebilirmişim. Buna bile güldük.

El sallayan kişi yaklaştıkça onun Nina’nın annesi Helen olduğunu fark ettim. Her zamanki gibi gülümsüyordu. “Çok uzun zaman oldu görüşmeyeli,” dedi. “Nasılsın?”

İyi, demeliydim. Ancak ağzımdan, “İşten çıkarıldım,” kelimeleri dökülüyordu. Düzgün bir işi –sosyal hizmet görevi, yani *fyadaly* bir iş– olan Helen bunu kolumu tutup, “Tanrım, çok korkunç. Kahve içmek ister misin, vaktin var mı?” diye karşıladı. Artık sonsuza dek vaktim vardı. Parkın oradaki kafeye girdik, ne garip, domuz pastırması pişirildiğini gösteren hiçbir işaret olmamasına rağmen burası hep domuz pastırması kokardı.

Ona sevgili Archie’nin doğudaki dev bir holding tarafından yutulduğu haberini verdim. Gözlerini şefkatle kocaman açıp, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Henüz düşüncek zamanım olmadı. Her neyse, seni tutmuyorum, değil mi?”

“Yo, hayır, bu haftalık izin aldım. Nina’yla biraz zaman geçiririm dedim. O biraz...” Fındık rengi buklelerinin altında yanakları kızardı.

“Nina’ya bir şey mi oldu?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Hımm, biraz morali bozuk aslında ama bunlardan bahsedip seni sıkmak istemem, böylesi kötü haberler almışken hem de.” Kalbim yumuşayıverdi.

“Belirli bir sebebi var mı?” Daha soru ağzımdan çıkmadan sebebini biliyordum aslında.

Helen kahvesinden bir yudum aldı. “Bak Charlotte, nasıl olduğunu bilirim, bu yaştaki kızlar birbirlerinden uzaklaşırlar ve maymun iştahlı olurlar. Rosie’nin bir erkek arkadaşı varmış galiba, modellik de yapıyormuş, çok sevindim.”

Keşke bu kadar anlayışlı olmasaydı diye düşünerek gülümsedim. Kızlarımız beş yaşından beri yakın arkadaşlardı; Delph, Rosie’den vazgeçse Zach de ilgisini kaybedip onu terk etse ne olacaktı? “Son zamanlarda Rosie, Nina’yla görüşemediği için üzgünüm,” dedim. “Onu teşvik etmeye çalıştım ama bu aralar iletişim kurmak o kadar zor ki.”

Gülümsedi. “Bilmez miyim? Dürüst olmak gerekirse Rosie’nin hatası olduğunu düşünmüyorum, şu Delph denen kız...”

Kahretsin. “Bir şey mi oldu?”

“Yani...” Helen boş yere kahvesini karıştırıyordu. “Aslında Nina’ya karşı pek iyi davranmamış.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Sizin hep beraber konsere gittiğiniz gece. Kırıcı bazı laflar etmiş, daha çok kilosuyla ilgili...”

“Kilosu mu?” Yutkundum. “Ne demiş ki?”

Helen omuz silkti. “Yalnızca... yani biraz kilo verse daha iyi olur falan...”

“Aman Tanrım!” Dehşete düştüm. Nina çok hoş, gayet düzgün hatları olan bir genç kızdı.

“Delph ona kollarının şişman olduğunu söylemiş,” diye ekledi. “O zamandan beri uzun kollu kıyafetler giyiyor.”

“Bu korkunç, Helen,” diye sinirle söylendim. “Utancım-dan yerin dibine girebilirim. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Rosie, Delph’ten oldukça etkilenmiş görünüyor. Keşke olmasaydı ama şu aralar öyle gibi...”

“Sorun değil,” dedi Helen abucak. “Bir Şey söylemeli miyim bilemedim, hem zaten bu senin ya da Rosie’nin hatası değil.”

Helen’a bakakaldım. Kızlarımız sekiz yaşındayken onları Will’le Legoland’e götürmemiz aklıma geldi, sonra da on bir yaşına geldiklerinde birlikte ortaokula başlamaları... Tuhaf bir Şekilde bu sabah Will’i uğurlarken ağlamamıştım, hatta Rupert bana işimi kaybettiğimi söylediğinde de bir damla gözyaşı dkmemiştim ama şimdi hüngür hüngür ağlayabilirdim. “Feci hissediyorum,” dedim.

Helen çantasını omzuna astı. “Hiç gerek yok, gerçekten.” Fincanımın dibini içtim ve kafenin dışında ayrılırken kendi kendime sorun olmadığını söyledim, *olur böyle Şeyler*. “Nina, Harvester’da yeni arkadaşlar ediniyor hem,” dedi Helen ayrıl-madan evvel bana sarılırken.

*

Eve geldiğimde Rosie’yi gayet dağınık bir Şekilde mutfakta atıştır-malık bir Şeyler hazırlarken buldum: bisküviler, kızarmış ekmek ve reel, hatta şimdiye kadar neredeyse hiç yediğini görmediğim kse kse cipsler. Belki de bedava ürünlerin yakında kökünün kuruyacağını hissetmiştir, kim bilir...

“A mısın?” dedim hafif bir tonda.

“Evet, midem kazınıyor. Delph yukarıda. Bunları odama götüreceğim.” Ah, şu kilo müfettişi. Genç kızların zgven uz-manı. Rosie her Şeyi bir tepside topladı ve iki bardak çikolatalı süt de ekleyip mutfaktan ıktı. Dudaklarımı sıkıp misafirimizle gereksiz bir samimiyet kurma durumunda kalmamayı mit ettim. “Ha, anne!” diye bağırdı Rosie aşağıya doğru. “Babam aradı.”

Koridordan geçip merdivenden yukarı baktım. “Ne dedi?”

Merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı ve tepsi elinde den-
gesiz duruyordu. “İyi olduğunu söyledi.”

“Oh, harika. Tepsiyi götürebileceğinden emin misin?”

“Evet evet.”

Şaşkın şaşkın baktım. “Görüşmenin nasıl gittiğini söyledi
mi?”

“Evet, bayağı iyi geçmiş sanırım,” dedi tasasızca, sanki büyük
sonuçlar doğurmayacakmış gibi.

“Nina’nın annesini gördüm parkta.” Yukarı çıkmaya başladı.
“Nina şu sıra kendini pek iyi hissetmiyormuş, belki arasan iyi
olur.”

“Anne,” dedi kesin bir tonda, arkasını bile dönmeden, “bu
konudan şu anda bahsetmek istemiyorum, tamam mı?” Odasına
girip gözden kayboldu.

Ne yapmam gerektiğini bilmeden merdivenlere çöktüm.
Rosie’yi Delph’le görüşmemeye ikna edemezdim. En ufak bir
olumsuz yorumumda kıza daha çok bağlanırdı. Odasından gü-
rültülü bir kahkaha geldi. *Acımasız* bir kahkaha, parktaki za-
vallı, şaşkın bir hanımın eteği kocaman donunun içine sıkışırsa
duyacağı türden alaycı bir kahkaha. Rosie’nin sadık arkadaşı
-*gerçek* dostu- Nina’yı, onu acımasızca eleştiren kötü beslenme
sınırındaki aptal bir kız için terk etmesi sonucu ne kadar hayal
kırıklığına uğradığımı sezdirmeliydim. Belki Rosie de Delph’in
kötü beslendiğinin farkındadır da bisküvi, cips ve çikolatalı sütü
ondan hazırlamıştır.

Bir of çektim. Telefonumu kotumun cebinden çıkarıp Will’i
aradım. Sakin, yumuşak sesi mesaj bırakabileceğimi söylüyordu.
Hayır, teşekkürler diye düşündüm kırıngınlıkla.

“Sence ben *yaşlı* görünüyor muyum?” Rosie’nin sesi oda-
sından çınladı.

“Tabii ki hayır. Manyak mısın? Nasıl böyle düşünebilirsin?”

“Yünlü eldiven çekimi, adamların Laurie’ye benim örgü piyasası için çok uygun olduğumu söylemeleri...”

“Bunları umursama,” diye cevapladı Delph. “On altı, on yedi, hadi bilemedin on sekiz görünüyorsun. Menajerim bunlar için ekmek parası işleri diyor. Kimse görmüyor, kimsenin de umurunda olmuyor. Sadece para geliyor, Ro. Tanrım, annem gibi konuştun iyice. Sürekli ‘Sence yaşlı mıyım? Bu bikini için vücudum uygun mu? Bu kot ceket beni nasıl gösterdi?’ diye sorup durur. Beni delirtiyor!” İkisi birden kahkahayı bastı.

“Annen kaç yaşında?” diye sordu Rosie.

“Bilmem ki. Kırk beş falan herhalde. Menopoza girdi bile sanırım. Yani başladığını hissediyorum. Acayip huysuz. Olur olmaz ağlıyor ve saçlarının kurduğundan şikâyet ediyor.”

“Öyle şeyler oluyor mu gerçekten?” Rosie’nin sesi endişeli geliyordu.

“Tanrım, elbette. Sadece o da değil. Cildin de kuruyor, orası da pörsüyor...”

“Hadi canım!”

“Evet, seks gerçekten acı verici olmaya başlıyor.”

“Bu çok iğrenç,” dedi Rosie. Tanrım, ne kadar yüksek sesle konuştuklarının farkında değiller mi?

“Ama öyle,” dedi Delph. “Annem söyledi. Yakın bir ilişkimiz var, abla kardeş gibiyiz aslında. Siz annenle nasılsınız?”

“Pek öyle değiliz,” dedi, kalbim ufulanıverdi.

“Menopoza girmiş midir sence?”

“Bilmem. Herhalde.” Lanet olsun, yalnızca otuz sekiz yaşındayım. Altın çağlarım! İstesem birkaç çocuk daha bile yapabilirim, gerçi şu durumda hiç muhtemel görünmüyor. Rosie

sormaya devam etti. “Ee, başka neler oluyor?” Kendimi toparlayıp sessizce aşağı süzöldüm.

“Aman, bir sürü çirkinlik. Östrojenin azaldığı için yüzünde kıllar çıkıyor. Temel olarak daha çok bir erkeğe benzemeye başlıyorsun.”

Şimdi mutfaktaydım, kapıyı arkamdan sıkı sıkı kapattım ve su ısıtıcısının üzerindeki yansıma baktım. Çenemden çıkan herhangi bir kıl göremiyordum ama ısıtıcı bayağı lekeliydi, bir Archie havlusu alıp sildim, sonra da daha iyi görebilmek için iyice yaklaştım. İşte oradaydı: Ağzımın sol yanının biraz aşağısında tek başına bir tüy. Gerçek bir menopoz belirtisi. *Bir yaşlı kadın doğuyor.* Will neden bana söylemedi ki? Muhtemelen fark etmemiştir. Eminim ki yüzümün alt tarafı tamamen keçeleşmiş tüylerle kaplanana kadar da fark etmezdi. Çektim ama gelmedi, üstüne bir de gözlerim yaşardı. Çekmeceden makası alıp dibinden kestim.

Kızlar şimdi aşağıya iniyor ve bu dünyada hiç dertleri yokmuş gibi kıkırdıyorlardı. Zaten ne dertleri olsun ki? Gençler. Harikuladeler. Menopoza dair herhangi bir iz görmelerine daha otuz küsur yıl var. Bense işimi kaybettim, kocam beni terk edip yönetici olmaya gitti ve bunlar yetmezmiş gibi bir de sakallarım çıkıyor. Bu işsizlik konusunu onlara ne zaman söylemeliyim acaba? Şimdi değil. Ollie, Saullerde, Rosie ise benim kapıya dayanan yaşlılığımı arkadaşıyla çekiştirmekle öyle meşgul ki kirayı ödeyemeyecek ya da geçinemeyecek durumda olmamız umurunda değil.

Mutfak kapısı sonuna kadar açıldı. “Kahve içmeye çıkıyoruz,” diye duyurdu Rosie.

Kahve, o hep acı ve iğrenç bulduğu içecek... “Peki,” dedim. “Telefonunu yanına al, olur mu?”

“Tabii,” dedi tatlılıkla, münasip yerlerimin kurumasına acıyor olmalıydı.

Delph hoşça kal demek yerine havalı bir şekilde el sallamayı tercih etti. Çıkarlarken, “Endişelenme,” dedi Rosie’ye “Biz o yaşa gelene kadar ona da çare bulurlar.”

Otuz Beşinci Bölüm

“Her şey çok güzel olacak,” dedi Sabrina daha sonra, kanepeme yerleşmiş, getirdiği şarabı yudumluyorduk. “Zach küçükken Tommy hep uzaklardaydı ve doğruyu söylemek gerekirse bazen etrafta olmaması işleri çok kolaylaştırıyordu. Hayat daha basitti. Erkeklerin ne çok yer kapladıklarını bilirsin.”

“Herhalde,” dedim bir tebessümle, Sabrina yanımda olduğu için memnundum. Neden onun gibi hiçbir şeyden etkilenmeden hayatın içinde süzülüp gidemiyorum ki?

“Zach’le basit akşam yemekleri yedik,” diye devam etti. “Tek tabak, ufak tefek atıştırmalıklar falan. Ne rahattı. Tommy harika tabii ki ama onu memnun etmek zor, biliyorsun. Hem gürültülü hem dağınık. Koca, kaba bir ergen gibi...”

Kadehini doldurdum. “Peki geri döndüğünde nasıl oluyordu?”

“Müthiş,” dedi heyecanla, altın bilezikleri şingirdadı. “Çünkü ara vermiş oluyorduk.” Ah, yine şu mesele. “Mesafe bir şeyleri yeniden alevlendiriyordu, anlarsın ya,” dedi müstehzi bir ifadeyle. “Seninle Will’e de aynı şey olabilir. Ama en iyi tarafı neydi, biliyor musun?”

“Hayır, ne?”

“Tommy hep hediyelerle gelirdi.” Gözleri parladı. “Eminim Will de eli kolu dolu gelecektir.”

“Aslında almasa da olur,” dedim kesin bir tonda. “Bu ev tıka basa dolu, Sabrina.”

“Ama mutlaka istediğin bir şey vardır. Hediyeleri herkes sever. Haydi söyle, ne isterdin?”

Omuz silktim. “Çok bir şey istemiyorum. Sadece hayatımızı, Will’in işini kaybetmesinden önceki haline geri sarabilmek. Greenspace’teki işini öyle çok seviyordu ki. O zamanlar başka bir adamdı. Şu İskoçya işinden, foklar ve domuz balıklarından önceki zamana geri dönebilmek isterdim...”

Aslında kendimi o zamanın çok daha gerisine ışınlamak isterdim; Ollie’nin daha bebek, Rosie’ninse altı yaşında olduğu, Hackney’deki iki yatak odalı dairemizde üst üste yaşadığımız zamanlara. Bahçemiz, kulübemiz ve dolayısıyla gizemli hormon tozlarımız falan yoktu, yalnızca dingildek bir çamaşır askısına ev sahipliği eden bir balkonumuz vardı. Ön tarafında daima zıbın ve çıtçıtlı tulumların asılı durduğu daracık bir balkondur. Sahip olduğumuz tek alet edevat seti bir Noel fişegi kutusundan çıkmıştı. Sabrina’ya bu kısmı anlatmadım, tıpkı Fraser’la olan buluşmamdan bahsetmediğim gibi. Onun Zach’e anlatması riskini göze alamazdım çünkü Rosie’nin bu şekilde öğrenmesini istemiyordum.

Öte yandan hiçbir şey istemediğim de tamamen doğru değildi. Bir telefon, bir mesaj bile yeterdi: Will’den gelecek tatlı birkaç kelime. Aslında en güzeli bu mesajın eski moda, posta yoluyla gelmesi olurdu; mesela kapağında sarılmış iki ayının olduğu, üzerinde süslü harflerle “Seni ayı gibi seviyorum” yazan bir kartpostal. Elbette bu hiç Will’in tarzı değil, benim de. Neler oluyor bana böyle?

“Zach ve Rosie cephesi nasıl gidiyor dersin?” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

“Ah, o harika bir kız,” dedi Sabrina neşeyle. “Zach, Rosie’den gerçekten de hoşlanıyor,” duraksadı, “ama bilirsin, daha gençler ve Zach’in bir sürü arkadaşı var...”

Lütfen bütün dertlerimin üzerine bir de kalbi kırık kızım eklenmesin. “Rosie’nin daha önce hiç resmî erkek arkadaşı olmadı,” diye hatırlattım.

Sabrina başını salladı. “İkisinin arasında da ciddi bir şey olmadığına eminim.”

“Öylesi daha iyi,” deyip kadehlerimizi doldurdum. “Biliyor musun, Rosie’nin yaşındayken nasıl olduğumu tüm detaylarıyla hatırlıyorum.”

“Ah, ben de.”

“Bizi yaşlı sanıyorlar gerçi, değil mi? Hayatlarının nasıl olduğunu bilmediğimizi zannediyorlar.”

Sabrina hararetle onayladı.

“Bugün Rosie ve Delph’i menopoza bahsederlerken duydum,” diye ekledim. “Her şeyin kurduğundan bahsediyorlardı; saç, iç organlar, vajina...”

“Tanrım, daha neler!” diye çığlık atıp kahkahalara boğuldu.

“Rosie benim menopoza girdiğimi sanıyor.” Gülümseyip şarabımı yudumladım.

“Tanrım!” dedi Sabrina. “Otuzunda gösteriyorsun. Gerçekten. Öyle şanslısın ki. Makyaja ihtiyacın yok, solaryuma girmiyorsun falan.” Kendi bronzlaşmış kollarına baktı.

“İşe yarayabilirdi gerçi,” dedim omuz silkerek. “Sadece bu tür şeyleri pek beceremiyorum.”

“Olabilir. Ancak bahse girerim, sen sabah uyandığında bile harika görünen kadınlardansındır.” Olmadığımı, tam tersine feci göründüğümü anlatmaya çalıştım ama dinlemedi. “Her sabah böyle görünmek için tam bir saat harcıyorum, biliyor musun?”

Muhtemelen Tommy evde olmayınca rahat etmem de bu yüzden; ondan erken kalkıp tüm bu deli saçması işleri yapmak zorunda kalmıyorum.”

Boş boş yüzüne baktım. “Tommy uyanmadan kalkıp makyaj mı yapıyorsun yani?”

“Evet,” diye kıs kıs güldü. “Azıcık, anlarsın ya: kaşlar, kir-pikler, hafif bir bronzlaştırıcı nemlendirici. Beni hiç tamamen makyajsız görmedi, muhtemelen tanımaz bile.” Güldük ve daha çok şarap içtik, sonra birdenbire bana sarıldı, sarhoş olmuştu herhalde. Sonunda saat on buçuğa gelirken, “Eve dönsem iyi olur,” dedi. “Yarma bazı siparişler var. Ama bak, sen ve Will için şu İskoçya işi başınıza gelecek en güzel şey olabilir.”

Yatağa doğru giderken belki de haklıdır diye düşündüm. Ancak yine de Will’in işi alıp eve sadece bazı hafta sonları gelmesinin ilişkimizi nasıl alevlendireceğini anlamıyordum. Aynı yatakta mı yatacaktık? Herhalde, hem başka yer yok hem de resmî olarak ayrılmadık. Belki elektrikli telle yatağımızı ortadan ikiye bölmeyi planlıyordur? Aslında Rosie ve Ollie’nin babalarını ziyaret etmeleri daha büyük bir ihtimaldi. O boş hafta sonlarında ben ne yapacaktım? Yogaya mı başlasam? Ya da eski aile oyunlarımızı çıkarıp kendi kendime oynarım belki.

Rosie’nin ışığı yanıyordu, içeri girip onu rahatsız etmektense kapının arkasından iyi geceler diledim.

“İyi geceler anne,” dedi uyuklu bir sesle.

Ollie’nin odasından içeri göz attım; yatağına kıvrılıp kıyafetleriyle uykuya dalmıştı. Yanakları bütün gün dışarıda olmaktan kıpkırmızıydı. Uyandırıp pijamalarını giymesini söylemeye gerek yoktu, tişört ve şortla uyusa da olurdu.

Belki, dedim odama doğru sessizce ilerlerken, Sabrina’nın kocan evde yokken hayat daha basit olur diyerek kastettiği budur.

Biz de ufak tefek ama gayet makul bir akşam yemeği yemiştik: soğuk tavuk ve dolapta bulduğumuz kuskus. Alt rafta bulduğum hafiften içi geçmiş elmalarla da tatlı yapmıştım. Will'in düşünmeden pişireceği, kolay bir şey ama yine de güzel olmuştu ve yaparken keyif almıştım. Bunun beni düzgün bir yetişkin yapacağını söylerdim ama yetişkinliğin tam olarak ne anlama geldiğini artık bilmiyordum. Dee gibi daha yirmi dört yaşında kırlent ve kokulu yağ alışverişi yapmak mıydı yetişkinlik? Yoksa Sabrina gibi kırk yaşını çoktan geçip kocanın önüne makyajsız çıkamamak mı? Bir de Rosie var elbette, daha on altı yaşında ama örgü piyasası için biçilmiş kaftan. Yetişkinlik çok kafa karıştırıyor.

Cebim titredi ve Will'in numarasını görünce kalbim hop etti. "Selam, nasılsın?" Sesim planladığımdan daha sevecen çıkmıştı.

"İyi, iyiyim."

"Görüşme nasıldı?"

"Eh, sanırım oldukça iyi geçti..."

"Haber var mı peki?" Tanrım, iyice annesi gibi oldum.

"Hayır, henüz yok." Garip bir sessizlik.

"Bugün seni aradım," diye ekledim.

"Evet, gördüm. Kusura bakma, burası biraz yoğundu..."

Yatağa sırtüstü uzanıp gerindim ve bütün yatağa yayıldım. Sağımda, yerde Will'in hayır kurumlarına verilmek üzere ayrılmış kıyafetleri yığılıydı. Tüyenmiş kazaklar, solmuş tişörtler ve Will'in bahçeyle uğraşırken giydiği, dizleri iyice eprimiş kotlar vardı.

"Will, işten çıkarıldım. Rupert, Archie'yi sattı. Şirket ülkenin ortasında bir yerlere taşınıyor ve istesem de –ki istemiyorum– kalamayacağım çünkü artık bir pazarlama departmanı olmayacak..."

“Tanrım!” dedi şaşkın bir sesle. “Bu korkunç. Önceden haber vermeden seni çıkaramaz ama değil mi?”

Sözünü kestim. “Çıkarabilir ve çıkardı bile. Sorun değil. Yani harika haber değil tabii ki ama idare ederim. Belki de zaten kendi yoluma gitmem gerekiyordu. Hem en azından artık eve reddedilmiş cips getirmeyeceğim...”

Hafifçe güldü. “Gerçekten üzgünüm, Charlotte. Çok boktan bir şey, hem de çok... Ne yapmayı planlıyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. *Aslında herhangi bir şeye dair,* diye de eklemek istedim. Kafamın içi bomboş.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Sanırım.” Aramızda bir sessizlik oldu. Belki de ayrılık Will’in aşkını alevlendirmiyordur. “Çocuklarla konuşmak ister misin?” diye sordum.

“Tabii, çok geç olmadıysa?”

“Sanırım Rosie ayakta. Bir saniye bekle.” Kalktım ve Rosie’yi banyodan çıkarken buldum. “Babam mı?” dedi telefonu somut bir neşeyle alırken.

“Evet.” Odasına girip kapıyı kapattı. Demek öyle, Will’le sohbetimizin sonu. Neyse, zaten birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz de yoktu. Yatağa yatıp Rosie’nin konuşmasına kulak misafiri olmaktansa yatak odamızın köşesinde, Will’in hâlâ dokunmadığı doğum günü hediyesi ses sisteminin yanında duran küçük masaya gidip önündeki sandalyeye oturdum ve bilgisayarı açtım. Her zamanki gibi tüm e-postalar reklam, biri hariç.

Sevgili Charlotte,

Selam, yine ben. Beraber doğru dürüst zaman harcamamız mümkün olur mu dersin? Konuştuklarımızı düşünmeden du-

ramıyorum. Benimle bir gün geçirir misin? Ya da bu fazla şey istemek mi olur?

Lütfen bana yaz.

Sevgiler,

Fraser

Bütün bir gün mü? Ayarlaması zor olur ve normalde insanların arkasından iş çevirmek tarzım değildir; baksanıza “yalnızca kahve” bile nelere mal oldu. Öte yandan, Will burada değil. 900 kilometre ötede ve görüşmesine dair bana söyleyebildiği tek şey “oldukça iyi”. O da ne demekse?

Selam Fraser, yazmaya başladım. Sonra durdum. Galiba kalbim de durdu. Rosie tam arkamdaydı. Odaya girdiğini bile duymamıştım. “Selam tatlım,” diyerek yüzümü ona çevirdim.

Yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. “Al bakalım,” diye bana telefonu uzattı.

“Çok hızlı oldu,” diye gülümseyerek aldım.

“Evet, babam yorgunmuş.” Odasına gitmek için herhangi bir hamlede bulunmadı.

Gözleri ekranımı tarıyordu, satırları arka arkaya okumasını izledim. “Fraser mı?” dedi zayıf bir sesle. “Anne, gerçek babamla mı yazışıyorsun?”

Otuz Altıncı Bölüm

“Bana ulaştı,” diye mırıldandım. “Bizi dergide gördükten sonra büyükbabana e-posta atmış.”

“Tanrım, anne!” Nefesi kesildi. “Neden söylemedin?”

“Çünkü...” Yüzümün kızardığını hissettim. “Ne yapacağımıza karar vermek için önce babanla konuşmak istedim.”

Yatağımın kenarına kendini bıraktı, gözleri kocaman olmuştu ve yanakları kıpkırmızıydı. Şöyle bir patlama bekliyordum: *Bana hemen söylemeliydin! Neden çocukmuşum gibi davranıyorsunuz ki?* Ancak gelmedi. Yüzüne düşmüş bir tutam saç çekip sakın bir sesle sordu: “Peki babam ne düşünüyor?”

Yanaklarım yanıyordu. “Yani... pek sevinmedi tabii ki tatlım. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlıyorsun, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Evet, tahmin edebiliyorum. Zavallı babam.”

Yanma oturup elini avucuma aldım. “Endişelenme. Eminim her şey çözülecek.” Beyaz yalanlar, bu seferki o kadar küçüktü ki sayılmazdı bile.

Rosie yine ayaklandı. “Anne, inanamıyorum! Fraser’la tanışacağım! Tanışacağım, değil mi?”

“Hımm, yani... evet.” Elbette tanışacaktı, artık başka yolu yoktu.

“Ne zaman?” dedi gözleri parlayarak. Şu an Will’in kuzeyde minke balinalarının yanında olmasına şükrediyordum.

Ayağa kalkıp kızımı kucakladım, sonra geri çekilip yüzüne baktım. “Bak Rosie, ben Fraser’la buluştum. Geçen hafta kahve içtik.”

“Öyle mi? Neden bana söylemedin?”

“Şöyle ki onu görüp sen onunla tanışmadan evvel kontrol etmem gerekiyordu. Anlıyor musun?”

Yüzünü ekşitti. “Baltalı bir manyak olmadığından emin olmak için mi?”

Hafif bir tebessüm takındım. “Gibi gibi. Biliyorsun çok uzun zaman oldu.”

“Benden bahsettiniz mi?”

“Evet, elbette bahsettik.”

“Ah, anne, öyle heyecanlıyım ki!”

“Ve onunla tekrar buluşmak istiyorum,” dedim, ne yaptığımı biliyor gibi görünmeliydim ve her şey kontrolüm altındaymış gibi. “Çünkü daha konuşacak konularımız var. Sanırım sonrasında tanışmanız uygun olur.”

Tabii ki olur. Çok da korkutucu olur ama şu an ondan bu sırrı sakladığım için bana kızamayacak kadar heyecanlı olması oldukça rahatlatıcıydı.

“Neye benziyor?” Bilmek istiyordu.

Duraksadım. “Aynı Fraser sanırım. Hatırladığım gibi, haliyle daha yaşlı...”

“Başka çocuğu var mı? Üvey kardeşlerim var mı?”

“Bilmiyorum tatlım.”

Şaşkınlıkla baktı. “Sormadın mı? Ne konuştunuz ki o zaman?”

“Birçok şey...”

Yüzü değişti ve bir anda bütün neşesi uçtu. “Beni görmek istiyor mu peki? Yani hiç denemedi, neden şimdi tanışmak istesin ki?”

Cesaretimi topladım, en önemli kısmı nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. “Aslında tatlım, bir kızı olduğundan haberi yokmuş.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Benim hamile olduğumu biliyordu ve bunu yürütebileceğimize inanıyor gibi görünüyordu, çok sevinçliydi, yani hamilelik haberine, seni doğuracağıma...”

Kaşlarını çattı. “Peki ne oldu?”

“Hımm... Annesi bu durumdan hoşnut değildi. Ona; telefon ettiğimi, hamileliği sonlandırmaya karar verdiğimi ve kendisini bir daha görmek istemediğimi söylemiş.”

“Yalan mı söylemiş yani?” Rosie zor nefes alıyordu.

“Evet.”

“Kürtaj olduğunu mu söylemiş? Pisliğe bak! Neden öyle yapmış ki?”

“Çünkü...” Bir an sustum. “Bilmiyorum. Ancak Fraser gençti, senin şu anki halinden üç yaş büyüktü.”

“Ee, ne olmuş? Ne fark eder?”

“Sanırım annesi korumacı davranıyordu.”

“Evet ama korumacı olmak var, korumacı olmak var,” diye söylendi. “Sen ve babamın benimle ajansa gelmesi veya Zach’le sinemaya giderken sorguya çekmeniz başka, o başka...”

“Dinle tatlım,” diye sözünü kestim. “Annesiyle hiç tanışmadım, dolayısıyla kafasından neler geçiyordu bilemem. Ancak Fraser da annesinin sözünü dinleyip beni bir daha görmeyi aklına bile getirmemiş. Dolayısıyla belki de *gerçekten* hazır değildi. Biz de,

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

yani seninle ben, başımızın çaresine gayet iyi baktık ve sonra da zaten babanla tanıştım...”

Gözleri doldu. “Babamı özledim.”

“Ben de bir tanem,” dedim elini tekrar avucuma alarak.

Bir müddet yatağımın kenarında yan yana, sessizce oturduk. Sonra Rosie yanağıma bir öpücük kondurup, “Yatmaya gidiyorum anne,” dedi.

Kızıma baktım. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim.” Gülümseyip kapıya yöneldi. “Fraser’a söyler misin,” diye ekledi, “onunla tanışmak istiyorum.”

“Elbette söylerim.”

Yatak odasının kapısının kapandığını duydum ve ekrana dönüp hızla yazdım:

Evet, beraber zaman geçirmeliyiz zira konuşacağımız çok şey var. Sana ne zaman uyar? Ayrıca Rosie’ye seninle görüştüğümden bahsettim, bir ara tanışmak istiyor, tabii senin için de uygunsa. Ancak önce ikimizin konuşması daha iyi olacaktır. Rosie’den bir günlüğüne kardeşine bakmasını rica edebilirim. Nerede buluşmak istersin?

Charlotte

Saniyede cevap geldi.

Selam Charlotte,

Bu hafta işe gitmiyorum. Seni görene dek gidemem. Yarın buluşalım mı yoksa çok mu erken dersin? Sana baskı yapmak en son istediğim şey. Ne yapmak istediğini söyle, ben uyarım. Gerçi aklımda bir fikir var: Benimle Brighton’da bir gün geçirmek is-

ter misin? Ya da fazla mı tuhaf kaçır? Seni uygun bulduğun bir yerden alabilirim...

Odadaki ani bir kıpırtı yüzünden yerimden sıçradım. İlk başta hayal ürünü olduğunu zannettim ama hayır, bir şey kesinlikle hareket ediyordu. İşte tekrar! Bağışlayacağımız kıyafetler kıpırdıyordu. İlk tahminim fare yönünde oldu. Will bir haftalığına kuzeye gittiğinde bunlar oluyorsa oraya tamamen yerleşince başımıza kim bilir neler gelirdi? Kemirgen saldırıları. Gloria yüksek sesle telaffuz etmese bile ne düşüneceğini biliyordum üstelik: *Will gittiğinden beri standartlar bayağı düşmüş...*

Büyük bir dikkatle eski tişört ve kazak yığınınına yaklaştım. Fareden korktuğumdan değil, Saul'ünki gibi bütün zamanını tuvalet kâğıdı rulolarının içinde yuvarlanarak geçiren evcil türlerinden hiçbir çekincem yoktu. Öte yandan evlere sızıp habersizce saldıran ve elektrik kablolarını kemiren türlerinden haliyle hiç hazzetmiyordum.

Bir adım daha attım ve gözüme Will'm siyah deri pantolonu ilişti, eski kotların arasına karışmıştı. Demek pantolondan kurtulmaya karar vermiş. Aslında o kadar da kötü değildi. Will, Zach'in konserine gitme konusunda en az benim kadar kararsız olduğundan ben uyum sağlamak için saçımı mora boyatırken o da muhtemelen kendini daha genç gösterebilecek bir kıyafet arayıp bu pantolonu bulmuştu.

Kıyafetlerin bir an tekrar hareketlenmesiyle geri sıçradım. Ya fare değil de sıçansa? Yan tarafında koca koca harflerle HAŞERAT İMHA yazan minibüs evimizin önüne yanaşırken Tricia ve Gerald'ın yüzünün alacağı ifadeyi tahmin edebiliyordum. Kalbim küt küt atarken odanın içinde kıyafet yığınınını dürtebileceğim sopa gibi bir şey aradım. O her neyse artık dışarı çıkması gerekiyordu. Peki ya o değil de *onlarsa*? Belki kıyafetlerin içinde

üremişlerdir. Yatağımdan birkaç adım uzakta bütün gece süren seks partileri...

Aşağıya, mutfığa indim ve süpürgeyi alıp yukarı koştum. Fırçasız tarafını kullanarak giysi yığınınına sert bir hamleyle saldırdım. “Çık dışarı!” diye bağırdım tereddütlü bir sesle. Hiçbir şey olmadı. “Hadi, *dışarı!*” diye emrettim, şimdi sesim daha net çıkıyordu, kocası onu terk edip gittiği için dağılan bir kadın olmadığımı göstermeliydim. Yığın tekrar kıpırdadı. Tanrım, bu bayağı *canlı*...

“Ne oluyor?” diye koridordan seslendi Ollie. “Ne yapıyorsun anne?”

“Hiçbir şey Ollie, yatağına dön...”

İkinci bir ayak sesi, Rosie bize doğru seğirtiyordu. “Anne, neler oluyor?”

“Annem fırçayla kıyafetleri dövüyor!” diye açıkladı Ollie.

“Neden? Ne oldu ki?” Rosie bir eliyle ağzını kapattı.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Bir şey kıpırdıyor.” Fırçayı kenara atıp giysi yığınınına ellerimle saldırdım, çocuklarıma annelerinin ne kadar cesur olduğunu kanıtlamalıydim. Kıyafetleri –eski püskü kazaklar, tişörtler ve deri pantolon– tek tek çektim, yerde bir *Ne giyeceğimi bilmiyorum!* krizi yaşanmışçasına yatıyorlardı artık. Yığının en dibinden kocaman, korkmuş bir tavşan çıktı, şaşkın gözlerle bize bakıyordu.

“Guinness!” diye bağıran Rosie hayvanı kucağına alıp sarıldı.

“Açlıktan ölmüş olmalı anne,” dedi Ollie bir serzenişle. “Bu kadar zaman yiyecek bulabilmiş midir ki?”

Will’in kıyafetlerini toparlarken deri pantolonu incelemek için kaldırdım. Konserde sapasağlam görünen pantolonda şimdi ufak ufak diş izleri vardı; Guinness kendine ziyafet çekmişti

anlaşılan. Çocuklara gösterdim. “Şuna bakın, hem de tam ağ kısmını yemiş.”

“Çok iğrenç!” diye bağırdı Rosie. “Tanrım, anne...” Ve kahkahalara boğuldu.

Ollie gülmekten zor konuşuyordu. “En azından babam o pantolonu bir daha asla giyemeyecek.”

Otuz Yedinci Bölüm

Fraser daha bir saat önce üretim bandından alınmış gibi kokan pırıl pırıl, simsiyah bir BMW kullanıyordu. Mayalanan meyve kokusu, ayağımın altına yuvarlanan meyveli soda kutuları, çöpe (kapı cebine) tıkılmış sakız kâğıtları ve cips paketleri yoktu. Fraser'a baktım. Üniversite sınavında iyi bir okulu kazanmış da ailesi ona on sekiz yaş ve sınav hediyesi olarak bu arabayı almışçasına gururlu bir tavırla sürüyordu. Sere serpe uzanan banliyöleri geride bırakırken onun yetişkin hayatına dair neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

“Bugün çıkman sorun olmadı umarım?” diye sordu.

“Hayır. Rosie, Ollie'ye göz kulak olacak.”

“Ne güzel bir davranış. Genellikle böyle yardımsever midir?”

Bir kızı var, onunla daha tanışmadı ve yardımsever olup olmadığını mı merak ediyor? En son sorulacak soru. Akıllı mı, zeki mi, komik mi diye sor. Neye benzediğini sor. Gergin herhalde diye düşündüm ama giyimi kusursuzdu: siyah kot ve mükemmel ütülenmiş soluk mavi bir gömlek. Ütü için bir yardımcısı olup olmadığını merak ettim. “Canı istediğinde yardımsever olabiliyor,” diye söze başladım. “Ama gençler nasıldır bilirsin.”

Biliyor mudur ki? Muhtemelen hayır. Belki kulaklıklarından dışarı taşan dımtıs sesleriyle sürekli etrafta takılan gençlerden

rahatsız bile oluyordur. “Ne olduğuna bağlı,” diye devam ettim. “Çoğu zaman söylersem yardım ediyor ama on yedi defa falan söylemek gerekiyor. Öte yandan bir tavşanımız var ve anlaşmamız ona Rosie’nin bakması üzerineydi – elbette aldığımızda yalnızca altı yaşındaydı, dolayısıyla tek başına bakamazdı ama şimdi gayet rahat bir şekilde birkaç kakayı kürekle alabileceğini düşünüyorum. Ufalcık şeyler, kokmuyorlar bile...”

Biri beni durdursun! 1996’dan beri Fraser’la geçirebildiğim doğru dürüst tek gün ve ben ona Guinness’in kakalarını tarif ediyorum.

“Herhalde sinir bozucu oluyordur ancak bu konuda pek deneyimli sayılmam. Çocuğum yok.” Hemen kendini düzeltti: “*Başka* çocuğum yok.”

“Evli misin?” Ondan tarafa bir bakış attım ve inanılmaz derecede genç görüldüğüne kanaat getirdim. Covent Garden’daki kahveden sonra saçını da kestirmişti galiba. Kısa, sıradan bir kesim olmasına rağmen pahalı görünüyordu.

“İdim,” dedi. “Yani teorik olarak hâlâ evliyim ama ayrıldık.”

Başımı sallayıp camdan dışarı baktım, Will şu an beni “züppe arabası” olarak tabir ettiği bir arabada Brighton’a giderken görse kim bilir ne düşünürdü. Bizim arabamız ezelden beri hep antika ve huysuz olmuştur, bagajı da döküntülerle dolu... Her neyse, Will bu sabah kalktığım gibi attığım mesaja (sevecen bir teyze gibi, “Haber var mı sorayım dedim!” yazıp yollamıştım) cevap vermediğinden onu bu son gelişmeden haberdar etmek zorunda hissetmedim kendimi.

Gökyüzü açık maviydi ve spreyle yapılmış gibi duran hafif beyaz bulutlarla kaplıydı. Yola çıktığımızdan beri pek fazla konuşmamıştık. Anlaştığımız üzere Fraser beni sokağın köşesinden, parkın girişinden almıştı. Rosie ve Ollie bugün ne yapacağımı

biliyordu ancak kapımızın önünde tuhaf bir karşılaşma yaşamalarını önlemek istemiştım.

“Rosie’nin kardeşi nasıl?”

“Ollie mi?” Öğrencileri tam tanımayan bir yedek öğretmen gibi çıktı sesim. “O çok zeki bir çocuk. Bilime ilgisi var, biyolojiye, deneylere... Tam takım bir mikroskop için deli oluyor.”

Fraser kıkırdadı, muhtemelen kafasında sıradaki soruyu tasarlıyordu. Kendimi iş görüşmesinde gibi hissediyordum, sanki birazdan “Peki Charlotte, en güçlü ve en zayıf yönlerini tanımlar mısın?” sorusu gelecekti.

Güçlü yönlerim: Scrabble. Yemek yemek. Gazetecilere cipslerden bahsetmek. Rupert’ın tabiriyle “iyi kız” olmak.

Zayıf yönlerim: Kronik kararsızlık. Değmeyecek şeyler konusunda endişelenmek. Evli ve yol yordam bilecek kadar yaşlı olduğum halde yanımdaki adamın bir daha ne zaman iletişime geçeceği konusunda takıntılı bir heyecana kapılmak.

Fraser ve benim söyleyeceklerimiz bitmişti anlaşılan. Bütün bir gün nasıl geçecekti? Deniz kıyısında garip bir gezinti, öğle yemeği, Rosie’ye dair yapılacak bir tür “plan” ve eve bırakılma.

Keşke şu anda evde olsaydım. Belki o da aynı şeyi düşünüyordur. Boğazını temizleyip huzursuzca bana baktı. “Bu şimdiye kadar başıma gelen en tuhaf durum.”

Senin başına mı? Ya Rosie? Sonra düşüncelerimi okumuş gibi ekledi: “Kendimi acındırmak için söylemedim. Kesinlikle öyle demek istemedim. Üzgünüm Charlotte, yalnızca neden böyle tuhaf hissettiğimi ve beceriksizce davrandığımı açıklamaya çalışıyorum.”

“Öyle davranmıyorsun,” dedim çabucak.

“Yok yok, öyleyim. Beceriksizim, tam bir hayal kırıklığıyım. Tek düşünebildiğim beraber zaman geçirmemiz gerektiği idi.

Tüm bunları kalabalık bir kafede yirmi dakikada çözemezdik. Ciddiyim Charlotte, her şeyi doğru yapmak istiyorum, tekrar berbat etmek istemiyorum.” Gözlerini kararlı bir şekilde yola dikmişken sesi titriyordu.

“Fraser,” dedim çekinerek, “neden beni hiç aramadın? Annen telefon ettiğimi söyledikten sonra...”

Bir an durup düşündü. “Kulağa saçma geleceğinin farkındayım ama söylediklerine inandım. Annemin yani. Çok şaşırmıştım. Yıkılmıştım, anlıyor musun? Ancak sonra fikrini değiştirmiş, korkmuş ve bebeğin ya da *benim* hayatını mahvedeceğini düşünmüş olabileceğini fark ettim. Belki ailen duruma el koyup seni bebeği doğurmak zorunda olmadığına ikna etmişlerdir diye düşündüm...”

Annem gözümün önüne geldi. Dairemde bebeği omzuna yatırmış, etrafta dolaşıp sallayarak sakinleştirirken Rosie’nin küçük pembe ağzından fışkıran beyaz, kaymak gibi sıvının nasıl zümrüt yeşili elbisesini batırdığı... Deli gibi özür dileyerek ıslak bir bezle silmeye çalışmıştım. “Alt tarafı ucuz bir elbise,” demişti annem, kısa bir süre önce bana antika değerindeki aynı Jaeger marka elbiseyi övdüğünü unutarak.

“Etmediler,” dedim. “Müthiştiler gerçi. Mümkün olduğunca sık Londra’ya geldiler ve beni dışarı çıkıp arkadaşlarımla vakit geçirmem için zorladılar, neredeyse kapının önüne koydular hatta.”

Fraser’ın gözlerinin nemlendiğini şaşıracak fark ettim. “Yanlış anlamışım demek ki. Dürüst olmak gerekirse seni ararsam işleri daha da batıracağımı düşünmüştüm, neticede beni hayatında istemiyordun.”

Başım la onayladım, bir defa dahi beni aramayı deneseydi her şeyin nasıl bambaşka olacağını düşünüyordum.

“Tam bir gerizekâlı gibi davrandım.”

“Hayır. On dokuz yaşındaydın ve annenin yalan söylediğini düşünmek için hiçbir sebebin yoktu.”

Başını salladı. “Will’le ne zaman tanıştınız peki?”

“Rosie on sekiz aylıkken. Annem ve babam evde bebeğe bakıyordu, ben de arkadaşlarımla bir komedi kulübüne gitmiştim. Aslında gitmeyi istememiştim zira kendimi bebekten başka bir konudan bahsetmiyor sanıyordum.” Güldüm. “Doğruydu da...” Bakışlarımı ona çevirdim. “Peki hiç çocuk istemedin mi?” Biraz mahrem bir soru olduğunun farkındaydım, belki de eşiyle çocukları olmuyordu ancak bilmek istiyordum.

“İstedim,” dedi kesin bir tonda. “Hem de çok istedim. Ancak Elise kariyer açısından doğru zaman olmadığını söyleyip durdu, iyi bir yönetici asistanlığı pozisyonundaydı ve yükseleceğini umuyordu. Sonra da,” gülümsedi, “chihuahua köpek şovuna başladı.”

“Chihuahua mı?”

Kıkır kıkır güldü. “Evet. Bütün boş zamanını gösteriler için harcamaya başladı; köpeklerin eğitilmesi, süslenmesi, bitmek tükenmek bilmeyen tüy şekillendirmeler, tırnak kesimleri, gösteriden gösteriye koşturmalar...” Durdu. “Her neyse, Will’le nasıl tanıştığınızı anlatıyordun.”

“Ah, evet, komedi kulübü. Arkadaşları sahnedeki adamı sorularla rahatsız ediyordu, Will hariç, o öyle şeyler yapmaz, sonra içki almaya bara geldi ve konuşmaya başladık.” İçimi bir sıkıntı bastı ama hemen dağıttım. Will şimdi nerede? 900 kilometre uzakta, vakıf yetkililerini etkilemekle meşgul. “Harika bir baba oldu,” dedim net bir şekilde.

“Eminim olmuştur. Rosie tatlı bir kıza benziyor.”

Hiçbir fikri olmadığını hatırlatmak istedim çünkü Rosie hakkında bildikleri *Front* dergisinde okuduklarıyla sınırlıydı.

“Öyle, müthiş bir kız.” Gözlerimi Fraser’a diktim. “Bizi dergide görünce ne düşündün?”

“Tanrım, ikiniz de öyle güzel görünüyordunuz ki.”

“Rosie, evet ama...”

“Sen de,” diye ısrar etti. “Tıpkı hatırladığım gibiydin, elbette saçın hariç, saçın sanki...”

Güldüm. “Sanırım çekimdeki kuaför Queen’den Brian May’in hayranıydı,” dedim.

Geniş, parlak gülümsemesiyle bana baktı. “Dürüst olmak gerekirse aklımdaki o değildi.”

“İkimiz de Queen’den nefret ediyorduk, hatırladın mı?”

“Tanrım, evet! Öyle tanışmadık mı zaten?” Ortak anımıza gülerken bu yepyeni kokan arabanın klimasında bir numara olduğunu hissettim, zira aramızdaki gergin hava bir anda kaybolmuştu. “Şu Liverpoollu herifler ‘Bohemian Rhapsody’yi katlediyordu...”

“Beelzebub kısmını tekrar etmeye devam ederlerse kusağını söylemiştin.”

Şimdiye kadar unuttuğumuz detayları birbirimize hatırlatarak kahkahalar attık: yolda tanıştığımız, bütün dünyayı yalnız dolaştığı halde kuşete hâlâ “puset” diyen o kadını; paraların suyunu çektiği Paris’teki son gecemizi –ben çoktan iflas bayrağını çekmiştim, Fraser’ın da banka kartı çalışmıyordu– ve yiyecek olarak elimizde sadece barın arkasındaki rafta bir kavanozun içinde duran yumurta turşuları kalmasını...

Neredeyse Brighton’a gelmiştik ve ben bugünün aslında yalnızca Rosie ve Fraser’la ilgili olması gerektiğini, en iyi çözümlü bulmak için burada olduğumuzu unutmak üzereydim. Tepemizdeki mavi göğün altında sanki yetişkin bir kadın, kaka

temizleyici bir köle ve cips pazarlamacısı olduğum hayatımdan kaçırılıp bambaşka bir yere bırakılmış gibi hissediyordum.

Plaj, dalgaların arasında oynayan ve koşuşturan çocuklarla doluydu. Okullar tatile gireli iki hafta olduğu halde herkes hâlâ ipini koparmış gibi beslenme çantası rutininin kurtulmalarını kutluyordu. Doğu Londra'nın aile dostu mahallelerinden olan bizim mahallede anneler genellikle diğer annelerin çalıştığı günlerde koca bir çocuk sürüsüyle başa çıkmaya çalışırdı. Bir keresinde Rosie, Ollie ve tam kadro arkadaşları birbirlerine su dolu balonlar atarak bahçemizin altını üstüne getirmişlerdi. Tricia'nın yorumunu çok net hatırlıyordum. "Tanrım, umarım tekrarlamazlar." Sonra da şöyle devam etmişti: "Senin için söylüyorum canım, yorgunluktan bitmiş olmalısın." Aslında herkesin bizde olduğu, dev yemeklerin hazırlandığı ve güneş batana kadar çocukların sıırıslıkla dışarıda koşuşturduğu günleri seviyordum. Öğleden sonranın pırıl pırıl güneşine rağmen Rosie ve arkadaşlarının kendilerini odaya kapatıp pizza geldiğini haber verdiğimde sanki kurye benmişim gibi, "Oraya bırakabilirsin anne!" demesine bin kere tercih ederdim.

Kıyıda bir yer bulup ayakkabılarımızı çıkardık. Yakınımızda piknik yapan bir aile de vardı. Fraser'a baktım, buraya ilk ve son defa gebelik testinin ertesi sabahında gelmiştik. Ne kadar sevinçliydik. Bizi neyin beklediğini bilmeksizin uçarı ve heyecanlı... "Paris'teki pikniğimizi hatırlıyor musun? Jardin des Tuileries'de, kekli piknik?"

"Hatırlamaz mıyım, ikimiz de tuzlu yiyecekleri sevmemişimizden pikniğin o kısmını atlamıştık."

Fraser güldü. "Ne kadar olgun bir davranış."

"Frambuazlı tartlar," diye hatırlattım. "Bir de şu kat kat, arası hamurumsu kremayla dolu olan yaprak yaprak tatlı."

“Millefeuilles,” dedi kusursuz bir Fransız aksanıyla. “Bin yaprak demek.”

“Senin Fransızcan iyiydi, benimkiyse felaket.”

Bana baktı, bir an *Hayır, dil becerinle beni büyülemediğin*, diyeceğini sandım, sonra güldü. “Evet, sen ‘Une piece de pasteque, s’il vous plait’” dediğinde o sokak satıcısının yüzünü görmeliydin.”

“Değil mi?” diye gülerek haykırdım. “Sanki iğrenç bir şey söylemişim ya da karpuzuyla ahlaksız bir şey yapmışız gibi...”

Fraser gülmekten katılıyordu. “Ne gibi?”

Omuz silktim. “Ne bileyim, bir tarafımıza sokmuşuz falan mesela.”

Şimdi gülmekten kıvranıyorduk. “Tanrım,” dedi Fraser, “hiç değişmemişsin.”

“Sen de,” dedim ve bu doğrudu. Biçimli elmacık kemikleri ve zarif, kıvrımlı ağzı müzelerdeki heykelleri andırıyordu, o kıvrırcık saçları ve tüm heybetleriyle insana “Tanrım, Rönesans dönemi insanları hakikaten de iyiymiş” dedirten heykelleri. Laurie, Rosie’yi keşfettiği gün ne demişti? *Nefis bir kemik yapın var hayatım*. Eh, şaşırmaya gerek yok. Her ne kadar Will’e benzediği mütemadiyen söylene de gerçek babasının kim olduğu belliydi.

Fraser dondurma alıp geldi ve o kadar hızlı eridiler ki sonraki birkaç dakikayı dilimle vanilya damlalarını yakalayarak geçirdim. Huzurlu bir sessizliğin içindeydik, sonra bir an bakışlarımı ona çevirdim ve burada olduğuma şaşırmış gibi bana baktığını fark ettim. “En son burada olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet, elbette hatırlıyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Ben... ben aramızı düzeltmek istiyorum, Charlotte.”

* (Fr.) Milföy. (ç. n.)

** (Fr.) “Bir parça karpuz, lütfen.” (ç. n.)

Başımı anlayışlı bir şekilde salladım. Bugün yalnızca Rosie ile değil, bizimle de ilgiliydi. “Ben de,” diye mırıldandım.

“Yapabilir miyiz dersin?”

“Bilmiyorum.” Sonra ekledim: “Belki yapabiliriz.”

Birkaç oğlan çocuğu denize doğru çığlık çığlığa gülerek koşuyor ve en fazla yirmisinde görünen bir kız onları takip ediyordu; dadılarıydı herhalde. Rahat görünümlü, az daha yaşlı bir kadın oturduğu örtünün üzerinden kalkmadan onlara el salladı. “Sen de gel anne!” diye bağırdı çocuklardan biri.

“Belki sonra,” diye cevapladı kadın. Dadı her şeyle ilgilenirken annenin orada oturup hafif bir gülümsemeyle kitabını karıştırması beni hep şaşırtmıştır.

“Seninle burada olduğum için kendimi kötü hissediyorum, Fraser,” dedim.

“Öyle mi? Keşke hissetmesen.” Elimi tutup teselli edercesine sıktı ve kalbim hop etti. Sorun yok, *gündüz* saatlerindeydik. Kötülük cetvelinde bu yaptığım çapa deposunda iş arkadaşınla öpüşmekten en az yirmi puan aşağıda yer alıyor. En son Will’e yaklaştırmaya çalıştığım an aklıma geldi, ucu pis bir değnekle dürtcekmışim gibi uzağa kaçıışı...

“Yalnızca... Will’e bugün seninle buluşacağımı söylemedim,” diye ekledim. Elim dondurmadan yapış yapıştı ve kalbim bir kutu enerji içeceği dikmişim gibi gümbür gümbür atıyordu.

“İkinizin arasında sorun yaratmak istemem,” dedi Fraser.

“Yaratmıyorsun. Seninle ilgili değil. Şu sıra Will’le bazı... sorunlarımız var.”

“Ah, üzüldüm.” Genç bir çift gelmişti şimdi de kıyıya, birbirlerini ıslatıp kahkahalarla gülüyorlardı. O çift biz olabilirdik, Fraser ve ben; iki genç insan, yetişkin olmadan, hayatımıza çim biçme makineleri, ev kredileri ve İskoçya’ya kaçan kızgın koca-

FIONA GIBSON

lar girmeden evvel. Ben orta yaşlı bir Charlotte'a dönüşüp *Bu mudur yani? Olabileceğin en iyisi bu mu?* diye sormadan evvel.

Fraser hâlâ elimi tutuyordu. Artık kötü hissetmiyordum ve kalbim tepemizdeki martılar gibi hafifti. Şu an bu fevkalade ağustos gününde 1996'da olduğum halimdeydim, hayatımda kredi, bahçe kulübesi ya da kuruyan rahim yoktu ve her şeyin mümkün olduğuna inanıyordum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Fraser'la tanıştığım zaman bir ev arkadaşım –daha doğrusu oda arkadaşım– vardı. Beverley Savage; fırça gibi kızıl saçları olan, son erkek arkadaşını “çok derin” ve “sürekli okuyor” diye terk etmiş, akıllı bir kızdı. Mali gücü yettiği halde benimle Interrail'e gelmek istememişti. “Avrupa boktan bir yer,” diye açıklamıştı, hem de şimdiye kadar Britanya'dan çıkıp gittiği en uzak yer Man Adası'yken.

“Bev'in banyo kapısını yumrukladığını hatırlıyor musun?” diye sordu Fraser ve abartılı bir Yorkshire aksanıyla taklide başladı: “B'rakın da gir'yim! Çişten patl'ycam bur'da...” Yiyecek bir şeyler almak üzere dükkânların olduğu tarafa doğru yürürken gülmekten kırılıyorduk. Kalbim normal atış hızına dönmüştü.

“N'apıyo'snuz or'da?” diye Bev Savage'in sesiyle bağırdım. “Düzüşm'yosnuz her'alde. İğrençsniz! Acele etmezs'niz lavaboya iş'ycem!..”

Aslında o an “düzüşmüyorduk”. Yani en azından banyoda. Bev'le benim paylaştığımız odada –itiraf edeyim ki yarı çıplak– oynaşıyorduk, ta ki o feci sesi duyana kadar: ön kapının anahtarla açılma sesini. “Geri geldi!” diye bir cıglık atmıştım ve banyoya saklanmıştık. Somon rengi karoları ve yerde yetişen yosunlarıyla ne fena bir yerdi.

Hâlâ aynı anıya gülerken sosyetik bir şarküteriden pikniğimsi bir öğle yemeği aldık ve deniz kıyısında bir banka oturduk. Aldığımız tüm yiyecekler küçük kapların içindeydi, tahta bir çatalla ağzıma biber dolması tıkmaya çalışırken bir yandan da üzerime dökmek için cambazlık yapıyordum. “Bana Will’den bahset-sene,” dedi Fraser. Yağa bulanmış bir biber parçası çatalımdan fırlayıp bluzuma yapıştı; yine buluşmamızı çok umursamadığımı göstermek için giydiğim sıradan bluzlarımdan biriymi, lacivert üzerine küçük papatya desenleri vardı. “Belki sormamalıyım ama...” diye ekledi.

“Sorun değil, istediğini sorabilirsin. Şu anda uzaklarda bir iş görüşmesinde. İskoçya’da.”

“Gerçekten mi?”

Başımla onayladım. “Dürüst olmak gerekirse küçük bir şok yaşadım. Başvurduğunu bile bilmiyordum.”

“Vay... Hımm, bu durumda kuzeye mi taşınacaksınız?”

“Hayır, planımız bu değil,” dedim kesin bir tonda. “Londra’da kalacağız, ben ve çocuklar yani.”

“Oh, çok sevindim. Üzgünüm. Tanrım, ne diyorum ben. Sadece...” Duraksadı. “Seni daha yeni buldum.” Sözleri nefesimi kesti. *Seni buldum* mu? Konumuz Rosie değil miydi?

“Bu konu biraz karmaşık,” diye açıkladım.

“Ama senden ve çocuklardan uzağa taşınmak istiyor, öyle mi?”

Will işi alırsa annesiyle kız kardeşine –ve samimi olmadığımız diğerlerine– söyleyeceğimiz cümleyi tekrarlamak üzereydim: *Eve daha yakın başka bir iş bulamadığından bu pozisyonu kabul etti. Sonuçta önemli bir yere gelecek ve hafta sonları dönecek...* Ama Fraser, ne Gloria’ydı ne de eşimin kardeşi. “O... ara vermeye ihtiyacımız olduğunu söyledi,” dedim kendimi tutamayarak.

“Ayrılıyor musunuz?”

“Resmî olarak değil...” Son zamanlarda yaşadıklarımızı anlatırken Fraser beni bölmeksizin dinledi: Sinirli çim biçme, uyuşturucu hap alıp merdivenlerde ağlama falan. Sessizce duruyor ve bu güneşten solmuş bankta o kadar yakınımda otuyordu ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Kocama salata sosuyla saldırdığımı ve şişme bebeği nasıl gerçek sandığımı da anlattım, her şeyi anlatıyordum çünkü anlatabileceğimi hissediyordum. Tüm bunlar beni aptal konumuna düşürse de duramıyordum.

Sonra birden sustum. Yüzünde bir dehşet ifadesi aradım ya da *Kahretsin, Charlotte kayışı tamamen koparmış. Hemen bir bahane bulup onu Londra'ya geri götürmeliyim* bakışı. “Tanrım, Charlotte,” demekle yetindi yalnızca.

“Biliyorum. Son zamanlar biraz olaylı geçti.”

“Evet, öyle görünüyor. Ben de Elise ve chihuahua cinsi köpeklerle derdim var sanırdım.”

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Ona Will’in deri pantolonunu kemiren Guinness’i anlatmayı düşündüm ama bir yandan da deri pantolon giyen birisiyle evlenmiş olduğum fikrine kapılmasını istemiyordum. Will’i orta yaşın tüm buharanıyla tepesindeki kelleşmeyi kapatmak için saç uzatan biri olarak görmesine dayanamazdım ki zaten öyle biri de değildi.

“Peki,” dedim Fraser’a dönerek, “sen ve Rosie konusunda ne yapacağız?”

“Onu görmeyi istiyorum elbette ama tüm bu hadisenin onu korkutmasını da istemem.”

“Korkutmaz,” dedim net bir şekilde. “Üstelik bu bir hadise değil, yani *sen* hadise değil, onun babasısın.”

Bu gerçekle şu an yüzleşmiş gibi başını salladı. “Sence en iyi şekilde nasıl çözeriz?”

Seçenekleri değerlendirirken kıyı boyunca rahat bir tempoda koşan bir adam gözüme takıldı. Yanında collie cinsi siyah beyaz bir köpek de vardı ve her gün beraber egzersiz yapıyorlarmış gibi uyum içinde ilerliyorlardı. Rosie, Fraser hakkında ne düşünecek? Bir şekilde ilişki kurabilecekler mi? Kulağa fazlaca terapi dili gibi geliyor ama başka türlü nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum: “Bağ kurmak” çok kuvvetli bir olgu, sanki yıllar boyu birlikte oyunlar oynamış, resimler yapmış ve legodan kuleler inşa etmişler gibi.

“İkinize bir buluşma ayarlamalıyız,” dedim.

“Sadece ikimiz mi, yoksa senin de olman gerekir mi?”

Will’le beraber Face ajansına girişimiz aklıma geldi. Laurie, *Bayağı aile gezmesi olmuş! diye iğnelemişti.*

“Hayır, önce seni tek başına görmesi daha iyi olur. Sonra ben de şehre iner onunla buluşurum.”

Fraser samimi bir şekilde gülümsedi. “Bunların hepsini önceden, derinlemesine düşündün, değil mi?”

Tabii ki düşündüm, ben onun annesiyim. Yine de yalnızca, “Evet,” demekle yetindim.

*

Yetişkin arabasıyla Londra’ya geri dönüyorduk. Tüm gezi boyunca yaptığımız gibi konuşmaya devam etmek istedim. Rosie’nin nasıl biri olduğunu Fraser’in gözünde canlandırabilmesini istiyordum. On altı yılı rastgele anılar ve tasvirlerle sığdırmak zorlu bir işti ama elimden geleni yapıyordum. Bir an ara verip Rosie’ye mesaj attım. *Evde her şey yolunda mı?*

Evet, diye cevapladı. *Ollie canımı sıkıyor ama iyiyiz. Nasıl gidiyor?*

İyi, yazdım. Gelince hepsini anlatırım. Tamamen doğruyu söylemiyordum. Elbette ona diken üstü sendromu olmadan, yalnızca kendim olmanın ne kadar iyi geldiğini ve anlamsızca mutlu olduğumu anlatmayacaktım. Yaşlı kadın kremleri süren ve maltlı süt yudumlayan orta yaşlı Charlotte yerine bir günlüğüne genç ve özgür bir kadın olduğumu saklayacaktım.

“Benim eve çok yakınız,” dedi trafik yavaşlayıp durma noktasına geldiğinde. “Durup bir şeyler atıştırırız, ne dersin?”

Cennet derim. Ve elbette kesinlikle yapmamam gereken bir şey. “Emin değilim,” diye cevapladım.

“Oturduğum caddenin sonunda müthiş bir Hint restoranı var,” diye ekledi. “Güney Londra’nın en iyisi. Sonra da seni doğrudan eve bırakırım.”

Beraber hızlı bir köri takviyesi: Ne zararı olabilir ki? “Tamam ama fazla uzatmasam iyi olur, eve geç kalmak istemiyorum,” dedim.

Gülümsedi. “Harika. Bugünü seninle geçirmekten çok zevk aldım, bilmeni isterim.”

“Ben de,” dedim dürüstçe, Will şu an beni bu “züppe arabası”nda görse kim bilir ne derdi? Bu düşünceyi hemen aklımdan kovdum.

Fraser’ın evi şu dev genişlikteki zemin kat dairelerindendi, bazen imrenerek bakıp *Çer çöpü nereye sakladınız?* dediğim cinsten. Sakin ve havadardı, Viktorya dönemine özgü yüksek kanatlı pencereleri vardı ve tüm mobilyalar Ikea’dan aceleyle toparlanmak yerine tek tek seçilmiş gibiydi.

“Sana bahçeyi göstereyim,” dedi ve bir arka kapıdan dışarı çıktık. Sonra bir süreliğine kayboldu; döndüğünde ise elinde bir şişe beyaz şarap ve bir şişe soda vardı. Bana şarap, ona soda. Küçük ferforje bir sehpa her şeyi yerleştirdi. “Teşekkürler,” derken öten telefonuma uzandım.

“Yine Rosie,” dedim Fraser’a. “Hayret, hiç bu kadar konuşkan değildir.”

Ollie, Saullere gitti, yazıyordu. Büyük aile mangalı yapacaklarmış. Gece kalabilir miyim diye sordu, ben de tamam dedim. Şimdi Delph’e gidiyorum. Gece de kalabilirmişim. Tamam mı?

Fraser’a baktım, sonra da gözlerimi tekrar telefonuma indirdim. *Tamam, yazdım.*

“Her şey yolunda mı?”

“Evet, anlaşılan çocuklar bu akşamlik sosyal programlarım yapmışlar, ikisi de arkadaşlarında kalacaklar.” Bana baktı. Şarabımdan sadece birkaç yudum aldığım halde hafif başım dönüyor ve gevşemiş hissediyordum. Belki de yalnızca şaraptan değildir...

“Charlotte,” diye başladı çekingen bir sesle. “Ben... ben nasıl baba olunur bilmiyorum.”

“Önemli değil.”

“Hayır, önemli. Ya bana kızarsa? Ne kadarını biliyor?”

Şarabımdan bir yudum aldım. “Senin ona dair hiçbir şey bilmediğini söyledim, doğumu dâhil. Hem boş versene, kimse nasıl anne baba olunur bilmez. Ben de bilmiyordum. Hâlâ da biliyorum sayılmaz. Bir kural kitabı yok maalesef. Keşke olsaydı. Şu yeni bir fotoğraf makinesi falan aldığında içinden çıkan, on yedi ayrı dilde bilgi veren kılavuzlar gibi.” Duraksadım. Aslında olmasa da olurdu çünkü hayatımda şimdiye kadar hiç kullanma kılavuzu okumamıştım. “Hep hata yapıyorum,” dedim. “Canını sıkıyorum, yoluna çıkıyorum, sorguya çekiyorum...”

“Yine de bence inanılmazsın,” dedi.

Tuhaf bir kahkaha attım. “Değilim, ben...”

“Evet öylesin. Güzelsin, zekisin, eğlencelisin ve...”

Durdu. Dudakları dudaklarıma değdi ve hatırladığım en şefkatli öpücüğü verdi bana. Dünya durmuş gibi hissediyordum.

Geri çekildik, şaşkınlıkla ne yaptığımızın farkına varmış gibiydik. “Tanrım, Charlotte,” diye mırıldandı. “Umarım bu şey görünmemiştir...”

“Yo, hayır, çok hoştu,” dedim, kafam yerinde değildi.

“Ama sen evlisin. Sorunlarınız olduğunu biliyorum ama yine de...” Susup beni tekrar nazikçe öptü. Geri çekildim.

Haklısın, evliyim demem gerekiyordu. Will şu anda beyaz kumlu sahillerde geziyor olabilir ama o hâlâ kocam ve bunu yapmamam gerekiyor... Dikdörtgen şeklindeki çim bahçeye ve kenarlara dikilmiş düzgün, efendi gibi duran çalılara baktım. Tricia ve Gerald’ın bahçesi kadar detaycı bir dikim yapılmamıştı ancak olağanüstü bakımlıydı. Belki Fraser’ın ütü için yardım-cısına ek olarak bir de bahçıvanı vardır.

“Sorun değil,” dedim alçak sesle. “Buraya gelmeyi ben istedim. Eve gitmeye henüz hazır değildim.”

Fraser elimi avucuna aldı. “Sana âşıktım biliyorsun. Annem aradığını söylediğinde inanmadım. Mahvoldum. Hatırlarsan bankacılık sektörüne girmek üzereydim ama onun yerine orada burada sürttüm, bir video dükkânında iş buldum, birkaç sene boyunca her telden çaldım. Sonra ailem bir noktada beni kendimi toplamaya zorladı...”

Benim de bütün dünyanın allak bullak olduğunu söylemek üzereyken telefonum yine öttü. Rosie’den bir mesaj daha: *OHA anne, Delph’in evinde HAVUZ var!!!*

Telefonu cebime geri koydum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Fraser.

“Rosie’nin yeni manken arkadaşının evinde havuz varmış,” diye açıkladım. “Londra’da kim havuza...” Ansızın durdum. İlk âşık olduğum adam beni tekrar öperken kalbim uçuşa geçti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Atıştıracak bir şeyler almaya vaktimiz olmadı. Fraser'ın cadde-
sindeki Hint lokantası Güney Londra'nın en iyisi olabilirdi ama
gidememiştik, hatta sipariş için telefon bile açamamıştık çünkü
bu müthiş heyecan verici eylemi yeni keşfetmiş ergenler gibi
hararetle bir şekilde öpüşmekle meşguldük. Arada konuşmak
ve şarap içmek için mola verdiğimiz de oldu tabii. En azından
ben iki büyük kadeh şarap içtim. Fraser yine içmedi çünkü beni
eve bırakacaktı.

Bırakamayacağını ikimiz de biliyorduk.

Yalnızca kahve değildi, artık bunun “yalnızca”sı falan kalma-
mıştı. Bu evde yaptığım her şey önemliymiş gibi hissediyordum.
Tuvalete gittim ve bir yandan da, *Fraser'm tuvaletine işiyorum*,
diye düşündüm. Ellerimi lavabonun yanındaki sosyetik Molton
Brown sıvı sabunuyla yıkadım. Bizim evdeki kalıp sabunun hep
bir tarafı kaygan, diğer tarafı da kupkuru ve çatlaktır: Ollie'nin
dediği gibi “ailemizin bilimsel deneyi”.

Duvarda kapağı aynalı bir banyo dolabı vardı. Yansıma
baktım: Tüm o gerginlik ve pişmanlıkla korkunç görünüyor
olmalıydım... Ancak mutlu görünüyordum. Yüzümde yeni kıl
çıkmadığını sevinerek fark ettim. Coğrafi yarıklarım bile kay-
bolup gitmişti.

Bu gece burada kalabilirdim. Yapabilirdim bunu. Çocuklar dışarıda arkadaşlarıyla, Will ise balinalarla İskoçya'daydı.

Dolabı açıp içine baktım. Ayırt edici koyu mavi şişeleriyle Neal's Yard marka bakım ürünleri diziliydi ve yanlarında da küçük, ahşap, silindirik bir kutuda tıraş sonrası için hazırlanmışa benzeyen bir krem vardı.

Ve bir kutu kondom. Küçük altın paketleriyle fal kurabiyeleri gibi! Kendileriyle tarih öncesi dönemlerden beri karşılaşmamıştım, tabii o zamanlar muhtemelen hayvan postundan, gergedan derisinden falan yapılıyorlardı. Spiralim vardı; sıradan, eski moda bir su ısıtıcısı gibi basit ve kullanışlı. İlk taktırdığımda Will doğru açığa yönelirsem Moskova Radyosu'nu çekebileceğimi söyleyerek dalga geçmişti.

Yo, hayır, şu an Will'i düşünmemem gerekiyordu. Düşüneceksem de olumsuz yanlarını aklıma getirmeliydim; dokunduğumda irkilmesi, salata sosuyla alay etmesi falan. Dolabın kapağını kapattım ve oturma odasına geçerek Fraser'ın yanına gittim. Benim kadehimi tamamlamış ve kendine de dev bir kadeh doldurmuştu, anlaşılan bu gece beni eve bırakmayı düşünmüyordu.

Kanepesi çok geniş ve açık gri renkteydi; lekelerden ve çiziklerden eser yoktu. Yapmayacağımı biliyorum ama eğer minderleri kaldırırsam altlarında kırılmış tükenmez kalem ve ya da cips kırıntıları bulmayacağıma emindim. "Gel buraya," dedi Fraser şefkatle ve beni kollarına alıp öptü. Banyodaki kondomları düşündüm. Bütün bedenim heyecan ve arzuyla doldu.

Geri çekilip, "Yatağa gidelim," dedi.

Fraser'a baktım. Tanrım, *yatak*: çıplaklık ve hatta seks! Bugün hangi sütyenimi giymiştim acaba? Nispeten güzel görünen siyahı mı yoksa kotlarla yıkadıktan sonra asla eskisi gibi olmayan zavallı kırık beyazı mı? Telefonum çantamda titriyordu, uzanıp

panik içinde aldım. Telefona her defasında ben yanlarında değilken çocuklarımın başına çok fena bir şey gelmiş endişesiyle uzanıyordum ama asla öyle bir şey olmuyordu ve artık bebek değillerdi.

Will'den bir mesaj gelmişti. Yeni öpüşmüş yüzümle beni telefonun diğer ucundan görecekmış gibi utandım. Yazılı bir mesaj yoktu, yalnızca bir fotoğraf; Fraser'ın omzumun üzerinden ekrana gözlerini diktiğini fark etmeden tıklayıp açtım. "Pardon," dedi geriye çekilerek. "Belki bir aksilik olmuştur diye düşündüm."

Ona döndüm, kaşlarım çatılmıştı. "Ne gibi? Çocuklarla ilgili mi?"

"Evet." Bu iş çok çetrefilli olacaktı. Rosie'nin biyolojik babası olması, Rosie veya Ollie için endişelenmesini gerektirmezdi. Telefonumdaki fotoğrafa odaklandım.

"O ne?" diye sordu.

"Bu bir... mantar."

Kahkahayı bastı. "Ah, mantar mıymış? Bir an penis olduğunu düşündüm."

Vücuduma tam olarak hâkim olamadığımı hissediyordum, sanki her hareketimi yavaş ve tuhaf bir incelikle düşünerek yapıyor gibiydim. Orada oturup ekrana bakakaldım. Will, *benim* Will'im, beni düşünüyordu. Bana bir mantar fotoğrafı yollamıştı.

"Bu bir söbelen mantarı," dedim alçak sesle.

Fraser tekrar güldü. "Nereden bildin? Sürprizlerle dolusun Charlotte ama senin bir mantar koleksiyoncusu olduğunu bilmiyordum. Yani Bev'le yaşadığınız o korkunç evin banyo paspasında mantar yetiştirdiğinizi hatırlıyorum ama..."

Telefonumu yavaşça önümüzdeki açık renk ahşap sehpa bıraktım. Kondomları bizim için alıp almadığını merak ediyordum. Buraya geleceğimi bilemezdi, değil mi?

“Adını biliyorum,” dedim. “Çünkü çok zor bulunan bir mantar ve görünce çok sevinmiş olmalı.”

“Kim? Oğlun mu?”

Adını bile hatırlamıyordu. “Hayır, Will, kocam.”

Yüzünde alaycı bir tebessüm vardı. “Bir mantar koleksiyoncusuyla evlisin.”

O an sanki bir şalter attı. Hissettiğim şehvet ve arzunun yerine *artık burada olmamam, kesinlikle eve dönmem* gerek hissi geldi. Kanepede Fraser’dan uzaklaştım.

“Dürüst olmak gerekirse,” diye ekledi gülümseyerek, “bir an endişelendim. Sapığın biri sana penisinin fotoğrafını yolladı sandım.”

Yogacılar gibi derin ve yavaş nefesler alıp veriyordum. “Evet, biraz fallik oldukları doğru. Ancak böyle bir penis görsem ben de endişelenirim, acilen doktora görünmesi gerekiyor gibi...”

“Evet,” diyerek güldü ve bana yaklaşıp kolunu omzuma attı.

Gözlerimi yere, uzun tüylü açık gri halıya çevirdim. Artık kendimi üstümü başımı çıkarıp Fraser’ın yatağına tutkuyla atarken hayal edemiyordum. Will’in İskoç kırlarında dolaşırken bu mantarı bulup dikkatlice koparması geldi gözümün önüne. Keşfiyle gururlanıp benimle paylaşmak istemişti.

Demek artık benim sos fişkirtan bir manyak olduğumu düşünmüyordu. Bu mesaj ayrıca onu görmem gerektiği anlamına da geliyordu. Ayağa kalkıp dağılmış saçlarımı düzelttim. “Fraser,” dedim şaşkın yüzüne bakarak, “bana bir taksi çağırabilir misin?”

Kırkıncı Bölüm

Yatak odamın camına vuran yağmur damlalarıyla uyandım. Rosie daha Delph'lerden dönmemişti, dolayısıyla Fraser'la günümüzün nasıl geçtiği konusunda onu henüz bilgilendirememiştim. Her şeyi anlatacak değildim elbette. Yalnızca onun düzgün bir adam olduğunu, Rosie'ye çok değer verdiğini ve görüşmelerinin iyi olacağına karar verdiğimizizi söyleyecektim. Gece ayrılırken ikimiz de mahcup ve utanmış durumdaydık, gereksiz yere özürler dileyip tuhaf bir sarılmayla vedalaşmıştık. "Kendimizi biraz kaptırdık galiba," demişti Fraser pişman bir gülümsemeyle, bense o anda ondan hoşlandığıma ve Rosie'nin hayatında olmasından memnun olacağıma kanaat getirmiştim. Öte yandan söbelen mantarıyla penisi ayırt edememesi beni biraz endişelendirmişti.

Birkaç saat sonra Rosie, yanında Delph'le çıkageldi, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp gülüşüyorlardı; yalnızca modellik kontratı imzalamış genç ve güzel insanlar tarafından konuşulan bir dil olduğundan şüpheleniyordum. Ollie'nin geldiğinin farkına bile varmadılar, oğlum yine Saullerdeki onlarca harika şeyden bahsederek girdi içeri. "Saul'ün artık kendi televizyonu var. Herkesin var. Bana da alır mısınız?"

"Belki Noel için bakarız," dedim muğlakça ama Ollie beni dinlemeyi çoktan bırakmıştı. Kalın ekmek dilimlerine reçel süren kızları seyrediyordu.

“Normalde ekmeğimizi evde yapıyoruz,” diye açıkladı. “Ama babam seyahatte, annem de yapamıyor; o yüzden normal ekme aldık.”

“Delph’in bunları bilmesi gerekmiyor, Ollie,” dedi Rosie ve çalan telefonunu açtı. Yüzünü buruşturup bir şeyler mırıldandıktan sonra telefonu kapatıp masaya attı. “Laurie’ydi.”

“Ah, seçme mi varmış?” dedim. “Yoksa çekim mi?”

Omuz silkti. “Bilmem. Ajansa uğrayıp uğrayamayacağımı sordu.”

“Anladım. Bu hafta şehre indiğinde...”

“Bugün gelmemi istiyor aslında, uygunsa eğer,” diye ekledi.

Delph araya girdi. “Daha iyi bir ajansa ihtiyacın var. Seni yeterince zorlamıyorlar, Ro. Bak benim bütün haftam dolu, *Vogue* çekimi için Toskana’ya gidiyorum.”

Rosie kocaman güldü. “Evet, belki benimle ilerlemek istediğim yöne dair falan konuşacaktır.” Aslında, diye düşündüm, ilerlemen gereken yön gayet açık, modellikten ve Delph’ten önce, moda dergisi sayfalarını karıştırmak yerine kitap okuduğun ve benimle nadiren de olsa keyifli sohbetler ettiğin zamanlarda ilerlediğin yön.

“Sorun olmayacağına eminim,” dedim etkisizce.

“Evet, çıksam iyi olur, geç bile kaldım.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedi Delph. “Saat ikide gül yaprağı maskesi yaptıracağım. Daha önce yaptırdın mı?”

“Daha değil,” dedi Rosie, sanki bir süredir istiyormuş da vakit bulamamış gibi.

“Kesinlikle yaptırmalısın!” Delph iddialıydı. “Yüzünün tamamına pembe yaprakları yayıyorlar ve tüm iyi kısımları –çiçeğin esansı falan– yüzüne geçiriyor, sonra da temizliyorlar.”

“Cilt kendini doğal olarak zaten temizliyor,” diye atıldı Ollie. “Cilt sürekli dökülür. Evimizin her yerinde pul pul döküntüler vardır.”

Delph iğrenmiş bir bakış attı. “Çok hoş.” Hemen sonra kızlar toparlanıp arkalarında yoğun bir parfüm bulutu bırakarak evden çıktılar. Planımın ilk adımı için mükemmel zamanlama.

*

“Haydi bakalım,” dedim Ollie’ye, “yola çıkıyoruz.”

Heyecanla atıldı. “Nereye gidiyoruz?”

“Kamp yapacağız.”

“Harika!” Neyse ki Ollie hâlâ delik deşik eski çadırımızda uyumaktan büyük zevk alıyordu. “Nerede kamp yapacağız peki?”

“Planım ilk gece Northumberland’de kalmak, yani kuzey doğunun...”

“Northumberland’in nerede olduğunu biliyorum anne.”

“Sonra da İskoçya’ya doğru devam ederiz...”

“Babamı görmeye mi gidiyoruz?”

“Evet.”

“Oley! Ne dedi? Bizi özlemiş mi?”

Nasıl söyleyeceğime karar veremedim. “Haber yok tatlım, sürpriz yapmak istiyorum.”

“Gideli üç gün oldu. Doğru dürüst aramadı bile. Guinness’i bulduğumuzu bile söyleyemedik.”

“Biliyorum hayatım,” dedim aceleyle. “Ama akıllı fikri işinde olacak, muhtemelen etrafı geziyordur.”

“E o kadar meşgulse bizi görmek isteyeceğine emin misin?” dedi Ollie endişeyle.

Yüzü günden güne kararan oğluma gülümsedim. “Tabii ki isteyecek,” dedim haklı çıkmak için dua ederek. “Birkaç parça kıyafet ayarla bakalım. Üç dört güne yetecek kadar.”

“Tamam,” deyip yukarı koştu. Archie’den kovulduğumu daha Rosie ve Ollie’ye söyleyememiştim, Will’in işi kesinleşmeden de söylemek istemiyordum. Ancak uçakla gidip otelde kalmak yerine arabalı, kamplı bir seyahate gitmemizin sebebi de buydu. Kısıtlı bütçesi olan bu tatili yeni bir macera olarak göreceklerini umut ediyordum.

Gloria’yı arayıp Guinness’e göz kulak olur mu diye sordum. “Senin evine getireceğim, beslemek dışında bir şey yapman gerekmeyecek.”

“Herhalde olur,” dedi memnuniyetsizce; küçük, tüylü memelimizin evini başına yıkacağını sanıyor olmalıydı.

Gloria’nın kaba sıvalı evinin önündeki dev lacivert minivan, Will’in küçük kardeşi Sally’nin evde olduğunu gösteriyordu. Sally ve ailesi birkaç saatlik mesafedeki Cotswolds’te oturmasına rağmen Gloria’yı yılda ancak üç defa falan ziyaret ederlerdi.

Guinness’in üstü açık kutusu kolumun altında, Sally bana sıkı sıkı sarıldı. “Harika görünüyorsun!” Sonra da kutunun içine bir göz atıp, “Ne tatlı, değil mi?” dedi. “Sana gıpta ediyorum Charlotte, çocukların hayvan beslemesine izin veriyorsun. Ben asla vermem. O koku! Iyy!” Yüzünü buruşturdu, birkaç ponisi olduğu aklına gelince de hemen düzeltmeye çalıştı: “Bu ufaklık koktuğundan falan değil tabii.” Guinness’e eğilip kutunun üzerinden bir nefes aldı. “Mmm, yalnızca saman kokusu alıyorum. Tatlı, hoş köy kokusu.” Gloria mutfaktan çıkıp Guinness’in kutusuna bir göz attıktan sonra patlamak üzere olan bir bomba görmüşçesine hızla içeri girdi. Kutuyu verandaya bıraktım ve çiçek desenli zevksiz oturma odasına girdik.

“Ne kadar yakışıklı bir genç adam olmuşsun.” Sally, Ollie’nin saçlarını karıştırdı. “Rosie nerede peki? Ya havalı ağabeyim?”

“Will bir iş görüşmesi için şehir dışında,” dedim, tüm hikâyeyi anlatmasam da olurdu.

“Görüşme mi?” diye tekrarladı Gloria. “Tanrı’ya şükür!” Kızına döndü. “Will konusunda ne kadar endişelendiğimden sana bahsetmiştim Sally, eve tıklıydı ve bütün vaktini mutfakta geçiriyordu.”

“Rosie de şehre indi,” diye sözünü kestim. “Model ajansı onunla görüşmek istedi.”

Sally, “Ah, evet, annem bize o konuda her şeyi anlattı,” derken Ollie’yle ben de Sally’nin eşi Marty’yle selamlaşıyorduk. Kahve-rengi hırkası ve aynı renk pantolonuyla Gloria’nın kahve kadife koltuğunda neredeyse görünmez olmuştu. Yedi yaşındaki kötü bakışlı oğulları Bruno da evdeydi, Sally’nin daha önce bahsettiği kadarıyla yüzde birin içindeymiş ama neyin yüzde biri olduğundan emin değilim.

“Selam Bruno, nasıl gidiyor?” dedim anneannesinin krem rengi halısına yüzüstü uzanmış, tabletiyle oynayan tombul yanaklı çocuğa.

“İyi,” dedi donuk bir sesle, bir eliyle kulağını karıştırırken gözünü ekrandan ayırmıyordu bile.

Ollie ilgiyle, “Ne oynuyorsun, Bruno?” diye sordu. Ah, tatlı oğlum benim.

“Oyun işte,” dedi.

“Vay,” dedi Ollie gülümsemeye çalışarak. “Eğlenceli görünüyor.”

“Sadece tek kişi oynanabiliyor,” diye tersleyen çocuk yerden kalkıp kanepenin arkasında gölge bir yere yerleşti.

Sally gözlerinde, *çok tatlı değil mi*, ifadesiyle gülümsüyordu. Oturmamız için eliyle Marty'nin yanını işaret ederek, "Ee, Rosie'nin modellik yapmasına dönecek olursak..." dedi. "Rahat mısınız? Yani kızınızı yabancıların bakışlarına maruz bırakmak konusunda, etrafta bir sürü iğrenç, tacizkâr fotoğrafçı varken hem de." Hâlâ gülümsediği halde özenle çizilmiş kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Sally'ye annesinin üzerinde yalnızca mayosu ve topuklu ayakkabılarıyla güzellik yarışmalarında boy gösterdiğini hatırlatmak isterdim ama Gloria odaya girmek üzereydi ve ben bir kere daha şu parmakla dürtülme hadisesiyle uğraşamayacaktım.

"Bu konuda etraflıca düşündük," dedim kesin bir tonda, bir yandan da *buradan en erken ne zaman kalkarsak kabalık sayılmaz*'ın derdindeydim. "Malum, smavları bitti ve eğer modelliği deneyecekse en iyi zamanın yaz tatili olduğuna karar verdik."

Sally bana acıyarak baktı. "Biraz... sığ görünüyor, ne bileyim. Rosie sıradan bir modelden çok daha fazlası. *Oldukça* zeki bir kız, değil mi?" *Kanepenin arkasındaki aralık ağızlı dâhiyle kıyas bile edilemez ama evet...*

"Evet ama zaten bu ek bir meşguliyet, yaz işi gibi. Yoksa veteriner olmak istiyor..."

"Yemek yemene izin verilmeyen bir yaz işi!" Sally kıkırdadı ve hayretle başını iki yana salladı.

"Ailecek aldığımız bir karar. Her neyse, gitmemiz gerek, çanta hazırlayacağız daha... Ha, Gloria, Guinness'i kutusuyla beraber verandada bıraktım ama belki senin kulübene yerleştirebiliriz. Uygun olur mu? Kuru mamasını ve su kabını da getirdim, sıkıntı çıkmaz."

"Ve koşu yolunu," diye ekledi Ollie.

Gloria kaşlarını çatı. "Koşu yolu mu?"

“Babam ona tel örgüden bir gezinti yeri yaptı,” diye açıkladı Ollie. “Sizin çimenlere kurarım. Yağmur olmadıkça Guinness gününün çoğunu onun içinde gezerek geçiriyor.”

Gloria’nın eli ayağına dolaştı. “Çimenlerimin *üstüne* koşu yolu mu kuracaksın? Çimleri ezmeyecek, değil mi?”

“Bir şey olmaz,” dedim kararlılıkla.

“Yani kaka yapacak tabii,” dedi Ollie neşeyle. “Ama kakalar gübredir, çimlere iyi gelir, besleyip nitrat ve başka şeyler katar. Hem kakaları küçücük...”

Gloria’nın yüzü iyice ekşidi. “Ee, tatil için nereye gideceksiniz?” Guinness’in geçici evini taşırken Sally arkamızdan sormaya devam etti.

“Kamp yapacağız,” dedim.

“Ah, ne cesursun! Hakikaten bir tanesin, Charlotte. Ben çadırda bir gece bile geçiremem. Biz yine Florida’ya gideceğiz. Ama kamp da çok... *doğayla iç içe* tabii. Sana şapka çıkarıyorum.”

Dönüş yolu boyunca Ollie, Sally’nin taklidini yaptı. “Bir tanesin Charlotte!” diye tekrar edip durdu ve her seferinde kahkahalarla güldük.

Eve geldiğimizde Rosie’yi koltuğa gömülmüş, kanallar arasında gidip gelirken bulduk. Kanalların birinde yuvarlak içine alınmış bir alan görüntüsü üzerine konuşan ciddi bir ses “yüksek sıklıkta gerçekleşen paranormal aktiviteler”den bahsederken diğer kanalda düşük bütçeli bir mutfak programı vardı ve bir grup insan müthiş sıradan görünen bir morina dilimi hakkında yorumlar yapıyordu. “Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum,” diyerek kafasının tepesinden öptüm.

“Hızlı bir toplantıydı,” diye homurdandı, kanal yine değişti ve bu defa internet ilişkilerinin tehlikelerine dair bir program vardı.

“Bu program çok saçma,” dedi Ollie. “İnternette birileriyle tanışıyorlar, yani manken, dansçı ya da işte neyse öyle görünen birileriyle ve o kişi yüz yüze buluşmak istemeyince şaşırıyorlar. Sen olsan şüphelenmez misin?”

Rosie buz gibi bir bakış attı.

“Sonra da cidden buluşuyorlar çünkü ayarlamayı sunucular yapıyor, kadının manken sandığı adam çok daha yaşlı çıkıyor, kırk iki yaşında falan, bira göbekli ve acayip bir deri hastalığı oluyor mesela...”

Rosie homurdanarak televizyonu kapattı. “İyi misin?” diye sordum.

Omuz silkip tırnağıyla oynamaya başladı.

“Laurie nasıl başka işlere gidebileceğinden bahsetti mi?”

“Hayır, bahsetmedi, tamam mı?” Rosie ayağa fırlayınca şaşkınlıkla geri çekildim. “Hiçbir şey söylemedi anne. Daha doğrusu söyledi ama...” Hıçkırarak odadan ayrılıp fırtına gibi yukarı çıktı ve odasının kapısını arkasından güm diye vurdu.

Ollie ve ben birbirimize baktık. “Burada kal,” dedim oğluma.

Rosie’yi odasında yatağına kapanmış, telefonunda bir şeyler yazarken buldum, yüzüme bakmayı reddediyordu. “Tatlım, ne oldu?” dedim yanına ilişip.

“Hiç,” diye söylendi, yüzünün yarısını saçlarıyla örtmüştü.

Ona baktım, işleri batırmadan bugün neler olduğunu nasıl anlattırabileceğimi düşünüyordum. Eskiden hiç böyle değildi. Bana her şeyini anlatırdı. “Ninalarda iyi vakit geçirdiniz mi?” diye sorardım ve hemen cevap alırdım. “Evet, sünger kek yaptık, sonra aklımıza bir fikir geldi ve şeker hamuruyla yorgan yapıp keki yatağa dönüştürdük. Bil bakalım ne oldu? Nina’ya trambolin almışlar...”

Ya şimdi? Kapalı kutu. Kuru dudaklarımı ıslatıp odasına bakındım. Tuvalet masasının üstünde kokulu mumlar, parfüm şişeleri, kitaplar ve kalemlerden oluşan bir yığın vardı. Yarısı yenmiş bir kurabiyenin durduğu tabağın içinde, parmaklarına türlü takılar geçirilmiş seramikten bir el duruyordu.

“Beni bırakıyorlar,” dedi birdenbire.

“Nasıl yani, ajans mı?”

“Evet.”

“Gerçekten mi? Niçin?”

Omuz silkerek elindeki telefonu dağınık pikesinin üstüne attı.

“Son işe gitmedin diye mi?”

“Hayır, elbette değil.” Sesi isyankârdı. “O... Laurie, benim mütevazı bir yüzüm olduğundan bahsetmeye başladı. Sürekli böyle dedi anne, mütevazıymışım! Ne demekse?”

Kızımın gözyaşlarıyla dolan güzel yüzüne bakakaldım. “Ah canım, bilmiyordum...”

“Zaten yün firmasındakilerin beni beğenmesinin sebebi de buymuş,” diye hırsla devam etti. “Sonra dedi ki moda için pek uygun değilmişim aslında, ev kataloglarına çıkmalıymışım, hani mutfakta veya serada durup poz veren kızlar var ya, kahvaltı masasındaki genç kız olarak uygunmuşum mesela, öyle mütevazı...”

“Bu çok saçma,” dedim ve etrafa bakınıp Laurie’yi haksız çıkaracak bir örnek aradım. Rosie’nin saç tokalarını içine koyduğu eski teneke kurabiye kutusunu gösterdim. “Bak mütevazı budur. Ben mütevazıyım mesela, büyükannen Maggie ve büyükbaban Peter da. Büyükanne Gloria pek sayılmaz ama yine de. Sen daha on altı yaşındasın Rosie, nasıl olur da...”

“Her neyse,” diye sözümü böldü. “Laurie başka bir ajansla çalışmamın daha uygun olacağını düşünüyor, bu tip kızlara iş

veren bir ajansla. Mütevazı kızlara... Öyle bir ajans yöneten bir arkadaşı varmış. 'Onun kızları sürekli çekime gidiyor!' dedi."

"Belki de o kadar da kötü bir şey değildir," dedim kolumu dar omuzlarına sararak.

"Koltuk reklamlarında görünmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Yanıtlamadım. Nina isterdi muhtemelen, Harvester'da fazla mesailere kalacağına... Sustuk. Ollie alt katta televizyonu açmıştı ve ses tam da Rosie'nin "yaşlı insan ayarı" diye tabir ettiği yükseklikteydi. Bir yandan da çim biçme sesi geliyordu, Gerald haftada üç defa olan çim biçme nöbetine çıkmış olmalıydı. Haysuzlanan Nipper ısrarla havlıyordu.

"Hiç düşündüğüm gibi olmadı anne," diye homurdandı Rosie.

"Modellik mi?"

Başıyla onayladı. "Seyahat falan ederim sanıyordum. İnsanlarla tanışır, güzel kıyafetler giyer, dergilere çıkar..."

"Bir dergiye çıktın ama," diye hatırlattım.

"Evet, seninle." Küçük bir gülümseme...

"Hımm, bunun için üzgünüm. Çekime el koymadan duramadım."

Küçük bir kahrkaha attı. "Bu çekim aslında en iyisiydi, biliyor musun? Plajda durup yünler içinde terlemekle, ısılık olmakla karşılaştırıldığında. Ben daha şey olur diye düşünmüştüm..."

"Görkemli mi?"

"Evet." Bugünkü hayal kırıklığından kurtulmak ister gibi yine omuz silkti. "Her neyse, Fraser'la günün nasıl geçti?"

Bu vakte kadar sormamasına şaşırdım. Belki de onunla tanışmak için duyduğu heyecan biraz olsun sönmüştü. Ya da "mütevazı" bulunmak daha büyük aciliyet arz ediyordur.

"İyi idi," dedim yanaklarımın kızardığını hissederek. "İyi anlaştık, seninle tanışmak istiyor, tabii sen de hâlâ..."

“Evet, tabii ki istiyorum! Ne zaman?”

“Yakında. Bir şeyler ayarlarız, olur mu? Önce babanla konuşalım.”

“Ama babam İskoçya’da.”

Bir an durup planıma nasıl tepki vereceğini düşündüm. “Evet, hatta onu görmeye gidiyoruz – sen, ben ve Ollie. Sen eve geldiğinde de bu işle uğraşıyorduk zaten, Guinness’i büyükannen Gloria’ya bıraktık.”

“Uçakla mı gidiyoruz?” Bu olasılığa ne kadar heyecanlandığını gözlerinden anladım.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Korkarım arabayla gideceğiz tatlım.”

“Yani babam uçabiliyor ama bizim o pis kokulu eski arabana binmemiz gerekiyor?”

“Evet, şu an için elimizdeki tek araba o.”

Hafifçe utanmış gibi başını salladı. “Peki.”

“Ve kamp yapacağız,” diye ekledim.

“Kamp mı?” diye isyan etti. “Anne, gelmesem olmaz mı?”

“Olmaz. İstersen bir arkadaşını getirebilirsin hatta, hatırlarsan çadırımız kocaman.”

“İyi reklam yapıyorsun anne,” diye mızırdadı.

“Nina’ya ne dersin? Gelmek ister mi acaba?”

Yüzü bulutlandı. “Hımm, şu sıra onunla durumlar biraz karışık...”

“Delph peki?”

“Delph’in o döküntü çadırda kalacağını mı sanıyorsun?”

İç çekip bu konuya girmemek için yatağından kalktım. Yatak odama gidip hayır kuruma ayırdığımız eşyaların içinden Will’in

deri pantolonunu çıkardım ve Rosie'nin yanına gidip gösterdim. "Bunu da yanımıza alsak diyorum?"

"Tanrım, anne," dedi kıkırdarak. "Neler olduğunu öğrendi mi? Kızdı mı?"

"Yo, hayır, daha bilmiyor. Ona söyleme şansım olmadı." Bir an durup Will'in *neden* aramadığını düşündüm: İşimi yeni kaybettiğim göz önünde bulundurulursa araması iyi olurdu, hele de çocuklarla bu kadar uzun zaman ayrı kalınca. Mesajına yolladığımı cevaba da dönmemişti, mantarının boyundan ne kadar etkilendiğimi yazmıştım halbuki. Rosie ve Ollie'yi eski bir çadırda ta İskoçya'ya sürüklemem doğru muydu? Tanrım, umarım her şey elimde patlamaz.

"Otelde kalamaz mıyız?" diye umutla sordu Rosie.

Başımı salladım. "Üzgünüm, hayır. Bak tatlım, şu sıra işler biraz karışık. Archie'den çıkarıldım."

"Olamaz!" Bir an nefesi kesildi. "Aman Tanrım, ne yapacaksın anne?"

Yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirdim. "Başka bir şey bulurum, endişelenme. Ancak bu aralar daha tutumlu olmamız gerekiyor. Hem kamp yapmak eğlencelidir..."

"Tabii ki," dedi sıkıntılı bir tebessümle.

"Yarın çok erken yola çıkacağız," diye ekledim. "Çantamı bu gecedен hazırla."

*

Kendi çantamı hazırlayıp kamp ocağımızı, uyku tulumlarını ve matları merdiven altındaki dolabın dibinden çıkarana kadar gece yarısı oldu. Ancak çadırı dolapta bulamadım. Tavan arasında olsa gerekti, bu da benim merdiveni yukarı kata çıkarıp

tavan arası kapağından içeri tırmanmamı gerektiriyordu, tabii çocukları uyandırmadan.

Çıkıp ışığı yaktım; portatif karyolalar, araba için çocuk koltukları, Winnie the Pooh karakterleriyle süslü Ollie'nin eski çingiraklı oyuncakları... Hepsi kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Kitap kolileri, çoktan bu dünyadan göçmüş bir Amstrad bilgisayar ve yapay Noel ağacımız da buradaydı. Gloria'nın "Yazık, gerçeğini alamadınız mı?" yorumundan sonra çocuklar tarafından düşük standartta kabul edilip bir daha kurulmamıştı. Aynı Noel'de Gloria çocukları vaftiz ettirmememizi de eleştirmişti. Hatta Ollie dört yaşında olmasına rağmen "Benim adım yok mu yani?" diye sızlanmıştı bile.

Tek bir çıplak ampulün loş ışığında etrafa bakınarak dolaşıyordum; çoktan unuttuğumuz kitaplar –zaten neden saklamışsak?– ve Rosie ile Ollie'nin küçüklüklerinde yatmadan evvel defalarca dinlemekte ısrar ettiği bir torba dolusu masal kaseti...

Boğazıma kaçan tozlarla önce çadırı, sonra da yanında duran parlak gri tenekeden kurabiye kutusunu gördüm. İlk aile tatillerimizi resmeden, dijital öncesi dönemden kalma fotoğraflarla doluydu. Oturup karıştırmaya başladım, Will'le ne kadar genç görünüyormuşuz. Fotoğrafların birinde –nerede çekildiğini hatırlamıyorum– dördümüz birden plajdayız. Bikini giymişim, Will de mayolu. Bizi deniz kıyafetiyle gören çocuklarımızın kasma benzeri sesler çıkardığı zamanların çok öncesinden bir poz. Bayağı hoş görünüyoruz. Will kopkoyu yanmış ve bir kolunu rahatça omzuma atmış. Gelip geçenlerden birinden bizi çekmesini rica etmiş olmalıyız. Aynı gün çekildiği belli olan başka bir fotoğrafta ise kum tepelerinin üstünde dördümüz birbirimize sarılmışız, gülümsüyoruz, mutluyuz. Gözlerime yaşlar doldu.

Tek tek baktım; Fraser'la benim tek sakladığım fotoğrafımızı buldum, Rosie'ye hiç beraber fotoğrafımız yok derken yalan

söylüyordum. Bunu Rosie'ye göstererek Will'i üzmemiş ve herhalde o yüzden tavan arasında kaybolmaya terk etmiştim. Fotoğrafta saçlarım upuzun ve muhtemelen kendim kestiğim bir kâkülüm var, Fraser da dalgalı sarı saçları ve parlak beyaz gülümsemesiyle çok yakışıklı görünüyor. Amsterdam kanallarından birinin üzerindeki bir köprüdeyiz; bizi çeken yine bir yabancı.

Bu hariç tüm fotoğrafları kutunun içine geri yerleştirdim. Sonra bir elimde fotoğraf, bir elimde naylon kılıfı içindeki hantal çadırla mümkün olan en sessiz şekilde tavan arası merdivenlerinden indim. Çadırı yere bırakıp tavan arasının kapağını kapattım, merdiveni yerine yerleştirdim ve mutfığa indim.

İşte yaptım. Makası çıkarıp bu gülümseyen genç, âşık çiftin fotoğrafını küçük parçalara böldüm. Artık ihtiyacım yoktu. Rosie de görmese olurdu çünkü yakında gerçeğiyle tanışacaktı.

Kırk Birinci Bölüm

Sabah altıdan önce yola çıkıp Northumberland sahilindeki geniş dönemecin hemen arkasına konuşlanmış kamp yerimize öğle yemeğinden hemen sonra vardık. Arabada bu kadar uzun süre kalmaktan iyice huysuzlanan Rosie ve Ollie nefretle çadırımızı kurmaya başladı; aslında daha ziyade Ollie bağırarak talimatları okuyor, ben de direkler ve metrelerce naylonla boğuşuyordum. Rosie ise “Delph pazartesi Roma’ya gidiyor” gibi açıklamalarda bulunuyordu. Sanki onları kamp yerine değil de yapı market otoparkına getirmişim gibi surat yapıyorlardı.

Neyse ki gri gökyüzü açıldı, güneş çıktı ve Rosie şaşırtıcı şekilde sandaletlerini çıkarıp deniz kıyısına indi. Sonra Ollie de ona katıldı. Kum tepelerinden birine oturdum ve ayaklarım sıcak, yumuşak kuma gömülü bir vaziyette onların tıpkı eskiden yaptıkları gibi sığ sularda dolanmasını izledim. Şimdiden aile tatili hissi yerleşmeye başlamıştı, tek eksiğimiz Will’di.

Kuruduktan sonra balık ve patates bulmak için kasabaya gittik. Güzel bir romanesk kilise, eski tarzda bir şekerlemeci ve lacivert beyaz çizgili önlüğüyle arkadaş canlısı görünen bir kasabın işlettiği gerçek bir kasap dükkânı vardı.

Kasaba gerçekten keyifliydi ve hatta *mütevazı* da denilebilirdi. Birkaç yaşlı kadın fırının dışında oturmuş, sohbet edi-

yordu. Henüz elli yaşın altında kimseye rastlamamıştım. Sanki bir çocuk kitabından fırlamış gibi sakın ve tatlı bir havası vardı; daha şimdiden gelen geçenler arasında selam verenler ve öğleden sonranın güzelliğinden bahsedenler olmuştu.

Kamp alanında yemek üzere balık ve patatesi paket yaptırdık. Rosie kızartmadan bir ısırık alırken, “Anne, düşündüm de bir iş bulmam lazım. Düzgün bir iş, çekimlere gittiğin ve birinin iki saniyede senin portföyünü inceler gibi yaptığı işlerden değil,” dedi.

“Yaz işi mi bakacaksın o halde?”

“Evet, eve döner dönmez.”

“Belki Nina senin için restoranla konuşabilir.”

Kötü fikrimle alay etmesini bekliyordum. “Olabilir, Nina’yla son zamanlarda çok sık görüşemedik, kendimi suçlu hissediyorum biraz...”

“Harvester’da işe girersen salata arabasında indirim alır mıyız dersin?” diye sözünü kesti Ollie.

“Hep araba diyorsun, oranın adı ‘salata barı,’” diye çıkıştı Rosie.

“Salata arabası kulağa büyükbaş hayvanlar içinmiş gibi geliyor.” Yorumum onları çok güldürdü.

Fena değiliz, diye düşündüm. Bir Florida değildi sonuçta, hatta Sally’nin bunu gerçek bir tatil olarak adlandıracağından bile şüpheliydim. Yalnızca yarın yanına gittiğimizde Will’in sorun çıkarmamasını umuyordum. Mantar fotoğrafından beri herhangi bir şekilde iletişime geçmemişti. Söbelen mantarının bir tür barış teklifi olduğunu düşünmüştüm ama sanırım fazla anlam yüklemişim. Anlaşılan gerçekten de net bir araya ihtiyacı vardı, sonsuza dek süren ve adına *boşanma* denilen araya.

Kahretsin. Düşüncesi bile fenaydı. Yine de şu an, çocukları göreceğine çok sevineceğini biliyordum. Beni göreceğinde ne hissedeceğini ise kestiremiyordum.

*

Üç kişi aynı anda çalışarak çadırımızı kurmaya oranla daha kolay sökebildik ve az uykulu bir gecenin sabahında diğer kampçılar henüz çadırlarından çıkmadan yola koyulduk. Kuzeye doğru ilerlerken arabanın içindeki hava canlı ve eğlenceliydi, kahvaltı için durduktan sonra keyifler daha da arttı. Babalarını görmek için can attıkları kafama dank etti bir anda. Onu tahmin ettiklerinden de fazla özlemiş olmalıydılar.

Yer ayırttığım ikinci kamp alanı öncekine göre daha dağ başı bir yerdeydi, kasvetli bir duş alanı dışında herhangi bir imkân sağlamadığı gibi alışveriş yapacak bir dükkân da yoktu. Ancak Will'in derneğinin bir buçuk kilometre kadar yakınındaydı. Çadırımızı kurduktan sonra kayalık deniz kıyısında yürüyüşe çıktık. Çocuklar arkada kalıp oyalanırken Will'i aradım ama telesekretere düştü. "Selam Will," diye söze başladım. "Benim. Nasıl gittiğini merak ettim." Yine o teyze tonundaydım. "Benim... küçük bir sürprizim var, müsait olunca arar mısın?" Sonra kapattım.

"Anne, bak!" Ollie tüm gücüyle bağırdı. "Oraya bak. Foklar!"

Dönüp bakakaldım. "Vay," dedim heyecanla, alacalı kayaların üzerinde böyle tembel tembel yatmalarını beklemiyordum. Bir tanesi yavaşça kalkıp kendini denize bıraktı.

"O kadar tembeller ki!" Ollie'nin heyecanı sürüyordu.

"Çok güzeller!" Rosie telefonuyla fotoğraflarını çekiyordu.

Orada durup çok uzun süre fokları seyrettik. Will'i buraya neyin çektiğini görebiliyordum ama temelli yerleşip bizi arkasında bırakması kalbimi çok kırıyordu.

"Açlıktan ölüyorum anne," dedi Ollie kampa döndüğümüzde.

"Kasabada bir dükkân görmüştüm, gidip öteberi alalım," dedim.

"Ben burada kalacağım." Rosie çadırın içine yerleşti. "Yürüyüş beni çok yordu."

"Rosie ne kadar güçsüz," dedi Ollie kasabadaki dükkândan sosis, ekmek ve gazete alırken. Sakin bir kafeden de çocuklara sıcak çikolata, kendim içinse dev bir bardak kahve aldım. Dışarı adım attığımız anda Ollie, "Babamı ne zaman göreceğiz?" diye sordu.

"Yakında, hatta umarım bugün."

"Burada olduğumuzu biliyor mu?"

"Henüz değil. Ona ulaşamadım tatlım."

"Nerede kalıyor?" Sorgu sürüyordu.

"Bir otel ayarlamışlar," diye cevapladım. "Kasabada bir yerlerde. Glen... mi ne diye bir adı var. Glenholm'du galiba..."

"Haydi oteli bulalım," dedi neşeyle.

Kaşlarımı çattım. "Önce babanla konuşsam iyi olur canım, birden karşısına çıkmaktansa..."

"Aman anneee," diye protesto etti. "Çok sevinecektir." Babasını görmek için deli olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Ve oteli bulsak iyi olurdu, sonuçta buraya Will'i görmeye gelmiştik. Dönüş yolundaki her binaya baktık ve sonunda Glenholm Konukevi'ni bulduk: Duvarları kaba sıvalı, tertemiz, modern bir bungalovdu; ön bahçesinde kocaman bir leylak ağacı göze çarpıyordu.

Midem kasıldı. Belki de hiç gelmemeliydik. Çocukları Fransa'ya kampa götürebilirdim. Neticede Londra'ya dönmek için bir acelem yoktu, bir işim olmadığı gibi. Kahvemden bir yudum aldım, dudağım yandı.

"Anne," diyen Ollie'nin sesi düşüncelerimi böldü. "Niye dinlemiyorsun? Bir fikrim var dedim. Gidip kapısını çalmak yerine kampa dönelim, deri pantolonunu alıp getirelim ve kapısının önüne bırakalım."

"Bu biraz garip olur," diye kıkırdadım. "Korkudan ölür. Pantolon yiyen ürkütücü bir takipçisi olduğunu falan düşünebilir."

"Haydi! Yapalım! Çok komik olacak. Gidip pantolonu alalım." Bu enerjisi ve heyecanı için Ollie'ye bayılıyordum ama bunun iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değildim.

Yine de kamp yerine gittiğimizde Rosie planımızı çok beğendi. Kamp ocağımızda pişirdiğimiz geç öğle yemeğinden sonra pantolonu alıp daha okumadığım gazetenin bir sayfasına sardı. "Deli bir fikir," diye güldü Rosie. "Ödü kopacak."

"Keşke paketi bulduğunda yüzünü görebilseydik," dedi Ollie. Northumberland kamp haritamızın boş bir tarafını yırtıp üzerine, WILL BRISTOW'A yazdı.

"Ben götürürüm," dedim.

"Kasabadaki kafeden bana pasta alır mısın? Hâlâ açım," dedi Ollie.

"Domuzsun da ondan," diye çıktı Rosie. "Bir insan bu kadar çok yiyemez." Onları tatlı tatlı atışırken bıraktım ve eksantrik paketim kolumun altında, isim etiketi cebimde kasabaya indim.

Kapının önüne paketi bırakırken etrafta kimse yoktu. Geri çekilip rahat bir hava takındım, sanki kasabayı gezmeye gelmiş öylesine biriymişim gibi. Kafe şimdi çok daha kalabalıktı, sırt çantalı ve dev yürüyüş botlu bir sürü dağcı tipli iri insanla dol-

muştı. Girip sıramı bekledim. O arada etrafa bakınırken dağcı gibi görünmeyen tek kişiyi fark ettim. En azından etrafındaki diğer kişiler gibi öğle yemeğinde taş yiyor gibi görünmeyen tek kişiyi.

Will buradaydı; küçük bir masaya oturmuştu ve karşısında inanılmaz çekici bir genç kadın vardı. Taze, aydınlık yüzüne makyaj gerekmeyen kadınlardandı ve sıkı bir atkuyruğuyla toplanmış kestane rengi saçları sırtından aşağı süzülüyordu. Nefes kesici derecede hoştu ve bu sefer kesinlikle şişme bebek değil, *gerçek* bir kadındı. Will’le kadın konuşmaya o kadar dalmışlardı ki benim çikolatalı pasta aldığımın farkına bile varmadılar. Hızlıca ödemeyi yaparken para üstü bozuk paralar tezgâha saçıldı ve toplayıp cebime tıktırdım. Başım önde dükkânın kapısına doğru hızla ilerlerken neredeyse elimdeki paketi düşürüyordum.

Besbelli Will yeni bir arkadaş edinmişti. Belki “yalnızca kahve”dir ya da söbelen mantarını ona da göstermiştir. Kamp alanına dönerken Will’in kendisini evde hissetmesinin çok da zaman almadığına kanaat getirdim.

Kırk İkinci Bölüm

Will ve kumral güzeli hakkında daha fazla düşünmemek için çocuklara denize girmeyi önerdim. Ollie hemen istekle atıldı ama Rosie suyun dondurucu olacağını söyledi, mayosunu ona söylemeden yanımıza aldığım için de suratı asıktı. “Kendi çantamı toplayabilirim anne,” diye homurdandı ama sonunda üstünü değişmek üzere kabinlere yöneldi.

Rosie haklıydı, deniz buz gibiydi. Dalgalar üzerimize vururken çığlık çığlığa bağıırıyorduk ama bir süre sonra tepedeki güneş ve bu ferahlatıcı berrak denizde yüzmek hiç olmadığı kadar iyi geldi. Hatta çocuklar beni mayolu görmekten rahatsız olmadılar bile. Hayatımda hiç bu kadar canlı hissettiğimi hatırlamıyordum. Ya da donduğumu; denizden çıktığımızda öyle çok titriyorduk ki ateş yakmadan ısınamayacağımızı anladık, Ollie heyecandan ölüyordu. Tanrı’ya şükür çocuklarımdan en azından biri hâlâ bir şeyleri ateşe vermekten hoşlanıyordu.

Kurulanıp giyindikten sonra sosisler, ekmekler ve her-şeyi-satan yerel dükkândan aldığımız ketçapla birlikte kıyıya indik. Ollie etraftan çalı çırpı toplarken ateş yakabilen Rosie oldu. “İzcilikte öğrenmiştik,” dedi ateşin başına otururken.

Artık barınağımız diyebileceğimiz bu alana yaklaşan kişiye ilk Rosie fark etti. “Bakın!” diye bağırdı uzaklarda bir yere el sallayarak. “Bu babam!”

Arkamı döndüğümde Will’ın dolana dolana bizim tarafa geldiğini gördüm. Yüzündeki anlaşılmaz ifade bir gülümsemeye dönüştü.

“Seni çok özledik baba!” Ollie, Will’e doğru koşuyordu.

Will ona sıkıca sarıldı. “Ben de seni çok özledim. Ve elbette seni de Rosie. Geleceğinizden haberim yoktu.” Susup ikisini de sıkıca kucakladı. Sonra bana döndü.

“Selam,” dedi yanağımdan öperek. “Bayağı bir sürpriz oldu...”

“İyi bir sürpriz olmuştur umarım,” dedim hafifçe, ateşin dumanları gözüme kaçıyordu.

“Eh, evet, elbette.”

“Hediyeni buldun mu?” dedi Ollie heyecanla.

Will’in kafası karıştı. “Hımm, evet. Dürüst olmak gerekirse çok şaşırdım.”

“Annemin fikriydi,” diye güldü Ollie. “Bize zorla yaptırdı.”

“Tabii yaptırdım,” dedim, yanaklarım kızarmıştı. Ateşin harından değildi –sönmeye başlamıştı bile– sadece çok... *gülünç* hissettiğimden.

“Bize biraz daha çalı çırpı toplayabilir misiniz?” dedi Will çocuklara, bunun için ona minnettardım. Söz dinleyip hızla uzaklaştılar. Will çocukları yönetmekte çok başarılıydı; onlara bir iş verip harıl harıl çalışmalarını sağlayabiliyordu.

“Senin çocukları götürdüğün saha gezileri gibi olur diye düşündüm,” dedim. Ollie’yle Rosie tepenin yukarılarına doğru yürüyorlardı.

Will başını salladı. “Ben de öyle düşünüyordum.”

Ona baktım ve sormak için cesaretimi zor topladım. “İşi aldın herhalde, değil mi?”

Onayladı. “Aldım. Aslına bakarsan ilk günden anlaştık.”

O zaman neden bana söyleme gereği duymadın? “Senin adına çok sevindim,” dedim hızlıca. “Çocuklar bir ara verse iyi olur diye düşündüm, malum bu yaz tatile de gidemiyoruz. Böylece gelip seni görmeye karar verdik. Umarım sorun olmaz, seni engellemiyoruzdur.”

“Tabii ki hayır,” diye sözümü kesti. “Sadece... ne yapacağımı bilmiyorum, Charlotte.”

Ellerimi dalgaların erittiği küçük kabukların arasında gezdirdim. “Neyle ilgili?”

Will derin bir iç çekti. “Şu pantolon konusu. Paketleyip kapıma bırakman, üzerinde taş sarılmış bir notla. Bu fazlasıyla *acayip* bir hareket, Charlotte.”

“Ollie’nin fikriydi aslında,” diye yanıtladım hemen. “Doğruyu söylemek gerekirse komik olacağını düşündü.”

“Bayağı uygunsuz oldu,” diye tersledi. “Demek istediğim, bu durumla ilgili uğraşıyorum, düşünüyorum ki seninle ben...” Duraksadı. “Sonra paketi açıyorum ve...”

Anlamadan yüzüne baktım.

“Yani,” diye devam etti. “Aramızdaki sorunları çözebiliriz diye düşünüyordum ama sen söyleyeceğini söylemişsin.” Kaşlarını çattı. “O pantolondan hoşlanmadığını biliyorum ama makası alıp...”

“Ben yapmadım!” diye araya girmeye çalıştım.

“Ağ kısmını delik deşik etmen,” derken sesi yükseldi ve bir taş alıp denize attı. “Bu vahşice bir hareket, Charlotte. Takıntılı bir âşık davranışı bile denebilir. Ne söylemeye çalıştığını anlamak için psikoloğa danışmaya gerek yok.”

Ağzım açık ona bakakaldım. Benim Karındeşen Jack olduğumu falan mı sanıyordu?

“Will,” diye söze başladım. “Ben aslında öyle demek...”

“Alenen vermek istediğin mesajı aldım, tamam mı?”

“Beni dinleyecek misin?” diye onu tersledim. “Pantolonunu ben kesmedim. Ne biçim bir insan olduğumu sanıyorsun?”

Başını üzgünce salladı. “Benim bundan aldığım mesaj...”

“Mesaj falan yok çünkü ben öyle bir şey yapmadım. Ben değildim, tamam mı? Guinness’ti. Oraya saklanmış, senin hayır kurumu için ayırdığın giysilerin içine. Deriyi kemirmiş. Komik olacağını düşündük. Hatta senin de komik bulacağını düşündük.” *Kusura bakma*, diye sinirden köpürdüm sessizce, *bir an için seni ince bir espri anlayışı olan eski Will’le karıştırdım. Halbuki sen karşımda duvar gibi bir yüzle oturan, kadınlarla samimi kahveler içen bir adamsın...*

Will bütün bunları uyduruyormuşum gibi şüpheyle bana bakıyordu. “Guinness, pantolonumu mu yemiş?” dedi yavaşça.

Asık suratımla onayladım. “Biraz kemirmiş aslında. Her şeyi kemirmeyi ne çok sevdiğini bilirsin. Hazmedebildiğinden şüpheliyim.” Şimdi yine tavşanımızın güvenliğine dikkat etmem gerektiğinden dem vurmaya başlayacaktı, nasıl olsa kakasından ve hatta aslında her şeyinden ben sorumluydum.

“Lanet olsun.” O kadar kısık sesle söyledi ki doğru duyduğumdan emin olamadım.

“Kızma,” diye mırıldandım, “yama yapılabileceğine eminim. Hayır kurumunun dükkânında ikinci bir pantolon bulabiliriz, bir parça keser...” Will’in gözlerini bana diktiğini fark ederek sustum. Vücudundaki tüm kaslarla kahkahasına hâkim olmaya çalışıyor gibiydi.

“Güzel görünür, değil mi? Pantolonun ağı yerine koca bir yama?”

Boğazımı temizledim. “Yani ince dikişle yapılırsa aslında...”

Will patladı. “Yama için başka bir renk de olabilir, mesela sarı ya da pembe? Moda dünyasında dedikleri gibi, vurguyu artırır.”

“Belki,” dedim.

Kahkahalarla gülmeye başladı. “Pantolona yama *istemiyorum* ki Charlotte. Tanrım, o çirkin şeyi tekrar giyeceğimi mi sandın?”

“Eh, Zach’in konserinde giydiysen bir daha...”

“Evet ya, ne düşünüyordum acaba?” Saçını eliyle arkaya itti.

Omuz silktim. “Aslında fena görünmüyordun. Yani duruma göre yakışacağı yerler de olabilir...”

“Gülünçtü, Charlotte,” diye karşı çıktı. “Neden o pantolonu torbadan çıkardım, biliyor musun? Tommy ve arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra onlardan bayağı hoşlandım, yani komik herifler ama...”

“Bunun Tommy’yle ne ilgisi var?”

“Anlarsın işte; dar kotlar, müzik grubu logolu tişörtler, zımbalı kemerler...”

“Onlara uyum sağlamaya mı çalışıyordun?” diye sordum inanamayarak.

Will gülümsedi. “Tam olarak değil, yani daha yaşlıyım tabii...”

“Yetmiş yaşında gibi konuşuyorsun.”

Omuz silkti. “Evet. Yani en azından öyle düşündüm, gidecek daha ağırbaşlı bir adama dönüştüğümü. Baba kotları giyen zavallı bir tip. Sonra torbada o pantolonu görünce dedim ki eğer hâlâ üzerime oluyorsa...”

“Ki oldu da,” diye onayladım.

Will mahcup bir şekilde güldü. “Herhalde anlık bir delilik yaşadım. Rosie modanın m’sinden anlamadığımı söylemişti.”

“Çok kafa karıştırıcı,” diye sızlandım. “Bu yaşlanma meselesi yani. Neye dönüşeceğimizi Tanrı bilir. Bizim araba gibi, hatırlıyor musun, ilk aldığımız?”

“Amanın, evet.” Bir an için hayallere daldı.

“Yanık portakal rengi, antika Saab, deri koltukları vardı.”

“Sonra onu daha olgun ve aile dostu bir arabayla değiştirmek istemiştik.”

“Ve çirkin bir arabayla,” diye gülerек ekledim. “O zamanlar makul gelmişti ama o ellilerdeki gibi giyinmiş çift, arabamızı alıp uzaklaşırken sen de üzülmemiş miydin?”

Will elindeki dalı kuma sapladı. “Biraz.”

“Gençliğini alıp uzaklaşıyorlar gibi hissetmemiş miydin?”

“Pek değil,” dedi. “Çünkü seninleydim ve ailemiz herhangi bir arabadan çok daha önemliydi.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Suyun kenarında sohbet eden çocukları seyrettim, güzel bir manzaraydı. Öte yandan burada olmak bir şeylerin sonu gibi geliyordu hâlâ.

“Peki işin ne olacak?” diye hatırlattım Will’e. “Kabul ettiğini söyledin.”

“Evet, ettim.”

“Edeceğini biliyordum.” Sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. “Sana söylemeliyim ki bu süreç çok üzücü oldu, Will. Tüm bu sessizlik, neler olduğunu bilmemek... Neden aramadın?”

Cevaplamadan önce bir süre düşündü. “Haklısın. Üzgünüm. Yalnızca... biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, senden değil ya da sadece senden değil diyelim, evdeki hayattan da...”

“Neden?”

Asırlar gibi gelen bir süre boyunca sessiz durduk. “Aramızda bazı şeylerin ters gittiğini söyledin, haklıydın da. Sadece neden böyle olduğunu çözmem, neler olduğunu anlamam gerekiyordu.” O bayık, bej oturma odasında Fraser’ı öptüğüm an aklıma geldi.

Utançtan midem kasıldı. “Ya da öyle sanıyordum,” diye devam etti. “Günler geçtikçe tek düşünebildiğim...” Bana döndü. “Sen oldun, Charlotte. Seni özledim. Çocukları da özledim tabii ki ama en çok seni düşündüm, özellikle geceleri.” Hafifçe güldü. “Burası çok güzel. Ama öyle yalnız kaldım ki.”

Uzanıp Will’e dokunmak istedim ama sanki aramızda hâlâ o görünmez engel vardı ve elimi içinden geçirmeye çalışsam elektrik çarparmış gibi hissediyordum. “İş ne olacak peki?” diye sordum. “Yöneticilik müthiş bir pozisyon, Will.” Sesime neşeli bir tını katmaya çalıştım.

Will başını salladı. Beni özlediğini itiraf ettiği halde hâlâ istemediği de açıktı. Beni aylardır arzulamıyordu ve hayatında bir daha asla cinsel anlamda var olmayacaktım. Kuruyup giden orta yaşlı bir kadındım ve spiralin de bir yerlerde, etrafı midyeler ve dip balıklarıyla sarılmış yatan bir gemi enkazı gibi duruyordu.

“İşi istiyorum,” dedi elimi tutarak. “Ama senden uzakta olmaya dayanamam.”

Ona baktım. Rüzgârdan dağılmış haliyle Londra’dakinden çok daha yakışıklı duruyordu. Burası ona yakışıyordu. Vahşi kıyıları ve hızla değişen gökyüzünün arasında yerini bulmuş gibiydi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Sonuçta vakıf burada, işler nasıl yürüyecek?”

“Onlara katılacağım,” dedi. “Ancak Londra’da kalmaya devam edeceğim. Ayda bir hafta buraya geleceğim.”

“Yani geri kalan zamanlarda evden mi çalışacaksın?” diye sordum inanamadan.

“Muhtemelen ama biliyorsun, son birkaç ayda evde fazla zaman geçirdim.” Yüzünde rahatsız bir gülümseme belirdi.

“Kolay olmadı,” dedim.

“Yok, olmadı. Daha iyi başa çıkabilirdim, benimle beraber yaşamanın sizin için zor olduğunun farkındayım.”

Ne diyeceğimi bilmeden dudağımı ısırđım. “Her neyse,” dedi. “Devon, Cornwall ve Norfolk kıyılarına doğru genişlemeyi planlıyorlar, dolayısıyla bolca seyahat olacak. Bunların bir kısmına senin de gelebileceğini umuyorum, elbette çocukların da; hazır bizimle gezmekten hâlâ zevk alırlarken...” Durakladı.

Bir dal alıp ateşten kalanları karıştırdım. “Will,” diye söze başladım. “Bugün seni biriyle kahve içerken gördüm. Kasabadaki şu kafede, hani yürüyüşçülerin gittiği.”

“Tek kafe var zaten,” dedi. “Vakıftan Joanna’yla beraberdim, ben güneye dönmeden son detaylardan bahsediyorduk.”

Cumartesi cumartesi iş mi konuşuyordunuz? Bir *kafede* üstelik?

“Kendilerini tamamen bu işe adanmışlar,” dedi düşüncelerimi okumuşçasına. “Dokuz beş çalışmıyorlar pek.”

“Yo, tabii çalışmıyorlardır.”

Elimi avucunun içine alıp sıkarken yüz hatları yumuşadı.

“Birkaç gün evvel yemeğe gittik,” diye ekledi, bedenimdeki bütün hücreler büzüşüvermişti sanki. Tıpkı Delph’in dediğı gibi, gerçi bu kadar ani olacağını o bile tahmin edemezdi herhalde. “İşe dair konuştuk,” dedi kesin bir tonda. “Doğruyu söylüyorum, sadece iş...”

“Çok güzel bir kadın,” dedim, kendimi gülünç hissediyordum.

“Öyle mi?” Etkilenmiş taklidi yaptı.

Güldüm. “Ah, yapma Will...”

“Ciddiyim, çoğunlukla güneyde olacağım için konuşacak çok detay var,” dedi. Denizin sesi kulaklarımı dolduruyordu.

“Yürür mü dersin?” dedim sesim titreyerek. “Biz yani...”

Kolunu belime sardı. “Elbette yürüyecek.”

Kırk Üçüncü Bölüm

“Endişelenme.” Gri bir cumartesi öğleden sonrasında Soho’da amaçsızca gezinirken Will beni sakinleştirmeye çalışıyordu. “Karar alabilecek kadar büyüdü artık ve bunu yapmamız gerekiyordu. Yeter ki Rosie kendini hazır hissetsin.”

“Biliyorum.” İskoçya’dan döneli iki hafta geçmişti. Bu süreçte içinde ancak bugün Fraser’ın kızıyla tanışabilmesi için zaman yaratabilmiştik. “İşler müthiş yoğun,” demişti son e-postasında, neyse ki dairesinde olan bitenden bahsetmekten kaçınmıştı. Fraser’la öpüştüğümüzü Will’e söylememiştim ancak Brighton’da beraber bir gün geçirdiğimizi biliyordu. Herhangi bir anlam ifade etmediğinden daha fazlasını söyleme gereği duymamıştım.

Rosie’den ayrılalı bir saatten fazla olmuştu. Will ve Ollie’yle beraber nereye oturacağımıza karar veremediğimiz için paket noodle’lar alıp Soho Meydanı’ndaki bir bankta yemeye karar kıldık.

Park aileler, telefonlarını karıştıran turist grupları ve az önce kumanyalarıyla gelen dev bir Fransız okul grubuyla doluydu. Will ve Ollie’ye baktım, mikroskoplar üzerine hararetli bir sohbete dalmışlardı. Will’in oğlumuzun ta aralık ayında olan doğum gününün hediyesine şimdiden bu kadar ilgi göstermesi beni çok etkiliyordu. Ama mavi gözlerindeki tedirginliği ya da Rosie’yi

görebilmek için parkın çevresine attığı kısa bakışları da benden başkası fark etmiyordu. İş bitince bizi burada bulması ve belki görüşmenin nasıl gittiğine dair bir ipucu vermesi umuduyla nerede olduğumuzu Rosie'ye mesaj attım. Yalnızca *tamamdır*, diye bir cevap geldi.

“Hâlâ istediğine emin misin?” diye sordu Will. “Biliyorsun ki bu ciddi bir set, tam kapasite kullanabileceğine inanıyor musun?”

“Evet,” dedi Ollie ama sesinde bir şey vardı; birkaç hafta önceki heyecanından birazcık eksilme olmuştu sanki. “Veya belki bana bir iPod alırsınız,” diye ekledi. Babasının yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini fark edip koca bir gülümsemeyle atıldı. “Ya da ikisini birden! Güzel olmaz mı?”

“Doğum gününe daha dört ay var,” dedi Will bana göz kırparak. “Karar vermek için çok zamanın olacak... Ah, işte Rosie!” Ayağa kalkıp el salladı, Rosie bize doğru hızla yürüyordu.

“Selam,” dedi gülümseyerek.

“Nasıl gitti?” Sesime sanki okul arkadaşıyla buluşmuşçasına normal bir tını vermeye çalıştım.

“İyi,” dedi kısaca. Meydandan çıkarken Will’in yüzüne baktım, nasıl kendine hâkim olabildiğine şaşıırıyordum.

“Ollie’nin doğum gününde ne istediğini konuşuyorduk,” dedi aşırı neşeli bir tavırla, Rosie’nin bir adım arkasından yürüyordu.

“Ama daha doğum gününe çok var,” dedi Rosie.

“Evet ama... yalnızca *düşünüyorduk*,” diye devam etti Will.

“Her neyse,” dedim. “Seninkineyse iki hafta kaldı ve hâlâ ne yapmak istediğini bize söylemedin.” *Fraser’ı nasıl buldun?* diye sormak istiyordum, öyle çok istiyordum ki kalp atışlarım hızlanmıştı. *Hayal kırıklığına mı uğradın? Heyecanına değmedi mi? Ya da ona müthiş hayran olup Will’e zaman ayırmaktan imtina mı edeceksin? Unutma ki gerçek baban Will...*

Will'den yayılan gerginliği neredeyse somut bir şekilde hissedebiliyordum. "Şu yeni açılan Japon restoranı," dedi hafifçe. "Ona bakabiliriz belki Rosie, hoşuna gidebilir." Old Compton Sokağı boyunca yürürken kendine hâkim olmaya çalışma çabasını görebiliyordum. "Tabii doğum gününü bizimle kutlamak istersen. Arkadaşlarınla da bir şeyler yapabilirsin elbette, hiç sorun olmaz. Bizimle olmanı beklemiyoruz."

"Sorun değil baba," dedi.

Will yürürken bana baktı, sonra Rosie'ye döndü. "Seni başka bir aile gezmesine zorlamak istemeyiz..."

Rosie güldü. "*Tamam* baba. Gerçekten sorun yok. Anladım." Restorana baktık. Koyu kırmızı duvarları ve siyah cilalı masalarıyla mekân Rosie'nin onayını aldı.

"Yalnızca çiğ balık mı var?" dedi Ollie somurtarak.

"Hayır, tabii ki yalnızca çiğ balık yok," diye çıkıştı Rosie. "Hem senin geleceğini kim söyledi ki?"

Ufak tefek atışmaya başladılar, sonra Ollie'nin, "Sevdin mi adamı peki? Yoksa tuhaf mıydı? Neden bir şey söylemiyorsun?" diye fısıldadığını duydum.

"Kes şunu," demekle yetindi Rosie.

Will'in elini tuttum. "Hey ikiniz, dinleyin bakalım," dedi, sesinde hâlâ gerginlik vardı. "Bu öğleden sonraya bir plan yaptım ama böyle devam ederseniz iptal edeceğim."

"Neymiş o?" diye atıldı Ollie.

"Boş ver," dedi Will. "O zaman kaç kişi geleceğini haber verirsin, olur mu Rosie? Arkadaşlarını getirebilirsin, belki Nina gelir ya da Zach veya..." Sustu. Delph'in adını hatırlayamamış ya da gelmesini istemiyor olabilirdi tabii. "Kimi istersen getirebilirsin," diye ekledi, Dean Sokağındaki hoş bir butik otelin önünde durakladık. "Biz gelmesek de olur."

Rosie'nin kaşları çatıldı. "Baba, doğum günümde ailecek bir arada olmamızı istiyorum, her zamanki gibi. Ama elbette Nina'yı çağırırsak iyi olur. Zach'in konserinde olanlardan sonra kendimi kötü hissediyorum, o zamandan beri konuşmadık. Aramayayı denedim ama telefonu ya kapalı ya da şarjı yok falan..."

"Belki evlerine uğrarsın," dedim Rosie'ye. Başıyla onayladı.

"Bir sorarsın, gelmek isterse ben yerini ayırtırım," dedi Will. Kızımızın Fraser'la görüşmesinin detaylarını duymak için en az benim kadar deliriyor olmalıydı.

Ollie elleri cebinde, "Ee, neden burada dikiliyoruz ki?" diye sordu.

Will başıyla otelin şık kapısını işaret etti. "Ben, ııı, burada bir masa ayırttım bizim için. Duydum ki beş çayları çok meşhurmuş."

"Gerçekten mi baba?!" diye sevinçle haykırdı Rosie ve içeri girdik.

Çay içip salatalıklı küçük sandviçlerden, minicik pasta ve keklerden atıştırdık, hepsi çok şıktı ve katlı tepsilere yerleştirilmişti. "Aman Tanrım!" diye bağırdı Rosie küçük Fransız tatlılarını gördüğünde. "Burası âdeta bir cennet baba, nereden aklına geldi?"

"Bugün hepimizin bir ziyafeti hak ettiğini düşündüm," dedi basitçe ve neden bunu planladığını o an anladım: Bugünü, yani Fraser'la tanışma gününü bir kutlamaya dönüştürmek istiyordu. Bu konuda rahat olduğunu, surat asmayacağını ya da işleri zorlaştırmayacağını göstermek için yapmıştı. Eline uzanıp sıkıca tuttum.

"Ee, Zach'le işler nasıl gidiyor bakalım?" Sohbeti hareketlendirmeye çalışıyordum. Fraser'la buluşmasının nasıl geçtiğine dair hâlâ en ufak bir şey söylememişti. Çayımı keyifle yudum-

layıp bugünün tıpkı diğer günler gibi sıradan bir gün olduğu mesajını vermeyi denedim.

Rosie iç geçirip küçük bir çikolatalı ekleri ısırdı. “İyi çocuk. Ama sadece arkadaşız.”

“Ondan hoşlandığını sanıyordum?” dedi Will ama hemen sonra toparladı. “Yani bizi ilgilendirmez tabii ama...”

“Baba, iyi misin?” diye sordu Rosie kaşlarını çatarak.

Will şaşkınlıkla baktı. “Evet, gayet iyiyim, neden?”

“Biraz gergin gördüm de...” Hımm, neden acaba? *Farkında* değil mi?

Rosie gülümsedi. “Zach çok tatlı falan ama biraz fazla keş, anne.”

“Evet, esrar sevdiğini fark etmiştim,” dedim onu güldürmek için.

“Peynir demek istiyorsun herhalde anne.” Ollie kıs kıs güldü. “Hatta *gençlik katili*.”

Rosie düşünceli görünüyordu. “Sadece o da değil. Biraz... yani ne bileyim...” Aklıma bin türlü şey geldi. Israrcı mı? Üstüne mi atlıyor? Gözlerimi Will’e diktim. Aklından iki yüz sayfalık *canım-Rosie'min-gelecek-erkek-arkadaşına-sorular* kitabını hazırladığını görebiliyordum.

“Biraz ne canım?”

Derin bir nefes verdi. “Doğruyu söylemek gerekirse biraz kalın kafalı. Onların evindeydik ve Sabrina'yla arkadaşı Abs DVD seyrediyordu. Biz de yanlarındaydık. Birkaç dakika seyrettikten sonra Zach, ‘Bu ne?’ diye sordu. Annesi de, ‘Titanik,’ dedi. Biliyorsunuz, Leonardo diCaprio’lu film hani.”

Gülümsedim. “Tabii ki biliyoruz.”

“Sonra,” Rosie kıkırdadı, “Zach dedi ki: ‘Ha şu saçma romantik komedilerden, sonunda kurtulacaklarını herkes biliyor.’”

Bakakaldım. “Titanik’e neler olduğunu bilmiyor muymuş?”

“Hayır! Sorun da bu ya anne, hiç duymamış. Yani duymuş da Leonardo diCaprio ile Kate Winslet’ın bir gemide öpüşmesiyle ilgili uyduruk bir hikâye sanıyormuş.”

“Tanrım,” dedi Ollie tıkınmaya devam ederek. “Titanik’i beş yaşımdan beri biliyorum ben!”

“Evet, sen her şeyi bil zaten dâhi çocuk!” diye takıldı Rosie kardeşine.

“Titanik’i kim bilmez ki?” İki çocuk birbirleriyle uğraşıp dururken Rosie’nin ne zaman çözülüp Fraser’la olan görüşmesine dair bir şeyler anlatacağım merak ediyordum. Anlayamıyordum. Tepsilerdeki bütün yemekleri silip süpürmüştük –en azından Rosie ve Ollie hapır hupur yerken biz Will’le neredeyse aç oturmuştuk– ve hesabı ödeyip kalkmak üzereydik ama hâlâ Fraser’a dair tek kelime duymamıştık.

“Ee, nasıl geçti bugün?” Sokağa adım attığımız gibi sordu Will.

Rosie kafası karışmışçasına baktı. “Bugün? Fraser’la mı?” Adı tepemizde bir bulut gibi asılı kaldı.

“Evet,” dedi rahatça.

Rosie ellerini dar siyah kotunun ceplerine soktu. “İyi idi. Kibar bir adam. Biraz sohbet ettik işte.”

Gözlerimi kızımın yüzüne dikip en ufak bir rahatsızlık ya da onu üzerinde düşünmeye itecek herhangi bir ağırlık sezmeye çalıştım. Ancak hiçbir şey yoktu. Metroya doğru ilerlerken Will’in koluna girdi. “İyi adam,” dedi hafifçe. “Ama senin gibi değil. Demek istediğim, onunla asla seninle olduğum kadar yakın olmayacağım. Her zaman için babam sensin.”

Geride kalıp bir süreliğine baş başa yürümelerine izin vermem gerektiğini düşündüm, sürekli araya girip her detayı bilmeye

çalışmam anlamsızdı. Ollie'yle beraber biraz geriye düşerken Will'in Rosie'yi alnından öptüğünü gördüm. Sohbet ederek yürüyorlardı, aradaki gerginlik kaybolmuştu. Keşke Will'in yüzünü görebilseydim. Ancak bu an yalnızca onlara aitti, bu yüzden rahatça konuşabilmeleri için iyice yavaşladım.

Ollie'nin artık yanımda olmadığını fark edip arkamı döndüm, o da bizimle, utanç verici ailesiyle bağını kesmek için arkalarından yürüyordu. *Seninle yürümem gerekmiyor anne. Kaybolmam, anlıyor musun? Yolda ezilmem de.* Dolayısıyla şu an yalnızdım ama iyi anlamda. Ailem burada, herkesin biraz nefes almaya ihtiyacı var yalnızca.

Karşı taraftan zeytuni teni ve parlak siyah saçlarıyla ince, uzun bir kadın, Rosie ve Will'in üzerine doğru hızla ilerledi. Seslenip dikkatlerini çekmeye çalıştı. Meraklı bir anne olarak –ne yapayım kendimi tutamıyorum– ben de hızlanıp yanlarına vardım. Will ve Rosie sohbeti bırakmış, beklentiyle kadının yüzüne bakıyorlardı.

“Kusura bakmayın,” dedi kadın nefesini düzenlemeye çalışırken ve Rosie'ye döndü. “Sizi durdurduğum için üzgünüm. Ben Carol Mortimer adlı bir model ajansında çalışıyorum. Hiç modellik yapmayı düşündün mü? Bizimki gibi bir moda ajansı için çok uygun olduğunu düşünüyorum.”

Rosie tereddüt etti, sonra yüzü büyük ve parlak bir gülümsemeyle aydınlandı. Bazen kızımın güzelliği nefesimi kesiyordu. Will elimi tutup parmaklarını sıkıca parmaklarımla arasından geçirdi.

Kızım önce bana baktı, sonra da kadına dönüp, “Teşekkürler,” dedi. “Güzel sözleriniz için sağ olun ama gerçekten düşünmüyorum.”

“Ah, lütfen bir değerlendir bunu,” diyen kadın çantasından kartını çıkardı. “Yüzün ve boyun uygun, gözlerin de çok etkileyici...”

“Hayır, gerçekten ilgilenmiyorum,” dedi Rosie, kadın arkamızdan düş kırıklığı içinde bakarken bu güzel yaz öğleden sonrasında dördümüz –bu defa bir arada– yürümeye devam ettik.

Kırk Dördüncü Bölüm

İş görüşmesi için hazırlanıyordum; bu sefer iç karartıcı gri takımı değil, Hobbs'tan aldığım kırmızı düz elbiseyi, alçak topuklu zarif ayakkabıları (Sabrina'dan ödünç) ve gardırobumun diplerini karıştırırken bulduğum şık bir siyah ceket tercih ettim. Saçlarım Rosie'nin de ısrarıyla tekrar boyanmıştı, böylece son patlıcan kalıntıları da gitmişti. Hazırlığımın tam bir ekip işi olduğunu söyleyebilirdik. Şehre inerken oldukça gergindim ama sorun etmedim. Bu defa ellerim terlemiyordu en azından, üstelik bu işi umursamadığım numarasını da yapmıyordum.

Umursuyordum, hem de çok. Bu kadar önemli bir pozisyon olması konusunda da rahattım. Dev bir işti aslında, dijital bir derginin üst düzey lansmanı için bir pazarlama müdürü arıyorlardı. Bir süredir haftada birkaç saatimi Sabrina'nın Kristal Gelinler'ini tanıtmakla geçirmiştim; bundan da gocunmuyordum ancak beni zorlayacak yeni ve heyecanlı bir iş fırsatı için de can atıyordum.

Rosie bu sabah, "Artık doğru dürüst bir iş bulma vaktin geldi," diye takılmıştı bana. Savunmaya geçip o *doğru dürüst olmayan* işimin okul gezilerinden giydiği kıyafetlerin her dikişine, hatta taktığı tel tokalardan kokulu mumlara kadar her şeyi ödememize

yardımcı olduğunu söyleyebilirdim. Ancak yapmamıştım. Gü-lüp geçmiş ve yanağına bir öpücük kondurup evden çıkmıştım.

Bond Sokağı dışındaki ofise vardım. Devasa, altın rengi, kumtaşı bir binaydı ve müthiş bakımlı erkek ve kadınlar kapılardan girip çıkıyordu. Kendilerine güvenleri ve hayatta bir amaçları varmış gibi görünüyorlardı. Taze, esintili bir sabahtı ve güneş bulutsuz gökte parıldıyordu. Derin bir nefes aldım ve başımı dik tutup içeri girdim.

Görüşme uzun ve yoğun geçti, sonunda dışarı çıktığımda kendim hakkında konuşmaktan fena halde yorulmuş ve geç kalmış durumdaydım. Aslında görüşme tarihi ayarlanırken o günün kızımın doğum günü olduğundan bana uymadığını söylemeliydim ancak Deacon Yayınları'ndaki kadının bunu bilmesi gerekmiyordu. Dolayısıyla tarihi onaylamıştım, şimdiyse Soho boyunca ter içinde koşmaktaydım.

Öğle yemeği için restorana vardığımda herkes çoktan gelmişti: Will, Rosie, Ollie ve Nina. Gloria'yı da çağırmıştık ama o benden bile geç katılacakmış. "Annemin kuaförde işi uzamış," dedi Will müstehzi bir gülümsemeyle ve ayağa kalkıp beni öptü. "Nasıl geçti bakalım?"

Derin bir nefes verdim. "Tanrım, hiç bilmiyorum. Söylemesi çok zor. Ama galiba iyi geçti..." Dönüp Rosie'yi kucakladım. "İyi ki doğdun bir tanem. Üzgünüm bu sabah koşa koşa çıkmam gerekti."

"Hiç sorun değil. Harika görünüyorsun anne. Eminim iş almışsındır."

"Umalım da öyle olsun," dedim, o arada garson gelip bize inanılmaz derecede çetrefilli menüyü saymaya başladı ama neyin ne olduğunu kesinlikle anlayamadık. Yine de gelen yiyeceklerin tümü çok hoş görünüyordu. Başlamadan evvel hepimiz bir an

durup görüntünün güzelliğine baktık (Ollie hariç, sanki hıf-talardır yemek yememiş gibi tabağına saldırıyordu). Bitirmek üzereyken telefonum çaldı.

“Üzgünüm, buna baksam iyi olacak,” dedim. Kapıya doğru yürüyüp dışarı çıktım. Kate arıyordu, benimle görüşmeyi yapan kadın.

“Selam Charlotte, müsait misin?”

“Tabii,” dedim ve restoranın camından içeri bir göz attım; Will ayakta, Rosie ve Nina’ya fotoğraflarını çekmek için daha yakın oturmalarını işaret ediyordu.

“Pazarlama müdürü pozisyonu için uygun olduğunu düşünüyoruz,” dedi Kate.

“Ah, bu kadar çabuk döneceğinizi tahmin etmemiştim.”

“Kolay bir karar oldu,” diye ekledi, sonra da başlangıç tarihi ve ofise uğrayıp kontratın üzerinden geçmem gibi beni müthiş mutlu eden konular üzerinde konuşmaya başladı. Mutluydum ancak henüz tam olarak sindirebilmiş değildim.

Konuşmamız bitince sakinleşmek için bir nefes aldım. İçeri girdiğimde bütün gözler dev gibi beyaz pastaya kilitlenmişti, üzerindeki mumlar ve şekerden yapılmış güllerle masamıza doğru ilerleyen pastaya.

“Ah, anne!” diye bağırdı Rosie, utanmış gibi davranırsa da gözlerinden heyecan fışkırıyordu. “Ne gerek vardı?”

“Evet,” Will ayağa kalkıp bana sarıldı, “böyle bir pasta ısmarlamana ne gerek vardı, ne kadar utanç verici!”

Güldüm ve tüm bunları onun ayarladığını anladım. “Aldım Will,” diye fısıldadım kulağına. “İşi aldım.”

“Olağanüstü!” diyerek bana sarıldı. “Harikasın, biliyorsun değil mi? Çok akıllısın, zekisin ve *tabii ki* seni seçecekler. Ba-

şından beri emindim...” Sonra kalabalık restoranda herkesin gözü önünde beni öptü.

İlk defa çocuklar öpüşmemizden iğrenmiş görünmediler. Hatta bu aşırı sevgi gösterimizi fark etmediler bile. Nina ve Ollie doğum günü şarkısı söylüyordu, diğer masalardaki insanlar da etrafımızda toplanmış eşlik ediyordu. Bu enfes günde Rosie pastasındaki on yedi mumu üfleyerek söndürdü.

Teşekkürler

Süper menajerim Caroline Sheldon ve Avon'daki müthiş yeni editörüm Helen Huthwaite'e dev teşekkürler. Kadehimi çok daha fazla kitaba ve havuçlu keke kaldırıyorum! Mükemmel bir yazar grubuna üye olmaya nail olalı on beş sene oldu. Tania, Vicki, Amanda, Pauline, Hilary ve Sam; siz olmasanız olay örgüsü tasarlamak hiç de eğlenceli olmazdı. Facebook arkadaşlarımın desteğini de saymadan geçemem, sohbetlerimiz ve şakalarınıza bayılıyorum. Rachel Millward'a özellikle teşekkür etmek isterim, ot/cigara (ya da gençler şu sıralar ne diyorsa) gerçekten "peynir" olarak da biliniyormuş; artık kitapta da yazıyor Rachel! Düzenlediğim küçük bir yarışmayı kazanan Kim Lock'a da selamlarımı ve sevgilerimi iletiyorum. Gördün mü, unutmadım!

Bu kitabı yazarken 50 yaşma bastım. Tüm o yolu gelip (Belçika'dan! Hollanda'dan! *Avustralya'dan!*) bir haftalık eğlence ve cin kürüne giren canım arkadaşlarımın hepsine beni bu kadar şanslı hissettirdikleri için teşekkür ederim. Jen, Kath, Lode, Susan ve sevgilisi Jack D, Wendy R, Wendy V, Marie, Ben, Iain, Chris, Elisabet, Gayle, Esther, Ellie, Lesley, Jackie, Keith, Sumishta, Seori, eşsiz Curries, Cragga C, Andy, Mickey ve Jennifer; hayatımın en iyi doğum gününün altına imza attınız. Ve Elaine Hughes, sen Lanarkshire'ın Mary Berry'sisin.

AŞK HEP Mİ BAŞKALARINA GÜZEL?

Annem bu sene bir huzurevine taşındı; köpeğimle olan yürüyüşlerim ve Adele, Tania ve Carolann ile sohbetlerim olmasa nasıl yapardım bilmiyorum. Son olarak Jinımy, Sam, Dexter ve Erin; tam zamanlı harikalığınız için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

facebook.com/pages/Fiona-Gibson

twitter.com/@FionaGibson

fionagibsonauthor.blogspot.co.uk